

STANISŁAW STASZIC

Przestrogi dla Polski

STANISŁAW STASZIC

Przestrogi dla Polski z teraźniejszych politycznych Europy związków i z praw natury wypadające

PRZEZ PISARZA *Uwag nad życiem Jana Zamoyskiego*

Seneca, De Tranquillitate Animi

Obywatel, Społecznik

Seneka, O spokoju ducha

Dnia 4 stycznia 1790¹

PRZEDMOWA IMIENIEM NARODU POLSKIEGO DO PIERWSZEGO W TYM NARODZIE STANU

Uwagi nad życiem Jana Zamoyskiego skończyłem na tym:

Jeżeli stan szlachecki w nadarzanej okoliczności nie potrafi się łatwo i prędko zgodzić na zniesienie rządu feudalnego², a na ustanowienie prawdziwej Rzeczypospolitej³, cały naród obejmującej i na powszechnym prawie zasadzonej, natenczas sposób najprędniejszy, najłatwiejszy a w teraźniejszych okolicznościach najpewniejszy: ustanowić jednowładztwo.⁴

Bo myślałem sobie, że naród pod despotyzmem⁵ nie jest na zawsze zgubiony. On istnieje⁶, — tylko jest przyciśnionym do czasu. Przeciwnie, naród z rządem⁷ feudalnym, czyli z szlacheckim, dzisiaj żadnym sposobem utrzymać się nie może: musi być dzielonym i zginąć, bo od rządu⁸ feudalnego do Rzeczypospolitej porządną⁹ despotyzm jest średnią drogą¹⁰, bo jeszcze nadto wiele mamy uprzedzenia, jeszcze szlachta nie dosyć oświecona, aby bez zaguby narodu ten krok ominąć umiała. Lecz ponieważ stan szlachecki obrał

¹*Dnia 4 stycznia 1790* — data pierwszego wydania *Przestróg dla Polski*. Tekst publikowany na WL powstał na podstawie wydania krytycznego, opracowanego przez Stefana Czarnowskiego w 1926 r. według trzech kolejnych wydań, dokonanych za życia i z udziałem autora: pierwszego z 1790 r., drugiego niewiele późniejszego i trzeciego z 1816 r. (*Dzieła Stanisława Staszica*, tom I, Warszawa 1816). W tekście oznaczono więc przypisami ważniejsze zmiany, które autor wyprowadził, aby nie wywoływać zadrażeń z rosyjskim zaborcą. [przypis edytorski]

²*rząd feudalny* — ściśle: ustrój stanowy, w którym panuje szlachta. [przypis redakcyjny]

³*prawdziwej Rzeczypospolitej* — takiej, w której wszyscy obywatele biorą w prawodawstwie udział czynny; por. *Uwagi* (Bibl. Nar., seria I nr. 90) str. 49 n. [przypis redakcyjny]

⁴*Jeżeli stan szlachecki itd.* — Staszic nie przytacza tu dosłownie, ale streszcza myśli, wyrażone w *Uwagach*, rozdz. *Sposób ratowania Polski od podziału* oraz str. 52 i 53. [przypis redakcyjny]

⁵*despotyzm* — chodzi o wszelkie jedynowładztwo nieograniczone, zarówno oświecone, ożywione poczuciem prawa i ceniące godność poddanych („monarchia” Monteskiusza), jak to, w którym samowola władcy starczy za prawo („despotyzm” Monteskiusza). [przypis redakcyjny]

⁶*istnie* — istnieje; tu: trwa. [przypis redakcyjny]

⁷*z rządem* — w wydaniu z 1816 r.: z nierządem. [przypis edytorski]

⁸*od rządu* — w wyd. z 1816 r.: od takiego nieurzędu. [przypis redakcyjny]

⁹*porządną a. rządny* — tu: praworządną. [przypis redakcyjny]

¹⁰*średnią drogą* — stopniem pośrednim. [przypis redakcyjny]

sposób pierwszy, to jest, ponieważ chce ratować kraj ustawą¹¹ rzeczypospolitej rządnej¹², przeto zdaje mi się nie od rzeczy, abym objaśnił pewne ogólniej wyrzeczone prawdy¹³, a które tak są w ustawie przyszłej rzeczypospolitej istotne, że bez ich uskutecznienia Polska zaginie. Owszem, — bez zasadzenia na nich swojego rządu, mówię jeszcze raz, użyteczniejszą narodowi naszemu byłaby w tym razie absolutna monarchia, jak zła rzeczpospolita. Bo pierwsza naród Polaków zachowa. Zła rzeczpospolita naród Polaków już do połowy zagubiła i widzę jasno, że, jeżeli przyszła jej ustawa na tych wielkich prawdach, które te przestrogi obejmują, gruntować się nie będzie, Polska Rzeczpospolita nie przestanie być złą i naród do reszty zniszczy. Dzisiaj utrzymywać się rzeczpospolitą najrozumniej ustanowioną trudno, a rzeczpospolitą źle urządzoną niepodobno¹⁴.

Naród Polaków był w Europie jeden z największych, najpotężniejszych i z najważniejszych¹⁵. Teraz naród Polaków, już co do ziemi uszczuplony, co do ludności jeden z najmniejszych i najsłabszych, a w całej Europie on ze wszystkich cierpi największe krzywdy i wzdargę. On wewnątrz najstraszniejsze widział zbrodnie, zewnątrz najsroższych doświadczył gwałtów. Pierwszy legł ofiarą spisku trzech despotów.

Przyczyna: że we wszystkich innych krajach panujący nie zatrudniają się czym innym, tylko narodem. Nie powracają narodom wolności, trzymają w niewoli, ale o tym najwięcej myślą, o to ustawicznie starają się, aby każdy swój naród tak urządził, aby się powiększała jego praca, ludność i bogactwa. Gdyż na takim tylko urządzeniu wszędzie panujący zasadzają swoją potęgę i świetność. Przeto wszystkie rady, wszystkich magistratur¹⁶ ustawy, sprawiedliwości urządzenie, — zgoda tam wszystkie prawa nie zajmują kogo¹⁷ innego, tylko naród.

Przeciwnie w Polsce panujący, to jest możnowładcy i szlachta¹⁸ od wieków¹⁹ nie zatrudniali się narodem, tylko sobą samymi. Nie starali się tak urządzić Narodu Polskiego, aby się powiększała jego praca, ludność i bogactwa. Gdyż nie na urządzeniu narodu, ale tylko na urządzeniach wspólnych między sobą²⁰ zasadzali swoją potęgę i szlachetność. Przeto od dawnego czasu ani ich rady, ani magistratur ustawa, ani sprawiedliwości urządzenie, — zgoda wszystkie ich prawa nie były o narodzie, tylko o panujących. Naród zaś, opuszczony, zaniedbany, zostawał się bez prawa, sprawiedliwości, — partykularnej²¹ woli i dziwactwu każdego z panujących porzucony.

Przezacny Stanie Szlachecki! Nie możesz inaczej powiedzieć, jak przyznać, że nie mieścisz w sobie wszystkich²² Polaków, tylko jedną część; że nie jesteś całym Narodem Polskim, tylko jednym stanem jego: stanem obrończym, stanem rycerstwa.

Lecz gdy zmnożone potrzeby życia ludzkiego, gdy nawykły²³ zbytek już i w tobie osłabił ciało i skażił męstwo, straciła Polska najbogatszą połowę ziemi, zginęła połowa najcenniejszych Polaków, a stan obrony narodu, stan jego rycerstwa, nie tylko przy obrobie Polaków krwi nie przelał, ale nawet szabli nie dobył.

Nadto, gdy zewnętrzne mocarstwa, gdy Europy despoci obronę krajów i sposób wojowania zasadzili na samej sztuce²⁴, dla której pouczenia stało się wszędzie potrzebne gotowe wojsko²⁵, — natychmiast Polski Naród stracił swoją obronę. Bo stracił użytecz-

Naród, Cierpienie

Naród, Lud, Pozycja społeczna, Władza, Prawo

¹¹ustawa — tu: ustanowienie. [przypis redakcyjny]

¹²porządkny a. rządny — tu: praworządny. [przypis redakcyjny]

¹³ogólniej wyrzeczone prawdy — w wyd. z 1816 r.: ogólniejsze prawdy. [przypis redakcyjny]

¹⁴niepodobno (daw.) — niemożliwe, nierealnie. [przypis edytorski]

¹⁵najpoważniejszy — tu: najwięcej mający wagi, znaczenia. [przypis redakcyjny]

¹⁶magistratura — tu: władza, urząd. [przypis redakcyjny]

¹⁷zajmować kogo (daw.) — zajmować się kim. [przypis redakcyjny]

¹⁸to jest możnowładcy i szlachta — dodane w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

¹⁹od wieków — usunięte w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

²⁰między sobą — w wyd. z 1790 r.: między panującymi. [przypis edytorski]

²¹partykularny — poszczególny, jednostkowy. [przypis redakcyjny]

²²wszystkich — dodane w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

²³nawykły — tu: taki, do którego się przywykło. [przypis edytorski]

²⁴na samej sztuce — od kiedy nie męstwo i liczba rozstrzygają o zwycięstwie, ale umiejętność i technika; por. Uwagi, rozdz. Wojsko. [przypis redakcyjny]

²⁵gotowe wojsko — zawodowe wojsko stałe, w przeciwstawieniu do pospolitego ruszenia rycerstwa i do zaciągów na czas wojny; system wojsk stałych (zwanych w dawnej Polsce „obroną potoczną”) powstaje w w. XV i zapanowuje niepodzielnie w XVII (Ludwik XIV francuski); zastąpiony w w. XIX organizacją odwodów (re-

ność najświetniejszego i najkosztowniejszego²⁶ stanu: rycerstwa. Zostaje przymuszonym na miejsce stanu tego podnosić²⁷ i utrzymywać stan nowy, stan gotowego żołnierstwa. Tęgo podnieść, ani utrzymać nie zdoła stan szlachecki²⁸, lecz na wystawienie i opatrywanie gotowych wojsk tylko mnóstwo ludu, tylko cały naród może i przynaglonym będzie²⁹ znosić dostateczne³⁰ ofiary z podatków i z ludzi.

Z tak wielką odmianą, z ustawą nowego a kosztownego stanu żołnierstwa odmienia się koniecznie ów stosunek, który dotychczas miał stan rycerski z całym Narodem Polskim. W widoku³¹ najpozorniej usprawiedliwiającym moc praw dawania³², czyli udzielnosc³³ szlachty w Polsce, ukazuje się, że jest to stan *reprezentujący*³⁴ Naród Polski.

Stan reprezentant narodu w wszystkich publicznych radach powinien mieć na pierwszym celu nie siebie, ale naród. Powinien stanowić prawa nie o sobie jednym, ale o narodzie całym.

Przejrzyjmy prawa nasze: oto w kupie potężnych ksiąg, wyjąwszy prawa poborów, ledwo znaleźć jedno albo dwa prawa, sprzyjające narodowi. Wszystkie napelnione prawami o samym reprezentującym stanie.

Jeżeli szlachta rozumie użyteczniej i bezpieczniej dla siebie mieć się za stan nie reprezentujący, ale za stan absolutnie panujący, a Naród Polski za naród sobie poddany, natenczas tym jest w Polsce szlachta do Narodu Polskiego, czym są w krajach sąsiedzkich jedynowładcy do narodów tamecznych. Natenczas z tego wszystkiego, co w Polsce szlachta posiada, lud, czyli naród jest najcelniejszą szlachty własnością; jest gruntem wszelkich innych własności, których ani sobie zapewnić, ani z nich wielkich pożytków spodziewać się nie można, bez poprzedniego urzędzenia narodu.

W każdym urzędzeniu własności najpierwej starać się potrzeba o jej sobie zapewnienie. Nieroztropnie ten, panujący nad jakim ludem, czyni, który w swoich radach, w swoich ustawach, jedynie szuka partykularnych z owego ludu pożytków, nie urządziwszy go wprzód tak, aby go sobie zabezpieczył. Owszem, wszystkie z poddanego ludu partykularne pożytki nie powinny być większe nad te, które zgadzają się z ubezpieczeniem³⁵ sobie narodu.

Nie wzdrygnieź się pocziwy szlachcic na tę jedną myśl! Od pół wieku o wydarciu Narodu Polskiego szlachcie i o podzieleniu między siebie kraju i szlachty w wszystkich Europy układach, w wszystkich zgromadzeniach monarchów bywają rozmowy³⁶. W wszystkich pismach publicznych³⁷ powszednim przysłowiem zostało³⁸: *Turka z Europy wypędzić, Polskę podzielić*. Nie ma w całej Europie drugiego takiego kraju, który by

Pozycja społeczna, Władza,
Żołnierz, Szlachcic, Naród

Własność, Władza, Lud,
Szlachcic, Interes

Polityka,
Niebezpieczeństwo, Polska

zerw), złożonych z ogółu obywateli, wyćwiczonych w ciągu krótkotrwałego okresu służby w szereгах. [przypis redakcyjny]

²⁶ *najkosztowniejszego* — dodane w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

²⁷ *podnosić* — zaciągać, dokonywać poboru (kalka z fr. *lever une armée*). [przypis redakcyjny]

²⁸ *Tęgo podnieść, ani utrzymać nie zdoła stan szlachecki* — Miasta Koronne i Litewskie dawały Rzeczypospolitej Podatek Protunkowy [Podatek Protunkowy, tj. tymczasowy (łac. *pro tunc*: na teraz), wprowadzany dla natychmiastowego zasilenia Skarbu i wpłacony na poczet zamierzonych podatków wieczystych (stałych); S.Cz.] Znoszą tę ofiarę z łatwością i bez wielkiego uciemięczenia. Stan szlachecki w tak wielkiej potrzebie Rzeczypospolitej, chociaż dopiero pierwszy raz podatek płaci, chociaż tysiąc razy więcej od miast ma powodów obowiązku i wdzięczności dla Ojczyzny, przecież nie uczynił tej ofiary. Owszem, już wyrzeka, „że podatki wielkie, że wkrótce nie będzie czego bronić; już dwie trzecie części Instrukcji w materii podatków waruje [tj. zastrzega się przeciwko wymiarowi podatku; S.Cz.]” etc., etc., etc. Ta obojętność w ofiarach dla kraju do tyłu nieszczęściami, jakich szlachcic polski doświadczył, jest niepojęta: trzeba by go tylko na rok tu w kordon [kordon: części kraju odpadłe od Polski w r. 1772 i kordonem opasane; S.Cz.] pod despotyzm, gdzie i podatek wielki płacić trzeba, i sposób do wybrania intraty [intrata: dochody; S.Cz.] z dóbr odjęty: choć się pszenica lub żyto urodzi, tego sprzedawać nie wolno (Staszic). [przypis autorski]

²⁹ *przynaglonym będzie* — te słowa usunięto w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

³⁰ *dostateczne* — w wyd. z 1790 r.: kosztowne. [przypis edytorski]

³¹ *W widoku* — ze względu na. [przypis edytorski]

³² *W widoku najpozorniej usprawiedliwiającym moc praw dawania* — tj. biorąc słusznie pod uwagę rolę ustawodawczą szlachty. [przypis redakcyjny]

³³ *udzielnosc* — zwierzchnictwo bezwzględne, którego istotą jest moc stanowienia prawa bez ograniczeń skądkolwiek. [przypis redakcyjny]

³⁴ *reprezentujący* — tu: piastujący władzę zleconą (podobnie jak Sejm w stosunku do ogółu wyborców). [przypis redakcyjny]

³⁵ *ubezpieczenie sobie* — tu: zabezpieczenie dla siebie. [przypis edytorski]

³⁶ *bywają rozmowy* — w wyd. z 1816 r.: dzieją się umowy. [przypis edytorski]

³⁷ *pisma publiczne* — tu: gazety, broszury. [przypis redakcyjny]

³⁸ *przysłowiem zostało* — stało się hasłem powszechnym. [przypis redakcyjny]

tak źle był położony, jak Polska. Król Pruski, Cesarz Niemiecki, Sołtan Turecki, Car Moskiewski — a w kole takich ludzi Polacy bez najmniejszej przegrody: ani gór, ani rzek, ani fortec...

Musi szlachta, chociaż uważając się jako³⁹ absolutnie panująca w Polsce, o to najpierwej w swoich zgromadzeniach, w swoich radach, w swoim prawodawstwie pod utratą wszystkiego starać się, aby tak urządziła poddany sobie Naród Polski, żeby go być pewną mogła. Najpierwej takie dla niego prawa napisać należy, aby się ustawicznie powiększała jego pracowitość, ludność i bogactwa. Gdyż na tym tylko szlachta, choć niestosownie do sprawiedliwości, ale zgodnie z rozumem, może zasadzić panowania swego potęgę i powagę.

Dopiero po takowym urządzeniu narodu zatrudni się osobistemi z niego użytki⁴⁰. Nigdy zaś partykularnych dla szlachty przywilejów, własności, korzyści z owego ludu rozciągać dalej nie może, tylko dopokąd zgadzają się z tym powszechnym narodu urządzeniem, jakiego potrzebuje zabezpieczenie jego. Przeciwnie czyniąc dotychczas, zbliżył stan szlachecki zaniedbanego narodu utratę, a z tą utratą swój upadek.

W każdym, czyli prawym⁴¹, czyli gwałtownym⁴² towarzystwie⁴³ dobro powszechne jest dobrem najwyższym. Wszelkie partykularnych⁴⁴ dobra i własności nie mogą zwiększać się, tylko dopokąd dobru powszechnemu nie szkodzą⁴⁵.

W Rzeczypospolitej szlachty polskiej nie wolno partykularnemu szlachcicowi w swoich własnych dobrach z rzeki takiego szukać pożytku, który by tamował publiczną spławnosć; nie wolno mu drożej sprzedawać, albo darować swoje własne dobra przyjacielowi, powinowatemu nieszlachcicowi⁴⁶, gdyż takowe używanie dóbr partykularnego szlachcica zdaje się szkodzić powszechnemu dobru wszystkim szlachty. Z tych samych powszechnego dobra szlachty powodów wypada, iż nie powinno być wolno szlachcicowi więcej używać prawa własności nad ludźmi, tylko dopóty, dopokąd⁴⁷ takowe używanie nie krzywdzi powszechnego dobra szlachty.

Wszystkie prawie podatki i rekruty⁴⁸, te to najglówniejsze dzisiaj części dobra powszechnego znajdują się w poddanych⁴⁹. Przeto ostatni będzie nierząd, największe popętnimy głupstwo, przeciwko wszelkiemu publicznemu dobru szlachty stanie się, gdy prawa partykularnej własności szlachcica nad ludem rozciągać się będą tak dalece, iż potrafią przeszkodzić zwiększaniu się podatków i rekrutów, to jest, iż zatamują dalej pracowitość, urodzaje i rozludnienie Narodu Polskiego.

Stan szlachecki, jakimkolwiek imieniem nazwie się, czyli stanem *reprezentującym* Naród Polski, czyli *absolutnym panem* jego, — zawsze dla swojego zachowania przymuszony jest wcale inną przedsięwziąć drogę nad tę, którą szedł dotychczas. Nie może o sobie radzić osobno, ale musi radzić o narodzie, a przez urządzenie narodu dopiero radzić o sobie. To odtąd być hasłem publicznych obrad powinno: szlachta są⁵⁰ jednym stanem, nie całym narodem. Stan szlachecki jest częścią Polaków. Część utrzymywać się nie może, gdy całe ciało niszczy się. Gdzie naród ocaleje, tam utrzyma się stan. Gdzie naród upadnie, tam stan zniszczyć musi.

Świetny Narodu Polskiego stanie! W początkach teraźniejszego Sejmu upominałem cię⁵¹, że to jest moment, w którym następstwo Tronu urządzić należy. Jak prędko nasi

Sprawiedliwość, Interes

Interes, Samolubstwo,
Prawo

Chłop

³⁹uważać się jako — dziś popr.: uważać się za. [przypis edytorski]

⁴⁰użytki — dziś popr. forma N. lm: użytkami. [przypis edytorski]

⁴¹prawy — sprawiedliwy, praworządny. [przypis edytorski]

⁴²gwałtowny — tu: oparty na przemocach. [przypis edytorski]

⁴³towarzystwo (daw.) — społeczność. [przypis redakcyjny]

⁴⁴partykularny — tu: jednostka. [przypis redakcyjny]

⁴⁵nie mogą zwiększać się, tylko dopokąd dobru powszechnemu nie szkodzą — mogą się zwiększać tylko tyle, na ile nie szkodzą powszechnemu dobru. [przypis edytorski]

⁴⁶nieszlachcicowi — nieszlachcicowi zakazane było nabywanie, posiadanie i trzymanie w zastawie dóbr na prawie ziemskim od r. 1496 (*statut Jana Olbracht*), zastrzeżonym w r. 1538. [przypis redakcyjny]

⁴⁷dopóty, dopokąd — tu: na tyle, na ile. [przypis edytorski]

⁴⁸wszystkie rekruty — dziś popr.: wszyscy rekruci. [przypis edytorski]

⁴⁹w poddanych — tj. w chłopach. [przypis redakcyjny]

⁵⁰szlachta są — dziś popr.: szlachta jest; szlachcice są. [przypis edytorski]

⁵¹upominałem cię — w *Poprawach i Przysługach do Uwag nad życiem Jana Zamoyskiego*. [w *Poprawach* ob. *Uwagi*, str. 100 nn.; S.Cz.]. [przypis autorski]

nieprzyjaciele zgodzą się⁵², natychmiast powstaną nieskończone trudności do skutecznienia tego. Upominam jeszcze raz. Pamiętajmy, — jest to rzecz największej wagi. Nasz los jeszcze dotychczas wątpliwy.

Gdy za radą cnotliwego Krasieńskiego⁵³, biskupa kamienieckiego, męża tak zawsze krajowi przychylnie myślącego, wziął się terazniejszy Sejm do układu nowego Rządu, — czytając⁵⁴ Zasady⁵⁵ w tym zamiarze przez Sejm podane, stanęło mi w oczach to wszystko, co odtąd duchem być powinno Ustawy Rzeczypospolitej Polskiej i do czego godzić ma rząd kraju tego. A nie mogąc dostrzec wszystkiego w ogólności tych zasad, uląknęłam się, aby toż zapomnianym nie było w układaniu szczegółów. Przestrzegam, że ustawy Rzeczypospolitej i jej rządu obejmować powinny nie stan jeden, ale całą ziemię i cały Naród. Niechaj będzie zawsze na oku położenie naszej ziemi z granicznymi krajami, stosunek naszego narodu z okólnymi narodami⁵⁶, zewnętrzne polityczne związki, nasze wewnętrzne między sobą stosunki, obce o nas zdanie, powszechnie w Europie panująca opinia, nasze domowe uprzedzenia i obyczaje, przystosowanie szlachty do Narodu, przystosowanie Tronu razem do Narodu i do szlachty, związek szlachty z tym koniecznym potrzebnym gotowym wojskiem, w którym ledwo piąta część szlachty znajdować się może, związek stanu miejskiego z tymże gotowym wojskiem, w którym przynajmniej cztery części ich braci będzie, — a z takimi uwagami⁵⁷ wystawianie sobie Tronu w pośrodku tegoż wojska, ludu i szlachty etc., etc., etc.

Jeżeli w objęciu tych wszystkich związków, w umiarkowaniu takowych stosunków, — jeżeli w wymierzeniu między nimi wagi⁵⁸ uchybimy... okropna przyszłość!

To obejmują moje przestrogi, które, ile mi czas krótki w tak ważnej materii pozwolił, zebrałem jak najzwięźlej, szukając tylko dobra kochanej Ojczyzny.

Ty, który jeszcze masz duszę Polaka, w prostocie serca kochający swoją Ojczyznę cnotliwy szlachcicu! czytaj z uwagą. Ani zawierzaj ślepo, ani odrzucaj na pierwszy odrzaz⁵⁹. Dochodź, czyli to nie jest prawda, co mówię. Idzie tu o losy twoje i o losy narodu, które są nierozdzielne. Te przestrogi nie tchną czym innym, nic nie zawierają, tylko prawdziwą szlachty polskiej trwałość i świetność, zasadzoną na wielkości i na powadze narodu.

Nie jestem z tych panów⁶⁰ jeden, którzy, gdyby⁶¹ nierozumne dziecię lśnięciami pieścidły⁶², tak ciebie zawsze i dzisiaj jeszcze zwodzą wyszukiwaniem na oko *materyj*⁶³ *popularnych*, a w istocie tobie szkodliwych, bo gubiących kraj, — czyniących z ciebie narzędzie ich namiętności i dumi. Nie jestem z tych panów, którzy, zamiast mówienia ci oczywistej prawdy, zamiast wyluszczenia przed tobą wiernie tego stanu rzeczy, w którym stoi Europa, nie wstydzą się przy⁶⁴ i przy dzisiejszym oświeceniu, podchlebiając twoim przesądom, dogadzając miłości własnej, — nie wstydzą się mówić i pisać: że dopiero będziesz cierpieć niewolę, kiedy rolnik, bliźni, będzie miał sprawiedliwość.

Szlachcic, Patriota

Chłop

⁵²*nieprzyjaciele zgodzą się*: współzawodnictwo Prus i Austrii doprowadziło od r. 1788 do ostrego przeciwieństwa Austrii i Rosji, wplątanych w wojnę z Turcją z jednej strony, i Prus z drugiej. Z przeciwieństwa tego skorzystała Polska, by się wyzwolić z pęt Traktatu Gwarancyjnego r. 1775. [przypis redakcyjny]

⁵³*Adam Stanisław Krasieński* (1814–1800) — biskup kamieniecki, niegdyś jeden z głównych przywódców Konfederacji Barskiej, porwany na Śląsku przez Rosjan i więziony w Warszawie w r. 1772, cieszył się opinią jednego z najgorliwszych patriotów; przybywszy na Sejm po raz pierwszy od lat 22, 28 sierpnia 1789 zdołał wymową swoją skłonić stany do zajęcia się reformą ustroju. [przypis redakcyjny]

⁵⁴*czytając (...) stanęło mi w oczach* — dziś popr.: kiedy czytałem, stanęło mi w oczach; a. czytając, zobaczyłem. W XVIII w. zasada zgodności podmiotu zdania głównego i imiesłowu współczesnego czynnego jeszcze nie obowiązywała powszechnie, wzorowano się na języku francuskim, w którym powyższy zwrot brzmiałby poprawnie. [przypis edytorski]

⁵⁵*Zasady* — ułożone przez Ignacego Potockiego *Zasady do poprawy Rządu*, przedłożone Sejmowi 17 grudnia 1789 w imieniu wybranej 7 września tzw. Deputacji do formy Rządu, pod przewodnictwem biskupa Krasieńskiego. [przypis redakcyjny]

⁵⁶*narody* — dziś popr. forma N. lm: narodami. [przypis edytorski]

⁵⁷*uwagi* — dziś popr.: uwagami. [przypis edytorski]

⁵⁸*wagi* — równowagi. [przypis redakcyjny]

⁵⁹*odraz* — dziś: odraza; tu: niekorzystne wrażenie. [przypis redakcyjny]

⁶⁰*pan* — tu: magnat. [przypis redakcyjny]

⁶¹*gdyby* — tu: niby, jak. [przypis edytorski]

⁶²*pieścidło* (daw.) — tu: zabawka; *pieścidły* — dziś popr.: pieścidłami. [przypis edytorski]

⁶³*materia* (daw.) — temat, sprawa. [przypis redakcyjny]

⁶⁴*prza* (daw.) — sprzeczność; zarzut, oskarżenie. [przypis edytorski]

Nie jestem z tych pisarzy⁶⁵, którzy, zamiast przekonywania i oświecenia, czernią się wspólnie; zamiast hydzienia⁶⁶ występów w ogólności, wygadują na siebie porozumienia⁶⁷ najstraszniejszych zbrodni; zamiast wiązania, łączenia wszystkich Polaków w dzisiejszej okoliczności, rzucają między familie nienawiść i niezaufanie; zamiast powstawania na zbrodni jawne, a zachęcania do śladu cnót, uwielbionych tak w przodkach, jako w współzyczących, niszczą rzadkie, a najpiękniejsze przykłady, podają w wątpliwość wszystkie cnoty, — owszem, jakby się lękali, że jeszcze mało w Polsce nieprawości, na miejscu i tych kilku wzorów cnoty wymyślają w dziejach naszych nieznane i nigdy nie słyszane złoćwiny. Proszę, wzywam na miłość Ojczyzny! — zacni pisarze! — nie burzmy Narodu. Ale łączmy się wszyscy z sobą w tym zamiarze, abyśmy naszymi pismy⁶⁸ sposobili, bliżyli⁶⁹ między współobywatele⁷⁰ jedność, powstając na te dzikie uprzedzenia, które najwięcej odpychają Polaków od siebie i przeszkadzają im do zgody; a tak gubią Polskę.

Nie jestem ani dworskim, ani hetmańskim, ani potemkinowskim, pruskim, cesarskim, ani moskiewskim⁷¹. Ale ile razy spojrzę na te ruble, na te gęste talary pruskie, boleję nad tym nieszczęśliwym moim krajem, że znajdują się w nim tak bezecne straszdyła, w tym czasie nawet, gdzie wiązać się, radzić, jednoczyć, — z swoich majątków, z swoich prerogatyw⁷² ofiarę czynić należy, aby tym pewniej wyratować Ojczyznę z niebezpieczeństw tak wielkich. Ale jestem najprzywiązanszym stronnikiem narodu Polskiego. Niczego nie pragnę, tylko, aby ten Naród był potężnym i poważanym, aby mógł mieć przyjaciół, nie opiekunów; aby mógł zawierać bez szczuplenia granic przymierze użyteczne, albo zachować zbrojną neutralność; aby szlachta polska, nie chcąc, nie mogąc, czyli nie umiejąc bronić kraju, nie była w tej ohydnej potrzebie okupowania sobie pokoju ustępowaniem⁷³ prowincyj⁷⁴, miast⁷⁵, jak od wieku czyni: gdyż tak przybliży swoją zgubę. Ale żeby ta szlachta, zamiast tego marnotrawnego rozdawania Narodu Polskiego, w nim szukała jego obrony, a znalazła swoją całość, powagę i świetność.

Ratuj się, szlachto! Nie potrzeba, abyś traciła twoje swobody i wolność. Ale potrzeba, abyś twoje prawa upowszechniła, abyś powiększyła liczbę obywateli swobodnych i wolnych. Nie uratujesz się *Konstytucją* częściową, czyli, że tak rzekę, połataną. Ale uratujesz

Patriota, Polityka

⁶⁵z tych pisarzy — autorzy pism polemicznych, często oszczerznych, których podczas Sejmu Czteroletniego ukazywało się bardzo wiele, i które miały na celu podniecenie opinii przeciwko przywódcom politycznym. [przypis redakcyjny]

⁶⁶hydzienie (daw.) — zohydzenie, obrzydzanie. [przypis edytorski]

⁶⁷porozumienie — tu: podejrzenie, pomówienie, oskarżenie. [przypis edytorski]

⁶⁸pismy — dziś popr.: pismami. [przypis edytorski]

⁶⁹bliżyć — zbliżać, przybliżać; tu: pogłębiać, wzmacniać. [przypis edytorski]

⁷⁰między współobywatele — dziś popr.: między współobywatelami. [przypis edytorski]

⁷¹Nie jestem ani dworskim, ani hetmańskim, ani potemkinowskim, pruskim, cesarskim, ani moskiewskim — stronnictwa w Sejmie; określenia nadawane przez przeciwników. [przypis redakcyjny]

⁷²prerogatywa — przywilej, specjalne możliwości, wynikające z czyjejś pozycji (np. szlachectwa) lub funkcji. [przypis edytorski]

⁷³okupowania sobie pokoju ustępowaniem — Starajmy się o sprzymierzeńców, ale nie kupujemy sprzymierzeńca, bo się co rok droższym robić będzie, dopokąd nas nie zniszczy. „A jeżeli za odmówieniem mu tych miast, on przymierza zawrzeć nie zechce?” Zostaniemy w zbrojnej neutralności. Dajmy drugie tyle podatku. Spełniamy sto tysięcy wojska. Mamy doświadczenie: ten sprzymierzeniec dopiero przed kilku laty brał i już na nowo brać chce. Za rok, może znowu który z jego ministrów okaże mu wielkie pożytki, gdy mu Polska jakie insze miasta ustąpi. Rzecz nieomylnie do nas, aby mu je dać. Inaczej on nas opuści, naszego przymierza odstąpi etc., etc. Płacmy cło podług taryfy najwyższej przez naszych zdrajców z trzech taryf mniejszych wybranej, a trzymajmy się morza. [Delegacja Sejmu podziałowego była wybrała najwyższe z proponowanych jej przez Prusy taryf celnych od spławu polskiego na Wiśle; Prusy oświadczały gotowość obniżenia cła w zamian za żądane miasta. S.Cz.] Lecz Toruń i Gdańsk, ponieważ są miastami, zapewne w Polsce nie będą miały obrońcy. Każdy szlachcic pomyśli sobie: „Co mi z tego. To nie moja wieś. Nic ja nie mam z Torunia, ani z Gdańska. A gdy za ich ustąpienie zyskamy przymierze, już mniej wojska potrzebować będziemy, a tak mniej podatku płacić będę”. Z tym to samoistwem [tu: samolubstwem; S.Cz.] już odpadały od kraju najbogatsze miasta... pogarniono za nimi i wieś z szlachcicem. Z tym myślenia sposobem zajdzie powoli szlachta za miastami w cudzą niewolę. Bądźmy zbrojni. Miejmy podatki i wojsko, a znajdą się sprzymierzeńcy. Brabancja dopiero pół z niewoli wyszła, a ponieważ łączy się lud wszystkich, ma pieniądze i wojsko, i już nadarza jej się sprzymierzeniec, nie żądający od niej żadnego miasta, tylko wspólnej pomocy i przyjaźni [prowincje belgijskie (Brabant, Flandria) powstały przeciwko Cesarzowi, w r. 1789 wyzwoliły się częściowo spod ucisku, popierane przez Francję. S. Cz.]. [przypis autorski]

⁷⁴prowincyj — dziś popr.: prowincji. [przypis edytorski]

⁷⁵ustępowaniem prowincyj, miast — myślą przewodnią polityki pruskiej, kierowanej przez ministra Hertzberga, było otrzymanie od Rzeczypospolitej Gdańska i Torunia, w zamian za co Prusy obiecywały poparcie w odzyskaniu od Austrii jej zaboru i przymierze przeciwko Rosji. [przypis redakcyjny]

się Konstytucją zupełnie nową i cały Naród Polski obejmującą. Jest to epoka, gdzie Polska zupełnie podpaść odmianie powinna.

Jeżeli w dziejach ludzkich były takie narody, w których długie krzywdy, ucisk i gwałt wzbudzał nagle odwagę i nadzwyczajną ducha dzielność⁷⁶ w łamaniu trudności i niebezpieczeństw dla powstania i ocalenia swojego, — toć Polacy już tyle wycierpieli, iż nie ma ani takiego uprzedzenia, ani tak wielkiej osobistości, ani tej stanu prerogatywy, która by dzisiaj, gdzie idzie o ratunek narodu, nie powinna pękać się i niszczyć w oczach polskiego szlachcica, — jeżeli ma jeszcze duszę.

Już blisko dwóch lat radzimy... Rozpoczęliśmy... Ale jeszcześmy nie dokończyli ani jednej z tych głównych ustaw, które tylko mogą nasz kraj postawić na drodze pewnej i ugruntować narodu trwałość i wzrost.

PRAWO NATURY CZYLI O ZWIĄZKACH NATURALNYCH

Wszystko się rusza. Wszystko się odmienia. Świat trwa. Z dzielności⁷⁷ wszystkich części wynika całego ogółu trwałość, porządek i dobro. Więc wszystko się rusza, wszystko się odmienia, wszystko działa podług ustaw niewzruszonych. Prawem natury jest prawo Boga: Stwórca świata założył drogi, któremi wszystko biegać musi do zamierzenia Jego.

Jakież widok mocy i mądrości! Puść myśl w nieskończoność światów, albo spojrzysz po tej ziemi na drugą nieskończoność jestestw! Najwyższy Prawodawca wymierzył każdemu stworzeniu własność⁷⁸, podług której swoje jestestwo utrzymuje i swoje plemię rozmnaża; wymierzył miejsce, które na tym świecie zastąpić⁷⁹ musi; wydzielił czynność, z jaką od powszechności dla siebie odbiera i wzajemnie tej powszechności udziela pożytku: owszem, — ani dłużej trwać, ani wyznaczonego miejsca rychlej objąć, lub z niego później ustąpić, czyli innej odmianie podpaść nic nie może, tylko według zamierzonego czasu.

Żadne jestestwo nie jest oddzielone od drugich. Wszystko się łączy, wszystko ukazuje jedności znamię. Między stworzeniem a stworzeniem nie ma przedziału. Mniej w jednych, więcej własności w drugich — to jest całą różnicą.

Ta przyrodzonych własności różność stanowi ów związek, który ma jestestwo każde z innymi jestestwami⁸⁰, z całym światem i z Bogiem. Stworzenia, które mają stale wszystkie jednakie własności, mają z sobą jednakie związki: jedno mają prawo, — są równe. Stworzenia, które mają stale wszystkie różne własności, mają z sobą różne związki: ich prawo jest różne — nie są równe. Stworzenia z jednakimi własnościami mają jednakie potrzeby. Wspólność potrzeb ciągnie takie stworzenia w jedno miejsce: łączą się coraz ściślej, rozszerzają swój plac, mnożą się, istoczyć⁸¹ w siebie jestestwa z mniejszemi przymiotami⁸².

Wszystko do doskonałości dąży.

Z wszystkich stworzeń najdoskonalszym człowiek. On z tym światem ma związków najliczniej. On posiada własności najwięcej.

PRAWO CZŁOWIEKA CZYLI O ZWIĄZKACH CZŁOWIEKA Z ŚWIATEM, Z SOBĄ SAMYM I Z INNYMI LUDŹMI

Z tych, które Najwyższa Istność, świat tworząc, wyrzekła, te prawa wypadły dla człowieka:

Każdy człowiek z życiem odbierze czucie⁸³. Nikt nie odbierze życia doskonałego. Wszystkich ludzi życie będzie się powiększać i zmniejszać stopniami. Równie wszystkich ludzi czucie będzie mieć pewną miarę: może się powiększać do pewnego stopnia, na którym albo razem ginąć, albo zmniejszać się przynaglone zostanie. Tylko z powiększeniem się czucia powiększy się człowieka czynność. Człowiek musi rodzić się, rósć⁸⁴, starzeć i umierać.

Każdy człowiek musi podlegać boleści i rozkoszy. Każdy człowiek stanie się przez

Obraz świata

Obraz świata,
Sprawiedliwość, Kondycja
ludzka

Kondycja ludzka

Cierpienie, Przyjemność

⁷⁶dzielność — tu: czynność, aktywność; skuteczność. [przypis edytorski]

⁷⁷dzielność — tu: czynność, aktywność; skuteczność. [przypis redakcyjny]

⁷⁸własność — tu: zdolności, władze. [przypis redakcyjny]

⁷⁹zastąpić — tu: zająć. [przypis redakcyjny]

⁸⁰jestestwy — dziś popr. forma N. lm: jestestwami, tj. jednostkami, stworzeniami. [przypis edytorski]

⁸¹istoczyć — tu: wchłaniać, podporządkowywać sobie. [przypis edytorski]

⁸²przymioty — dziś popr. forma N. lm: przymiotami. [przypis edytorski]

⁸³czucie — u Staszica zarówno *wrażliwość*, jak *uczucie*. [przypis redakcyjny]

⁸⁴rósć (daw.) — rosnąć. [przypis edytorski]

swoje czucie koniecznym celem działalności⁸⁵ wszystkich obtaczających go jestestw. Ta działalność zewnętrznych jestestw, która utrzymywaniu życia ludzkiego przyjazna, sprawi w człowieku czucia miłe, czyli rozkosz⁸⁶. Ta działalność zewnętrznych jestestw, która utrzymywaniu życia ludzkiego przeciwna, sprawi w człowieku boleść. Każdy pod boleścią i pod śmiercią musi starać się o utrzymanie życia swego.

Urodzaje ziemi⁸⁷ i sen do utrzymania życia konieczne potrzebne.

Dla poznawania działalności zewnętrznych jestestw, życiu ludzkiemu sprzyjających, i dla unikania działań⁸⁸ tychże jestestw, życiu ludzkiemu szkodliwych, odbierze każdy człowiek zmysły. Nikomu z ludzi pozwolono nie będzie poznać istotę zewnętrznych rzeczy: każdemu człowiekowi zmysły tylko⁸⁹ doniosą uczucia, czyli skutki, które na nich te zewnętrzne jestestwa sprawują. Tych odebranych uczuć⁹⁰ mieć będzie każdy pamięć i władzę wywodzenia sobie z nich wyobrażeń. Wyobrażenia wewnętrzne równie mocno wpływać będą w wolę człowieka, jak uczucia zewnętrzne.

Każdy do naśladowania mieć będzie wielką łatwość, do myślenia trudność.

Nie tylko utrzymywać życie własne, ale musi każdy człowiek pomnażać plemię własne.

Uczucia jednego człowieka będą mogły poruszać zmysły człowieka drugiego i budzić w nim stosowne do siebie uczucie. Boleść cierpiącego człowieka powinna wzruszać w drugim człowieku boleść.

Każdy człowiek odbierze władzę wyrażenia przez mowę drugiemu człowiekowi swoich uczuć i udzielenia mu swoich wyobrażeń.

Dla obrony i dla używania tych własności, czyli praw, nadane będą każdemu człowiekowi moc i rozum. Nikt nie ma mocy ani rozumu dla wydarcia praw drugim. Przeto moc większa, rozum doskonalszy w nikim nie będą stałymi, ani się udzielać będą rodem, ale zostaną tylko czasowym przymiotem osoby. Przeto każdy człowiek będzie się rodził słabym, długo w wieku dzieciennym będzie na siłach i na rozumie niedołężnym. Z wiekiem dojrzeje w nim moc i rozum.

Ale ten odbierze mu co kilka godzin sen — i wkrótce znowu, jak poprzednie dzieciństwo, tak dalej starość osłabi.

WNIOSEK

Więc ludzie, co do praw, wszyscy są⁹¹ równi, co do sposobu używania tych praw, nie są wszyscy równi.

Ta nierówność daje im wspólne potrzeby i każdego człowieka do życia w towarzystwie konieczne przymusza.

Ta nierówność nie może rozciągać się nigdy tak dalece, aby jeden wszystkim, aby mniejsza część większej prawa wydrzeć i na siebie używać mogła. Bo osobista moc i rozum w każdym człowieku są odmienne z wiekiem, z czasem, z namiętnością; podlegają chorobom, co kilkanaście godzin potrzebują spoczynku, niedołężniejszą starością, kończą się śmiercią. Powszechna zaś moc i rozum towarzystwa⁹² lub większej części ludzi są stałe, niczym nieodmienne, ani wiekowi, ani chorobom niepodległe, zawsze najdzielniejsze⁹³. Jak prawa ludzi, tak one są nieśmiertelne.

Moc i rozum większej części ludzi są więc tą nienaruszoną praw człowieczeństwa warownią, którą Najwyższy tych praw Stwórca sam ustanowił.

Zmysły

Mądrość, Głupota

Kondycja ludzka

Współczucie

Sprawiedliwość, Prawo

Sprawiedliwość

⁸⁵działalność (tu i niżej) — w wyd. z 1790 r.: dzielność. [przypis edytorski]

⁸⁶rozkosz — tu: przyjemność. [przypis edytorski]

⁸⁷urodzaje ziemi — tu: pokarm, jedzenie. [przypis edytorski]

⁸⁸działań — w wyd. z 1790 r.: dzielności. [przypis edytorski]

⁸⁹zmysły tylko — źródłem poznania są jedynie wrażenia zmysłowe, tj. wynik działania podrażnień zewnętrznych, których źródło (istota rzeczy) jest niepoznawalna; teoria poznania sensualistyczna Locke'a, rozwinięta przez Condillaka; por. *Uwagi*, str. 14 n. [przypis redakcyjny]

⁹⁰uczuć — dziś popr.: uczuć, odczuć. [przypis edytorski]

⁹¹są — w pierwszym wydaniu omyłkowo: nie są. [przypis edytorski]

⁹²towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁹³najdzielniejsze — bo równowaga, stałość i trwałość wynika z całkowania się nierówności i zmienności poszczególnych w zbiorowości, podobnie jak płynność rzeczy daje w wyniku stałość świata; źródłem tej myśli Buffon; ob. Wstęp. [przypis redakcyjny]

WNIOSEK DALSZY

Równość, wolność i własność⁹⁴ są najpotrzebniejszym i najprostszym wnioskiem z praw człowieka⁹⁵. Nikt nie rodzi się ani z przywilejem nieoddzielnym próżnowania i bogactwa, ani z przeznaczeniem nieodmiennym pracy i ubóstwa.

Wszelkie dla ludzi bogactwo⁹⁶ znajduje się w ziemi. Nie można bez największego gwałtu zabronić któremukolwiek człowiekowi nabywania własności ziemi. Prawo — czyli podług praw używanie własności osobistych — sposobi⁹⁷ każdemu człowiekowi własność gruntową.

Nikt nie rodzi się z znamieniem poddaństwa, niepoczciwości, wzdardy i wstydu odebranego życia, jako nikt nie rodzi się z przywilejem szlachetności, panowania, szacunku i honoru. Tylko użyteczność stanowi między ludźmi różność.

WNIOSEK WZGLĘDEM TOWARZYSTWA⁹⁸

Człowiek do towarzystwa stworzony.

Końcem⁹⁹ towarzyszenia się ludzi jest ubezpieczenie¹⁰⁰ praw natury. Każdy człowiek w towarzystwie zarzeka się, iż nie użyje osobistej mocy i rozumu na obronę swojego prawa, ale poświęci tę całą moc i rozum na obronę towarzystwa. A towarzystwo nawzajem zabezpiecza każdemu człowiekowi obronę jego praw i wolność używania wszelkiej własności podług tychże praw.

Ustawa towarzystwa dla ludzi jakiegokolwiek klimatu jest jedna, bo żadne położenie kraju nie odmienia naturalnych praw człowieka. Klimat zmniejsza tylko, lub powiększa w człowieku czucie. Taka odmiana wyciąga¹⁰¹ jedynie odmiany w ustawie rządu, w prawach cywilnych, w nadgrodach¹⁰² i karach¹⁰³.

WNIOSEK WZGLĘDEM PRAWODAWSTWA

Najwyższa moc i wola, czyli najwyższa udziałność istnieje¹⁰⁴ w Narodzie.

Taka moc i wola jest ustawą samego Stwórcy. Przeto tylko ta władza pochodzi od Boga, którą wyrażnie sam Naród udziela.

Wolność człowieka zasadza się na wolnym używaniu swoich własności według prawa. Prawo w towarzystwie jest wyrokiem woli wszystkich. Do ustanowienia prawa każdy obywatel albo przez siebie, albo przez swojego posła należy. Prawo, czyli woli powszechnej wyrok, nie powinno zakazywać, tylko czynności takie, [co] prawu wszystkich, czyli towarzystwu są szkodliwe.

Najpierwszym znakiem woli powszechnej jest jednomyślność. Drugim znakiem woli powszechnej zgoda dwóch trzech części Narodu. Prosta większość może być czasem zawodnym znakiem woli powszechnej.

Gwałt woli powszechnej dzieje się, kiedy tylko trzecia część Narodu przeciwko dwom częściom czyni¹⁰⁵, albo kiedy trzecia część dwom czynić nie pozwala. Im mniejsza jest ta część trzecia, tym większy dzieje się gwałt. Największy gwałt wtenczas, kiedy jedna ziemia,

Własność

Ziemia

Pozycja społeczna

Interes

Natura

Władza

Prawo

Prawo

⁹⁴własność — posiadanie na własność. [przypis redakcyjny]

⁹⁵z praw człowieka — bo równowaga, która jest zamiarem Stwórcy, byłaby naruszona przez uznanie nierówności prawnej i ujęcia jednym możliwości posiadania, gdy przyznaje się ją innym. [przypis redakcyjny]

⁹⁶bogactwo w ziemi — echo teorii ekonomicznej „fizjokratów” (Quesnay, w Polsce Popławski, Stroynowski i in.). [przypis redakcyjny]

⁹⁷sposobi — stwarza możliwość używania. [przypis redakcyjny]

⁹⁸towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁹⁹końcem — tu: celem. [przypis edytorski]

¹⁰⁰ubezpieczenie — tu: zabezpieczenie. [przypis edytorski]

¹⁰¹wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

¹⁰²nadgroda (daw., gw.) — nagroda. [przypis edytorski]

¹⁰³Ustawa towarzystwa dla ludzi jakiegokolwiek klimatu jest jedna, bo żadne położenie kraju nie odmienia naturalnych praw człowieka. Klimat zmniejsza tylko, lub powiększa w człowieku czucie. Taka odmiana wyciąga jedynie odmiany w ustawie rządu, w prawach cywilnych, w nadgrodach i karach. — ustęp ten wymierzony jest przeciwko pogładowi Monteskiusza, według którego ustroj społeczeństwa zależy od klimatu. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁴istnieje — dziś popr.: istnieje. [przypis edytorski]

¹⁰⁵czyni — działa. [przypis redakcyjny]

jedne¹⁰⁶ województwo, jeden człowiek tamuje wolę kilkudziesięciu¹⁰⁷ ziem, województw, lub kilku milionów ludzi. To stanie się najczęściej, kiedy niewiedza za znak woli powszechnej wyznaczy tylko samą jednomyślność. Powszechna moc i wola tak są każdemu narodowi wistoczne¹⁰⁸, iż wyzuc się z nich żaden naród nie ma władzy.

W towarzystwie każdy wyrok osobistej woli jednego człowieka, jednej albo kilkudziesięciu rodzin¹⁰⁹ nie jest prawem, ale prawą gwałtem. W towarzystwie gwałcicielami prawa są te wszystkie stany, rodziny, albo ta jedna rodzina, która by utrzymywała, że urodzenie nadaje jej więcej praw, niżeli innym ludziom, że one, lub ona jedna tylko ma moc panowania nad innymi ludźmi, dawania im praw, wyznaczania im własności, szczęścia, pokoju, sprzedawania ich, ustępowania innemu panu, zamieniania lub dawania w posagu.

Oszustami politycznymi są te wszystkie rodziny, albo ta jedna rodzina, która by wma-
wiała, że Bóg nadał jej jednej najwyższą moc i rozum nad milionami ludzi, że jej jednej rozum i wola są nieomyłne, nigdy od prawdziwego dobra tych milionów ludzi nieod-
dzielne, żadnej osobistości, żadnym namiętnościom, ani ciała słabości podległe. Tylko
opinia¹¹⁰, to jest, tylko fałszywe, a już ogólnie wszystkim ludziom wpojone wyobraże-
nia mogą grabież woli powszechnej w rękę gwałciciela poważnić¹¹¹. *Przeto mówić, pisać,
drukować, udzielać innym ludziom swoich wyobrażeń tak powinno być wolno każdemu czło-
wiekowi, jak mu jest wolno używać swoich myśli, osobistych własności, dopokąd nie szkodzi
prawu innych ludzi.*

Władza

Wolność, Mądrość, Słowo

WNIOSEK WZGLĘDEM WŁADZY RZĄDOWEJ

Najwyższa moc i wola Narodu¹¹² są nierozdzielne. Naród z najwyższą wolą bez najwyższej
mocy byłby podobny do człowieka paralityka. Naród z najwyższą mocą bez najwyższej
woli byłby podobny do człowieka głupiego.

Wszelka magistratura, każdy w kraju urzędnik jest narzędziem, nie mającym innej
władzy, tylko tę, którą mu najwyższa moc udziela. Najwyższa moc nie może się udzielić
cała, a tym bardziej nie może nadać komukolwiek mocy większej od siebie. Straszylem¹¹³
jest polityki, nie dobrym rządem, gdzie urzędnik, wykonania praw strzegący, ma więcej
mocy, niżeli sam prawodawca, gdzie król miewa czasami większą władzę od mocy i woli
powszechnej. Moc najwyższa magistraturowi prawa wykonywającym tylko taką władzę
udzielać powinna, która by się nigdy ukazać nie mogła groźną towarzystwa wolności,
a która zawsze ukazywałaby się groźną partykularnych przemocy¹¹⁴.

Władza, Siła, Mądrość

Sprawiedliwość, Król

WNIOSEK WZGLĘDEM WŁADZY SĄDOWNICZEJ

Tylko wola powszechna może stanowić magistratury sądownicze, nadać im władzę i opisać
sposoby dochodzenia i rozpoznania, czyli¹¹⁵ strony żalące się dowody są prawdziwe. Karę
zaś wyznaczy samo prawo.

Tam nie ma równości, wolności, ani własności, tam prawa człowieka już wzruszo-
ne, gdzie jeden obywatel¹¹⁶ ma władzę wyznaczania sędziów dla współobywateli swoich.
Tam prawa człowieka są w ustawicznym niebezpieczeństwie, gdzie jedna magistratura dla
całego kraju sędziów obiera.

Z równości i wolności człowieka wypada, aby sędziego obierali tylko ci sami obywa-
tele¹¹⁷, których on sądzić będzie.

Sąd, Prawnik,
Sprawiedliwość

¹⁰⁶jedne — dziś popr.: jedno. [przypis edytorski]

¹⁰⁷kilkudziesięciu — dziś popr.: kilkudziesięciu. [przypis edytorski]

¹⁰⁸wistoczne — istotne [właściwe, przypisane. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁹familij — dziś popr. forma D. lm: rodziny. [przypis edytorski]

¹¹⁰opinia — mniemanie niepoparte dowodami, mylne, a powszechne. [przypis redakcyjny]

¹¹¹poważnić — upoważniać. [przypis redakcyjny]

¹¹²moc i wola narodu: ta jego władza, która chce prawa, i ta, która prawo nadaje skuteczność, czyli władza
prawodawcza i wykonawcza; w Rousseau *Umowie społecznej* zasada ta sama. [przypis redakcyjny]

¹¹³straszylem — potwornością. [przypis redakcyjny]

¹¹⁴która by się nigdy ukazać nie mogła groźną towarzystwa wolności, a która zawsze ukazywałaby się groźną
partykularnych przemocy — sens: która nie byłaby groźna dla wolności społeczeństwa, tylko dla jednostek
stosujących przemoc. [przypis edytorski]

¹¹⁵czyli — tu: czy też, czy na pewno. [przypis edytorski]

¹¹⁶jeden obywatel — gdzie monarcha czy naczelnik rządu sędziów mianuje. [przypis redakcyjny]

¹¹⁷Z równości i wolności człowieka wypada, aby sędziego obierali tylko ci sami obywatele, których on sądzić będzie.
— to samo u Rousseau w *Umowie społecznej*. [przypis redakcyjny]

Wyrokiem sądu nic innego być nie może, tylko słowa samego prawa.

WNIOSEK WZGLĘDEM BEZPIECZEŃSTWA WEWNĘTRZNEGO I ZEWNĘTRZNEGO

Obrona wewnętrzna praw obywatela przeciwko obywatelowi tak być urządzoną powinna, aby nigdy ukazać się nie mogła groźną towarzystwa wolności, a ukazywała się zawsze tak groźną obywatelowi każdemu, aby skrzywdzony za samym ukazaniem wyroku sądu odbierał nadgodę¹¹⁸, swoją własność i pokój.

Obroną zewnętrzną powinna być powszechna moc narodu. Ta nikomu być udzielaną nie może. Więc, z bezpieczeństwem¹¹⁹ praw człowieka tylko sami obywatele być swojemu kraju obrońcami powinni: obrona kraju jest to ubezpieczenie praw ludzi, wolności i własności obywatelskich; więc obrona kraju nie powinna mieć nawet podobieństwa możliwości szkodenia tym prawom.

Taka obrona¹²⁰, która, od mocy całego narodu silniejszą stając się, może być użytą na niewolę tegoż narodu, której utrzymywanie nie cierpi wolności człowieka, odbiera mu koniecznie własność osobistą i niszczy własność gruntową¹²¹, po których naruszeniu nie ma już czego bronić, — taka, mówię, obrona nie może być czym innym, tylko narzędziem gwałtu, a obroną tyranstwa.

Ta obrona towarzystwa gwałci własność osobistą, która rzuca wieczną niespokojność w duszę rodziców i dzieci kraju całego, która utrzymywać się nie może bez przymuszenia z największym gwałtem nie wszystkich, ale tylko niektórych obywateli do opuszczenia na zawsze domu, rodziców, krewnych i majątku, — do wyrzeczenia się skłonności urodzonych, obranego sposobu życia i wolności używania praw człowieka. Ta obrona kraju niszczy własność gruntową, która nie stosownie do powszechnej woli Narodu, ale stosownie do wzrastającej obrony sąsiedzkiego kraju albo do partykularnej ambicji jednej rodziny powiększać się przymuszona być mogąc, zabiera obywatelom wszelki z własności pożytek, a zostawia im tylko pracę i niedostatek.

Wojska regularne i gotowe nie mogą być¹²², tylko obroną niewoli i despotyzmu, albowiem nie mogą swojego wzrostu i swoich niezmiennych potrzeb stosować¹²³ do praw ludzi, do własności i do wolności obywatela, ale prawo ludzi, wolność i własność obywatela stosują do siebie. Według praw Stwórcy tylko powszechna moc narodu od powszechnej woli tegoż narodu umiarkowana — to jest, tylko sami obywatele są naturalnymi obrońcami swoich praw, wolności i własności.

Więc sposób wojny nie powinien się zasadzać na sztuce, ale na sile i męstwie człowieka.

WNIOSEK WZGLĘDEM PRAW NARODÓW

Prawami narodów są prawa człowieka powszechniej wzięte.

Jak z natury każdy człowiek ma rozum i moc na obronę swoich praw, nie na wydarcie praw drugim, tak każdy naród mieć powinien wolność używania swojej mocy i rozumu na obronę swoich praw, nie na wydzieranie praw narodom drugim.

Jak w towarzystwie¹²⁴ ten obywatel gwałci prawa drugich, który sobie więcej od nich prawa przyczynia, tak w narodach ta rodzina¹²⁵, ten naród gwałci prawa innych narodów, który więcej od innych sobie praw przywłaszcza.

Wojna jest ustawą Stwórcy: zgadza się z rozrządzeniem Stwórcy, kiedy jej końcem jest ocalenie rodzaju ludzkiego. Wojna — jest to jedyny sposób, który Najwyższy Prawodawca

Wojsko, Własność,

Wolność

Bezpieczeństwo

Wojsko

Wojna

¹¹⁸nadgroda (daw., gw.) — nagroda; tu: odszkodowanie. [przypis edytorski]

¹¹⁹z bezpieczeństwem — o ile jest zapewnione bezpieczeństwo [raczej: jeśli ma być zapewnione bezpieczeństwo. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

¹²⁰Taka obrona — chodzi o wojska stałe zawodowe, utrzymywane kosztem ogółu, i powiększane nie w miarę jego zdolności i sił, ale ambicji zaborczych domu panującego lub potrzeby utrzymania równowagi z sąsiadami. [przypis redakcyjny]

¹²¹niszczy własność gruntową — wycieńczając rolnictwo podatkami. [przypis redakcyjny]

¹²²nie mogą być, tylko obroną niewoli i despotyzmu — nie mogą być niczym innym, jak tylko obroną niewoli i despotyzmu. [przypis edytorski]

¹²³stosować — tu: podporządkować czemuś. [przypis edytorski]

¹²⁴towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

¹²⁵rodzina — tu i dalej: dom panujący [tj. dynastia. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

podał ludziom dla obronienia swoich praw, dla oswobodzenia się od gwałcicieli¹²⁶. Tylko ta wojna jest godziwą i sprawiedliwą, która prawa ludzi broni.

Gwałcicielem praw narodów jest każdy despot: albowiem, gdziekolwiek choć jeden tylko despotyzm istnieje¹²⁷, tam w pogranicznych narodach już z trudnością utrzymują się rzeczypospolite¹²⁸. Gwałcicielem praw narodów są wszystkie te rodziny, każdy ten człowiek, który w jakimkolwiek narodzie sobie jednemu władzę prawodawczą przywłaszcza.

Gwałcicielem praw narodów jest ta rodzina, to społeczeństwo¹²⁹, które utrzymuje wojsko regularne: bo nadaje stu tysięcy ludziom przez sztukę większą moc, niżeli Bóg nadał milionom. Gwałcicielem praw narodów jest ta rodzina, albo te rodziny, które, jak ziemię, bydło i inne stworzenia, tak ludzi swoją własnością nazywać ozuchwalają się.

Gwałcicielem praw narodów jest każdy ten książę, król, cesarz¹³⁰, zgoła jakikolwiek człowiek, jakikolwiek urzędnik, który waży się przymuszać bronią tego człowieka, tę wieś, to miasto, prowincję¹³¹, naród, aby pod jego rządem zostawali, kiedy to miasto, prowincja, naród nie podoba sobie pod takim rządem¹³², chce się przyłączyć do innego towarzystwa, albo obrać sobie inny rząd. Gwałcicielem praw narodów jest taki książę, król, cesarz, który wydaje wojnę jakiemu krajowi dla odziorzenia go, lub dla zagrabienia mu prowincji, nie wstydząc się zasadać na tym najsromotniejszym dla ludzi, a najzuchwalszym dla niego dowodzie, że te miliony ludzi są posagiem jego żony, są puścizną¹³³ po babie¹³⁴, stryju albo wuju. Sprzysiężcami¹³⁵ na prawa narodów są wszystkie te rodziny, pod jakimkolwiek imieniem, które czynią tajemne spiski na podzielenie między siebie narodów, które sprzedają, frymarczą, wojnami sobie wydzierają, — a po wojnach przez ugody dzielą między siebie miliony takichże, jak oni, ludzi, ustępują sobie, zamieniają naród za naród.

Podpisywać niewolę jednej części współobywateli żaden człowiek i żadne zgromadzenie nie ma władzy, — tylko trzeba zezwolenia dobrowolnego tych samych ludzi, o których wolność rzecz idzie. Sejm najlegalniejszy tylko część narodu może z swojego towarzystwa wymazać, ale oddawać w niewolę nie ma żadnej władzy¹³⁶. Ktokolwiek na to się poważa, czyni występki przeciwko ludzkości. Człowiek być własnością człowieka nie może.

Dzisiaj już cała ziemia podzielona, obsiadła, jest najsprawiedliwszą własnością tego, co ją uprawia. Przeto dzisiaj inny sprawiedliwy zamiar wojen być nie może, tylko praw narodów całość. Ta każda wojna jest niesprawiedliwą, którą zaczyna ktokolwiek dla innego pożytku, nie dla ocalenia praw narodów, ani dla powrócenia jakiemu ludowi urodzonej wolności zawierania towarzystwa z tym, z kim dobrowolnie zechce, albo obierania sobie rządu takiego, jaki mu się podoba.

Dzisiaj nie można prowadzić wojny dla odziorzenia pod jakimkolwiek pozorem ziemi, bo każda ziemia jest własnością tych ludzi, którzy ją pierwsi obsiedli. Nie można też prowadzić wojny dla odziorzenia tych ludzi, bo ludzie nie są bydłami, ażeby własnością drugiego człowieka być mogli.

Ale tylko wojna na tym kończyć się powinna, aby tych ludzi przez wojnę postawić w tym stanie wolności, żeby stowarzyszyć się mogli z tym, z kim sami zechcą, i obrali sobie rząd, jaki im się podobać będzie.

Władza

Wojsko

Niewola, Własność, Pozycja społeczna

Handel

Ziemia, Wojna, Własność, Wolność

¹²⁶gwałcicieli — dziś popr. forma D. lm: gwałcicieli. [przypis edytorski]

¹²⁷istnie — dziś popr.: istnieje. [przypis edytorski]

¹²⁸rzeczypospolite — które jedynie są ustrojem zgodnym z prawami człowieka. [przypis redakcyjny]

¹²⁹współeczeństwo — zrzeszenie ludzkie [społeczeństwo. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

¹³⁰król, cesarz — te słowa zostały usunięte w wydaniu z 1816 r. ze względu na cara. [przypis edytorski]

¹³¹prowincję — dziś popr. forma B. lp: prowincję. [przypis edytorski]

¹³²nie podoba sobie pod takim rządem — w wyd. z 1816 r.: pod innym swe szczęście mieć rozumie. [przypis edytorski]

¹³³puścizna (daw.) — spuścizna, dziedzictwo, spadek. [przypis edytorski]

¹³⁴babka — babka, babcia. [przypis edytorski]

¹³⁵sprzysiężca — tu: spiskowiec. [przypis redakcyjny]

¹³⁶nie ma żadnej władzy — a więc Sejm podziałowy nie miał prawa uznawania zaborów, choćby był Sejmem legalnym; a tylko wyrzec się kilku województw, które jedynie same decydować mogły o swym dalszym losie; w dalszym ciągu Staszic zaczęli sama legalność Sejmu 1773 r. [przypis redakcyjny]

DOKOŃCZENIE

W ten sam czas, kiedy rozważałem te najświętsze prawa, które twórcze Bóstwo dla trwałości i szczęścia rodzaju ludzkiego ustanowiło, widziałem się w licznych zgromadzeniu wielu narodów: wszyscy niespokojni, jeden przed drugim więcej bojaźni, niżeli miał zaufania; wszyscy kręcą się, biegają, jedno po drugim gwarzą; rzadko kto myśli, więcej nimi poruszenia zmysłów, niżeli rozum włada.

Wychowanie, zwyczaje gwałtem gięte¹³⁷, a przesądem utrzymywane kierowały wszystkie ich kroki i urządały wszystkie ich czyny. Za młodym stary, za starym młody powtarzał słowa, przywiązując się więcej do ich wyrazu, niżeli do ich znaczenia, znajdując w nich tylko ową bojaźń lub poważenie¹³⁸, zgrozę lub upodobanie, które poruszały jego zmysły wtenczas, kiedy je usłyszał od swoich ojców, przełożonych, albo nauczycieli¹³⁹, których gwałt z przesądem sposobił, stanowił i nadymał¹⁴⁰. Nic między tymi ludźmi nie było stałego, bo nic nie gruntoowało się na stałych prawdach. Wszystko było arbitralnością, mniemaniem, domysłem.

W ich mowach nie było związku, w ich wyobrażeniach pełno fałszu, gdyż były samych tylko przysposobionych¹⁴¹ czuciów¹⁴² wnioskiem, albo też były podaniem, które gwałt, spiknąwszy się z przesądem, skojarzył i wmówił. Stąd poszło, że ich mowy, ich czyny, ich całe życie ukazywało mi się przeciwieństwem. Ich wychowanie nie zgadzało się z ich moralnością; ich moralność inszą była dla królów, inszą dla bogatych, inszą dla ubogich; prawa, polityka — czym innym od moralności.

Wszyscy z jakimś przemknieniem uszanowania wymawiali: *wolność, własność, cnota, honor*. Ale poznałem, że u wszystkich są to czcze słowa. To poważenie, które wymawiając ukazują, nie pochodzi od uwagi, czyli od rozumu, ale jest tylko odnową¹⁴³ tego czucia, które widywali zawsze w tych, co przed nimi te słowa wyrzekli. Albowiem widziałem, że ci, którzy nie mieli woli używania, ani urzędnienia swojego majątku, którzy musieli oddać część, połowę, zgoła cały pracy swojej pożytek, jeżeli pewny człowiek¹⁴⁴ zechciał, którzy żadnej nocy nie byli pewni swoich dzieci, nie mieli na godzinę pewności swojej własnej osoby, bo ta bez sądu, za fałszywym udaniem¹⁴⁵, za rozniewianiem się jednego człowieka mogła być każdego czasu wzięta, do więzienia wtrąconą i zamordowaną, — przecież oni wszyscy z nadymaniem mówili o swojej wolności i własności. Ow swoją moc nazywał swoją cnotą. Niedaleko ode mnie jeden na drugiego krzywo spojrział i nagle ten usłyszał krzyk: „trzeba zginąć, albo go zabić! — to jest *honor!*”

Wielu dla utrzymania swojego bezprawia kłócili, zabijali się, ludzi sobie równych na swój dobytek rachowali, — albo też wydzielali prawnictwem¹⁴⁶, pieniactwem cudzy majątek, sławę i spokojność. A w ręku nosili paciorki i w ustach zawsze słowo: *Religia*.

Najpowszechniej nasłuchiwałem się z jak wysokim tonem powtarzał tam każdy: *Prawo, Sprawiedliwość*. — A on słuchał rozkazu i woli jednego człowieka.

Ci ludzie, którzy z rzemiosła zabijają drugich ludzi podług rozkazu zwierzchności, są tam w ostatnim obrzydzeniu, kiedy nazywają się *katami*. Lecz poważa ich każdy, gdy wezmą nazwisko *żołnierza*. Uważałem często w rozmówieniu, iż zgroza przechodziła każdego na samo wspomnienie owych zbirów, których tyrani używali w Rzymie¹⁴⁷ na niszczenie cnotliwych obywateli przy swoich prawach obstających. Ale widziałem z największym zadziwieniem, że ci sami zbirowie, wzięwszy imię *wojaków*¹⁴⁸, zostawali wielbionymi od

Mądrość, Zabobony, Naród

Nauka, Wychowanie

Honor

Prawo, Sprawiedliwość,
Religia, Świętoszek

Żołnierz, Cnota

¹³⁷gięte — naginane, wdrożone przymusowo. [przypis redakcyjny]

¹³⁸poważenie — poważanie, szacunek. [przypis redakcyjny]

¹³⁹nauczycieli — dziś popr. forma D. lm: nauczycieli. [przypis edytorski]

¹⁴⁰nadymał — był natchnieniem. [przypis redakcyjny]

¹⁴¹przysposobionych — zastosowanych; tu: spaczonych. [przypis redakcyjny]

¹⁴²czuciów — odczuć, doświadczeń. [przypis edytorski]

¹⁴³odnową — powtórzeniem. [przypis redakcyjny]

¹⁴⁴pewny człowiek — samowładca, monarcha. [przypis redakcyjny]

¹⁴⁵udanie — tu: donos, skarga. [przypis edytorski]

¹⁴⁶prawnictwem — użyciem sztuczek prawnych. [przypis redakcyjny]

¹⁴⁷tyrani w Rzymie — zarzut (jako ogólny, niesłuszny) trafia najlepiej Domicjana; ale Staszic myśleć mógł o Kaliguli, którego wspomina dalej, jako wzór tyrana. [przypis redakcyjny]

¹⁴⁸wojaków — w wyd. z 1790 r.: obrońców kraju. [przypis edytorski]

wszystkich. Rzeź współobywatelów¹⁴⁹, rodziców i braci w ich *moralności* była przeklętą, a w ich polityce i głupiej żołnierskiej *subordynacji* — cnotą.

Wszyscy nienawidzą¹⁵⁰, życzą mu zguby, barbarzyńskim nazywają ten kraj, gdzie ról-
nik jest poddanym szlachty. Ale, jeżeli z tej szlachty jeden, pod imieniem kurfirsta¹⁵¹,
duka¹⁵², króla, cara lub cesarza¹⁵³ uczyni swoimi poddanymi wszystkich mieszkańców;
taksuje¹⁵⁴ i obarcza, jak mu się podoba, ich majątki; gdyby bydła, tak rachuje wszyst-
kich ludzi lata; nie mając żadnego wstydu¹⁵⁵, wystawia ich sobie nago, przewraca, mierzy
wzrost, maca kości, wybierając co zdarnego do swojej usługi, a często miliony mieszk-
kańców dumie albo łakomstwu swojej familii poświęca, między syny dzieli lub w posagu
z córką daje — tak ohydna niewola nikogo nawet nie zastanawia.

Między głównymi rodzajami ludzkiego nieszczęścia kładą wojnę. Wszyscy w codzien-
nych modłach proszą Boga, aby ich wybawił od wojny. A wszyscy, owszem, na co najwię-
cej bolałem, i ci nawet, którzy myślą, tylko tego monarchę, tego człowieka czczą i wiel-
bią, który jest największym i najszczęśliwszym wojaczem¹⁵⁶. Większą niezdarność¹⁵⁷ po-
wiem. Wszyscy ganią, natrząsają się z rzeczypospolitych, dlatego że rzeczypospolite nie
mogą być bitne: do wojen trudne; — że w swoich czynach muszą być rozważne i otwarte:
nie mogą się żadną miarą tak zmówić na drugiego, aby ten wcześniej o tym nie wiedział.
Przeciwnie, chwałą jednowładztwa dla wielkiej ich dzielności, dla tej prędkości i sekretu,
z którym wszystko w jednym dniu przewrócić, na szkodę drugiego zmówić się i napaść
go można.

Oni złorzeczą, owszem z ostatnią wzdardą, jako o nieprzyjacielu ludzi, mówią o tych
na Wschodzie tyranach, którzy, gdy się na obywatela rozniewają, bez sądu, nazwawszy
go *buntownikiem*, nasyłają kilku drabów z stryczkiem, aby go udusili. Ale między nimi
widziałem, że gdy podobnie tym, pod imieniem królów, rozniewają się — nie na jedne-
go obywatela, ale na cały swój naród — bez sądu, nazywając miliony współobywatelów¹⁵⁸
przeciw sobie — jednej osobie *buntownikami*, nie kilku, lecz tysiące drabów, pod imie-
niem *żołnierzy* wysyłają, aby rznęli, palili. Widziałem, mówię, że w takich przypadkach,
głupi ten lud z największą oziębłością, gdyby bez czucia tylko to jedno straszne słowo:
buntownicy powtarzał i spokoił się. Powszechnie wołają: interes osobisty jest źródłem
wszystkich złości, jest największym nieprzyjacielem dobra publicznego. A niechaj tyl-
ko ten interes osobisty przezwie się interesem publicznym, już go wielbią — i nie mają
tyle rozgarnienia, aby rozróżnili raz na zawsze, aby założyli tamę między osobistością¹⁵⁹
i narodem, aby interesu całego kraju nie zdawali samowładnie w ręce jednej familii.

Kradzieże i zabójstwa potępia ich moralność. Lecz gdy te niecnoty, zamieniwszy
się w powszechniejsze łupieże, szczególne wezmą nazwisko *Dobra Kraju*, stają się drogą
do odbierania najwyższych okrzyków i chwały. Oszustem, najsurowszej kary i publicz-
nej wzdardy wartym, ogłasza u nich religia, moralność i sama polityka tego człowieka,
urzędnika, sędziego, który, gwałcicielom odbierając cudzy majątek, nie oddaje go inaczej
skrzywdzonym właścicielom, tylko końcem¹⁶⁰ wydarcia im go łatwiej, albo pod obowiąz-

Niewola

Bunt

Konflikt wewnętrzny

¹⁴⁹współobywatelów — dziś popr. forma D. Im: współobywateli. [przypis edytorski]

¹⁵⁰Wszyscy nienawidzą — niechęć opinii oświeconej do Polski, wywołana wiadomościami o ucisku chłopów
i nietolerancji wobec innowierców, zręcznie podsycana przez Fryderyka II i Katarzynę II, znalazła wyraz dobitny
w pismach Woltera i innych filozofów; por. St. Kot, *Rzeczpospolita Polska w literaturze politycznej Zachodu*,
Kraków 1919, str. 202–207, 228. [przypis redakcyjny]

¹⁵¹kurfirst (niem. *Kurfürst*) — elektor; tytuł tych panujących niemieckich, którzy niegdyś byli wyborcami
cesarza. [przypis redakcyjny]

¹⁵²duk — diuk, książę; tytuł romański, ale Staszic zdaje się mieć na myśli także niemieckich książąt. [przypis
redakcyjny]

¹⁵³króla, cara lub cesarza — te słowa usunięto w wyd. z 1816 r., aby nie wywoływać zadrażeń z zaborcą
rosyjskim. [przypis edytorski]

¹⁵⁴taksować — tu: obłożyć podatkami. [przypis edytorski]

¹⁵⁵nie mając wstydu — tak wielu zwłaszcza książąt niem., którzy współzawodniczyli urodą swoich gwardzystów.
[przypis redakcyjny]

¹⁵⁶wojacz (daw.) — wojownik. [przypis redakcyjny]

¹⁵⁷niezdarność — zdrożność. [przypis redakcyjny]

¹⁵⁸współobywatelów — dziś popr. forma D. Im: współobywateli. [przypis edytorski]

¹⁵⁹osobistością — prywatą, działaniem samolubnym ze szkodą ogółu. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁰końcem — tu: w celu, mając na celu. [przypis edytorski]

kiem, aby mu się z niego opłacali. Takie oszustostwo¹⁶¹ poznałem w ich monarchach. A co mnie najbardziej dziwiło, iż za to obiecują im nieśmiertelność.

Zgoła nie zliczyłbym wszystkich głupstw, przeciwieństw i gwałtów, które między tymi ludźmi poznałem. Skończę na tym: we wszystkim podobni owemu ludowi rzymskiemu, co dzięki i barbarzyńskimi nazywał owe narody, które cierpiały nad sobą królów, kacyków¹⁶², caryków — a u siebie bóstwił Augusta, gdy się nazwał „imperatorem”¹⁶³. Albo też takimi są te europejskie narody, które z największym obrzydzeniem wspominają o wschodnich despotach, o tureckich sułtanach — a u siebie czczą podobnychże despotów pod imieniem cesarzów i królów.

Gdy dla lepszego uważania, w co gwałt i przesąd ludzi przerobił, zamysłony przechodziłem się po zgromadzeniu owym, razem słyhać było Głos potężny. Ten, im bardziej szerzył się po tym mnóstwie, tym więcej zdawał się nabywać mocy.

Te prawie wyrazy jego:

Królowie! przestańcie wojen! Zmęczony lud już was poznawać zaczyna. Jedna z waszych familia¹⁶⁴, która najliczniejszymi wojnami rodzaj ludzki trapiła, tysiąc milionami¹⁶⁵, z ubogiego ludu wymęczonemi, nie mogąc nasycić, ani ukrócić swojej dumy, nie mogąc umiarkować bezwstydnego marnotrawstwa, zaciągnęła na cudzy, na majątek współobywateli długi niezmierne. A chcąc ułatwić sobie do dalszego zaciągu wiarę, wyrzekła to stare, podczas niewiadomości tyłkrotnie skuteczne, a waszym gwałtom tak zawsze dogodne słowo: Szczęśliwość Narodu, Dobro Kraju — zwiększenia podatków potrzeba.

Wszelka nieprawość ma swoją miarę. Narody w niewiadomości¹⁶⁶ cierpią długo — lecz straszne w swoich krzywd zemście, kiedy je poznają.

I ten lud, więcej od innych oświecony, rażony tą nieznośną, a jeszcze niedostatnią opłatą szczęśliwości, o której tylko słyszał, której zaś czuć nie mógł, a gdy, co by tak drogo opłacał, chciał poznać — znalazł siedemdziesiąt ksiąg¹⁶⁷, zapisanych imionami¹⁶⁸ tysięcy¹⁶⁹ obywateli, w skrytych lochach straconych, znalazł często gwałconą własność osoby¹⁷⁰, zawsze obarczony majątek, wszelkiej pracy korzyść zabieraną na podatki, z ustawicznemu odmiany¹⁷¹ ustawiczną duszy niespokojność, wreszcie głód i w kilku wiekach więcej wojen, niżeli pokoju, — gdy to panująca familia nazywała szczęśliwością, a lud nieszczęściem, — jej błędem i doświadczeniem przekonał się naród, że szczęśliwość jednej familii może być nieszczęściem całego narodu, że szczęśliwość, nie będąc tylko stosowną, nikt jej poznać, ani obierać, ani szacować nie może, tylko ci sami, którzy ją czują. Oświadczył przeto:

¹⁶¹oszustostwo — oszustwo systematyczne. [przypis redakcyjny]

¹⁶²kacyk (z hiszp. *cacique*: meksykański władca tubylczy) — pomniejszy samowładca barbarzyński. [przypis redakcyjny]

¹⁶³ludowi rzymskiemu, co (...) bóstwił Augusta, gdy się nazwał „imperatorem” — nieporozumienie podwójne, imperator nie oznaczał za Augusta monarchy, ale zakres władzy, którą posiadali także urzędnicy za czasów Republiki (dowódcy wyżsi sił zbrojnych); ubóstwienie Augusta było wyrazem czci do jego osoby, nie do piastowanego urzędu. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁴Jedna z waszych familia — dom francuski; w dalszym ciągu przedstawienie powodów i przebiegu Rewolucji Francuskiej do końca 1789 r. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁵tysiąc milionami — Rewolucję poprzedziły niepokonane trudności finansowe, wywołane marnotrawstwem dworu; gdy wszystkie pożyczki zawodziły, postanowione zostało zwołanie Stanów (*Etats Généraux*) w celu obmyślenia źródeł dochodu, co stało się powodem przewrotu: Stany, przekształcając się w Zgromadzenie Narodowe, uznały, że muszą ująć ster państwa w swoje ręce. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁶niewiadomość — nieświadomość. [przypis edytorski]

¹⁶⁷siedemdziesiąt ksiąg — spisy uwięzionych na mocy tajnych rozkazów królewskich (fr. *lettres de cachet*), znalezione w Bastylii paryskiej po jej zdobyciu przez lud 14 lipca 1789; liczba ksiąg przesadzona: wiadomość z gazet. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁸imiony — dziś popr. forma N. lm: imionami. [przypis edytorski]

¹⁶⁹tysięców — dziś popr.: tysiący. [przypis edytorski]

¹⁷⁰własność osoby — własność prywatna. [przypis redakcyjny]

¹⁷¹odmiany — dziś popr. forma N. lm: odmianami. [przypis edytorski]

— Ponieważ nikt w stanie nie jest zakupienia i opłacenia powszechnej szczęśliwości, tylko sam naród, więc odtąd tylko ten sam naród obierać i szacować tę swoją szczęśliwość będzie¹⁷².

Samodziercza¹⁷³ familia, tylko do posłuszeństwa niewolników przywykła, pierwszy raz tę mowę prostego rozumu od równych sobie ludzi słysząc, krzyknęła to drugie, a od pierwszych równie jedynowładzcom dogodne słowo:

— Oto buntownicy! Żołnierze, wierni moi kamraci! Wy, obrońcy dobra mojego państwa! Ognia na nich!¹⁷⁴

Lecz gdy w tym narodzie już żołnierz czytać umiał, a tak więcej, niżeli na draby¹⁷⁵ potrzeba, oświecenia mając:

— Są to obywatele, — rzekł, — na obywateli¹⁷⁶ nie ma żołnierzy, tylko sądy. Są to ci, którzy składają kraj. Ich życie, ich dobro jest dobrem kraju. My, obrońcy kraju, nie jesteśmy obrońcami niewoli. Król jest reprezentantem¹⁷⁷ Narodu; przysięgaliśmy reprezentantowi — więc przysięgaliśmy Narodowi. Wdzięczność każe łożyć życie przy obronie obywateli: oni nas żywią, oni płacą. W każdym ich wewnętrznym około ich spraw sporze najświętszy żołnierza obowiązek strzec granicy, aby obcy z obywatelskiej kłótni pożytkować nie mógł. Ukaz nam nieprzyjaciół¹⁷⁸ kraju. Znajdziesz posłuszeństwo ślepe. Hasłem żołnierza jest honor. Rzeź współobywateli jest sromem, bo nie różni żołnierza od krwawego zbójcy.

To wymawiając, przed obywatelami broń ku ziemi schylili¹⁷⁹.

Tu Głos umilkł. Pochmurzyła się twarz wszystkich zwyczajowców¹⁸⁰. Kilka tylko osób, po których uważałem, że myślą, z jakąś wesołością, z jakąś chlubną dla dobra ludzi nadzieją, zawołało:

— Ten przykład nadwątla to smutne podobieństwo¹⁸¹, które widzieliśmy, iż wreszcie zmówią się panujące domy na wieczną niewolę narodów. Podobieństwo, które codziennie uiszcza się bardziej, że pięć lub sześć panujących famili, zagarnawszy wszystkie przywileje i oddzieliwszy się od innych ludzi, przez to już postanowione między niemi oddzielnymi małżeństwami¹⁸² powinowacenie się na koniec złączą się w jeden dom¹⁸³.

— Z tą polityką ustawa gotowego żołnierstwa z ślepą¹⁸⁴ tych panujących woli subordynacją czułych¹⁸⁵ i kochających przyjaciół ludzi¹⁸⁶ smuciły, grożąc powszechną i długą rodzaju ludzkiego niewolą, a nie ukazując nawet sposobu, którym by człowiek kiedyś swoje prawa odzyskać potrafił. Bogu,

¹⁷²Ponieważ nikt w stanie nie jest zakupienia i opłacenia powszechnej szczęśliwości, tylko sam naród, więc odtąd tylko ten sam naród obierać i szacować tę swoją szczęśliwość będzie — myśl przewodnia (streszczona, nie przytoczona) dekrétów francuskiego Zgromadzenia Narodowego z 17 czerwca 1789. [przypis redakcyjny]

¹⁷³Samodzierczy a. samodzierzyczy (daw.) — tyrański, jedynowładczy, władający absolutnie. [przypis edytorski]

¹⁷⁴Ognia na nich! — pierwsza próba zgniecenia siłą zbrojną ruchu rewolucyjnego podczas manifestacji ulicznych w Paryżu 12 lipca 1789, po usunięciu Neckera z ministerstwa. [przypis redakcyjny]

¹⁷⁵drab — zbrojny pachołek; szeregowiec piechoty. [przypis redakcyjny]

¹⁷⁶obywateli — dziś popr. forma B. Im: obywateli. [przypis edytorski]

¹⁷⁷Król jest reprezentantem Narodu — zasada sformułowana przez Mirabeau w mowie z 25 czerwca od razu stała się hasłem ogólnym; reprezentant — w wyd. 1816 r.: naczelnik. [przypis redakcyjny]

¹⁷⁸nieprzyjaciół — dziś popr. forma B. Im: nieprzyjaciół. [przypis edytorski]

¹⁷⁹broń schylili — pierwsza gwardia francuska 12 lipca, następnie inne oddziały. [przypis redakcyjny]

¹⁸⁰zwyczajowiec — prawdopodobnie: konserwatysta. [przypis edytorski]

¹⁸¹podobieństwo — tu: prawdopodobieństwo, przypuszczenie. [przypis edytorski]

¹⁸²małżeństwa — dziś popr. forma N. Im: małżeństwami. [przypis edytorski]

¹⁸³dom — ród panujący np. dom austriacki: ród Habsburgów; dom francuski: Burboni. [przypis redakcyjny]

¹⁸⁴ślepą — w wyd. z 1790 r.: najgłupszą. [przypis edytorski]

¹⁸⁵czuły — w terminologii końca w. XVIII: zdolny do wspólnego odczuwania z innymi ludźmi, [cecha] przypisywana niespaczonej naturze ludzkiej [współczujący, empatyczny. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

¹⁸⁶przyjaciel ludzi — człowiek humanitarny, miłujący bliźniego (franc. *ami des hommes*, tłum. gr. *filanthropos*). [przypis redakcyjny]

Żołnierz

Nauka, Naród, Król

temu to najwyższemu praw ludzkich Ustanowicielowi i Obrońcy, niechaj będą dzięki! Ten jeden przykład uczyni skromniejszymi nieco zuchwałe despoty; on rzuca na wszystkie w niewoli narody promień jakiejś nadziei i pociechy, że jeszcze być mogą i że będą kiedyś wolnemi.

— Oświecenie zamieni i zbirów despotyzmu w obywateli. Nieoświecony żołnierz jest najszkodliwszym, najniebezpieczniejszym człowiekiem w towarzystwie¹⁸⁷. Przeto wy, mędracy, i wy, szacowni praw Boskich nauczyciele, kapłani! — pamiętajcie, że od jednych żołnierzy zawisnie¹⁸⁸ praw ludzkich całość i wolność człowieka. Mówcie, piszcie, opowiadajcie w waszych naukach moralnych powinności żołnierza względem obywatela. Tłumaczcie, na czym zasadza się przysięga i na niej zasadzona¹⁸⁹ subordynacja. Objasnijcie zwodzony lud, że nikt przysięgać nie może na ślepe posłuszeństwo, gdyż tak, to najświętsze Boga świadectwo z człowieka robiłoby narzędzie tyraństwa i wszystkich zbrodni. Ustanówcie prawdziwą opinią¹⁹⁰ poczciwości, honoru i cnoty. A gdy z Narodem będzie żołnierz, i despota zamieni się w człowieka¹⁹¹.

— Wy zaś, szlachetne narody, które jeszcze cieszyacie się wolnością, bądźcie czulemi na ten przykład: jest to pogróż¹⁹² despotom, jest to sprawa wasza, jest to sprawa ludzkiego rodu! Uświęćcie ją pośrodku waszego Narodu wiekopomnym znamieniem^{193, 194}.

Na te słowa wielkie szemranie po całym mnóstwie powstało. Nagle straszna wybuchnęła nienawiść. Wszyscy oburzyli się na te kilka myślących osób.

— Są to filozofowie¹⁹⁵! — zahuknął któryś.

Natychmiast głupie, samego zwyczaju, nie rozumu, potwory¹⁹⁶, zamiast na swoje tyrany, już porywali się do kamieni na swoje dobrodziej¹⁹⁷.

Tu zadrżj każdy, kto musisz żyć w takim kraju, gdzie żołnierz despocie przysięga. W tym powszechnym oburzeniu się niemyślącego mnóstwa przeciw tak chwalebnemu

Żołnierz, Obowiązek

Gniew, Żołnierz, Przysięga,
Honor, Wierność

¹⁸⁷ *towarzystwo* (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

¹⁸⁸ *zawisnie* — tu: zależy. [przypis edytorski]

¹⁸⁹ *i na niej zasadzona subordynacja* — w wyd. z 1790 r.: i rozumna subordynacja. [przypis edytorski]

¹⁹⁰ *opinia* — tu: rozumienie; pojęcie. [przypis redakcyjny]

¹⁹¹ *w człowieka* — w wyd. z 1816 r.: w jednorządcę. [przypis edytorski]

¹⁹² *pogróż* — groźba. [przypis redakcyjny]

¹⁹³ *znamieniem* — pomnikiem, znakiem pamiątkowym. [przypis redakcyjny]

¹⁹⁴ *Uświęćcie ją pośrodku waszego Narodu wiekopomnym znamieniem* — Nie dziwi mnie, co myślą Niemcy o Rewolucji Francuskiej, bo tego po nich spodziewałem się. Ale zadziwia mię, co myślą o tej rewolucji Polacy, bo o nich wcale inaczej sądziłem. Powszechniejszą opinią w Polsce znalazłem tej rewolucji przeciwną. Przecież Rewolucja Francuska jest napomnieniem i upokorzeniem trochę już nadto pozwalającego sobie despotyzmu! Któż nasz naród tak oczernił, tak zeszarzał, zhańbił, rozszarpał i prawie nogami zdeptał? Trzech despotów. Wiem, czemu miłość własna Polakom wystawia tę rewolucję z czarnej strony: dlatego, że szlachta przez połączenie się z mieszczaństwem zdaje się być upodloną. [Szlachta fr., wezwana wraz z duchowieństwem przez Stan Trzeci (mieszczaństwo) do połączenia się z nim 28 maja i 17 czerwca (Deklaracja o niepodzielności władzy prawodawczej) w Zgromadzeniu Narodowym, przystąpiła doń 27 czerwca 1789 r. S.Cz.] Mylimy się. Bo czymże była szlachta w despotyzmie? Dziś, jeśli straciła polowanie albo gołębiarnie [polowanie, gołębiarnie: przywileje właścicieli dóbr szlacheckich polowania na dobrach nieszlacheckich i utrzymywania gołębi, które tamże swobodnie szukały pożywienia; drobne te przywileje, ale bardzo dla nieszlachty dokuczliwe, stały się niejako symbolicznymi innych, istotniejszych; zniesione wraz z innymi 4 sierpnia 1789 z inicjatywy niektórych posłów szlacheckich. S.Cz.], zyskała przez złączenie się z miastami władzę prawodawczą, nad którą przywilej nie ma większego. Gwałtowna zguba niektórych osób? [tu: śmierć, w ciągu rozruchów, towarzyszących początkom Rewolucji Francuskiej tłum uśmiercił kilkanaście osób, niektóre posądzone niewinnie, zarzucając im przeważnie spekulację na drożyznie; splądrowano też nieco domów; na ogół straty te nie były wielkie, zważywszy gwałtowność i powszechność rozgoryczenia oraz w porównaniu do strat wojen domowych dawniejszych; S.Cz.] Gdy sobie wystawimy, że ta wielka rewolucja ma przeciw sobie Dwór, Ministerium, oficerów wojskowych, arystokratów, duchowieństwo, prawdziwie szczęśliwą będzie Francja, jeżeli się na tej krwi skończy: będzie to na zawsze dowodem, że w wojnach domowych, oprócz wojen religii, dopokąd tylko sam lud kłóci się, dopotąd zgubę ludzi rachować można osobami i ruiny domami. Ale skoro się regularny żołnierz w domową kłótnię

i tak rozzumnemu¹⁹⁸ postąpieniu prawdziwie obywatelskich żołnierzy, ja przypadkiem stałem obok człowieka w jakiejś barwie¹⁹⁹: suknia na nim biała, guziki żółte, wyłogi czerwone, a naokoło podwójnym galonem szamerowany. Z wejrzenia był miły, w obcowaniu grzeczny, w mowie nawet zabawny. Nagle, po tych słowach: — „żołnierze przeciwko panującego rozkazowi obywateli zabijać nie chcieli”, — nagle, w mgnieniu oka, gdyby go ogniem posypano: twarz wzdęta, z nozdrza się kurzy, iskrzą się we łbie ślepie, pucha, drży, zgrzyta zębami, z popędliwości pryska śliną. Nie do zrozumienia gadając, wrzeszczy:

— Obwiesić tych wszystkich! Są to zdrajcy, nie żołnierze! Wieczna to hańba, wieczna sromota stanu żołnierskiego! Każdy żołnierz, przysięgając na posłuszeństwo i na wierność, powinien na samo skinienie swojego pana swojego monarchy, rznąć nie tylko obywatela, ale brata, żonę, dzieci, matkę i ojca.²⁰⁰

Odkoczyłem od niego daleko. Zdawało mi się widzieć stworę samego piekła, które rade by wytępić plemię człowieka. Jakież to wyobrażenie honoru, przysięgi, Boga! Jest to moralność tej bezecnej poczwary, która wyrzekła niegdyś: czemu rodzaj ludzki nie ma jednej głowy²⁰¹, aby ją od razu ściąć można! Lecz, ile ja na tę przeklętą naukę, pierwszy raz słyszaną, struchlałem, tyle ona ucieszyła głupi motłoch, w takim bezecństwie wychowany.

Odzywa się Głos powtórnie:

Jedynowładcza ta familia, od innych tym przykładem zatrwożonych samodziurów²⁰² podżęgi²⁰³ uszczypliwe nad jej powolnością, urągania i wzgardy odbierając, osądziła swoim upodleniem, wstydem, swoją krzywdą, gdyby ludzie odzyskali, co ich własnego: przyrodzone swoje prawa; gdyby odtąd nie była ona panem majątku i życia drugich ludzi. W tym przez wychowanie nabranym mniemaniu układa jeszcze gwałtu zażyć²⁰⁴. Noc ciemna obrana do wyrznięcia sporniejszych mieszkańców głównego miasta i do zatracenia najcnotliwszych obywateli w narodowym zgromadzeniu. Ciągnęły przysposobione działa, bomby, kule, rosztzy, spisy, miecze, noże na własny naród. Już w pewnym zamku, w starej despotyzmu katuszy, zdradą wpuszczonych kilkaset niewinnych ludzi kartacze w miazgę zsiekle.

Okrucieństwo, Współczucie

Zatrzymał się Głos. Spojrzałem po całym zgromadzeniu. Widziałem na wszystkich twarzach zupełną obojętność. Nie zmarszczył się nawet żaden. Rzecz dla mnie najokrutniejsza była dla tych swojską. Człowiek więcej od zmysłów, więcej od zwyczaju, niżeli od rozumu zawisły, przyjmuje obojętnie największe zbrodnie, jeżeli już z niemi oswojony, jeżeli do nich jego zmysły przywykły. Lecz obruszy się zawsze na zbrodnie pomniejsze, jeżeli one są nowe, jeżeli pierwszy raz jego oczy lub uszy ruszą.

Mówi Głos dalej:

wmieszka, natenczas zguba ludzi zaraz rachuje się na tysiące, a ruiny na całe miasta i całe prowincje. [przypis autorski]

¹⁹⁵*Są to filozofowie* — filozofii wieku oświecenia zarzucali przeciwnicy Rewolucji, iż jest przyczyną przewrotu, gdyż podważa powagę Kościoła i władzy. [przypis redakcyjny]

¹⁹⁶*zwyczajny, nie rozumny, potwory* — wytwory (duchowe) li tylko tradycji, nie umiejące patrzeć na rzecz krytycznie. [przypis redakcyjny]

¹⁹⁷*zamiast na swoje tyrany, już porywali się do kamieni na swoje dobrodzieje* — w wyd. z 1816 r.: już porywali się do kamieni; wzmianki o tyranach i dobrodziejach usunięto; *na swoje dobrodzieje* — dziś popr. forma B. lm: na swoich dobrodziejów a. dobrodziei. [przypis edytorski]

¹⁹⁸*tak chwalebneemu i tak rozzumnemu* — w wyd. z 1816 r. te słowa usunięto. [przypis edytorski]

¹⁹⁹*barwa* — mundur, liberia. [przypis redakcyjny]

²⁰⁰*Obwiesić tych wszystkich! Są to zdrajcy, nie żołnierze! Wieczna to hańba, wieczna sromota stanu żołnierskiego! Każdy żołnierz, przysięgając na posłuszeństwo i na wierność, powinien na samo skinienie swojego pana, swojego monarchy, rznąć nie tylko obywatela, ale brata, żonę, dzieci, matkę i ojca.* — Są to słowa jednego generała-lejtnanta Niemca w służbie cesarskiej. Ja sam słyszałem je z ust jego. [przypis autorski]

²⁰¹*czemu rodzaj ludzki nie ma jednej głowy* — życzenie przypisywane Kaliguli, według Swetoniusza miało brzmieć: „obyż lud Rzymski miał jedną tylko szyję!”. [przypis redakcyjny]

²⁰²*samodziur* (daw.) — jedynowładca, samodziurca, władca absolutny. [przypis edytorski]

²⁰³*podżęgi a. podżęga* (daw.) — podżeganie; podszept, namowa do złego. [przypis redakcyjny]

²⁰⁴*gwałtu zażyć* — [użyć przemocy. Red. WL] planowany jesienią 1789 zamach wojskowy dworu na Zgromadzeniu Narodowym, ujawniony w manifestacjach z 1 i 3 października (uczty gwardzystów przybocznych, udział osobisty królowej Marii Antoniny w częstowaniu żołnierzy); reszta podanych tu wiadomości to echa pogłoszek nieuzasadnionych. [przypis redakcyjny]

Jedynowładcza rodzina, dla stałego wojsk przedsięwzięcia nie mieszania się do obywatelskich zakłóceń gwałtem nie mogąc, przedsięwzięcie użyć podstępem, pospólstwa zburzeń i innych złości tajemnych. Zamyśla głodem lud rozjątrzyć, aby go do niepokoju skłonny uczynić, a tak, zapaliwszy lud rozruchany, wytracić przez niego samego najpierwsze na przeszkodzie głowy, a potem dla powrócenia spokojności stać się potrzebnym. Tym końcem²⁰⁵ robi sobie stronniki²⁰⁶, opłaca podszczuwce i buntownicy, utrzymuje w różnych miejscach przekupniki zbóż, którzy w dzień przepłacają, a w nocy też zboża rzucają w rzekę lub w morze²⁰⁷.

Na tym wstrzymał się nieco Głos. Lecz wszyscy słuchali go z obojętnością. Rozpoczął więc dalej:

Lud przeciwnościami i głodem rozjuszony rzucił się na cztery osoby²⁰⁸, które rozumiał być²⁰⁹ swoich nieszczęść przyczyną. Bez sądu wlecząc jedną osobę po drugiej na plac publiczny i głowy im ucina. W drugim miejscu, podburzony na pewnego piekarza²¹⁰, jakby chował niezmierny magazyn zboża na większą drogość, nie wyrabiając go na chleb w tym powszechnym głodzie, zapamiętały lud wpada do domu owego piekarza, nieczuły na krzyk żony, dzieci, wywłoczy go z domu i, głowę na pikę wbiwszy, obwodzi po mieście, ukazując ją z pogroźeniem każdemu piekarzowi. Ów piekarz był człowiek niewinny: nie znaleziono w domu jego, tylko dwa chleby²¹¹ dla własnej żywności. Natychmiast Zgromadzenie Narodowe kazało buntownikom połapać, oddać do sądu, który je²¹² śmiercią pokarał. Dzieci zaś owego nieszczęśliwego stały się dziećmi Narodu, który im wychowanie daje. Żonie do śmierci wyznaczono pensję²¹³.

Tłum, Wolność,
Okrucieństwo

Nie dozwolono Głosowi skończyć. Razem straszne wzniosło się obruszenie. Ogólnie zaczęto krzyczeć. Wszyscy, gdyby na co złego, gdyby na widmo tyraństwa, spojrzeli na wolność. Zamiast wyrzekania nad upornym przeciwieństwem samodzierczej²¹⁴ rodziny, która lud zburzyła, wszyscy hydzili wolność. Okrutne, a w narodach niewidziane — albowiem despotyzm od ludu przeczniejszy, kiedy bez sądu zabijał, czynił to w kłótniach — zabicie kilku osób²¹⁵ stało się dowodem dla wszystkich niemyślących, że ludzie nie mogą być wolnymi. Wołano:

— Wolność jest filozofów wymysłem! Człowiek rodzi się do niewoli²¹⁶. Trzeba nad ludźmi jedynowładztwa. Trzeba, żeby ich zawsze gotowe straszyły tarasy²¹⁷. Oto dowody, że bez tego gorzej.

Nagle przytłumił wszystko, bo nad wszystko silniejszy dalszy Głos:

— Inna samodzierna rodzina²¹⁸ miała z swoim narodem najuroczystszy kontrakt, w którym lud warował sobie pewne prawa. Rzeczona rodzina, że

²⁰⁵tym końcem — tu: w tym celu. [przypis edytorski]

²⁰⁶stronniki — dziś popr. forma B. lm: stronników. [przypis edytorski]

²⁰⁷rzucając w rzekę lub w morze — echa pogłoszek nieuzasadnionych, obiegających wśród zgłodniałego ludu. [przypis redakcyjny]

²⁰⁸cztery osoby — są to zamordowani w końcu lipca 1789 Foulon i żięć jego Berthier, urzędnicy służby zaopatrzenia; zamordowany 3 sierpnia Chatel, zastępca mera (burmistrza) Saint-Denis pod Paryżem; czwarty zapewne Flesselles, burmistrz Paryża, zamordowany 14 lipca. [przypis redakcyjny]

²⁰⁹które rozumiał być swoich nieszczęść przyczyną — uważał za przyczynę swoich nieszczęść (konstrukcja zapożyczona ze składni łac. a. fr.). [przypis edytorski]

²¹⁰piekarz François — zamordowany w październiku 1789 r. w Paryżu. [przypis redakcyjny]

²¹¹nie znaleziono w domu jego, tylko dwa chleby — nie znaleziono w jego domu nic więcej, tylko dwa chleby. [przypis edytorski]

²¹²je — dziś popr. forma B. lm r.mos.: ich. [przypis edytorski]

²¹³pensję — dziś popr. forma B. lp: pensję; tj. rentę. [przypis edytorski]

²¹⁴samodzierny a. samodzierny (daw.) — tyrański, jedynowładczy, władający absolutnie. [przypis edytorski]

²¹⁵kilku osób — rzeczywiście, zważywszy gwałtowność ruchu i podniecenie, liczba ofiar w pierwszym roku Rewolucji (1789) była znikoma. [przypis redakcyjny]

²¹⁶rodzi się do niewoli — odwrócenie zasady Rousseau, *Umowa Społeczna*, II. [przypis redakcyjny]

²¹⁷taras (daw.) — tu: więzienie (por.: zatarasować). [przypis redakcyjny]

²¹⁸Inna samodzierna rodzina — mowa o gwałceniu konstytucji węgierskiej przez Habsburgów, zwłaszcza w r. 1671 (zob. rozdział *Do Panów*) i przez Józefa II. [przypis redakcyjny]

niektóre z tych praw więcej owemu narodowi szkodliwe, niżeli są użyteczne, sama osądziła i sama je bez zezwolenia drugiej strony zniszczyła. Potem przykazała owemu narodowi złożyć podatki na wojnę, którą, zmówiwszy się z drugą, także jednowładczą rodziną, rozpoczęła dla wzięcia niejakej pustej i nieludnej ziemi²¹⁹, od owego narodu kilkaset mil odległej i żadnego dobra dla niego przynieść nie mogącej, owszem, przez wojnę do reszty spustoszonej. Zaludnienie i dalsza obrona zostaną przyczyną nowych wydatków i odnawiających się wojen, a z nimi powiększających się coraz podatków. Przecież ów lud oświadczył, że złoży podług żądania na tę wojnę podatek, jeżeli odbierze naruszonych praw całość.

Jednowładcza rodzina, jak one wszystkie, już nadto do ostatniej pogardy ludzi przywykła, nazywając prawa ludu swoją dla nich łaską, rzekła z gniewem:

— Jestem panem waszych majątków i życia. A gdy tego poznawać nie chcecie, niszczyć wszystkie prawa. Żołnierzu! wybieraj podatek!

Na gwałt nieszczęśliwy ten lud użył naturalnej każdemu człowiekowi obrony. A samodzierzca rodzina, zamiast upamiętania się tą uwagą, że to są ludzie, zamiast rzeczenia do siebie — „chciałem ten Naród uszczęśliwić, chciałem odmianą szkodliwych jemu przywilejów poprawić jego losy; lecz ponieważ on tak jest głupim, iż nie poznaje mojej dobroci, nie rozeznaje swojej szczęśliwości, przyzwoitości, rozum, miłość, ludzkość każe zostawić go w tym błędzie i oświecać powoli; okrucieństwem byłoby zabijać kogo dlatego, że nie chce być szczęśliwym”, — zamiast tej uwagi jednowładcza rodzina wpada w srogość. Krzyczy owe słowo, tak gwałtownikom dogodne:

— Są to buntownicy! Żołnierze — wy ukochani moi kamraci! Miecz i ogień na tych wszystkich, którzy mojej woli słuchać nie chcą! Palcie miasta i wsie! A kogo schwycicie z bronią w rękę, bez sądu wieszajcie na miejscu!

Natychmiast aż nadto skorzy zbirowie, nie umiejąc czytać, nie mając jeszcze nawet tyle rozeznania, aby rozróżnili kto ich żywi, kto im płaci, rzucili się z ostatnią zjadłością na Naród: bombami, rozpalonemi kulami rujnują miasta, palą wsie, wyrzynają ich mieszkańców; przy piersiach matek niewinne dzieci mordują, uchodzących ludzi łapią na granicach, wiążą do ogonów końskich i tak nazad do kraju wleką. Wszystkie lochy, tarasy zapchane mieszkańcami. Nie trzech, ani czterech, — ale po kilkadziesiąt, po kilkuset razem obywateli bez sądu wieszają. Trzech tygodni nie wyszło, a rządny despotyzm z subordynacją regularnego wojska najpiękniejszy kraj spustoszył, kilkadziesiąt tysięcy ludzi wymęczył.²²⁰

Na tym Głos wstrzymał się.

Rzecz dziwna: nieczuły ten tłum ludów słuchał to wszystko z obojętnością. Tak przebrzydłe okrucieństwa, już nie przez zgłodniały i zburzony lud, ale przez monarchę wyrażone, — że nie były nowe, że już był do nich przywykły, — żadnej w nim nie sprawiły z owych tklivości i zgrozy, którą ukazywał, słysząc wyżej nierównie mniejsze okrucieństwa. Jak gdyby obwieszać nie było równie katowską sprawą, jak ścinać głowy! Owszem, największą część tych, że tak rzekę, bez serca i czucia głupców zaczęła wywoływać z ukontentowaniem:

— To to rząd! To to żołnierz! Będzie to ku wiecznej sławie tego wojska, które do tak rozsądnej i surowej karności przyzwyczajone. Tak przynależy na prawdziwych wojowników dochowywać wierności swojej chorągwi, swojej przysiędze i monarsze swojemu!

²¹⁹nieludnej ziemi — wojna sprzymierzonych z Rosją Austrii przeciw Turcji, w celu zaboru ziem nad dolnym Dunajem (dziś Rumunię). [przypis redakcyjny]

²²⁰Na gwałt nieszczęśliwy ten lud użył naturalnej każdemu człowiekowi obrony. (...) Trzech tygodni nie wyszło, a rządny despotyzm z subordynacją regularnego wojska najpiękniejszy kraj spustoszył, kilkadziesiąt tysięcy ludzi wymęczył. — zgniecenie powstań węgierskich przez Józefa II, zwłaszcza w Siedmiogrodzie krwawe. [przypis redakcyjny]

— W tym samym czasie²²¹ — kończy ów Głos — też samodzierna rodzina kazała na drugim końcu świata rzucić do kilku miast po ośmnaście i po trzydzieści tysięcy bomb. Kilka godzin nie wyszło, a najniewinniejszych ludzi majątek zamienił się w ruiny, gruzy i popiół. Tysiącem trupa zaległy ulice.

Ledwo co te słowa Głos skończył, razem największa część osób w tym zgromadzeniu gdyby machinki²²² jakie zaczyna skakać, trzepotać się, krzyczy, wrzeszczy:

— Wielki mąż! Szczęśliwy ludzi zabójca!

Nareszcie w zapamiętałości, bez zastanowienia się, nie wiedząc, co robią, wpadają do kościoła: do tego miejsca najświętszego, miejsca pokoju, miejsca samej pociechy, — do domu Bóstwa Stwórcy ludzi. Tam tychże ludzi niszczyciel składa na ołtarzu część łupu. A oni wszyscy, nie bojąc się gromu, wrzeszczą:

— Wieczna Tobie chwała, Boże dobroci! za pomoc do tego zabójstwa. Wielbimy Twoją mądrość, Twoje miłosierdzie, Twoją nieskończoną dobroć. Gdyż to nie my, ale Twoja to ręka niszczyła te prace ludzkie i wyrzynała tych ludzi²²³.

Struchlałem na tyle w jednym postępku bezceństw, świętokradzkich zbrodni i bluźnierstw. Jakież miał zamiar, jakież mieć będzie koniec, kto takie wyobrażenie Boga daje ludziom? Zbrodnia despotyzmu chce być cnotą, udając się za zbrodnię samego Boga! Wojna, okrucieństwo jest u despotów łakomstwa i dumy żywiołem. Nie dosyć, że dla ich nasycenia sierocą niedołączonych rodziców²²⁴, wydierają im ostatnią zgębę²²⁵ chleba, plużą krwią²²⁶ ludzką. Bez bojaźni! wmawiają jeszcze w ludzi, że Bóg lubi wojnę, że Bóg jest okrutnym, jest tyranem!

Miałem serce nabrzmiałe z bólu i czucia. Uciekłem w odludne ustronie od widoku tej publicznej niecnoty. A szukając ulgi żalu, oczy ku niebu wzniosłszy:

— Boże! rzekłem, — Boże, który naród ludzki stworzyłeś, czyliż to być może, abyś Ty był niszczycielem jego? Ustanowiłeś prawa od wieków nieodmienne, których zamiarem wszystkich rodzajów trwałość. Nadałeś każdemu rodzajowi końcem²²⁷ używania i obrony praw Swoich moc, która tylko w ogólności każdego rodzaju istnieje²²⁸, nieskazitelny²²⁹ go czyni, a sama jest nienaruszoną przeciwko wszelkiej szczególnych jestestw²³⁰ mocy. Nad tę moc udzieliłeś rodzajowi ludzkiemu rozum, przez który nie może człowiek zniszczyć innych rodzajów, ale rozciąga swoją władzę nad szczególnymi wszystkimi rodzajów jestestw²³¹.

Słusznie więc wzywa Cię rodzaj ludzki — Boże mocy! — kiedy przez tę moc chce oswobodzić się od tyranów, kiedy przez tę moc usiłuje odebrać wydarte sobie prawa. Słusznie — Boże sprawiedliwości! — woła człowiek do Ciebie — Boga wojny, — kiedy ta wojna nie ma innego zamiaru, tylko ukaranie gwałcicieli²³² i powrót uciemiężonemu narodowi przyrodzonego prawa.

Lecz wszelka ta moc, która szczególne jestestwa mocniejszymi czyni od rodzajów, która zapewnia jednej osobie prawa, a stanowi całych narodów niewolę, nie jest mocą

Świątoszek, Religia,
Okrucieństwo, Przemoc
Bóg
Świątynia

Bóg, Wojna

²²¹ W tym samym czasie — zbombardowanie Belgradu w grudniu 1788 (przed wypowiedzeniem wojny). [przypis redakcyjny]

²²² gdyby machinki jakie — jak jakieś maszyny. [przypis edytorski]

²²³ Gdyż to nie my, ale Twoja to ręka niszczyła te prace ludzkie i wyrzynała tych ludzi. — Przed wojną Józef II Cesarz kazał z kościołów brać aparaty, z obrazów sukienki i sprzedawać. Widziałem sam Żydów chodzących z kapami i z ornaty po ulicach dla sprzedania: nieraz wlekła się za Żydem stula po błocie. [Zostawszy samowładnym (śmierć Marii Teresy 1780 r.) Józef II zapoczątkował politykę jaskrawo przeciwną Kościołowi katolickiemu: zakaz odsyłania świętopietrza do Rzymu, zabór dóbr kościelnych, zniesienie zakonów. S.Cz.] Kiedy Belgradu oblężenie rozpoczęło, sam Cesarz, prosząc Boga o pomoc, poszedł z wielką uroczystością do Kościoła Najświętszej Panny i oddał Jej sukienkę. [przypis autorski]

²²⁴ sierocą niedołączonych rodziców — pozbawiają starych ludzi opieki dorosłych synów, powoływanych do wojska i ginących w wojnach. [przypis edytorski]

²²⁵ zgębę — kęs. [przypis redakcyjny]

²²⁶ plużąc krwią — żyją krwią, zyskują przez krew. [przypis redakcyjny]

²²⁷ końcem — tu: w celu. [przypis edytorski]

²²⁸ istnieje — dziś popr.: istnieje. [przypis edytorski]

²²⁹ nieskazitelny — tu: pewnym zachowania czystości gatunku. [przypis redakcyjny]

²³⁰ szczególnych jestestw — poszczególnych jednostek. [przypis edytorski]

²³¹ jestestw — dziś popr. forma N. lm: jestestwami, tj. jednostkami, stworzeniami. [przypis edytorski]

²³² gwałcicieli — dziś popr. forma D. lm: gwałcicieli. [przypis edytorski]

przez Ciebie utworzoną. Jest gwałtem Twoich urzędów, Twoich praw i Twojego na tym świecie Bóstwa. Nie do zachowania, ale do zniszczenia stworzeń dąży. Ta każda wojna, która nie wraca człowiekowi praw przyrodzenia, ale tylko przenosi narody z jednej niewoli w drugą, jest skutkiem gwałtu, jest rozbojem człowieczeństwa. Jest kłótnią tyranów, których łupem rodzaj ludzki.

Przesady i zwyczaje, które dotychczas dzielniejsze w człowieku były, niżeli rozum, ubóstwiły niewolę jego. Ty, — Najwyższa Światłości! — zniszcz ciemność. Pomścij się Twojej krzywdy, — albo też, w nieskończonym miłosierdziu, powróć monarchom ten najszlachetniejszy Twoich stworzeń dar: *litość*. Oświeć czym prędzej wojska ziemskie! Niech czuje żołnierz, że tylko wtenczas, kiedy łoży życie przy obronie praw rodzaju ludzkiego, dopełnia swojego powołania i staje się narzędziem Najświętszej Opatrzności. Ale, *kiedy podnosi broń na własny swój naród, wtenczas podnosi ją na Ciebie samego*: przestaje być człowiekiem, staje się nieprzyjacielem ludzi; zamienia się w stworę²³³ despotyzmu; wiecznie odrzuconym będzie od oblicza Twojego. Rzuć promień światła na despotów, których duma z taką pogardą depta Narody! Niechaj zadrzą nad swoim losem, na fałszywej opinii i przesadach zasadzonym. Niechaj zaczną więcej poważać ludzi. Oświeć lud! Bogdaj by czym prędzej ta najświętsza prawda została zdaniem powszechnym: *najwyższa moc i władza pochodzi od Boga; Bóg złożył ją w ręku samych Narodów; ten każdy, który przywłaszcza sobie jaką moc i władzę, której mu Naród wyraźnie nie dał, jest nieprzyjacielem ludzi i Boga*.

Lecz dopokąd uciemiężenie i niewola, pożytkując z ciemności²³⁴, szerzyć się po tej ziemi będzie, oświeć mój rozum! gdyż mam Ojczyznę, którą kocham, a którą mi ciż despotci gwałciciele wydarli. Po jej utracie ja znaleźć mojej spokojności nie mogę. Boże sprawiedliwości! zlituj się, daj ulgę czuciu mojemu!

Odkryj sposoby, które by pewnie zabezpieczyły przed jarzmem despotyzmu tę resztę wolnej ziemi! Dla ich przedszego poznania, dla ich uskutecznienia spuść między tej ziemi mieszkańców, a niegdyś współobywateli moich, zgodę i moc ducha!

KONTRAKT WSPÓŁECZNOŚCI²³⁵ CZYLI USTAWA TOWARZYSTWA²³⁶

Współeczność ludzka jest koniecznym skutkiem przyrodzonych własności ludzi. Ona, praw natury dziełem będąc, ani się zacząć, ani istnieć²³⁷ nie może, gdzie te prawa naruszone.

Wszelka między kilku, albo kilku tysięcy osobami, między jedną, albo kilkudziesiąt²³⁸ rodzinami społeczność, uczyniona bez przypuszczenia innych ludzi w tej społeczności żyć naglonych, nie jest społecznością ludzką, ale jest spiskiem przeciwko ludzkości.

Każdy człowiek ma z tym światem nieodzowne związki, od których zawisła²³⁹ jego życia trwałość, jego dobre i złe mienie. Widzieliśmy, że dla stosowania się do tych związków, czyli dla obrony swoich praw naturalnych, odebrał moc i rozum. *Wobec uszy ludzkie w społeczności żyjący, mając ciało zdrowe i rozum, do kontraktu towarzystwa²⁴⁰ wchodzić powinni.*

Rzeczpospolita²⁴¹ jest materią²⁴² tego kontraktu, czyli — zrozumiałej może powiem — zamiarem towarzyszenia się ludzi jest ubezpieczenie sobie wspólnie praw przyrodzonych. Warunki tego kontraktu, czyli — po naszymu — *prawa tak fundamentalne, jak polityczne i cywilne układać, stanowić, odmieniać, tłumaczyć należy do tych wszystkich, między którymi społeczności kontrakt.*

²³³stworą — wytwór. [przypis edytorski]

²³⁴pożytkując z ciemności — korzystając z ciemnoty. [przypis edytorski]

²³⁵współeczność — dziś: społeczność. [przypis edytorski]

²³⁶towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

²³⁷istnieć — dziś popr.: istnieć. [przypis edytorski]

²³⁸kilkadziesiąt — dziś popr.: kilkudziesięciu a. kilkudziesięcioma. [przypis edytorski]

²³⁹zawisła — dziś: zależy. [przypis edytorski]

²⁴⁰kontraktu towarzystwa umowy społecznej — termin upowszechniony przez Rousseau, przez Staszica rozumiany jako system zobowiązań wzajemnych jednostek oraz względem całości i rodu ludzkiego, wpływających z natury człowieka, która jest tworem Boga (jak u Buffona). [przypis redakcyjny]

²⁴¹Rzeczpospolita — tu dosł.: sprawa wspólna ogółowi. [przypis redakcyjny]

²⁴²materia — przedmiotem. [przypis redakcyjny]

Kto nie chce osobiście, może czynić²⁴³ przez umocowanego²⁴⁴ od siebie, z wyraźnym nadaniem mu swojej mocy i woli i z wyraźnym oznaczeniem punktów, układając, stanowić, odmieniać lub tłumaczyć się mających. Nikt rozumnie nie może swojej mocy i woli nadawać umocowanemu od siebie do czynienia w ogólności o wszystkim, — nikt, bez naruszenia praw człowieka. A przeto nikomu nie jest wolno oddawać raz na zawsze swojej mocy i woli do czynienia, stanowienia, odmieniania, tłumaczenia wszystkiego, tak i wtenczas, jak i kiedy reprezentantowi podobać się będzie: gdyż, bez obrażenia Boga, Stwórcy człowieka, nikomu wolno nie jest wyrzekać się praw życia, przestać być człowiekiem, szkodzić sobie, zadawać sobie śmierć.²⁴⁵

Ten towarzystwo pomieszał z rządem jego — owszem, dla upodobania się tyranom napisał, że są stworzone niektóre części ziemi dla samych despotów swobody, a dla wszystkich innych ludzi niewoli. *Prawodawstwo wszędzie i do wszystkich obywateli należy*²⁴⁶, bo nie ma tej części świata, nie ma tego kraju ziemi, w którym by człowiek nie odebrał dla utrzymania życia konieczne z tym światem związku, a dla stosowania się do nich moc i rozum. Tam, gdzie prawodawstwo nie należy do narodu, tam nie ma żadnego towarzystwa. Jest tylko pan — i stado bydła jego. Nigdzie klima²⁴⁷, wszędzie gwałt przeistacza człowieka, zostawia milionom ludzi życie, a sobie jednemu przywłaszcza prawa do tego życia należące.²⁴⁸

W układaniu warunków kontraktu społeczności, czyli w stanowieniu praw wolności i własności obywatelskiej, jako też w obieraniu sposobów do stanowienia tych praw, jedynie do związku zewnętrznych narodów²⁴⁹ stosować się należy. Jeżeli graniczne towarzystwa²⁵⁰ zasadzają się na prawach człowieka i nie naruszają ich w niczem; albo jeżeliby zawierający towarzystwo znajdowali się na jakiej wyspie przed ludźmi ukrytej, — natenczas ustawa ich towarzystwa innego zamiaru mieć nie powinna, tylko jak największą szczęśliwość ludzi; natenczas wolność i własność obywatela będzie rozciągać się tak daleko, dopokąd nie szkodzi prawu obywateli innych²⁵¹. Lecz, jeżeli w innych narodach już naruszone prawa człowieka, jeżeli w krajach sąsiedzkich już wolność i własność zgwałcona, — natenczas rzeczpospolita w stanowieniu praw politycznych i cywilnych musi koniecznie, stosując się do wzrostu zewnętrznego gwałtu, końcem²⁵² obrony także u siebie określić i uszczuplić obywatelską wolność i własność. Tak na tym świecie jest wszystko połączone, iż nic się odmienić, nic powstać nie może, co by natychmiast nie nakładało na obtaczające rzeczy koniecznego z sobą związku i zmiany.

Przez te to nieuchybne związki wszystkie narody powinny być stróżem i obrońcą, aby nigdzie wolno nie było naruszyć praw człowieka. Jak w towarzystwie oddzielne przywileje jednego obywatela, jednego stanu — nie mogą istnieć²⁵³ bez uszkodzenia²⁵⁴ wszystkich innych, tak w narodach oddzielne przywileje jednego narodu, jednej rodziny — nie mogą

²⁴³czynić — tu: działać. [przypis edytorski]

²⁴⁴czynić przez umocowanego — działać przez pełnomocnika, tu: posła. [przypis redakcyjny]

²⁴⁵Nikt rozumnie nie może swojej mocy i woli nadawać umocowanemu od siebie do czynienia w ogólności o wszystkim (...), nikomu wolno nie jest wyrzekać się praw życia, przestać być człowiekiem, szkodzić sobie, zadawać sobie śmierć. — zatem prawomocność uchwały sejmowej zależy od otrzymania przez posłów upoważnienia do jej powzięcia od wyborców; zob. dalej rozwinięcie tej zasady; por. parlamentaryzm obecny: zasada pełnomocnictwa nieograniczonego, niekiedy (Szwajcaria) z możliwością odwołania się do wyborców; parlamentaryzm staropolski: wskazywanie posłowi przed sejmikiem przedmiotu i sposobu głosowania („mandat imperatywny”; *lauda sejmikowe*). [przypis redakcyjny]

²⁴⁶*Prawodawstwo wszędzie i do wszystkich obywateli należy* — ta sama myśl w *Uwagach*, str. 49; por. Rousseau, *Umowa społeczna*, II 1, 2 III 12 n; *Deklarację Praw Człowieka* fr. Zgromadzenia Narodowego, art. 6. [przypis redakcyjny]

²⁴⁷klima — klimat; zaprzeczenie teorii o istnieniu ziem i ludów, których właściwym przeznaczeniem jest niewola, tyrania. [przypis edytorski]

²⁴⁸Tam, gdzie prawodawstwo nie należy do narodu, tam nie ma żadnego towarzystwa. Jest tylko pan i stado bydła jego. Nigdzie klima, wszędzie gwałt przeistacza człowieka, zostawia milionom ludzi życie, a sobie jednemu przywłaszcza prawa do tego życia należące. — towarzystwo: urząd społeczny prawowity, nie może opierać się na gwałcie, który będąc zaprzeczeniem prawa, nie może być źródłem prawa. [przypis redakcyjny]

²⁴⁹związku zewnętrznych narodów — stosunków, ustroju narodów innych. [przypis redakcyjny]

²⁵⁰graniczne towarzystwa — społeczeństwa państw ościennych. [przypis edytorski]

²⁵¹wolność i własność obywatela będzie rozciągać się tak daleko, dopokąd nie szkodzi prawu obywateli innych — por. tożsame w treści określenie wolności w *Deklaracji Praw Człowieka*, art. 4. [przypis redakcyjny]

²⁵²końcem — tu: w celu, mając na celu. [przypis edytorski]

²⁵³istnieć — dziś popr.: istnieć. [przypis edytorski]

²⁵⁴uszkodzenia — przyczynienia uszczerbku; zaszkodzenia. [przypis redakcyjny]

istnąć bez uszkodzenia wszystkich narodów. Cały ród ludzki cierpieć musi, jeżeli choć w jednym kraju zgwałcone prawa ludzi.

Powtarzam: *rzeczpospolita wśród krajów despotyzmem obarczonych nie może ani większej wolności, ani większej własności obywatelowi zostawić, tylko taką, jaką pozwalają despotyzmy zewnętrzne*. Jakichże to bezceństw straszdyło w rodzie ludzkim despotyzm, kiedy tam nawet razi²⁵⁵ i złe broi, gdzie go nie ma!

USTAWA RZĄDU CZYLI PRAWA POLITYCZNE

Gdy pierwsza część kontraktu wspólnoty²⁵⁶ oznacza prawa fundamentalne i prawa własności obywatela, druga część — trzeba aby postanowiła stosunki władz rządowych, których towarzystwo²⁵⁷ używać będzie do wykonywania praw swoich.

Prawa polityczne są to związki urzędników²⁵⁸ z obywatelami i obywateli z urzędnikami. *Ustawa Rządu* jest to wydział władzy każdego w towarzystwie urzędnika. Do kogo należy zawierać towarzystwo, do tego należy układać ustawę rząd u jego: moc najwyższa jest nieoddzielną od woli najwyższej. Każdy urzędnik jest tylko towarzystwem narzędziem, które z siebie żadnej nie ma władzy, tylko tę, jaką mu najwyższa moc towarzystwa udziela. Ktokolwiek w towarzystwie inszą sobie władzę przywłaszcza nad tę, którą mu ustawa towarzystwa nadała, popełnia występki krajowy.

Jeżeli pograniczne towarzystwa wszystkie zasadzają się na nienaruszonych prawach człowieka, natenczas, ponieważ wszystkie kraje w swoich czynnościach równą otwartość i powolność mieć muszą, rzeczpospolita w stanowieniu u siebie rządu na to jedno najpierwszą uwagę mieć powinna, aby nie nadawała urzędnikom swojej mocy najwyższej, a zostawiała przy Narodzie moc najwyższą tylko *idealną*, — czyli, aby wynalazła ten stosunek władzy magistratur z dzielnością²⁵⁹ praw, aby i prawa wszędzie wykonywane były, i urzędnik nigdzie ani wolności, ani własności obywatela, ani całości Narodu być niebezpiecznym nie mógł. Ten stosunek, takie bezpieczeństwo znajduje się w pewnym podzieleniu²⁶⁰ władzy wykonywającej.

Lecz, jeżeli w pogranicznych towarzystwach już są naruszone prawa człowieka, jeżeli przy innych narodach już tylko cześć zostaje się nazwisko²⁶¹, a rzeczywista wola i moc najwyższa znajduje się w ręku jednej rodziny, przez który uszczerbki człowieczeństwa przywilej moc rządu nabiera tam nieludzkiej dzielności i tajemnicy, — natenczas ustanowienie rządu w Rzeczypospolitej jest bez porównania trudniejsze. Nie tylko pilną uwagę mieć należy na wewnętrzną całość obywatela i narodu, ale konieczność działalności rządu stosować potrzeba do zewnętrznego krajów związku. Taki to jest dzisiaj opłakany los rodzaju ludzkiego, iż nie ma tego kąta ziemi, w którym by ludzie myśleć i radzić mogli o swoim uszczęśliwieniu. Ale wszędzie tylko radzić i myśleć przymuszeni o ustawicznej swojej obronie. Znak, iż rodzaj ludzki ma wśród siebie nieprzyjaciół potężnych!

Rzeczpospolita obtoczona despotycznymi krajami musi koniecznie u siebie czuć despotyzmu skutki. Rzecz niepodobna w środku ognia nie być parzonym, — istnąć²⁶², a nie mieć z obtaczającymi rzeczami związku. Nie jest w mocy żadnego narodu, aby gwałtowna działalność zewnętrznych krajów nie sprawiła na nim żadnego skutku. Musi każdy cierpieć, bo nie jest w mocy żadnego narodu zniszczyć tę zewnętrzną gwałtu przyczynę.

Ale należy do roztropności tak się u siebie układać, tak się stosować, aby mu te wewnętrznych przyczyn skutki były najmniej szkodliwe. Rzeczpospolita dzisiaj nie może ani więcej wolności, ani więcej własności obywatelowi zostawić, tylko, ile zewnętrzny krajów związek pozwala. A w ustanowieniu rządu największą uwagę obracać musi na tenże zewnętrzny narodów związek.

²⁵⁵razi — uderza boleśnie, bije, zabija. [przypis redakcyjny]

²⁵⁶wspólnota — dziś: społeczność. [przypis edytorski]

²⁵⁷towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

²⁵⁸urzędników — wszystkich wykonawców władzy, a więc także króla, oficerów w wojsku. [przypis redakcyjny]

²⁵⁹dzielność — tu: działanie, aktywność; skuteczność. [przypis edytorski]

²⁶⁰podzieleniu — takim, by nigdy władza wykonawcza nie skupiła się w jednym ręku, ani w jednym cielem; a więc poszczególne ministerstwa, a nie rząd solidarny; zasada zgodna zarówno z duchem prawa publicznego dawnej Polski, jak z teoriami końca XVIII w. [przypis redakcyjny]

²⁶¹jeżeli przy innych narodach już tylko cześć zostaje się nazwisko — jeżeli pojęcie narodu staje się tylko pustą nazwą. [przypis edytorski]

²⁶²istnąć — dziś popr.: istnieć. [przypis edytorski]

Wolność, Władza

Władza

Władza, Kondycja ludzka

Polityka

Nie mogę przeto mówić o prawach własności i wolności obywatelskiej w Polsce, ani o ustanowieniu rządu, dopokąd nie dam wyobrażenia o teraźniejszym politycznym krajów związku.

TERAŹNIEJSZY ZEWNĘTRZNY ZWIĄZEK POLITYCZNY KRAJÓW CZYLI PRAWA NARODÓW

Naturalne Prawa Człowieka postanowił Bóg. Cywilne i polityczne prawa obywatela z tych wnioskami być powinny.

Prawa zaś Narodów są te same, co Prawa Człowieka. Ten praw związek tak jest nierozwiązany, że jeżeli z tych gatunków którykolwiek zgwałconym zostanie, muszą koniecznie wszystkie inne gwałt uczuć. Więc do całości wszystkich narodów należy, aby w żadnym kraju Prawa natury Człowieka naruszone nie były. Jeżeli bowiem naturalne Prawa Człowieka są Prawami Narodów, kto gwałci Prawa Człowieka, ten gwałci Prawa Narodów.

Koniecznie z naruszeniem w którymkolwiek kraju Praw Człowieka musi odmieniać się tegoż kraju z innymi narody²⁶³ stosunek. Jeżeli w jakich krajach na miejscu Praw Człowieka wzniesie się gwałt, już związek tych krajów z innymi krajami przestaje się zasadzać na Prawach Narodów, ale tylko gruntuje się na prawach przemocy. Jeżeli w niektórych krajach gwałt narusza obywatelską wolność i własność końcem²⁶⁴ większego swojego wzrostu, muszą koniecznie wszystkie narody inne naruszyć obywateli wolność i własność, końcem powiększenia swojego temuż gwałtowi odporu.

Powtarzam: *do spokojności i do bezpieczeństwa wszystkich narodów należy, aby w żadnym kraju Prawa Człowieka gwałcone nie były. Również do spokojności i do bezpieczeństwa wszystkich narodów należy, aby, jeżeli już w innych krajach Prawa Człowieka są zniszczone, też narody stosowały się nieodwłocznie do zewnętrznych praw panującego gwałtu.*

DALSZE ZOBRAŻENIE²⁶⁵ DZISIEJSZEGO PRAWA NARODÓW

Gwałt zaczął wydzierać ludziom prawa. Oszczerstwo²⁶⁶, przez niego zakupione, udawanym głosem z Nieba²⁶⁷ ludzi od bronienia się wstrzymywało. Zwyczaj dokonał reszty. Zatłumił w człowieku czucie. Tak bezecne łakomstwo i duma na miejscu człowieczeństwa postawiły kilka osób.

Nigdzie w Europie nie ma ludzi — wszędzie niewolnicy. Nigdzie nie ma Narodu — tylko narodów panowie. Wszędzie zniszczone Prawa Człowieka — więc zniszczone Prawa Narodów.

W krajach Europy narody do układu swojej szczęśliwości nie wchodzą²⁶⁸. Owszem, nawet im prośby zanosić nie jest wolno. Tylko kilka rodzin²⁶⁹ wszystkich ludzi wolność rozwalnia²⁷⁰ albo uszczupla, wszystkich ludzi majątek taksuje i dochody wybiera, jak im się podoba. Nie ma więc między narodami wolności, ani własności. Miejsce Praw Narodów zastąpił despotyzm z prawem gwałtu.

Tak jest. W Europie nie ma Praw Narodów. Są tylko związki despotów.

Część Włoch, część Niemiec, Austria, Czechy, Węgry, Morawa i część zabranej Polski z ziemią, z bydł²⁷¹ i z ludźmi jest własnością jednego Austriackiego Domu²⁷². Wszystko tam mnożyć się, rósć²⁷³ i pracować tylko dla takiego Domu musi. Żaden tej ziemi urodzaj,

Prawo, Przemoc

Organizm

Pozycja społeczna, Kondycja
ludzka, Władza, Polityka,
Niewola, Pycha, Ambicja

Falsz, Kłamstwo

Religia

Prawo, Naród

Przemoc

Naród

²⁶³narody — dziś popr. forma N. lm: narodami. [przypis edytorski]

²⁶⁴końcem — tu: celem, w celu. [przypis edytorski]

²⁶⁵zobrażenie — wyobrażenie, odmalowanie, ukazanie; tu: opis. [przypis edytorski]

²⁶⁶oszczerstwo — kłamstwo; (podobnie dalej oszczerczy: kłamliwy). [przypis redakcyjny]

²⁶⁷Oszczerstwo, przez niego zakupione, udawanym głosem z Nieba ludzi od bronienia się wstrzymywało — władca przekupuje przywilejami przedstawicieli religii, aby wmawiali ludziom, że postępuje słusznie [udawanym głosem z Nieba: powołującym się na nakaz Polski; S.Cz.]. [przypis edytorski]

²⁶⁸do układu swojej szczęśliwości nie wchodzą — nie mają wpływu, nie mogą stanowić o własnym szczęściu. [przypis redakcyjny]

²⁶⁹rodzin — dziś popr. forma D. lm: rodzin. [przypis edytorski]

²⁷⁰rozwalnia — tu: rozszerza. [przypis redakcyjny]

²⁷¹bydł²⁷¹ — dziś popr. forma N. lm: bydłami. [przypis edytorski]

²⁷²Austriacki Dom — dynastia Habsburgów. [przypis edytorski]

²⁷³rósć — dziś popr.: rosnąć. [przypis edytorski]

żaden zwierz, bydlę ani człowiek stamtąd wyjść nie może. A dla tego, kto domawiałby się o swoje prawa, jest Monkacz, Spilberg²⁷⁴ etc., etc.

Czyli²⁷⁵ jest w Rosji naród? — Następująca uwaga zapytanie rozwiąże. Wystawiono teraz w Rosji statuetkę Piotrowi I, a w klasie despotów „Wielkiemu”, który carów uczynił głową popów, który z żołnierza uczynił ślepej woli carów narzędzie, a gdy kat zmordował się ścinaniem szlachty, tenże Piotr Wielki wyrwał mu miecz i sam swoją ręką ścinał ośmdziesiąt²⁷⁶.

Szwecja od gwałtu despotów Moskiewskich inaczej uwolnić się nie mogąc, postanowiła nad sobą własnego despotę²⁷⁷. Przedtem gwałt obcy posyłał Szwedów na Syberię²⁷⁸. Teraz widzieliśmy przed kilku miesiącami, jak ich przemoc domowa zamyka w Frydryghoffie²⁷⁹.²⁸⁰

W Danii chłop i mieszczenie, namówić szlachty, aby powróciła im prawa i przypuściła ich do towarzystwa, nie mogąc, oddali i siebie i szlachtę w niewolę²⁸¹.

Prusaków Fryderyk I sztukami na łokcie²⁸² przedawał²⁸³. Dzisiaj Familia Brandeburska na swoją służbę tychże Prusaków mierzy i wybiera. Najwyższa wola jest w osobie jednego tejez Familii człowieka, a najwyższa moc w jego żołnierzach.

Holandia nie wiem, czyli ma jeszcze wolność po tym gwałcie²⁸⁴, na który przed dwiema laty patrzaliśmy. I nie wiem, czyli to nazwać można zupełnym Narodem, gdzie wola najwyższa znajduje się w wszystkich obywatelach, a cała moc najwyższa w jednej Familii d'Orange²⁸⁵.

Anglia, którą i morze nawet od wpływu i od zewnętrznych związków despotyzmu uwolnić nie może, ma wewnątrz naród wolny.²⁸⁶ Gdyż tam najpierw poznała swoje polityczne niebezpieczeństwo szlachta i wcześniej związała się z stanem miejskim²⁸⁷ i chłopskim²⁸⁸. Tak swoją i innych ludzi ocaliła wolność. Przecież ten wolny lud, dla odparcia zewnętrznego gwałtu i dla zrównania dzielności swojego rządu z sąsiedzkimi despotami²⁸⁹, musiał uprzywilejować jedną spośród siebie familią²⁹⁰ w wielu nawet wypadkach despo-

Rosja

Car

Handel

²⁷⁴Monkacz, Spilberg — Munkacz na Węgrzech i Spielberg na Morawach, więzienia polityczne austriackie, słynne ze srogości. [przypis redakcyjny]

²⁷⁵czyli (daw.) — tu: czy. [przypis redakcyjny]

²⁷⁶ścinał ośmdziesiąt — przy gromadnym traceniu buntowniczych strielców (dawna gwardia carska) w r. 1700; własnoręczne ścinanie głów ludzkich było dla Piotra W. ulubionym sportem, któremu często oddawał się po pijanemu. [przypis redakcyjny]

²⁷⁷Szwecja od gwałtu despotów Moskiewskich inaczej uwolnić się nie mogąc, postanowiła nad sobą własnego despotę — zamach stanu Gustawa III r. 1772, który Szwecję wyzwolił spod przemocy rosyjskiej. [przypis redakcyjny]

²⁷⁸na Syberię — dziś popr. forma B.: na Syberię. [przypis edytorski]

²⁷⁹w Frydryghoffie — Fredrikhof, twierdza szwedzka. [przypis redakcyjny]

²⁸⁰Czyli jest w Rosji naród? (...) Teraz widzieliśmy przed kilku miesiącami, jak ich przemoc domowa zamyka w Frydryghoffie. — te dwa akapity zostały usunięte z wyd. z 1816 r., aby uniknąć zadrażnień z zaborcą rosyjskim. [przypis edytorski]

²⁸¹W Danii chłop i mieszczenie (...) oddali i siebie i szlachtę w niewolę — szlachta duńska, która ujęła była władzę w r. 1772 (upadek ministra Struensee) musiała w r. 1784 ustąpić pod naciskiem zarówno regenta ks. Fryderyka (później Fryderyk VI), jak klas niższych; nowy rząd zniósł poddaństwo chłopów (reformy lat 1787, 1788). [przypis redakcyjny]

²⁸²łokieć — daw. jednostka długości, ok. 57–67 cm.; tu przen. na łokcie przedawał: sprzedawał jak rzeczy, a kupujący wybierał gwardzystów według wzrostu i urody. [przypis edytorski]

²⁸³Prusaków Fryderyk I sztukami na łokcie przedawał — władcy niemieccy sprzedawali swoich żołnierzy na sztuki, nie tylko Fryderyk I Pruski; wyróżnili się w tym handlu Karol Eugeniusz, książę wirttemberski, Karol I, książę brunśnicki, Fryderyk II, landgraf heski. [przypis redakcyjny]

²⁸⁴po tym gwałcie — przywrócenie władzy stathoudera [namiestnika kraju; Red. WL] przez wkroczenie wojsk pruskich do Holandii w r. 1787 i upadek ustroju republikańskiego. [przypis redakcyjny]

²⁸⁵d'Orange — dynastia Orańska panuje dotychczas [informacja aktualna również w 2011 r.: od 1980 r. królową Holandii jest Beatrix Oranje-Nassau. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

²⁸⁶Anglia (...) ma wewnątrz naród wolny — por. przeciwny pogląd Rousseau, *Umowa Społeczna*, III 15, dla którego naród angielski jest, poza okresem wyborów, niewolnikiem Parlamentu; *ma wewnątrz naród wolny* — w wyd. z 1816 r.: ma przecież już wewnątrz Ustawę Konstytucyjną. [przypis redakcyjny]

²⁸⁷z stanem miejskim — pierwsze wyraźne wystąpienie wspólne w w. XIII zakończone przyznaniem osobnego przedstawicielstwa miastom w r. 1265 (Izba oddzielna); przejście ostateczne przedstawicieli szlachty ziemskiej do wspólnej z przedstawicielami miejskimi Izby Gmin w r. 1332. [przypis redakcyjny]

²⁸⁸i chłopskim oraz Przecież ten wolny lud (...) despotyczną władzą — te słowa w wyd. z 1816 r. usunięto. [przypis edytorski]

²⁸⁹despoty — dziś popr. forma N. lm: despotami. [przypis edytorski]

²⁹⁰jedną familią — dziś popr. forma B. lp: jedną familię. [przypis edytorski]

tyczną władzą²⁹¹. Lecz też Anglia przez swój despotyzm nad milionami ludów w Indiach, po wyspach, przez swoją tyraniją²⁹² nad Murzynami, przez swoje jednodzierstwo nad morzami, przez swój despotyzm kupczarski nad handlem, nad przemysłem, nad pracą, nad korzyścią wszystkich innych ludów zmusza wszystkie narody końcem²⁹³ odpierania jej gwałtu zmożniać²⁹⁴ u siebie despotyzm, zwiększać podatki, tworzyć coraz ogromniejsze wojsko.²⁹⁵

Francja to jest ziemia, na której najpierwej powstał na swoje nogi ogromny despotyzm. Przymusił swoimi związkami²⁹⁶ i pouczył inne despoty²⁹⁷, jak kować²⁹⁸ narody. Karol VII²⁹⁹ był pierwszy w Europie, który w Francji podniósł stałe wojsko. Dziś znowu Francja pierwsza w Europie z wszystkich niewolniczych narodów rwie despotyzmu łańcuchy, pierwsza zaprowadza konstytucyjne rządy³⁰⁰, rozrzuca samodziernie³⁰¹ katusze. Boże! kończ dzieło wolności człowieka! Bogdaj tam najpierwej zniszczał, gdzie najpierwej wzrósł rodzaju ludzkiego obarczyciel³⁰²! Człowiek wolny jest Twoim dziełem. Człowiek niewolnik jest dziełem tyrana. Niechaj, skąd przez tyle wieków wychodziły prawidła ludzkiej niewoli, niechaj odtąd rozchodzi się po Europie nauka człowieka wolności!³⁰³

Neapol, Sycylia, Hiszpania są stworzone dla Domu Burbońskiego³⁰⁴: kto inaczej wierz, tego w tych krajach pali święta Inkwizycja³⁰⁵.

W krajach Turcją zwanych *teokracja*³⁰⁶ i żołnierstwo jeszcze panują. Czasem zbytnia tam niewola, czasem zbytnia tam rozwiązłość. Równie tam lud i sułtan niewolnikiem.

Prócz Anglii, Szwajcarii i miast niektórych, nie ma w Europie narodów, jest tylko kilka udzielnych familij.³⁰⁷ Ugody, działy, granice, prawa własności i wolność polityczna, wojny i pokoje nie układają się między Narodami, tylko między samodziernymi³⁰⁸ Domy³⁰⁹.

Rodzina, Polityka, Naród

Te udzielne familie już na takim stały stopniu, iż, gdyby się mogły zgościć, byłyby trzymały władzę świata³¹⁰ w ręku. A przez odstrychnienie³¹¹ się w małżeństwach od rodzaju ludzkiego byłyby uczyniły jedną familią³¹² panu-

²⁹¹*despotyczną władzą* — dla Staszica cechą despotyczną w ustroju ang. są prawa króla w stosunku do Parlamentu (prawo odmowy zatwierdzenia uchwał, prawo zwalczania i rozwiązywania Izby); por. Monteskiusza, *Duch Praw* XI 6, który właśnie w tym upatruje rękomię praworządności trwałej. [przypis redakcyjny]

²⁹²*tyraniją* — dziś popr. forma B. lp: tyranie. [przypis edytorski]

²⁹³*końcem* — tu: w celu, mając na celu. [przypis edytorski]

²⁹⁴*zmożniać* — powiększać, nasilać. [przypis edytorski]

²⁹⁵*Lecz też Anglia (...) ogromniejsze wojsko* — te słowa dopisał autor w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

²⁹⁶*związki* — dziś popr. forma N. lm: związkami. [przypis edytorski]

²⁹⁷*inne despoty* — dziś popr. forma B. lm: innych despotów. [przypis edytorski]

²⁹⁸*kować* (daw.) — kuć; tu: zakuć w kajdany, zniewolić. [przypis edytorski]

²⁹⁹*Karol VII* — król fr. 1422–1461, odzyskał królestwo za przyczynieniem się Joanny d'Arc, stworzył zaczątek armii stałej (piesi luczniczy i konne kompanie pancerne). [przypis redakcyjny]

³⁰⁰*pierwsza zaprowadza konstytucyjne rządy* — te słowa dopisał autor w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

³⁰¹*samodzierny a. samodzierny* (daw.) — tyrański, jedynowładczy, związany z władzą absolutną. [przypis edytorski]

³⁰²*obarczyciel* — sprawca ucisku, ciemniźca, tyran. [przypis redakcyjny]

³⁰³*Boże! kończ dzieło wolności człowieka! (...) nauka człowieka wolności!* — te słowa usunięto w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

³⁰⁴*Dom Burboński* — zapanował w r. 1589 we Francji (Henryk IV), a jego linie poboczne zasiadły z czasem na wymienionych tronach. [przypis redakcyjny]

³⁰⁵*święta Inkwizycja* — stworzona w w. XIII organizacja kościelna, wyposażona w władzę sądową, dla tępienia herezji i niedowiarstwa; kierowali nią Dominikanie; w Hiszpanii i pld. Włoszech, gdzie była szczególnie potężna, zespolona ściśle z interesami monarchii; w Hiszpanii przetrwała do r. 1820. [przypis redakcyjny]

³⁰⁶*teokracja* — ustrój, w którym władza państwowa utożsamiona jest z władzą duchowną (dosł. „rząd Boga”); państwem teokratycznym było np. Państwo Papieskie (zniesione w r. 1870), tak samo Paragwaj za rządów jezuickich. [przypis redakcyjny]

³⁰⁷*Prócz Anglii, Szwajcarii i miast niektórych, nie ma w Europie narodów, jest tylko kilka udzielnych familij.* — te słowa usunięto w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

³⁰⁸*samodzierny a. samodzierny* (daw.) — tyrański, jedynowładczy, władający absolutnie. [przypis edytorski]

³⁰⁹*Domy* — dziś popr. forma N. lm: domami; *Dom* — tu: dynastia. [przypis edytorski]

³¹⁰*władzę świata* — w końcu w. XVIII Habsburgowie panowali w krajach dziedzicznych habsburskich, na Węgrzech, w księstwach Włoch pld. i środkowych; Belgię dopiero co utracili faktycznie; księżciem arcybiskupem kolońskim był brat Józefa II; Burboni zajmowali trony Francji, Hiszpanii i dwóch Sycylii; reszta Europy kontynentalnej, o ile nie znajdowała się w obrębie wpływów jednego z tych dwu domów, zależała od Rosji lub Prus. [przypis redakcyjny]

³¹¹*odstrychnienie się* — tu: odcięcie się, odłączenie się. [przypis edytorski]

³¹²*jedną familią* — dziś popr. forma B. lp: jedną rodziną. [przypis edytorski]

jąca w Europie. Szczęście dla narodów, że ich panowie zgodzić się nie mogą, a tymczasem z łakomstwem i z ich dumą podatki rosną, lud coraz więcej cisną. Potrzeba go oświecić, a niezdolny ciężar zerwie³¹³ cierpliwość.³¹⁴

TERAŹNIEJSZY ZWIĄZEK POLITYCZNY CO DO POWAGI NARODÓW

Gdy powagę i jestestwo narodów przywłaszczyło sobie kilka familij³¹⁵, Rzeczypospolite poszły w pogardę, kraje despotyczne w poważenie. Napaść Rzeczypospolitą, wyniszczyć ogniem i mieczem naród bez udzielnej familii, ludzi bez dziedzicznego pana podburzeniem fanatyzmu wyrznąć, potem ich resztę rozszarpać i podzielić³¹⁶ jest w oczach Europy tylko dowodem potęgi, mocy i jedna³¹⁷ gwałcielowi szacunek i chwałę. Ale najmniejsze uchybienie grzeczności despotcie, — owszem — wyprzedzenie krokiem jego posła jest przestępstwem prawa narodów.

Gdy Piotr Wielki przez Rygę przejeżdżając uraził się, że mu magistrat nie dosyć grzeczności uczynił, ogłosił to przed europejskimi dworami³¹⁸ za przyczynę wojny i Ryga wraz z okolicami z największym okrucieństwem była zniszczoną³¹⁹. Ludwik XIV, człowiek niezmiernie dumny i zły, chcąc zburzyć Rzeczypospolitą Genuęską, zmyślił, że mu chciała spalić okręty. Ogłosił to przed Europą; nie mając pieniędzy, wymęczył na Francuzach dwanaście milionów nadzwyczajnego podatku na tę niegodziwą napaść; posłał wojsko; kazał rzucić do Genui dziesięć tysięcy bomb i kul rozpalonych, które miasto zniszczyły, kilku tysiącom niewinnych ludzi, jednym majątek, drugim życie wydarły. Wreszcie kazał łupem rozżartemu żołnierzowi wpaść na przedmieście św. Piotra³²⁰ i wszystko wyrznąć i spalić.

Rzeczypospolita Holenderska przed kilku laty zaprzeczyła swojemu *sztathuderowi*³²¹ pewne prawo. Gdy obywatele w tym zakłóceniu nie pozwolili przejazdu przez pewne miasto żonie tego *sztathudera*, a siostrze panującego nad Prusami, natychmiast Dom Brandeburski przeciwko wszystkim traktatom posłał do Holandii dziesięć tysięcy wojska³²².

Lecz Polska będzie wiecznym, a dotychczas najnieszczęśliwszym świadkiem tej Narodów zniewagi, w jakiej trzyma ją teraźniejszy despotyczny związek.

Kiedy Dwór Moskiewski bez najmniejszej przyczyny, bez wypowiedzenia formalnej wojny, w pokoju, przy najuroczystszych z Polską traktatach nasłał Rzeczypospolitą Polską swoimi wojskami, gwałcił w oczach Europy w cudzym kraju wszystkie prawa narodów i ludzkości. Na jednym końcu, jako głowa religii ruskiej zapalił fanatyzm i kazał pod Imieniem Boga wyrznąć w Polsce tych wszystkich ludzi, którzy nie są ruskiej religii; jakoż w niedziel kilka wyrżnięto około sto tysięcy osób³²³ różnej płci, różnego wieku, a najwięcej niewinnych tych niemowląt, które jeszcze schronić się nie mogły, a których wściekły Rusin po troje razem na jedną dźwigę zbijał³²⁴. Na drugim końcu Rzeczypospolitej tegoż

Sprawiedliwość

Rosja, Okrucieństwo

³¹³zerwie — tu: przerwie. [przypis redakcyjny]

³¹⁴Te udzielne familie (...) Potrzeba go oświecić, a niezdolny ciężar zerwie cierpliwość. — te słowa usunięto w wyd. z 1816 r. [przypis edytorski]

³¹⁵familij — dziś popr. forma D. lm: familii. [przypis edytorski]

³¹⁶Napaść Rzeczypospolitą, wyniszczyć ogniem i mieczem naród bez udzielnej familii, ludzi bez dziedzicznego pana podburzeniem fanatyzmu wyrznąć, potem ich resztę rozszarpać i podzielić — chodzi o Polskę (wywołanie w niej sprawy dysydenckiej, rzezi hajdamackiej, pchnięcie szlachty do Konfederacji Barskiej, wkroczenie wojsk sąsiedzkich w r. 1772, rozbiór). [przypis redakcyjny]

³¹⁷jedną — zjednywać, przysparzać. [przypis edytorski]

³¹⁸dwory — dziś popr. forma N. lm: dworami. [przypis edytorski]

³¹⁹Ryga wraz z okolicami z największym okrucieństwem była zniszczona — w r. 1710. [przypis redakcyjny]

³²⁰wpaść na przedmieście św. Piotra — San Pier d'Arena pod Genuą w r. 1678. [przypis redakcyjny]

³²¹sztathuder (z hol. *stadhouder*: namiestnik) — tytuł dziedzicznego naczelnika Zjednoczonych Prowincji Niderlandzkich, w opisywanym przypadku był nim Wilhelm V, książę Orański. [przypis edytorski]

³²²posłał dziesięć tysięcy wojska — 13 września 1787; wojska było 20 tys. [przypis redakcyjny]

³²³kazał pod Imieniem Boga wyrznąć w Polsce tych wszystkich ludzi, którzy nie są ruskiej religii; jakoż w niedziel kilka wyrżnięto około sto tysięcy osób — bunt chłopów ukraińskich podsycany przez fanatyzm wyznaniowy w r. 1768 (koliszczyzna); ogółem wymordowanych zostało do 200 tys. osób, katolików i żydów, w samym Humaniu do 20 tys. [tzw. rzeź humańska. Red. WLJ.]. [przypis redakcyjny]

³²⁴około sto tysięcy osób różnej płci, różnego wieku, a najwięcej niewinnych tych niemowląt, które jeszcze schronić się nie mogły, a których wściekły Rusin po troje razem na jedną dźwigę zbijał — W Humaniu znajdują się dotychczas

Dworu żołnierz nad zabranymi w niewolę Polakami wywierał najsroźsze okrucieństwo: katował ich publicznie w dni pewne, obwieszał, topił, obcinał nosy, uszy, ręce i nogi. Drewicz³²⁵ — bestia, nie człowiek! — temu bezbronnemu, który mu się w dobrej wierze poddał, przerzynał brzuch i żywo wkoło drzewa obkręcał wnętrzności...

Takie okrucieństwo nad ludźmi Rzeczypospolitej żadnego nie obruszyło w Europie kraju. Owszem — Dom Rosyjski, jak skutek pokazał, nabrał przez to u innych udzielnych domów szacunku i powagi, bo się wkrótce z nim dwóch innych jeszcze na Polskę despotów złączyło. Przeciwnie, — gdyby choć część tylko okrucieństw takich wypełnił lud jaki, albo jaka rzeczpospolita nad zabranymi w niewolę żołnierzami którego despoty, obruszyłoby to całej Europy despotów, jako gwałt ludzkości i praw narodów.

Kiedy Dom Moskiewski, Dom Pruski i Dom Austriacki³²⁶ z taką podłością, z napaścią tak bezwstydną Naród Polski szarpały i między siebie dzieliły, kiedy Dom Moskiewski Krym i obsiadły na nim lud zawsze wolny swoją własnością nazywa i gwałtem zabiera³²⁷, — nie znaczy to w Europie naruszenia prawa narodów. Lecz kiedy sułtan turecki, dawniej chcąc ratować skrzywdzony Naród Polski, teraz czynić gwałtu Krymiejczykom nie dopuszczając, przy zaczęciu wojny osadził w wieży jednego człowieka, posła³²⁸ Domu Moskiewskiego, czytaliśmy manifesta, wzywające gniewu na niego wszystkich innych udzielnych familij³²⁹, jako na zgwałciiciela praw narodów.

Dzisiaj z przyczyny pokłócenia się domów samodzierżczych³³⁰ wygubienie miliona ludzi³³¹ jest tylko momentalnym smutkiem przy czytaniu gazet. Ale naruszenie w podobnych przypadkach choć jednej osoby z udzielnych familij jest barbarzyństwem w całej Europie.

Kiedy Fryderyk II bez oczywistej przyczyny, tylko na domysł, wkroczył do Saksonii³³², zniszczył ją. O tym, że tyle tysięcy ludzi niewinnych wyginęło, straciło swój majątek, — o tym wcale w Europie nie mówiono. Ale że królową odepchnął od szafy z papierami³³³, — to okrucieństwo dotychczas jest plamą w sławie Fryderyka II.

Za panowania Augusta II, Augusta III Rzeczpospolita Polska bez podatku i bez wojska, bez rady i bez rządu, ale tylko z figurą³³⁴ wziętą z udzielnej familii miała w Europie poważanie i swych granic całość.

Król

trzy wielkie studnie, zapakowane kilką tysiącami dzieci, przy piersiach matek zamordowanych. Trzeba zostawiać te bezeceństwa ślady, aby potomność wiedziała, jak sądzić tę Katarzynę II, którą, wcale jej nie znając, tylko o jej pensjach słysząc, nikczemny chciwiec sławy i pieniędzy Wolter i podły dla pensji Helwecjusz [Wolter i Helwecjusz obaj pobierali pensje od Katarzyny II, której postępowanie względem Polski wysławiali, jako zwalczanie katolickiego fanatyzmu i obronę uciśnionej ludzkości; Helwecjusz (*Helvétius*, 1715–1771), filozof materialista, autor dzieła *O rozumie* (*De l'Esprit*). S.Cz.] wysławiają pod niebiosa, wystawując potomności do naśladowania jej mądrość, tolerancję i ludzkość [przypis autora, usunięty w wyd. z 1816 r. Red. WL]. [przypis autorski]

³²⁵*Juan Drewicz* (1739–1800) — własc. Johann von Drewitz, żołnierz armii pruskiej, zdezerterował podczas oblężenia Szczecina i zrobił karierę w armii rosyjskiej. Pułkownik, generał, dowódca wojsk ros. działających przeciwko konfederatom barskim w Wielkopolsce. Znany z okrucieństwa. Pastwił się między innymi nad ojcem Staszica w Pile. [przypis edytorski]

³²⁶*religii ruskiej; wściekły Rusin; Dom Rosyjski; Dom Moskiewski, Dom Pruski i Dom Austriacki* — w wyd. z 1816 r. te słowa zostały zamienione na: jego religii; wściekły fanatyk; ten Dwór; dwory. [przypis edytorski]

³²⁷*kiedy Dom Moskiewski Krym i obsiadły na nim lud zawsze wolny swoją własnością nazywa i gwałtem zabiera* — w r. 1783 Katarzyna II ogłosiła ukazem przyłączenie Krymu do swych posiadłości, mimo że rok przedtem uznała jego niezawisłość uroczystym traktatem w Kuczuk-Kajnardże; po czym wojska ros. wkroczyły do kraju i wyrzuciły znaczną część ludności, by uprzedzić możliwy opór [Te słowa zostały usunięte z wyd. z 1816 r. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

³²⁸*posła* — aresztowanie Bulhakowa 16 sierpnia 1787 przez Turków, doprowadzonych do ostateczności żądaniemi i groźbami Rosji. [przypis redakcyjny]

³²⁹*familij* — dziś popr. forma D. lm: familii. [przypis edytorski]

³³⁰*samodzierczy a. samodzierżczy* (daw.) — tyrański, jedyńowładczy, władający absolutnie. [przypis edytorski]

³³¹*Dzisiaj z przyczyny pokłócenia się domów samodzierżczych wygubienie miliona ludzi* — Król Pruski w swoich dziełach wyrachował, iż w Siedmioletniej Wojnie przeszło milion ludzi zginęło [Fryderyk II w *Historii Wojny Siedmioletniej* (pisanej po fr.); S.Cz.]. [przypis autorski]

³³²*Fryderyk II wkroczył (...) do Saksonii* — w r. 1756; początek Wojny Siedmioletniej. [przypis redakcyjny]

³³³*odepchnął od szafy z papierami* — w poszukiwaniu dowodów na usprawiedliwienie swego najazdu (grudzień 1756). [przypis redakcyjny]

³³⁴*figurą* — figurantem, statystą. [przypis redakcyjny]

ZEWNĘTRZNE TERAŹNIEJSZE ZWIĄZKI POLITYCZNE CO DO SPRAWIEDLIWOŚCI

Wszystko między terażniejszymi domy³³⁵ robi się przez gwałt. Tylko o to starają się, aby była formalność. Rozbiorą cudzy kraj. Ale nie mogą się uspokoić, dopokąd swojego gwałtu nie pokryją sprawiedliwości formalnością.

Potęga udzielnych familij³³⁶ rośnie z powiększeniem się ich udzielnych przywilejów. Wszystkie panujące domy pomnażają swoje udzielne przywileje, odbierając je szlachcie i duchownym.

Jak nie ma w żadnym kraju między ludem a panującym zaufania, tylko sama bojaźń — tak nie ma i między krajami żadnego zaufania, tylko też bojaźń. Niechęci, zawziętości panujących domów są teraz jedyną niechęcią i zawziętością narodów.

Traktaty są niestałe, bo nigdy nie mają w zamiarze sprawiedliwości, tylko zysk: gdzie tego więcej, tam większa przyjaźń; bez sprawiedliwości tylko z tym przyjaźń zyskowna, kto jest mocny. Traktaty najczęściej odmieniają się z śmiercią jednej osoby — króla, ministra etc., etc. — i wolno swojego sprzymierzeńca opuścić w największym niebezpieczeństwie, szukać z jego zguby pożytku. Bo nic nie ma, co by się nie godziło pod tym imieniem: interes status³³⁷, mówi Fryderyk Wielki. Tenże monarcha, mając najuroczystsze przymierze z Francją, wprowadził ją w wojnę; potem sekretnie sam zgodził się w Wrocławiu z Domem Austriackim właśnie wtenczas, kiedy trzydzieści tysięcy Francuzów, zamkniętych w Pradze, jego odsiecz czekało. Ci, zdradzeni polityką tego wielkiego króla, wszyscy tam z głodu wymarli — tylko się z nich ośm tysięcy wywędzonych do Francji wróciło³³⁸. Tenże mąż w klasie samodzierców³³⁹ wielki, — owszem, najdoskonalszy ich nauczyciel, końcem³⁴⁰ wytłumaczenia im, czym jest dla nich sprawiedliwość, napisał na harmacie: *oto najwwyższe prawo królów*³⁴¹.

Dom Austriacki w traktacie przy zabieraniu Polsce krajów sam dobrowolnie zaręczył się, że obywatele, którzy mają, albo mieć będą posesje w krajach obydwóch potencyj³⁴², będą mogli używać swoich dochodów i w tym, i w owym kraju, gdzie im się podobać będzie założyć swoje mieszkanie, a w tym nie będą doznawali żadnej przykrości, ani podlegać z tej przyczyny nie mają żadnym nadzwyczajnym podatkom na nich włożonym. To wszystko niezachowane: podwójną faszę³⁴³ ten płacić musi, kto by w kordonie³⁴⁴ nie siedział.

TERAŹNIEJSZE ZWIĄZKI POLITYCZNE CO DO OBRONY NARODU

Zawsze postać kraju względem drugiego być powinna groźna i wojenna. Nie może być obrońcą swojej ziemi mieszkaniec³⁴⁵, tylko koniecznie żołnierz, na skinienie jedynowładcy zawsze posłuszny, w broni od innego mieszkańca wyćwiczeńszy³⁴⁶ i zawsze gotowy.

Europa jest dzisiaj placem boju, na którym dwa miliony osób gotowych i zbrojnych czeka skinienia do bitwy.

Przemoc, Chciwość

Strach

Bezpieczeństwo, Wojsko,
Polityka
Przemoc

³³⁵*domy* — dziś popr. forma N. lm: domami; w wyd. z 1816 r.: jednodzierzami (tj. despotami). [przypis edytorski]

³³⁶*familij* — dziś popr. forma D. lm: familii. [przypis edytorski]

³³⁷*interes status* (łac.) — interes państwa, racja stanu. [przypis redakcyjny]

³³⁸*ośm tysięcy wywędzonych do Francji wróciło* — w r. 1742 po zakończeniu pierwszej wojny śląskiej, w której Francja była sprzymierzeńcem Prus przeciwko Austrii; marszałek fr. Belle-Isle wywiódł z Pragi 14 tys. swego wojska i z trudem przebił się do Francji; *wywędzonych* — wychudłych. [przypis redakcyjny]

³³⁹*samodzierca* — jedynowładca, władca absolutny. [przypis edytorski]

³⁴⁰*końcem* — tu: celem, mając na celu. [przypis edytorski]

³⁴¹*oto najwwyższe prawo królów* — dosłownie napis brzmiał: *ultima ratio regis* (łac.), tj. ostatni argument króla. [przypis redakcyjny]

³⁴²*potencja* — tu: mocarstwo, państwo; *potencyj* — dziś popr. forma D. lm: potencji. [przypis edytorski]

³⁴³*faszja* — wymiar podatku; termin z języka austriackich urzędów skarbowych; podwójną faszę miał płacić według zarządzenia cesarza Józefa II ten, który by nie spędzał w obrębie posiadłości austriackich przynajmniej sześciu miesięcy na rok. [przypis redakcyjny]

³⁴⁴*w kordonie* — w granicach państwa austriackiego. [przypis edytorski]

³⁴⁵*mieszkaniec* — tu: obywatel. [przypis redakcyjny]

³⁴⁶*wyćwiczeńszy* — dziś popr.: bardziej wyćwiczony. [przypis edytorski]

Teraz utrzymywanie zewnętrznej obrony kraju jest tak niezmiernie kosztowne, że jeżeli kraj chce mieć polityczne bezpieczeństwo, nie może żadną miarą utrzymywać się w Rzeczypospolitej żaden stan uprzywilejowany. Nieszczęsny gwałt zewnętrzny prędzej lub później równa wszystko. Więcej uciążenia przy teraźniejszym despotów prawie przemocy z przyczyny obrony zewnętrznej cierpi lud, niżeli w przeszłym stanie feudalnym, także na prawie przemocy zasadzonym. Wtenczas musiał żywić tylko równie w wojnie, jako w pokoju kilkadziesiąt tysięcy szlachty i kilkaset klasztorów. Dzisiaj musi utrzymywać zawsze — a w wojnie daleko więcej — kilkakrotnie sto³⁴⁷ tysięcy żołnierzy, liczne i kosztowne arsenały³⁴⁸, raz na zawsze przysposobione magazyny³⁴⁹, kilkadziesiąt fortec, kilkadziesiąt tysięcy politycznych oficjalistów³⁵⁰ i jedną drogą a niebezpieczną uprzywilejowaną rodziną³⁵¹.

Bezpieczeństwo teraz każdego kraju zawisło jedynie od stosownego do sąsiedzkich krajów powiększenia się podatków pieniężnych. Dom Moskiewski 50 milionów rublów³⁵², Dom Austriacki 80 milionów ryńskich, Dom Brandeburski 27 milionów talarów³⁵³ rocznego podatku liczą.

JAKIŻ BYŁ DOTĄD W DESPOTYCZNYCH KRAJACH WIELKI SPOSÓB TAKIEGO POWIĘKSZENIA PODATKÓW?

Czytajmy z uwagą dzieje. Te Domy panują w Europie, które stale przez kilka wieków trzymały się pewnych tajemnych rodzin maksym, czyli układów. Jest w historii wszystkich znaczną tą drogą, którą do tej potęgi udzielił rodzinie przysły.

Oto najpierw obowiązują sobie duchowieństwo. Potem nie uchybiają nigdy być obrońcami tej religii, dla której widzą stronników większe mnóstwo. A gdy najgruntowniej zasadą trwałości i wzrostu Domu uznali jego wewnętrzną zgodę i jedność, usiłują przez wychowanie, przez moralność, przez religię³⁵⁴ i ustawy polityczne zapobiec i zniszczyć między swoimi dziećmi wszelkich kłótni przyczynę. Tym końcem³⁵⁵ urządzają sukcesję³⁵⁶, z początku upoważnioną zwyczajem, dalej domowym prawem, na koniec zamienioną zuchwale w dziedzictwo narodów.

W miastach spostrzegają swojego zmożnienia dalsze sposoby. Powiększają dawne, zakładają nowe, opasują murem. Wprowadzają handel i rękodzieła, a oświeceniem rzucają nasienie niechęci mieszczan ku gardzącemu nimi stanowi.

Zbytek, przez miasta i handel wprowadzony, skaził wkrótce waleczną szlachtę. Skoro ta zniewieściała, porzuciła oręż, — miasta najpierw złożyły swojemu, niby to obrońcy, a do samowładztwa dążącemu domowi podatek i przystawiły do żołnierstwa ludzi.

Z wojskiem pozór sprawiedliwości, poszukiwana obrona religii i narajone występki krajowe³⁵⁷ niszczyły sporniejsze pany³⁵⁸. Wywielbiana ludzkość darzyła ustawiczne okoliczności do jednania sobie coraz więcej miast i wsi³⁵⁹. Dla ich obrony, dla poprawienia niby to ich nieszczęśliwego losu odbierano przywileje szlachcie. Jedną ręką podawano je mieszczanom i chłopom, drugą ręką w dwójnasób od tychże miast wybierano podatki, a ze wsi³⁵⁹ za uwolnienie chłopów spod szlachty ciągniono liczne dla siebie rekruty.

³⁴⁷kilkakroć sto (daw.) — kilkaset. [przypis edytorski]

³⁴⁸arsenał — zbrojownia, koszary. [przypis redakcyjny]

³⁴⁹magazyny — składy żywności, stosownie do ówczesnego systemu zaopatrzenia rozłożone tak, by wojsko zawsze mogło otrzymywać bezpośrednio ze składu wszystko, co mu potrzebne, nie wlokąc za sobą zbyt długich taborów; stąd wielka ilość magazynów. [przypis redakcyjny]

³⁵⁰oficjalista (daw.) — urzędnik. [przypis redakcyjny]

³⁵¹familią — dziś popr. forma B. lp: rodzinę. [przypis edytorski]

³⁵²rublów — dziś popr. forma D. lm: rubli. [przypis edytorski]

³⁵³rublów, ryńskich, talarów — rubel srebrny był wart 6 zł. polskich 10 gr. ówczesnych; złoty reński 5 zł.; pruski talar 6 zł. [przypis redakcyjny]

³⁵⁴religię — dziś popr. forma B. lp: religię. [przypis edytorski]

³⁵⁵tym końcem — tu: w tym celu. [przypis edytorski]

³⁵⁶sukcesja — następstwo tronu (odróżnić od dziedzictwa, które jest następstwem własności lub posiadania); sukcesję — dziś popr. forma B. lp: sukcesję. [przypis redakcyjny]

³⁵⁷narajone występki krajowe — nadarzone [sprovokowane Red. WL] zbrodnie przeciw państwu. [przypis redakcyjny]

³⁵⁸sporniejsze pany — dziś popr. forma B. lm: sporniejszych panów. [przypis edytorski]

³⁵⁹wsi — dziś popr. forma D. lm: wsi. [przypis edytorski]

Gdy już tym sposobem stan szlachecki równał się z stanem miejskim i chłopskim, ostatnia kolej nastąpiła na owe duchowieństwo, które przy zaczęciu obowiązywało sobie tak pilnie. Odebrano i duchowieństwu przywileje i dobra.

Ta jest droga, którą niebaczna szlachta i duchowni, nie chcąc zrównać się wolnością, zrównali się z mieszczanami niewolą. Ta jest droga, którą przeniosły się od nieostrożnej szlachty wszystkie przywileje do jednej rodziny. Tak przy poddanych została się tylko wieczna majątków dzierżawa, czyli dziedzictwo, ten najsilniejszy zachęt³⁶⁰ do pracy, a sami panujący objęli rzeczywistą własność i wszelki z tej własności pożytek. Rolnik zyskał wolność względem szlachty, ale został niewolnikiem względem panującej rodziny, która arbitralnie majątek i dzieci mu zabiera.

Panujący całe dochody w swoich zarządzaniach mając, dla ich wyboru używają wszystkich razem podatkowania sposobów. Zakazują obce zbytki. Zabierając wszystko, dają oszczędności przykład. Zamykają w kraju pieniądze, częstszym biegiem powiększają ich masę. Często w ich przebijaniu i w ich fałszowaniu³⁶¹ jeszcze szukają pożytków³⁶². Oto krótko namienione wielkie prawidła ekonomii politycznej, używane dotychczas w despotyzmie.

Tym to sposobem udzielne rodzinie liczą na swoją obronę krokami miliony. Tym to sposobem stanęła ta moc, której naród sąsiedzki, nie chcąc podlegać, równać się musi. Z takiej, już prawie w wszystkich krajach zapadłej, odmiany własności³⁶³ cywilnej wypadają te straszne dzisiaj między krajami zewnętrznego gwałtu prawa, do których stosować się pod zgubą potrzeba. A stosować się nie można bez uszczuplenia wewnętrznej obywatelskiej własności.

Nie jest w mocy ludzkiej uniknąć związków, które już istną³⁶⁴. Trzeba się do nich stosować, albo ginąć. Nie ma środka.

WNIOSEK DLA POLSKI

Zginie, jeżeli w prawach wolności osobistej i własności ziemi, jeżeli w ustawie swojego wewnętrznego rządu nie będzie stosować się politycznego krajów związku.

Polityczny teraz krajów związek tylko temu sprawiedliwość i powagę, wolność i trwałość wyznacza, który kraj składa wielkie podatki. Więc dzisiaj praw i rządu najwyższym zamiarem jest nie ludzi szczęśliwość, ale największe podatki. Okrutne prawa gwałtu, które despotyzm zniszczeniem praw człowieka ustanowił!

Więc dzisiaj Rzeczpospolita taki u siebie rząd ustanowić, tak wolność osobistą i własność ziemi urządzić musi, aby z tego urzędu własności jak największe dla Rzeczypospolitej wypadały podatki.

Do podobnych urzędów własności w Polsce największą trudność widzę w panach³⁶⁵. Dlatego, wprzód, niżeli o tym urządzeniu własności mówić będę, przełożę panom niektóre powody, które by ich przekonały, iż więcej Polsce, niżeli sobie życzyć powinni.

DO PANÓW CZYLI MOŻNOWŁADCÓW

Najpierwsi niszczej panowie — czyli możnowładcy —, gdzie powstaje despotyzm; potem szlachta upada, a on z ich łupu coraz bardziej rośnie. Wreszcie niewdzięczny samodzię³⁶⁶ chłonie w siebie³⁶⁷ duchowieństwo, które mu najwięcej do końca służyło. Gdy panowie, szlachta i duchowni, swoje przywileje potraciwszy, odmieniają się w ludzi³⁶⁸, dopiero despotyzm, z wszystkich ludzkości pozorów obnażony, ukaże się nieprzyjacielem

³⁶⁰zachęt — dziś popr.: zachęta. [przypis edytorski]

³⁶¹w fałszowaniu (pieniędzy) — w wiekach średnich powszechne; w czasach nowożytnych fałszował monetę zwłaszcza Fryderyk II pruski, własną, by zdobyć środki na swe wojny i cudzą, by rujnować sąsiadów i wydobyć od nich kruszec; Polskę załapał fałszywą monetą dwukrotnie, w r. 1768 i 1772. [przypis redakcyjny]

³⁶²w ich fałszowaniu jeszcze szukają pożytków — Król Pruski Fryderyk II w swoich dziełach tym, którzy go się pytają, skąd na Siedmioletnią Wojnę miał pieniądze, odpowiada, że fałszował monetę. [przypis autorski]

³⁶³własność (cywilna, obywatelska) — całokształt praw idealnych i realnych obywatela. [przypis redakcyjny]

³⁶⁴istną — dziś popr.: istnieją. [przypis edytorski]

³⁶⁵w panach — w magnatach. [przypis redakcyjny]

³⁶⁶samodzię (daw.) — jedynowładca, samodzierża, władca absolutny. [przypis edytorski]

³⁶⁷chłonie w siebie — przywłaszcza sobie przywileje. [przypis redakcyjny]

³⁶⁸w ludzi — w ludzi naturalnych, zrównanych prawnie, jednak pozbawionych przywilejów. [przypis redakcyjny]

Interes, Pieniądz

Polityka

Pieniądz, Polityka

Polityka, Historia, Pozycja społeczna, Władza, Pan, Książd

ludzi. Nagle ogromna owa stwora w porównaniu do całego Narodu stanie się niczym. Tak to prędzej lub później musi zniszczyć i zniknąć ta władza każda, która nie na prawie, ale na gwałcie, oszukaniu, przesądach i opinii stoi.

Żywołem despotyzmu są panowie, szlachta i duchowni. On, kiedy panów, szlachtę i duchowieństwo niszczy, siebie samego niszczy. Szczęście dla rodzaju ludzkiego, że tak straszne ma żądze, iż zmiarkować ich nie może!

Panowie! Despotyzm was najwięcej nienawidzi, was najbardziej cierpieć nie może.

Przypomnijcie sobie tych, których w Anglii Eduardowie koniami³⁶⁹ na sztuki szarpali³⁷⁰, których w Francji Filipowie i Ludwikowie truli, ścinali, w tajemnych katuszach dusili, a za wymysłem wielkiego ich rajcy³⁷¹, dowcipnego w okrucieństwach kardynała Richelieu³⁷², kołem z samych brzytw w kawałki siekli³⁷³. Owi senatorowie szwedzcy, z których mistrz despotów Krystian³⁷⁴ czterdziestu dziewięciu w jednej godzinie wyrznął, *Tekelich, Rakocyh, Nadastyh*³⁷⁵ — tej ozdoby waleczności szlachty i panów! mężnych Węgrzynów, z których jedni tulają się po Turczach, drugich ćwierci na wiedeńskich³⁷⁶ bramach wisiały, innych dzieci dotychczas noszą stryczki na szyjach³⁷⁷. Byli to w tych krajach tacy, jak wy w Polsce panowie; innego występku nie mieli, tylko że bronili swoich przywilejów, które im despotyzm wydierał, nie, aby je oddał ludziom, ale żeby je przywłaszczył sobie³⁷⁸.

Już by dotychczas w krajach jednowładnych nie było szczeru ani z szlachty, ani z panów, gdyby nie majoraty³⁷⁹, ten jedyny przeciwko despotyzmowi szlachty wynalazek, który tam chowa jeszcze — choć w okowach — ostatki szlachty i panów.

Województwa ruskie³⁸⁰ można było nazwać dziedziną największych panów i najbogatszych w Polsce domów. Skoro je despotyzm zagarnął³⁸¹, w lat kilka ledwo zostały znaki, gdzie się świetne familie mieściły. Pomniejsza szlachta dyszy tam jeszcze, ale moż-

³⁶⁹koniami — dziś popr. forma N. lm: końmi. [przypis edytorski]

³⁷⁰Eduardowie koniami na sztuki szarpali — zapewne myśli Staszic o walkach wielkich baronów z Edwardem II (1307–1327) i Edwardem III (1327–1377). [przypis redakcyjny]

³⁷¹rajca — tu: doradca. [przypis edytorski]

³⁷²Armand Jean Richelieu (1585–1642) — pierwszy minister w latach 1624–1642 za Ludwika XIII; umocnił jednowładztwo bezwzględny ukrócaniem samowoli szlacheckiej; zasłużony jako opiekun nauki i literatury. [przypis redakcyjny]

³⁷³kołem z samych brzytw w kawałki siekli — Kardynał Richelieu miał u siebie salę, nazwaną Salą Niepamięci, *la Salle des Oubliettes*. Jej cała posadzka składała się z tafel na wadze wiszących. Pod nią był loch głęboki. Po śmierci tyrana tego, a wielkiego despotów ministra, znaleziono w tym lochu czterdzieści trupów i kupę ludzkich kości. W innych jego pałacach były także skryte, głębokie, ale węższe pod posadzkami lochy, zwane *les Attrapes*; w tych ku środkowi były zasadzone koła z samych brzytw, które, gwałtownie kręcone, siekły w sztuki osoby, przez tego ministra zdradliwie do pokoju zaproszone i w ten loch wpadły [plotka rozszerzona w czasie Rewolucji Francuskiej; S.Cz.]. [przypis autorski]

³⁷⁴Krystian, własc. *Chrystian II Oldenburg* (1481–1559) — król Danii i Norwegii w latach 1513–1523; próbował zjednoczyć Skandynawię. W latach 1520–1521 zdobył koronę Szwecji i starał się ją utrzymać terrorem. W czasie tzw. „krwawej łaźni sztokholmskiej” kilkadziesiąt osób ze szwedzkiej szlachty zostało zaproszonych do pałacu na ucztę, podstępnie uwięzionych, oskarżonych o herezję i spalonych na rynku w Sztokholmie. Ten akt przemocy pozbawił Christiana poparcia i przyczynił się do jego obalenia i śmierci. [przypis edytorski]

³⁷⁵*Tekelich, Rakocyh, Nadastyh* — Emeryk Tököly, sędzia najwyższy Węgier (*judex curiae*), Nadasdy, książę siedmiogrodzki Rakocsy (syn najęźdźcy Polski), przywódca powstania węgierskiego przeciwko Leopoldowi I w r. 1671 z powodu usiłowania zaprowadzenia absolutyzmu na Węgrzech. [przypis redakcyjny]

³⁷⁶wiedeński — dziś: wiedeński. [przypis edytorski]

³⁷⁷mężnych Węgrzynów, z których jedni tulają się po Turczach, drugich ćwierci na wiedeńskich bramach wisiały, innych dzieci dotychczas noszą stryczki na szyjach — powstanie stłumione przez Austriaków krwawo (okrutny gen. Heister), zniesiona godność palatyna; Rakocsy pozbawiony księstwa, Tököly i palatyn Veseleny zmuszeni do ucieczki z kraju, Nadasdy i ban Kroacji Piotr Zrinyi straceni w Wiedniu; powstanie wybuchło znowu w r. 1681 przy sposobności wojny cesarza z Turcją. [przypis redakcyjny]

³⁷⁸nie, aby je oddał ludziom, ale żeby je przywłaszczył sobie — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

³⁷⁹majorat — majątność, wyłączona z działania prawa cywilnego ogólnego (zakaz odstąpienia, zastawu, obdłużenia, zapisu testamentalnego), przechodząca na mocy szczególnego statutu niepodzielnie z ojca na najstarszego syna, zwana także *ordynacją*; istnieje ich w Polsce kilkadziesiąt dotychczas [tj. istniało w 1926 r. Red. WL.]. [przypis redakcyjny]

³⁸⁰Województwa ruskie — kolebka bogactwa i potęgi Żółkiewskich, Sobieskich, Wiśniowieckich, Ostrogskich, Koreckich, Zasławskich, Sieniawskich, Zbaraskich; z współczesnych Staszicowi przede wszystkim Czarotoryskich, Potockich i Zamoyskich [mowa o wielkich latyfundiach magnatów polskich na terenach dzisiejszej Ukrainy; Red. WL.]. [przypis redakcyjny]

³⁸¹zagarnął — z dawnych ziem ruskich Rzeczypospolitej od r. 1772 znalazły się w zaborze austriackim województwa ruskie i bełskie, część ziemi chełmskiej, część województwa podolskiego. [przypis redakcyjny]

nowładcy pana już nie ma żadnego. Owszem, panowie w takiej są nienawiści i pogardzie, że, jeżeli pokaże się który, natychmiast policyjne draby w swoją go straż biorą³⁸².³⁸³

Despotyzm jest to stek wszystkich przywilejów, które duchowieństwo i szlachta dzierżyli. W towarzystwach³⁸⁴ panowie z tych przywilejów największe pożytki mają. Stąd pochodzi, że pan i despota tak sobie z bliska wbrew stoją³⁸⁵.

W Polsce żaden człowiek, żaden stan — nikt od panów nie ma więcej powodu, aby kraj utrzymał się w całości i aby Rzeczpospolita była wolną. Gdy Polska upadnie, panowie najpierwsi zniszczą. Czyli³⁸⁶ w obcym, czyli w krajowym despotyzmie panów największe czeka prześladowanie, trapienie i wzgarda. A jeżeli znosić niewoli umieć nie potrafią, jeżeli z niecierpliwością szemrać będą, — zgryzą się, zwiędnieją i wyschną, albo nastąpi więzienie, męki i śmierć, a dla ich dzieci hańba, ubóstwo, zhydzone i zawistne nazwisko. Przeciwnie, jeżeli Polska szczęśliwa, — panowie i ich dzieci z milionów ludzi najszczęśliwsi: w całym kraju starożytność ich krwi znajdzie poszanowanie, w całym narodzie oni pierwszeństwo i powagę. W potomności, jeżeli łączyli z sobą cnotę, ich wnuki odbiorą zaszczyty i miłe Polakom imiona.

Nad te wszystkie pobudki najmocniejszą dla pocziwego człowieka jest wykonanie swojej powinności, osobiście kiedy z tą łączą się obowiązki wdzięczności. Panowie polscy najczęściej winni Polsce. Szlachta cierpiała, szlachta krew lała, — panowie, i w dobrych Ojczyzny czasach, i w największych tej Ojczyzny nieszczęściach, zawsze z Rzeczypospolitej swoje zyski ciągnęli. Niechaj tylko każdy z nich wnijdzie w ten majątek, który zebrał, albo w te włości, które mu się po rodzicach dostały: znajdzie tam donacje, gratyfikacje, kaduki³⁸⁷, wydarte sukcesje, rozebraną Ostrogską Ordynację³⁸⁸, biskupie intraty, kilkunastu starostw dochody, etc., etc. Od stu lat blisko panowie polscy wszystko mają z kraju — a żaden z nich nic dobrego nie uczynił krajowi.

Powiem, kto mojej Ojczyźnie szkodzi.

Z samych panów zguba Polaków. Oni zniszczyli wszystkie uszanowanie dla prawa. Oni, rządowego posłuszeństwa³⁸⁹ cierpieć nie chcąc, bez wykonania zostawili prawo. Oni zupełnie zagubili wyobrażenie sprawiedliwości w umysłach Polaków. Oni prawo zamienili w czczą formalność, która tylko wtenczas ważną była, kiedy prawo ich dumie, łakomstwu i złości służyło.

W tym kraju, gdzie prawo narzędziem niecnoty, rzeczpospolita obywatelów³⁹⁰ zamienia się w rzeczpospolitą łupieżców, zdrajców, krzywoprzysięzców, jurgieltników³⁹¹. A kończy się na tym, że — od najmniejszego urzędnika, aż do Tronu — kto się na najwięcej³⁹² poważa, ten najwyżej siedzi.

Pan, Patriota, Interes,
Władza

Ojczyzna, Pan

³⁸²*policyjne draby w swoją go straż biorą* — rząd austriacki, w ogóle podejrzliwy względem polskich magnatów jako naturalnych przywódców narodowych, wzmógł czujność w końcu r. 1789, podejrzewając ich o zamierzenia powstańcze. [przypis redakcyjny]

³⁸³*Owszem, panowie w takiej są nienawiści i pogardzie, że, jeżeli pokaże się który, natychmiast policyjne draby w swoją go straż biorą.* — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

³⁸⁴*towarzystwo* (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

³⁸⁵*pan i despota tak sobie z bliska wbrew stoją* — tj. są naturalnymi wrogami, mają sprzeczne interesy. [przypis edytorski]

³⁸⁶*czyli* (daw.) — czy; czy to. [przypis edytorski]

³⁸⁷*donacja* — darowizna; *gratyfikacja* — nagroda; *kaduk* (z łac. *ius caducum*: prawo spadłe, wygasłe) — spadki beztestamentowe i bezdziedziczne, które na mocy konstytucji sejmowych r. 1562 i 1588 przechodziły w ręce króla z obowiązkiem nadania osobie stanu rycerskiego. [przypis redakcyjny]

³⁸⁸*Ostrogska ordynacja* — założona w r. 1609, obejmowała 24 miasta i 593 wsi; w r. 1753 Czartoryscy, chcąc udziałem w grabieży przeciągnąć na swoją stronę wybitniejszych stronników Potockich i hetmana Branickiego, skłonili zadłużonego ordynata Janusza Sanguszkę do zawarcia tzw. transakcji kolbuszowskiej, której mocą ordynacja miała być podzielona; zamiar udaremniony przez Branickiego został zatwierdzony przez Sejm r. 1766; Rzeczpospolita straciła 600 wojska, które ordynacja utrzymywała; obłowili się głównie Lubomirscy (9 miast i 400 wsi). [przypis redakcyjny]

³⁸⁹*rządowe posłuszeństwo* — tu: praworządność. [przypis redakcyjny]

³⁹⁰*obywatelów* — dziś popr. forma D. Im: obywateli. [przypis edytorski]

³⁹¹*jurgieltnik* (z niem. *Jahrgeld*: coroczna wypłata) — oficer czy urzędnik opłacany przez obce państwo lub korumpowany przez kogoś innego stałą pensją; tu: sprzedawczyk. [przypis edytorski]

³⁹²*na najwięcej* — na największe zbrodnie. [przypis redakcyjny]

Kto na sejmikach uczy obywatela zdrady, podstępów, podłości, gwałtu? — Panowie. Kto niewinną szlachtę³⁹³, najpocziwiej i najszczerzej Ojczyźnie życzącą, oszukuje, przekupuje i rozpaja? — Panowie. Kto od wieku robił nieczynną władzę prawodawczą, rwał Sejmy? — Panowie. Kto sądowe magistratury zamienił w targowisko sprawiedliwości, albo w plac pijaństwa, przekupstwa, przemocy? — Panowie. Kto koronę przedawał? — Panowie. Kto koronę kupował? — Panowie.

Kto wojska obce³⁹⁴ do kraju wprowadził? — Panowie.

Kto przez nierozsądną, nieskróconą osobistość³⁹⁵ i dumę ród bitnych Kozaków od Polski oderwał i nieprzyjaciółmi Polski być zmusił? — Panowie.

Kto od pewnego czasu, niby to czynność Sejmu powracając, zamienił wolę Narodu³⁹⁶ w wolę Dworu Moskiewskiego? — Panowie. Kto przedawał Polaków? — Panowie. Kto przy rozbiórce kraju brał zagraniczne pensje³⁹⁷? — Panowie. Kto na teraźniejszym Sejmie³⁹⁸ przeszkadzał do wojska³⁹⁹, nie pozwalał na Komisję Wojskową? — Panowie.

Tak jest: panowie przyprowadzili kochaną Ojczyznę do tego stopnia upadku, słabości i wzgardy, z której ją dzisiaj z taką trudnością — dla przeszkody tychże panów! — sama szlachta dźwiga.

Rozpustni, lekkomyślni, chciwi i marnotrawni, dumni i podli, dzielność⁴⁰⁰ praw zniszczywszy, na wszystkie namiętności wyuzdani panowie byli w Polsce. Jedno małżeństwo, jedna wdowa bogata, jeden urząd, biskupstwo, starostwo nie podług ich myśli dane, często zdanie im przeciwne, słowo ich żądy niedogodne w ostatnią ich zapamiętałość przeciwko szlachcicowi albo drugiemu panu rzucało. Aby tylko dogodzić swojej pysze, aby się tylko zemścić, gotowi byli siebie i Rzeczpospolitą zgubić. Najpierwej wyszukując materię popularne, chociaż krajowi najszkodliwsze, zradnym podchlebstwem⁴⁰¹ czynili sobie w szlachcie stronników; wkrótce z jednego kraju robili dwa narody. Natychmiast sejmiki stały się uzbrojoną zgrają pod dwiema hersztami; na Sejmy nie poselstwo narodu, ale służba dwóch panów ciągnęła; Trybunały nie sprawiedliwością — ale były wywodem, kto tego roku mocniejszy.

Ta familia⁴⁰², która najliczniejszy rej szlachty wodziła, na każdym zjeździe większą stronę mając, trzymała w swoich ręku⁴⁰³ wszystkie elekcje, władzę prawodawczą i wszystkie magistratury sądowe. Nie to uważano⁴⁰⁴ w prawie, co by najwięcej dobru publicznemu sprzyjało, ale co by uszkodziło przeciwnika, albo dogodziło partykularnym użytkom. Nie ten brał urzędy, który miał zasługi, cnotę i wiadomość⁴⁰⁵ potrzebną, ale kto najlepiej życiem i sumieniem szarzał⁴⁰⁶. Nie ten pewnym był sprawiedliwości, kto kładł przed sędzią prawo, ale kto oddawał listy pańskie. Owszem, bez woli popularniejszej familii, nie tylko cywilnym urzędnikiem, ale nawet być nie można było proboszczem, kanonikiem ani dziekanem, — prowicjałem, lektorem, przeorem ani gwardianem. Uchowaj Boże, żeby się który szlachcic był odważył stanąć przy prawie, przy dobru powszechnym, — owszem,

Konflikt, Pycha

³⁹³Kto niewinną szlachtę (...) oszukuje, przekupuje i rozpaja? — używanie przez współzawodniczące rodziny magnackie (Potoccy, Czartoryscy, Radziwiłłowie) omamionej szlachty jako narzędzia swojej prywaty; por. obrazy żywe u Kitowicza, *Opis obyczajów* (Bibl. Narod., nr. 88), str. 93 n., 98 n., 294 nn. [przypis redakcyjny]

³⁹⁴Kto wojska obce do kraju wprowadził? — ostatnio Czartoryscy w r. 1764. [przypis redakcyjny]

³⁹⁵nieskrócona osobistość — tu: egoizm, prywatność. [przypis edytorski]

³⁹⁶Kto (...) zamienił wolę Narodu w wolę Dworu Moskiewskiego — początek dali Czartoryscy w czasie bezkrólewia 1764 r., zawiązując konfederację z pomocą wojsk ros., co Rosja wyzyskała. [przypis redakcyjny]

³⁹⁷Kto przy rozbiórce kraju brał zagraniczne pensje — w czasie Sejmu podziałowego największym przekupstwem zasłynęli Adam Poniński i kaszt. wileński Radziwiłł; sam król nie był bez skazy. [przypis redakcyjny]

³⁹⁸na teraźniejszym Sejmie — Staszic może tu mieć na myśli tylko Szczęsnego Potockiego (który na stronę Depart. Wojsk. skłonił się dopiero po dłuższym wahaniu), prymasa Poniatowskiego i biskupa Kossakowskiego; inni przeciwnicy oddania władzy nad wojskiem sejmowej Komisji Wojskowej nie należą do najpotężniejszych rodów; odwrotnie stronnikami Komisji są inni Potoccy (Stanisław, Ignacy), Czartoryscy i Sapieha. [przypis redakcyjny]

³⁹⁹przeszkadzał do wojska — przeszkadzał w utworzeniu wojska. [przypis edytorski]

⁴⁰⁰dzielność — tu: skuteczność. [przypis edytorski]

⁴⁰¹podchlebstwo — dziś: pochlebstwo. [przypis edytorski]

⁴⁰²Ta familia, która najliczniejszy rej szlachty wodziła — mowa o roli politycznej Potockich za Sasów. [przypis redakcyjny]

⁴⁰³w swoich ręku — dziś popr.: w swoich rękach (*w ręku* to daw. forma liczby podwójnej). [przypis edytorski]

⁴⁰⁴uważać — tu: szanować, uważać za istotne. [przypis edytorski]

⁴⁰⁵wiadomość — tu: wiedza. [przypis edytorski]

⁴⁰⁶szarzać (daw.) — szargać, poniewierać; tu może: szafować, ryzykować. [przypis edytorski]

sprzeciwić się tylko swoim przeświadczeniem któremu z tych dumców⁴⁰⁷; szczęśliwy, jeżeliby na miejscu nie był roziękanym, zapewne odtąd ani w drodze, ani w domu życia bezpiecznego nie miał. Odbierał wkrótce pozew i dokumenta, że cudzą wieś posiada. Tak wszystko się przed górującą dumą płaszczyło. Kto chciał mieć spokojność, majątek i sprawiedliwość, zaciągał się pod magnatów przemoc.

Wychowanie, Fałsz,
Pochlebstwo

Rodzice już niewinne dzieci swoili z podłością⁴⁰⁸. Uczyli ich nikczemności, niszczyli w nich wolę i wyniosłość, tak wolnemu człowiekowi potrzebną. Okazywali codziennie te podłe sposoby, które na służbach pańskich swoje niesprawiedliwe majątki zebrali. Duchowni w swoich naukach, zakonnicy po ambonach, nauczyciele publiczni w szkołach na każdą uroczystość smażyli się w pochwały cnoty, obywatelstwa i sprawiedliwości tych, którzy największe niecnoty, krzywdy i zbrodnie pełnili. Tak wychowany szlachcic nie miał własnej woli. Nie czuł swojej duszy.

Polak stracił zupełnie wyobrażenie sprawiedliwości i prawa. Wszyscy powtarzali: *Trybunały, Ziemstwa, Grody, Sejmiki i Sejmy*, — a że im te słowa powtarzać wolno było, na tym swoją wolność zasadzając, bynajmniej nie znali istoty tych ustaw. Wszystko tam przemocy skutkiem widząc, nic ich nie obrażało, co albo zdrada, albo gwałt uścił. Tak większa część szlachty, wzwycajona do bezprawia występków i złości, utraciła wstyd, a nawet i czucie tego, że jest narzędziem swoich panów niecnoty.

Sarmata
Obcy, Wychowanie

Ta zaś familia⁴⁰⁹, która w szlachcie słabszą stronę miała, nie mogąc zniszczyć przeciwnika, zamieniła swój gniew w nienawiść własnego Narodu. Zaczęła naśmiewać się z wszystkiego, co było w Polsce, przegardzała⁴¹⁰ krajowe zwyczaje, wyszydzała narodowy obyczaj, *sarmatyzmem*⁴¹¹ zwała szlachcica prostotę i szczerość. Porzuciła suknię polską, napelniła dom cudzoziemcami. Szczepiła z wychowaniem w dzieciach nienawiść Polaków, obwodziła je po cudzych granicach, wmawiała w nich, że suknia i język polski jest suknią i językiem głupstwa. Sam nieraz, a zawsze z słuszną dla takich Polaków wzdardą patrzyłem na tych niecnym rodziców dziś postarzałe syny, co to z Polski wszystko mając, a po polsku gadać nie umieją.

Lecz mniej byłoby złego, gdyby te złośliwe familie tylko w swoich dzieciach były zostawiły ku swojej Ojczyźnie niechęć. Poili one narodową nienawiścią wszystkich, którzy się ich domów trzymali, niszczyli w nich miłość kraju, sposobili do cudzoziemstwa starych i młodych umysły. Tak drugą część Polaków zamienili w nieprzyjaciół Polaków. Bez gruntu, światła i cnoty, — tylko upstrzony szlachcic, ani był zimnym, ani ciepłym; ani to Niemiec, ani Francuz, ani Włoch, ani Anglik — z wszystkich narodów było w nim coś. Był w Polsce, a nie miał Ojczyzny. Nazywał się obywatelem, a był nieprzyjacielem Rzeczypospolitej.

Zdrada
Wojsko, Przemoc

Nie spokoila się tegoż możnowładczego domu bezecna duma na tym przeistoczeniu Polaków w nieprzyjaciół Polski. Końcem⁴¹² uiszczenia⁴¹³ swojej zemsty, końcem pogńębienia przeciwników, nie zważając, iż kraj gubi, w zdarzonej okoliczności⁴¹⁴ sprowadza cudzoziemskie wojsko. Z tym na wszystkie publiczne obrady zjeżdża, z moskiewskim sztupajem⁴¹⁵ wszystkim obiecuje i grozi, daje pieniądze i przyrzeka urzędy, zapewnia majątek i zgubę jego. Zaciąga pod swoje znamię⁴¹⁶ gwałtu większą część szlachty i znowu kształci ich umysły do swojej nowej niecnoty. Tych, którzy się złudzić nie dają, ani groźby nie ulęką, każe brać pod warty; drugich z kraju wysyła; do innych puszkę rychtuje⁴¹⁷ i zabija; wszystkich obstawających przy prawie dobra ogniem pustoszy i zabija. Tak wkrótce

⁴⁰⁷*dumca* (daw.) — pyszałek; postępowaniem takim zasłynął później Tyzenhaus, podskarbi wielki litewski za Stanisława Augusta (upadł w r. 1780). [przypis redakcyjny]

⁴⁰⁸*podłość* — tu: uniżoność. [przypis redakcyjny]

⁴⁰⁹*Ta zaś familia, która w szlachcie słabszą stronę miała* — mowa o polityce Czarotoryskich. [przypis redakcyjny]

⁴¹⁰*przegardzać* — pogardzać, zohydzać. [przypis edytorski]

⁴¹¹*sarmatyzm* — nazwa pogardliwa nadawana dawnemu obyczajowi polskiemu przez zwolenników cudzoziemczyzny; tyle co: grubiaństwo. [przypis redakcyjny]

⁴¹²*końcem* — tu: w celu. [przypis edytorski]

⁴¹³*uiszczenie* — dziś: ziszczenie, tj. zrealizowanie, wykonanie. [przypis edytorski]

⁴¹⁴*w zdarzonej okoliczności* — postępowanie Czarotoryskich w czasie bezkrólewia 1764 r. [przypis redakcyjny]

⁴¹⁵*sztupaj* (z ros. *stupaj!*: ruszaj!) — pogardliwe oznaczenie żołnierza rosyjskiego. [przypis redakcyjny]

⁴¹⁶*znamię* — tu: sztandar. [przypis edytorski]

⁴¹⁷*puszki rychtować* — wycelować armaty. [przypis edytorski]

pod karabiny⁴¹⁸ ruskiemi na wszystkich zjazdach większość znajdując, poddał obcemu żołnierzowi Trybunały, Sejmiki i Sejmy.

Cudzoziemiec poszedł dalej. Zabrał i podzielił się krajem.

Tu okazał się największa panów bezecność i ostatnia ku własnemu narodowi nienawiść. Wtenczas, kiedy cudzoziemiec rozciągał nad wszystkimi Polakami i nad nimi samymi niewolę, kiedy rzucał na naród wieczną ohydę, kiedy szarpał na sztuki Ojczyznę, — oni jeszcze w swojej zaciętości ku sobie nie spokoją się. Nie łączą się z sobą. Owszem, wewnątrz cieszą się z gwałtu, który ich przeciwników do reszty niszczy. Żaden z panów nie ruszył się z ofiarą swojego majątku i życia na obronę ginącej Rzeczypospolitej. Jedni, którzy, dopokąd z Ojczyzny zyskiwać można było, zebrali znaczne dostatki, używali ich spokojnie w zaciszu, równie, jakby w najszcześniejszym czasie Polski. Okazują najlepiej czym są panowie, te przy rozbiórce kraju od nich wyrzeczone słowa — *niech się dzieje z krajem co chce; ja to wiem, iż zawsze w mojej wsi będę wójtem*. Inni zaś widząc, że przy rozboju Ojczyzny łatwo bogacić się z jej łupów, sami nadarzają się cudzoziemcom za narzędzie do prędszego uskutecznienia gwałtów. Ukazują im sposoby do pozorniejszych formalności⁴¹⁹. Za pensję, za własne Rzeczypospolitej dobra, bez zapewnienia jakiegos dalszego losu Ojczyźnie i tej niewinnej szlachcie, którą zdradzili, tylko po zabezpieczeniu swoich osobistych losów i swoich osobistych nadgród⁴²⁰, niewolę milionów ludzi podpisali najpierwsi. Szlachcic zaś, który dotąd był łudzony, dopokąd był potrzebny, — gdy szedł pod jarzmo opuszczony przez panów, którzy tyle lat usilnie nad nim pracowali, aby mu odebrać rozum i duszę, zapomniał w ostatniej potrzebie Ojczyzny, że miał szablę w pochwie.

Ale nad rozbiór kraju gorsze zło⁴²¹ panowie wyrządzili Polakom. Zatracili narodowy charakter. Szlachcic z nieustraszonego stał się na wszystko lęklwym, z wyniosłego podłym, z urodzonego do wolności już dojrzałym do najcięższej niewoli. Świadkiem tego zabory. Stracił to hasło, którego naruszenie w wszystkich jedno czucie budzić powinno. Bez wyobrażenia sprawiedliwości, największa nieprawość w nim krwi nie burzy. Czyli to gwałt prawu, czyli posłuszeństwo prawu równy w jego umyśle skutek sprawują. Krzywoprzysięstwo⁴²² popełnić już mu z łatwością przychodzi. Sława Narodu, miłość Ojczyzny nie zapala go do ofiar. Nie ma stałości ducha. Na wszystko się zastrasza. Już nie czuje, iż milsza śmierć, niż niewola podła.

Tak jest: zatracili panowie właściwy naszemu narodowi umysł⁴²³. Charakter narodu okazuje się najlepiej i najczęściej w publicznym gwałcie, w niebezpieczeństwie Ojczyzny i w karaniu jawnych zbrodni krajowych. Sławny Naród Polski w podobnych razach⁴²⁴. Nie brakuje ich w dziejach jego. Postępek w przypadkach takich odkryje ducha naszego.

Pomijam ów w roku 1768⁴²⁵ gwałt, jeszcze dotychczas Sejmem nazywany, kiedy mąż nieskażonej miłości swojej Ojczyźnie, Czacki, podczaszy koronny, był z rozkazu Repnina chwytny⁴²⁶; kiedy posłów przy prawie obstających na publicznej drodze, na ulicy z powozów wywłóczono i z miasta wyganiano; kiedy Izba Sejmu została odwachem⁴²⁷ moskiewskim, a Naród miał tę podłość, że gromadził się do niej codziennie. Pomijam, że dał się wprowadzić w tak obelżywy postępek⁴²⁸ w Radomiu, że po odkryciu zdrady nie poczuł się i nie przeniósł śmierci nad haniebną konfederacji podpis. Pomijam, że po owym

⁴¹⁸pod karabiny — dziś popr. forma N. Im: pod karabinami. [przypis edytorski]

⁴¹⁹Ukazują im sposoby do pozorniejszych formalności — rządy ościenne potrzebowały pomocy Polaków, biegłych w prawie polskim, którzy by wskazywali im sposób możliwie formalnie poprawnego urzeczywistnienia zamierzeń zaborczych i przygotowywali społeczeństwo polskie z wewnątrz; takimi doradcami i agentami szczególnie dla zaborców użytecznymi byli Podoski (następnie prymas) i Adam Poniński. [przypis redakcyjny]

⁴²⁰nadgróda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

⁴²¹złe (daw.) — tu: zło. [przypis edytorski]

⁴²²krzywoprzysięstwo — mowa o zeznaniach dochodu dla wymiaru podatku dziesiątego grosza. [przypis redakcyjny]

⁴²³umysł — tu: właściwość duchowa, charakter. [przypis redakcyjny]

⁴²⁴Sławny Naród Polski w podobnych razach — Naród polski staje się bohaterski w takich okolicznościach. [przypis edytorski]

⁴²⁵1768 — opisane wydarzenia r. 1767 i nast. [przypis redakcyjny]

⁴²⁶Czacki, podczaszy koronny, był z rozkazu Repnina chwytny — Szczęsny Czacki, aresztowany r. 1767 w Pooryku na Wołyniu, dla przeszkodzenia obecności na Sejmie. [przypis redakcyjny]

⁴²⁷odwach (z niem. Hauptwache: straż główna) — kordegarda, wartownia. [przypis edytorski]

⁴²⁸postępek — podstęp; za sprawą Podoskiego i Radziwiłła, Panie Kochanku' zwabiono konfederatów do Radomia r. 1767, gdzie dowódca rosyjski dał im akt konfed. do podpisania pod grozą bagnietów. [przypis redakcyjny]

niesłuchanym gwałcie, kiedy spośród stolicy podczas Sejmu wzięto czterech najcnotliwszych senatorów⁴²⁹, nazajutrz sejmujący, jak pospolicie, o zwyczajnej godzinie zeszli się na sesję⁴³⁰; nikt nawet głosu nie zabrał o tak niesłuchanym wszystkich praw zdeptaniu, owszem, prócz jednego męża cnoty i stałości, Andrzeja Zamoyskiego, natenczas kanclerza, wszyscy razem ministrowie, senatorowie i wszyscy posłowie, jak gdyby w niczym naruszoną nie była udzielność Narodu, tenże Sejm kończyli.

Ale już wre krew we mnie! Cóż to za rok Polski, którego dni nie różnią się od nocy? Zbrodniami i nieczułością Polaków napełnione godziny jego.

Czyliż mogła ziemia polska wydać tak czarną poczwagę⁴³¹? I nie byłoż żadnego Polaka, który by z tego straszidła wcześniej był oswobodził Ojczyznę?... On mnie, a ze mną miliony niewinnych wtrącił w ten loch utrapienia i nędzy... Ten nie kocha kraju, ten nie ma duszy Polaka, kto czytając to, nie zapali się publiczną zemstą.

Trzech utrapieńców rodzaju ludzkiego powzięło zamysł, aby na sztuki rozszarpać Narod Polski. Do wykonania takiego bezceństwa potrzebują człowieka Polaka, nierównie od nich złośliwszego, który by to do skutku przywiódł, co oni pomyśleli, który by taki rozbój Narodów formalnym Polaków zezwoleniem upoważnił, a zaszczepionym nierządem w reszcie kraju na zawsze uwiecznił. Ukazują złoto. Na brząk jego zrywa się Poniński: on jeden z pośrodką⁴³² tak wielkiego kraju w dzień, wtenczas, kiedy na niego patrzyli wszyscy, bieży na miejsce spisku. Za dwa tysiące⁴³³ czerwonych złotych wyzuwa się z wszelkiej ludzkości, zrzeka się wszystkich obowiązków poczciwości, wdzięczności. Z wesołością bierze ten puinał⁴³⁴, który ma nurzać w wnętrznościach swojej Matki.

Odtąd układa wszystko z największą przytomnością. Urządza wszystkie okoliczności z doskonałą rozumą. Im więcej rozmyśla, tym bardziej się na swoich braci złości i sroży. Owszem, cały postępek świadkiem, że najczęstsze były te momenta u niego, w których żałował i dręczył się, że nie może prędzej zgubić Ojczyzny.

Odrzucony od poselstwa w województwie poznańskim⁴³⁵, dostaje od kogoś, także niemiłosiernego na los Polaków, uniwersał⁴³⁶ powtórnych Sejmików Liwskich. Natychmiast zbroi się niecnota cudzoziemskim wojskiem. Idzie bezczelnik do Liwy⁴³⁷. Wchodzi z ostatnią zuchwałością do kościoła w pośrodek zgromadzonych obywateli całej ziemi, stawia obok siebie z nabitemi karabiny⁴³⁸ obce żołnierstwo i stanowi się posłem, a w tym jak gdyby się lękał, aby jakiej zbrodni nie opuścił: w oczach mnogiego ludu czyni w głos bluźnierstwo przeciwko Bogu, natrząsa się z przytomności Jego, najuroczystszą przysięgą⁴³⁹ wzywając Go na świadectwo, że swobody i prawa narodu broni, kiedy te swobody i prawa z takim gwałtem deptał. Największy nieprzyjaciel praw obywateli liwskich idzie z tym obcym żołnierzem do Narodu⁴⁴⁰ bez wstydu, bez najmniejszego poszanowania, — ani się zapłonał, udając przed nim, że jest pełnomocnym posłem ziemi liwskiej, gdy istotnie był pełnomocnym posłem trzech łupieżców Polski.

Owszem, tą bezkarnością ośmielony, gwałt, który na jednej ziemi wykonał, układa sobie na całym Narodzie powtórzyć. Zaprzędany trzem despotom zdrajca kraju chce

Gniew

Zdrada, Zbrodnia

⁴²⁹wzięto czterech najcnotliwszych senatorów — biskupi Sołtyk i Załuski, hetman polny kor. Rzewuski i syn jego, poseł, wywiezieni d. 11 paźdz. 1767 do Rosji. [przypis redakcyjny]

⁴³⁰na sesję — dziś popr. forma B. lp: na sesję. [przypis edytorski]

⁴³¹poczwagę — mowa o Adamie Ponińskim. [przypis redakcyjny]

⁴³²z pośrodką — spośród, spomiędzy. [przypis edytorski]

⁴³³dwa tysiące — dożywotniego żołdu miesięcznego; czerwony złoty (dukat) = 18 złotych polskich ówczesnych. [przypis redakcyjny]

⁴³⁴puinał — puginał (większy sztylet). [przypis redakcyjny]

⁴³⁵Odrzucony od poselstwa w województwie poznańskim — w województwie rodzinnym Ponińskiego, gdzie znano go dobrze, posłem nie obrany, mimo że kandydował: marzec 1773 r. [przypis redakcyjny]

⁴³⁶uniwersał — podane do wiadomości powszechnej (łac. *universalis*) zarządzenie najwyższej władzy wykonawczej; tu: zwołanie sejmiku wyborczego po raz drugi; pierwszy, jak bardzo wiele innych w r. 1773, nie doszedł; wzdragano się obsłać Sejm, który miał zatwierdzić rozbiór. [przypis redakcyjny]

⁴³⁷Liwa — daw. stolica ziemi liwskiej województwa mazowieckiego [obecnie wieś w pow. węgrowskim; Red. WL]; do Liwy: własc. do Liwu. [przypis redakcyjny]

⁴³⁸karabiny — dziś popr. forma N. lm: karabinami. [przypis edytorski]

⁴³⁹przysięgą — [Poniński] złożył zwykłą przysięgę poselską przed wyborcami (obecnie ślubowanie składane jest przed Sejmem). [przypis redakcyjny]

⁴⁴⁰Naród — tu i poniżej: Sejm, jako zgromadzenie trzech stanów (Król, Senat, Stan Rycerski) stanowiące naród w znaczeniu prawa publicznego polskiego. [przypis redakcyjny]

zgubić kraj, biorąc imię Marszałka Narodu. Tym końcem⁴⁴¹ z różnych województw posły i senatory⁴⁴² po jednym⁴⁴³ zwodzi do pewnego domu partykularnego, w którym niewolę Polaków z ministrami cudzoziemskimi kojarzył. Tam złudzonego i obietnicą, i groźbą do podpisu konfederacji przymusza. Po takowych kilku wymuszonych podpisach na koniec przed jednym z nich wykonał na marszałkostwo powtórne krzywoprzysięstwo, z tą jednak różnicą, że nie publicznie, ale skrycie.⁴⁴⁴

Człowiek prawdziwie miedzianego czoła, w tym życiu jeszcze, a już piekielnej duszy poczwara, oświadcza przed znikczemnością publicznością, że już jest Sejm pod Konfederacją, gdy się jeszcze Sejm nie zaczął, że jest obrany marszałkiem od Narodu, gdy jeszcze Narodu⁴⁴⁵ nie było, że już wykonał przysięgę przed posłami, gdy jeszcze ani być posła nie mogło.

Pierwszego dnia⁴⁴⁶ Sejmu, gdy już zgromadzili się obywatele do Izby Poselskiej, wchodzi tam Poniński. W zgromadzeniu blisko tysiąc osób⁴⁴⁷ stawia⁴⁴⁸ na pośrodku Izby, bierze kij prosty⁴⁴⁹ w rękę, podnosi go w górę i woła: — *Jestem waszym marszałkiem!* Rozchodźcie się, a jutro o godzinie ósmej przyjdziecie! Prawda, że na to zuchwalstwo zbłądło wielu Polaków. Ale nie miał żaden tyle duszy, aby w miejscu zuchwalstwo ukarał. Owszem — jeden tylko Reytan⁴⁵⁰ nie dopuścił gwałcicielowi prawa wstępu w miejsce prawa.

Wyszedł z Izby zdrajca Polaków. Polacy, zamiast tym ściślejszego związania się z sobą, zamiast wykrzyknienia⁴⁵¹ z jednomyślnością marszałka, zamiast tym prędszego, tym skuteczniejszego radzenia, jak by od takiego nieprzyjaciela Ojczyznę uwolnić, — wszyscy z wielką spokojnością za nim wyszli.

Dnia drugiego, gdy się znowu obywatele zgromadzili, Poniński stawia we drzwiach tylko i, prostym kijem o próg uderzywszy, nakazuje Narodowi, aby się zaraz rozszedł, a jutro o teje godzinie zgromadził. Natychmiast ruszają się wszyscy posłowie, jak gdyby bez Ponińskiego ani rozumu, ani woli nie mieli. Wychodzą z Izby. Jeden pocziwy Reytan krzyczy, woła, zaklina ich na miłość Ojczyzny, na miłość ich własną, na honor Narodu, aby sobie sami nie czynili tej krzywdy, aby nie gubili Ojczyzny, aby tym usilniej, tym nieodstępniej radzili, im oczywiście odkrywa się kraju niebezpieczeństwo. Ale już natenczas nie czuł szlachcic. Już w nim przez długą panów nieprawość tak znikczemniony był umysł, iż kto się poważył, mógł bezpiecznie deptać po karku jego.

Stąpił Poniński dalej. Zdrajca kraju czyni się publicznym łupieżcą i tyranem jego. Wieleż to zbrodni zawiera w sobie dzień 21 kwietnia 1773! Zastanawiam się nad dziejami wszystkich krajów: nie znajduję w żadnym takiego dnia, w którym by tyle razem złoczynstwa jeden człowiek połączył i w którym by jakikolwiek lud do tego stopnia swoją nikczemność okazał.

Najpierwej obtacza swój dom moskiewską wartą. Potem zagrabia pod swoją moc Skarb publiczny. Dalej każe sobie przysięgać Komisji Wojsk Rzeczypospolitej. Z huzarami pruskimi najeżdża domy partykularnych i wymusza Konfederacji podpis. Z tego obcego żołnierstwa zbrojną czeredą wpada do Grodu, — podaje Akt Konfederacji, przez

Zbrodnia, Zdrada

⁴⁴¹tym końcem — tu: w tym celu. [przypis edytorski]

⁴⁴²posły i senatory — dziś popr. forma B. Im: posłów i senatorów. [przypis edytorski]

⁴⁴³po jednym — dziś popr.: po jednym. [przypis edytorski]

⁴⁴⁴Tam złudzonego i obietnicą, i groźbą do podpisu konfederacji przymusza. Po takowych kilku wymuszonych podpisach na koniec przed jednym z nich wykonał na marszałkostwo powtórne krzywoprzysięstwo, z tą jednak różnicą, że nie publicznie, ale skrycie. — 15 kwietnia 1773 r.; do konfederacji przystąpiło 81 posłów. [przypis redakcyjny]

⁴⁴⁵gdy jeszcze Narodu nie było — tj. przed rozpoczęciem obrad sejmu. [przypis edytorski]

⁴⁴⁶Pierwszego dnia — tj. 19 kwietnia 1773 r. [przypis redakcyjny]

⁴⁴⁷tysiąc osób — wraz z arbitrami, tj. publicznością; posłów zebrało się tylko 111, brakowało też wielu senatorów. [przypis redakcyjny]

⁴⁴⁸stawia — dziś popr.: staje. [przypis edytorski]

⁴⁴⁹kij prosty — zamiast laski marszałkowskiej, którą mógł prawnie piastować tylko regularnie obrany marszałek; Staszic popelnia niecisłość w celu podkreślenia zuchwalstwa Ponińskiego; zastępca marszałka poprzedniego Sejmu (marszałka „starej laski”), Łętowski, po zagajeniu zebrania oddał Ponińskiemu laskę. [przypis redakcyjny]

⁴⁵⁰jeden tylko Reytan nie dopuścił gwałcicielowi prawa wstępu w miejsce prawa — Reytan poparty przez kilkunastu posłów usiłował uchwycić godność marszałka, by obezwładnić Ponińskiego [Tadeusz Reytan (1742–1780), poseł z województwa nowogródzkiego; Red. WL]. [przypis redakcyjny]

⁴⁵¹wykrzyknienie — tu: odwołanie, protest. [przypis edytorski]

siebie tajemnie z nieprzyjaciółami⁴⁵² Ojczyzny ułożony do ksiąg publicznych; wzbraniającym się przyjąć go urzędnikom przytomnym⁴⁵³ żołdactwem pograża⁴⁵⁴; aby żadnego przeciwko temu Aktowi zażalenia⁴⁵⁵ odbierać w Grodzie nie ważono się, surowo nakazuje. Nareszcie twardy⁴⁵⁶ człowiek temu udziałnemu Narodowi, tak dla siebie powolnemu, tak cierpliwemu, wyrządza ostatnią zniewagę: rozkazuje jednemu z swoich rozesłańców⁴⁵⁷, aby poszedł do Izby Poselskiej i zapowiedział Narodowi imieniem jego, że mu przykazuje zaraz się rozejść⁴⁵⁸.

Jaka boleść tu ściska serce moje, gdy sobie przypominam, że urodziłem się Polakiem! Szlachta ułękła się więcej groźby śmierci, niżeli sromotnej hańby. Ohyda rodu naszego! Większa część posłów, za odebraniem takich rozkazów, natychmiast rusza z miejsc. Nie na ściganie i ukaranie zuchwalcy, ale posłuszna, z spokojnością garnie się ku drzwiom.

Jeden Reytan... Tak jest, jeden pocziwy Reytan znowu woła, zaklina i krzyczy na wszystkich, aby pamiętali, aby nie opuszczali nieszczęśliwej Polski. A gdy głuchy był na głos męstwa już zepsuty Polak, cnotliwy Reytan rzuca się w progu pod nogi nieczułych braci. Tam jęcząc krzyczy: „zdepczcie mnie, kaliczcie mnie, kiedy Ojczyznę gnębicie!”... Ani ten widok cnoty nie wrócił dzielności duszom Polaków.

Najwięksi złoczyńcy, najwięksi tyrani wzruszali się na świętość cnoty. Poniński, dla którego już u ludzi nic świętego nie było, który z wolności, z prawa, z Narodu, z religii, z przysięgi i z Boga pośmiewiska sobie czynił, zamiast zastanowienia się w swoim ślepym zapędzie na taki widok cnoty w człowieku, wpada owszem w największą wściekłość. Składa sam z swej osoby sąd⁴⁵⁹. Wydziera Polsce ostatniego cnotliwego Polaka, pocziwego Reytana; konfiskuje dobra, ogłasza praw obrońcę nieprzyjacielem Ojczyzny. Niecnota rzuca imfamią⁴⁶⁰ na cnotę.

Cóż to? Ani tu jeszcze nie znalazł się w całej Polsce choć jeden przynajmniej taki obywatel, który, jeżeli nie Ojczyzny, to przynajmniej cnoty mszcząc się, nie utopił miecza w tak czarnym sercu?

Nie.

Czuły Reytan był od wszystkich opuszczony i marnie zginął. Jego tyran Poniński został bardziej jeszcze od wszystkich z największą podłością czczony. Gromadził się pod nim na sejmowe sesje Naród⁴⁶¹. Na tych sesjach — co z wszystkich zbrodni jest największą i prawie do wierzenia niepodobną — Poniński podchwycy Naród w jednym słowie i wydziera mu władzę prawodawczą, oddając ją kilku osobom Delegacji⁴⁶² pod prezydencją ministrów cudzoziemskich⁴⁶³. Gdy mu niektórzy obywatele wyrzucali podstęp — nie ma nasz język słowa, który by tu potrafił dostatecznie wyrazić Ponińskiego bezczelność — odpowiedział udziałnemu Narodowi w oczy, że już *Sejm nic stanowić nie może, bo on tego nie podpisze*⁴⁶⁴.

⁴⁵²nieprzyjaciółami — dziś popr. forma N. Im: nieprzyjaciółmi. [przypis edytorski]

⁴⁵³przytomny — tu: obecny, uczestniczący w sprawie. [przypis edytorski]

⁴⁵⁴pograżać (daw.) — grozić. [przypis edytorski]

⁴⁵⁵aby żadnego przeciwko temu Aktowi zażalenia odbierać w Grodzie nie ważono się, surowo nakazuje — [Poniński] pozbawiał opozycję ważnego środka obrony; umotywowany protest (manifest) przeciwko legalności zarządzenia władzy prawodawczej, zapisany w grodzie do trzech dni po wydaniu zarządzenia, wstrzymywał jego moc. [przypis redakcyjny]

⁴⁵⁶twardy — tu: brutalny; w wydaniu z 1816 r.: nikczemny. [przypis redakcyjny]

⁴⁵⁷rozesłańców (daw.) — wysłannik; tu: poplecznik. [przypis edytorski]

⁴⁵⁸rozkazuje jednemu z swoich rozesłańców, aby poszedł do Izby Poselskiej i zapowiedział Narodowi imieniem jego, że mu przykazuje zaraz się rozejść — ubliżał Sejmowi, nie stawiając się przed nim osobiście; wysłańcem był poseł wileński, Marcin Lubomirski. [przypis redakcyjny]

⁴⁵⁹Sklada sam z swej osoby sąd — sąd konfederacki, w którym Poniński zasiadał jako marszałek; Reytan oskarżony był o zakłócenie pokoju publicznego i ogłoszony jako nieprzyjaciół Ojczyzny. [przypis redakcyjny]

⁴⁶⁰imfamia (z łac.) — hańba, niesława, pozbawienie praw. [przypis edytorski]

⁴⁶¹Gromadził się pod nim na sejmowe sesje Naród — Sejm ostatecznie ogłosił się jako konfederacki 24 kwietnia 1773 r. [przypis redakcyjny]

⁴⁶²Delegacji — limita (odroczenie zebrania) Sejmu i wyłonienie Delegacji do rokowań z dworami ościennymi oraz ułożenia formy rządu 18 maja; nastąpiło jeszcze pięć limit, tak że Sejm rozwiązał się dopiero 11 kwietnia 1775 r. [przypis redakcyjny]

⁴⁶³pod prezydencją ministrów cudzoziemskich — pod kierunkiem rzeczywistym, nie formalnym; tu minister to tytuł przedstawicieli dyplomatycznych. [przypis redakcyjny]

⁴⁶⁴odpowiedział udziałnemu Narodowi w oczy, że już *Sejm nic stanowić nie może, bo on tego nie podpisze* — w wydaniu z 1816 r.: *odpowiedział w głos: Sejm nic stanowić nie może, bo ja tak chcę i tego nie podpiszę. Tego byłem*

Tak, gdy już zniszczył Naród⁴⁶⁵, gdy już wszystkie przyszłe losy współrodaków oddał w ręce cudzoziemców⁴⁶⁶, sprysięgłych nieprzyjaciół Polski, sam targnął się jeszcze na dawniejsze Rzeczypospolitej ustawy: prawa już zasze⁴⁶⁷ poprawia, nowe sam jeden knuje, pod imieniem sancitów ogłasza⁴⁶⁸. Obywateli poróżnia, sprawiedliwością kupczy, wszystkie całej Polski majątki na nieskończone czasy zakłóca, etc., etc., etc.

Czyliż ten naród ma charakter, w którym jeden człowiek potrafił wypełnić tyle zbrodni bezkarnie? — więcej powiem — w którym taki publiczny złoczyńca nie tylko nie zginął, ale bawił się w kraju, żył lat piętnaście poważany, zasiadał w Senacie, Tron przybrał go do boku swojego za ministra⁴⁶⁹. Owszem, — urzędy handlował, sprawiedliwość przedawał i jeszcze głośno kazał wszystkim powiadać, że u niego wszystko jest na sprzedaż.

Ale co najboleśniesz dla Polaka swój kraj kochającego, że i ten Sejm, który ma odrodzić naród, nie okazuje jeszcze własnego temu narodowi charakteru. Na teraźniejszym Sejmie, skoro naród pierwszy raz ujrzał się wolnym spod tego jarzma, pod które go Poniński zaprzedał, J. W. Suchodolski⁴⁷⁰, poseł chełmski, nie omieszkiał zaraz domagać się, aby Naród, oczyszczając swoją zniewagę, jak prędko mu wolno, kazał natychmiast, jeszcze na otwartym występku imać⁴⁷¹ żadnej własności⁴⁷² nie mającego zbrodnia⁴⁷³.

W początkach Sejmu przy ustawie Komisji Wojskowej, przy podatkach i przy wielu innych najużyteczniejszych krajowi ustawach⁴⁷⁴ tego Sejmu gorliwy ten mąż⁴⁷⁵ wzruszył jeszcze i to potrzebne uczucie Polaków: wzięty był Poniński do sądu⁴⁷⁶. Wkrótce sztuczny⁴⁷⁷ niecnota uciekł⁴⁷⁸ z aresztu. Jeszcze ciepły⁴⁷⁹. Naród kazał go wszędzie gonić. Złapany szczęśliwie. Opowiedziano przed sądem te publiczne, a wszystkie osobiste i wszystkie ostatnią beczelnością oznaczone złochnictwa, których on największą część bez współnika sam w oczach całej Polski tak zuchwale wykonywał. Czeka obrażona pu-

naocznym świadkiem. To ostatnie stwierdzenie niecisłe; może to być dopisek źle umieszczony w składzie druku; wydaje się odnosić do karciarstwa Ponińskiego. [przypis redakcyjny]

⁴⁶⁵zniszczył Naród — pozbawił Sejm praw, które przeszły na Delegację (z zastrzeżeniem jedynie zatwierdzenia jej uchwał przez pełny Sejm). [przypis redakcyjny]

⁴⁶⁶w ręce cudzoziemców — w Delegacji zasiadali przeważnie ludzie zależni od dworów obcych. [przypis redakcyjny]

⁴⁶⁷zasze — tu: będące w mocy. [przypis redakcyjny]

⁴⁶⁸sam jeden knuje, pod imieniem sancitów ogłasza — ułożona według wskazówek Stackelberga zmiana ustroju, zatwierdzona przez Sejm na kadencji 27 marca–11 kwietnia 1775 r. (w pierwszym rządzie utworzenie Rady Nieustającej i ogłoszenie „praw kardynalnych”); *sancita* — postanowienia generalności konfederackiej (z łac. *sancio*: postanawiam, uświęcam); miały moc prawa. [przypis redakcyjny]

⁴⁶⁹złoczyńca nie tylko nie zginął, ale bawił się w kraju, żył lat piętnaście poważany, zasiadał w Senacie, Tron przybrał go do boku swojego za ministra — nadanie Ponińskiemu i jego bratu godności książąt polskich przez Sejm 1775 r.; mianowanie go podskarbis wielkim koronnym; majątek zdobyty przez niego (wkrótce roztrwoniony); pozyskanie przez Ponińskiego wpływu i popularności wśród ciemnej szlachty dzięki łatwości obejścia i potęgde jego protekcji. [przypis redakcyjny]

⁴⁷⁰Suchodolski, poseł chełmski, nie omieszkiał zaraz domagać się, aby Naród (...) kazał natychmiast, jeszcze na otwartym występku imać żadnej własności nie mającego zbrodnia — Suchodolski wystąpił z wnioskiem 5 czerwca 1789; Poniński był od r. 1784 bankrutem; żył wyłącznie z żołdu obcego i z pensji podskarbisńskiej; można go więc było uwięzić, mimo że nie był jeszcze przekonany sądownie, gdyż prawo *neminem captivabimus* dotyczyło tylko obwinionych, odpowiadających majątkowo za niestawiennictwo (wyjaśnił to poseł Morski, na posiedzeniu Sejmu 8 czerwca). [przypis redakcyjny]

⁴⁷¹imać (daw.) — tu: ująć, aresztować. [przypis edytorski]

⁴⁷²żadnej własności nie mającego zbrodnia — Inni zdrajcy przynajmniej pieniądze od nieprzyjaciół pobrane zostawili w kraju. Poniński i w tym szkodził Polsce, bo te pieniądze, które wziął za kraj, znowu marnotrawnie w karty oddał Moskalom [w wydaniu z 1816 r.: cudzoziemcom; Red. WL], którzy równie, jako za zdrajcą Ojczyzny, tak i za kartownikiem [karciarzem, hazardzistą; Red. WL] biegali. [przypis autorski]

⁴⁷³zbrodzień (daw.) — zbrodniarz, przestępca. [przypis edytorski]

⁴⁷⁴przy podatkach i przy wielu innych najużyteczniejszych krajowi ustawach — przy sposobności rozpraw o przeznaczeniu dóbr Kawalerów Maltańskich (zob. dalej), których Poniński był przeorem. [przypis redakcyjny]

⁴⁷⁵gorliwy ten mąż wzruszył — w wydaniu z 1816 r.: kilku gorliwych wzruszyli. [przypis edytorski]

⁴⁷⁶wzięty był Poniński do sądu — uchwała Sejmu o stawieniu Ponińskiego przed sąd i uwięzieniu go 8 czerwca, tegoż dnia postawienie warty w jego mieszkaniu; utworzenie stałego sądu sejmowego na zaprzedańców, zdrajców itd., z prawem stosowania kary gardłowej 15 czerwca 1789 r. [przypis redakcyjny]

⁴⁷⁷sztuczny — tu: przebiegły (jak dziś u ludu). [przypis redakcyjny]

⁴⁷⁸niecnota uciekł z aresztu — Poniński uciekł 3 lipca 1798 r., złapany na pograniczu pruskim pod Toruniem; osadzony w Warszawie w koszarach; rozprawy sądowe rozpoczęto 26 sierpnia 1789 r.; proces trwał od 1 września 1790, nie był przeto zakończony w chwili pisania *Przestrogi*. [przypis redakcyjny]

⁴⁷⁹ciepły — tu: podniecony. [przypis redakcyjny]

bliczność w nadgrodzie⁴⁸⁰ swojej zniewagi publicznego przykładu. Czekaj niewinny Reytan sprawiedliwości.

Wtem niektóre osoby — nie z litości, bo rzecz niepodobna, aby człowiek czuł, obywatel pocziwy, mógł uczuć litość nad tak zuchwałym zdrajcą kraju; owszem, im człowiek ma więcej czułości, im skłonniejszy jest do mięknięcia się nad nędzą bliźniego, tym sroższym go natura czyni w ukaraniu publicznego zbrodnic, który tyle milionów ludzi nędznymi porobił; nie, ile znam człowieka, nie z litości, ale z bojaźni, że kiedyś byli, albo być mogą publicznymi zdrajcami — mówią za Ponińskim na tym Sejmie, grożą, przepowiadają coś złego dla Polski, że w niej złoćczyńca ukaranym zostanie. Już i ten sławny Sejm miesza się, sam nie wie czego. Żałuje, iż kazał łapać zbrodnic, chciałby, aby zdrajca uciekł⁴⁸¹. Zaczyna się obawiać, aby co złego nie stało się Rzeczypospolitej, gdy w niej zostanie przykład kary publicznej niecnoty. I gdzież tu jeszcze charakter Polaków? I gdzież jest to męstwo, ta stałość w przedsięwzięciu, co jest tak potrzebną temu, który kraj z niebezpieczeństwa ratować zamysła? Chcemy dać dowody, że odtąd przy obronie Ojczyzny umierać będziemy, a nie mamy tyle mocy duszy, abyśmy dali dowody, że karać zdrajcę Ojczyzny umiemy. Chcemy się groźnymi uczynić przeciwko zawziętym nieprzyjaciółom Ojczyzny, a nam groźnym ukazuje się jeden Poniński w areszcie.

Cnotliwy Turski⁴⁸²! po nieśmiertelnej pamięci Reytanie, ty drugi stały obrońco skrzywdzonej Ojczyzny, przyjmij podziękowanie ode mnie, w którego sprawie stawasz⁴⁸³. Jestem bowiem jeden z tych nieszczęśliwych Polaków, których bezecny Poniński w niewolę zaprzedał⁴⁸⁴. Słusznie narzekasz na zepsute obyczaje naszych starszych braci. Ale w młodości nadzieja Polski. Strzeżmy się, aby nie kazić⁴⁸⁵ tej drogiej nadziei.

Trzeba przykładu. Przeto nie oświadczaj szacunku dla tego, który w zamiarze obrony zdrajcy Ojczyzny gotów w momencie ratunku Rzeczypospolitej zamieszać też Ojczyznę. Uchowaj Boże, nie buduj się⁴⁸⁶ z własności tego serca⁴⁸⁷, które szkodzi krajowi. Nie nazywaj cnotą, co jest występkiem.

Najściślejszą powinnością jest każdego powinowatego⁴⁸⁸, z stratą swojej spokojności, majątku i życia nawet, bronić swojego przyjaciela, brata, oskarżonego o zdradę kraju, gdy jest niewinnym. Cnotą zaś jest tegoż powinowatego, skoro się o zdradzie przekona, wziąć kamień i pierwszy uderzyć o głowę zdrajcy brata. Taka moralność była mężów greckich, tego wzoru wolności: dziewięćdziesiąt lat mająca Spartanka, cnotliwa Pauzoniasza⁴⁸⁹ matka, dowiedziawszy się, iż zdrajcę — jej syna — żywo murować będą⁴⁹⁰, wlecie się o kiju, pierwszy na niego kamień niosąc. Występek krajowy popełnia ten brat, który, przekonany o publicznych zbrodniach swojego brata, przymusza Naród do zostawienia bezkarnie zbrodni, grożąc zamieszaniami kraju. Wątpliwością jest, czyli godzi się

Cnota, Patriota

Brat

⁴⁸⁰nadgroda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

⁴⁸¹aby zdrajca uciekł — życzenie podzielane przez wielu ze względów różnych; dawni współnicy obawiali się rozszerzenia oskarżenia na ich osoby (np. Branicki, bp. Massalski, kasztelan Radziwiłł, marszałek nadw. litewski Gurowski), inni (jak król, marsz. Małachowski) ze względów ludzkości lękali się otwarcia ery odwetów, a także chcieli uchronić Sejm przed odwróceniem uwagi od spraw reform. [przypis redakcyjny]

⁴⁸²Turski — arbirer, który podczas posiedzenia Sejmu 8 czerwca 1789 r. ofiarował się być delatorem (oskarżycielem prywatnym) w sprawie Ponińskiego; dawny przewod. sądowy polski nie znał, jak obecny, oskarżenia z urzędu; delator odpowiadał za oskarżenie nie dowiedzione, a że Poniński był potęgą, czyn Turskiego świadczy o odwadze. W wydaniu z 1816 r.: Obywatelu Turski. [przypis redakcyjny]

⁴⁸³stawasz — dziś popr. forma 2os. lp cz.ter.: stajesz. [przypis edytorski]

⁴⁸⁴Jestem bowiem jeden z tych nieszczęśliwych Polaków, których bezecny Poniński w niewolę zaprzedał — Staszic pochodził z Piły, która przy pierwszym rozbiórce dostała się Prusom. [przypis redakcyjny]

⁴⁸⁵kazić (daw.) — psuć, brukać (por. nieskazitelny). [przypis edytorski]

⁴⁸⁶buduj się — podnosić się na duchu (por. opowieść budująca). [przypis redakcyjny]

⁴⁸⁷serca — tu: współczucia (por. okazać komu serce). [przypis redakcyjny]

⁴⁸⁸powinnością jak każdego powinowatego — dotyczy prób Kaliksta Ponińskiego zamącenia Sejmu, aby brata zdrajcę uchronić przed sądem i karą [powinowaty: osoba z rodziny a. bliski znajomy]. [przypis redakcyjny]

⁴⁸⁹Pauzoniasz, własc. Pauzaniasz — dowódca spartański z przełomu VI i V w. p.n.e., przewodził Spartanom w zwycięskiej bitwie Greków z Persami pod Platejami w 479 r. p.n.e. Po śmierci Leonidasa pod Termopilami rozważano nawet jego dyktando na tron spartański. Żołnierzy oburzała jednak jego arogancja i ordynarne zachowanie w stosunku do sprzymierzeńców i ludności cywilnej, oskarżono go więc o tchórzostwo w bitwie i wygnano. Resztę życia Pauzaniasz spędził na dworze Kserksesa, króla perskiego. Wnukiem tego wodza jest inny Pauzaniasz, król Sparty w latach 409–394, który uciekł przed egzekucją, oskarżony o nieudolność w dowodzeniu wojskami. [przypis edytorski]

⁴⁹⁰murować będą — zamurowanie świątyni, w której schronił się Pauzaniasz (nie Pauzoniasz!), dawny zwycięzca spod Platei, oskarżony przez eforów spartańskich o zdradzieckie knowania z Persami (r. 470 prz. Chr.). [przypis redakcyjny]

obywatelowi bronić swego brata, oskarżonego o występki publiczne, w tym przypadku, w którym widziałby niewinność jego, ale tej okazać nie mógłby bez rzucenia całego kraju w niebezpieczeństwo. Nie ma zaś wątpliwości żadnej — otwarty leży występki, kiedy obywatel o zbrodni swojego brata przekonany, końcem⁴⁹¹ jego ocalenia kraj miesza.

Jakież nieszczęsne wrogi wypłodziły na trapienie mojej Ojczyzny Ponińskich! Czyli Polska upada, czyli⁴⁹² się Polska dźwiga, zawsze jej w poprzek chodzi Poniński. Cierpiała publiczność, kiedy książę Kalikst Poniński sejmowych kilka sesyj zamieszał, kiedy te drogie momenta, w których alians, forma rządu miały zasadzić losy Rzeczypospolitej, te najdroższe momenta kochanej Ojczyźnie uwłóczył, z równym niewzględem⁴⁹³ i z równym jak niegdyś brat jego nieposzanowaniem dla Narodu, upornie i narzutnie swoje delacje⁴⁹⁴ wpychał. Jest to oszczerca miłość kraju. Zna Rzeczpospolita tak dobrze, jak kto inny, całą zgraję niecnotliwych obywateli. Ale Poniński był ich hersztem, ale inni szkodzili krajowi tak skrycie, iż większa część Polaków ich nie zna. Poniński zabijał Ojczyznę tak zuchwale, tak otwarcie, iż nie ma podobno w całej Polsce dziecięcia, co by o zbrodniach Ponińskiego nie słyszało. Ale Poniński ma osobiste występki, które mu stoją na gardło⁴⁹⁵. Ale dzisiejsze dobro Ojczyzny, które zawsze być najwyższym prawem powinno, nad które nie ma nic, co by większego potrzebowało względu, wyciąga⁴⁹⁶ przykładu tylko z herszta.

Trzeba, aby Polska przy odradzaniu się zniszczyła to nieszczęsne zdanie, które tak rozmnożyło jej zdrajców: *gdzie wielu grzeszy, tam nikt karanym nie będzie*. Taka była dotychczas⁴⁹⁷ panująca opinia w Polsce. Rzeczpospolita przez przykład trzeba, żeby u siebie postanowiła tę maksymę: *gdzie wielu grzeszy, tam nieomylnie choć jeden karanym będzie*. A każdy na potem, niżeli się na występki da namówić, pomyśli wprzód, czyli nie on przykładem kary zostanie. Bolał dobry Polak, kiedy patrzył, że i ten Sejm, który ma być zbawieniem Narodu Polskiego, w rzeczonych sesjach, przeciwko natarczywości źle życzących krajowi, nie uczynił sobie powagi. Boleje nierównie czulej przywiązany do swojej Ojczyzny Polak, kiedy już obija się o uszy jego, że dla zdrajcy nie ma kary w Polsce.

Nieskażona dotychczas publiczności⁴⁹⁸ polska! Ty jedna dopiero przestraszyłaś Polaka-Rusina⁴⁹⁹, ty jedna dotychczas stale umiałaś zafuknąć duchy moskiewskie⁵⁰⁰. Jeżeli ten nieszczęśliwy los ma paść na Ojczyznę naszą, że jeszcze i terazniejszy Sejm ulęknie się gróźb Ponińskich, słuchaj okropnego głosu: niewinne popioły cnotliwego Reytana, nie mogąc w sądach, wołają do ciebie o sprawiedliwość na tyrana; ujarzmione krocie cierpiącej szlachty, nie mając na tym Sejmie dosyć czułych na ich krzywdę braci, jęczą do ciebie o zemstę na zdrajcy⁵⁰¹!

Tyle zbrodni, tyle zuchwałstw i bezkarności Ponińskiego wiecznym świadkiem, że utracił Naród Polski swój charakter właściwy. Trzeba koniecznie, aby terazniejszy Sejm starał się wskreszyć go, jeżeli chce uczynić stałym swoje dzieło. Cierpię, że przymuszony jestem uczynić tę uwagę, która w następnych wiekach dla myślących będzie dostatką poznaką, jaki był umysł narodu w terazniejszym czasie.

Kiedy jeden z naszych panów, jeden z najznacniejszej⁵⁰² rodziny, jeden z najbogatszych obywateli, będąc posłem, stojąc na straży Rzeczypospolitej przeciwko Moskwie,

Kara

Sprawiedliwość

Naród

⁴⁹¹końcem — tu: w celu. [przypis edytorski]

⁴⁹²czyli — tu: czy, czy też. [przypis edytorski]

⁴⁹³niewzględem — brakiem względu. [przypis redakcyjny]

⁴⁹⁴delacja — oskarżenie; chodziło o skompromitowanie możliwie wielu osób wpływowych, aby uniemożliwić ściganie jednego Ponińskiego. [przypis redakcyjny]

⁴⁹⁵stoją na gardło — domagają się śmierci (stary termin prawny). [przypis redakcyjny]

⁴⁹⁶wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁴⁹⁷dotychczas — dziś: dotychczas. [przypis edytorski]

⁴⁹⁸Nieskażona dotychczas publiczności polska — opinia publiczna podtrzymywała bardzo skutecznie posłów stronnictwa patriotycznego, w Izbie przez okrzyki i hukania arbitrow, poza Izbą przez salony. [przypis redakcyjny]

⁴⁹⁹Polaka-Rusina — tj. zaprzędanego Rosji. [przypis redakcyjny]

⁵⁰⁰zafuknąć duchy moskiewskie — zmusić do milczenia służalców Rosji. [przypis redakcyjny]

⁵⁰¹zemstę na zdrajcy — żądaniu temu sąd sejmowy uczynił zadość dopiero 1 września 1790 i to bardzo łagodnie; Poniński został skazany tylko na utratę czci, tytułu książęcego, szlachectwa, urzędów i zaszczytów, nazwiska oraz na wygnanie z kraju; na prośby rodziny darowano mu nawet publiczne wyprowadzenie piechotą za miasto przez straż. [przypis redakcyjny]

⁵⁰²najznacniejszej — w wydaniu z 1790 r.: najzacniejszej. [przypis edytorski]

napisał⁵⁰³ do komendanta moskiewskiego, że poświęcił swoje przywiązanie niewzruszone Imperatorowej i Państwu Moskiewskiemu — kopią⁵⁰⁴ tego listu posłał do Komisji, nie wiem z jakiej przyczyny, ale zdawałoby się, jakoby na urąganie swojemu narodowi, który się właśnie natenczas starał uwolnić spod jarzma moskiewskiego, — niektórzy posłowie z czułością takie oświadczenie nieprzyjacielowi przez obywatela, posła i komendanta uczynione Sejmowi przełożyli. Sejm zapobiegając, aby gorliwe wyrazy tych posłów nie zmartwiły owego pana, rozkazał urzędownie swoim marszałkom, aby imieniem Sejmu podziękowanie [mu] oświadczyli⁵⁰⁵.

Prawdziwa wolność ma więcej wyniosłości. Naród z innym duchem byłby publicznie ten list przeczytać kazał — i milczał.

Powtarzam: trzeba koniecznie z powstawaniem naszym podnieść upadły charakter narodu. Ten zniszczyli w szlachcie panowie⁵⁰⁶. Bo nigdy panowie ani do swojej Ojczyzny, ani do szlachty przywiązanymi nie byli.

Pójdźmy w odleglejsze wieki. Po śmierci Zygmunta Augusta panowie chcieli sobie przywłaszczyć elekcję⁵⁰⁷ królów. Panowie nie dopuścili Janowi Zamoyskiemu⁵⁰⁸ usku-

⁵⁰³jeden z najbogatszych obywateli, będąc posłem napisał — Szczęsny Potocki, poseł bradawski, dowódca sił polskich na Ukrainie, przesyłając ros. generałowi Müllerowi rozkazy Komisji Wojskowej o nieprzepuszczaniu w przyszłości oddziałów ros. przez ziemie Rzeczypospolitej, jako neutralnej w wojnie ros.-tur. w lutym 1789. [przypis redakcyjny]

⁵⁰⁴kopią — dziś popr. forma B. lp: kopię. [przypis edytorski]

⁵⁰⁵niektórzy posłowie z czułością takie oświadczenie nieprzyjacielowi przez obywatela, posła i komendanta uczynione Sejmowi przełożyli. Sejm zapobiegając, aby gorliwe wyrazy tych posłów nie zmartwiły owego pana, rozkazał urzędownie swoim marszałkom, aby imieniem Sejmu podziękowanie mu oświadczyli. — sprawę wniósł 10 marca Suchodolski, żądając ogłoszenia Szczęsnego zdrajcą; bronili go St. Potocki i Moszczeński; sprawę załagodził król, wnosząc, aby Szczęsnemu uznać za zasługę zapobieganie zatargom. [przypis redakcyjny]

⁵⁰⁶panowie — w wydaniu z 1816 r.: możnowładcy. [przypis edytorski]

⁵⁰⁷elekcją — dziś popr. forma B. lp: elekcję. [przypis edytorski]

⁵⁰⁸Panowie nie dopuścili Janowi Zamoyskiemu skuteczniej poprawy rządu. — Zaczny pisarzu *Listów do JW Małachowskiego!* [Hugo Kołłątaj, podówczas referendarz litewski; pełny tytuł brzmi *Do Stanisława Małachowskiego, referendarza koronnego, o przyszłym Sejmie anonima listów kilka*, 1788 tomów 3; dzieło to zawierało program naprawy ustroju Rzeczypospolitej w duchu demokratycznym; wywarło wpływ bardzo wielki na ustalenie się stronnictwa patriotycznego; Staszic Kołłątają znał i pisać, wiedział niewątpliwie, iż on jest autorem *Listów*; S.Cz.] Nie znam cię, ale z pism twoich znam, że myślisz i życzysz dobrze Polsce. To mnie z tobą wiąże. Chcieć, aby Ojczyzna była szczęśliwą, a natarczywie wyszukiwać potwarzy na to, co Polacy dzisiaj do naśladowania w swoich wzorach najpotrzebniejszego mają, w tym nie ma związku. Z długą, z zimną uwagą, z oczywistymi dowodami [dziś popr.: dowodami; Red. WL.] przystępować powinien, kto burzyć chce umarłych groby, w których, choć wielkimi usświęcone, ale złośliwe zawierają się popioły. Ten okaże się człowiekiem popędliwym; nie zaszkodzi umarłym, ale ohydzi siebie żywego, który w rzeczach wątpliwych na same domysły rzuci się na święte prochy i zmiesza je z błotem. Jana Zamoyskiego nazywałeś człowiekiem dumnym, zguby polskiej ułożycielem, uciemiężycielem szlachty, nieprzyjacielem Ojczyzny. On poniżeniem wszystkich tylko swojego domu wielkości miał szukać, on miał zrównać szlachtę z pospólstwem, on z kilku panami chciał włączyć narodem, on zasadził w Polsce gwałt i niesprawiedliwość etc., etc. Są to wszystkie słowa a słowa, w których wiele zapędu, nie dosyć uwagi. Cnota Jana Zamoyskiego ma dowody. Całe życie tego męża świadczy, że on był jedynym obrońcą szlachty. Wszyscy panowie wielcy, Zgórkowie [Zgórkowie: Górkowie z Górki; S.Cz.], Zborowscy, Ossolińscy etc., zgoła cały Senat zawsze mu był przeciwny. Kiedy kilka panów chciało sobie przywłaszczyć prawo elekcji, Jan Zamoyski to prawo zachował całemu Rycerskiemu Stanowi. Kiedy Senat chciał się uczynić stanem [osobnym; S.Cz.], Jan Zamoyski bronił szlachty. Kiedy panowie sprowadzili do kraju niemieckie wojsko, Jan Zamoyski z szlachtą Niemców wypędził [wojna z Maksymilianem i jego stronnikami; S.Cz.] i panów połapał. Nieśmiertelny ten mąż władzę obierania sędziów [ustanowienie Trybunałów r. 1578; S.Cz.] przywrócił narodowi etc., etc. Grób tego, na który nieuprzedzony Polak ozdoby z radością rzucił kwiaty, dla ciebie tylko ciężkiego westchnienia staje się przyczyną, że on zgubił równość naturalną odrzuceniem miast od prawodawstwa. Nie trzeba zapominać dziejów polskich: te świadczą, podając najuroczystsze wywody, że miasta przez szlachtę taką krzywdę poniosły jeszcze za Zygmunta Augusta. Już za tego króla Stan Rycerski tak uporczywie przy tym odepchnięciu miast obstawał, że sam ten monarcha dziedziczny nie mógł, chociaż chciał, jednemu miastu Krakowu tę władzę powrócić. Jak cnotliwy Zamoyski myślał o tym stanie ludzi, dowodem są miasta w ordynacji [ordynacji Zamoyskiej, założonej przez Jana Zamoyskiego; S.Cz.], które, od podległości właściciela wyjawszy, poddał samemu prawu, a dla dzieci miejskich obojej płci fundacje edukacyjne poczynił. Różnił się Jan Zamoyski w tym zdaniu od swoich współczesnych, ale przeciwko fałszywej opinii swojego wieku nie był dość silny. Przeto, nie mogąc właściwie powrócić człowiekowi Polakowi wolności, rzucił się na opinią, zakładając sam szkoły, doradzając Stefanowi Batoremu sprowadzić do Polski uczonych, a z nimi światło, które samo tylko niewolę ludzi niszczy. Dalej świadkiem jest ludzkości Zamoyskiego stan rolniczy w ordynacji, któremu ten mąż jeszcze w owym czasie oddał zupełnie naturalną wolność i grunta z prawem dziedzictwa. W innych punktach rozsądny autorze, tu czernisz tego obywatela, że on rząd feudalny ustanowił. Zapominasz, że Jan Zamoyski żył w Rzeczypospolitej szlacheckiej, takiej co do prawodawstwa, jaką jest dzisiaj. Nierozsądnie uczyni ten, kto w dwieście lat po nas, nad grobem tak mądrego teraz króla, albo nad popiołami cnotliwego Stanisława Małachowskiego, marszałka dzisiejszego Sejmu, męża tak wiele w całym kraju kochanego i poważanego, będzie wyrzekał z tej przyczyny, że terazniejszy Sejm miasta do prawodawstwa nie przypuści, albo rządu feudalnego

teczną poprawy rządu⁵⁰⁹. Panowie zgryźli prawie Stefana Batorego, a ledwo nie zabili Jana Zamoyskiego dlatego, że nie dogadzali ich dumie.

Za naszych czasów panowie przysporzyli⁵¹⁰ zgubę kraju upornym odrzucaniem Projektu Dysydyntów⁵¹¹. Nie czynili tego z miłości Ojczyzny, ale z nienawiści osobistych⁵¹². Zostanie na wieki oczywistym świadkiem tego Konfederacja Radomska⁵¹³.

Sama szlachta łała krew w Konfederacji Barskiej. Żaden z panów⁵¹⁴ nie stanął na jej czele, bo każdy z nich więcej swój majątek, niżeli swoją Ojczyznę kochał.

JW. Ogiński⁵¹⁵, Hetmanie Litewski! Przyjmij tu wdzięczność, należącą się twojej cnotcie. Ty się jeden z wszystkich panów polskich w ostatnim niebezpieczeństwie Rzeczypospolitej ruszyłeś na jej obronę, ofiarowałeś życie i cały majątek na ratunek strapionej Ojczyzny. Masz za to dzisiaj powszechnie dla siebie otwarte serca Polaków. Będziesz je miał i w potomności, która, kiedy nikczemności i nieczułości innych panów złorzeczyc będzie, uczuje twoją cnotę. Nad jej nieszczęściem westchnie i spojrzy się z gniewem na potomstwo zdrajcy.

Panowie swoim marnotrawstwem, łakomstwem, dumą i podłością, okazaną w przedstawianiu z pogranicznymi despotami, ściągnęli na cały naród hańbę i wzgardę. Albowiem co Fryderyk II mówi o Polakach⁵¹⁶, to tylko tym panom służy, których on zdrajcami Oj-

nie zniszczy. Przypomnij sobie, że projekta Jana Zamoyskiego końcem [końcem: mające na celu; Red. WL] ustawy rządu wewnętrznego, końcem ułożenia Sejmu, końcem urzędzenia elekcji królów etc., etc. były odrzucone. Wreszcie najobelżywsze rzucasz słowa na życie tego nieśmiertelnego męża, złorzeczając mu, że on szlachtę zamienił w pospólstwo ustawą majoratu [założonego przez siebie dla swojej rodziny (przez co naruszona została zasada równości szlacheckiej); S.Cz.]. Aby wniknąć w myśl tego męża, trzeba pójść głębiej do związków politycznych. Te wiele rzeczy dzisiaj potrzebnymi czynią, które są w samej istocie złe i szkodliwe rodzajowi ludzkiemu. Jak prędko powszechna Europa polityka wkłada na wszystkie kraje, aby panujące familie miały tron sukcesyjny z prawem starszeństwa, majoraty są jedynym sposobem nie do zniszczenia, ale do utrzymywania się szlachty. Stan szlachecki w Anglii ma majoraty, a w Anglii szlachcic, mieszczanin i rolnik, wszyscy są równi i wszyscy wolni; to jest jedno w Europie państwo, które jest bogate, ludne i wolne. Nierównie lepiej byłoby dla Polski, ażeby szlachta upewniła swoje jestestwo w niektórych majoratach, a wróciła reszcie ziemi wolność sprzedaży, niżeli dzisiaj, gdy w zamiarze ocalenia tegoż swojego jestestwa całą ziemię w niewoli trzyma. Wielki Jan Zamoyski, stanowiąc majorat, nie szukał w nim zysku swojej familii, ale szukał użyteczności tej familii dla swojej Ojczyzny. Nie chciał on, aby Zamoyscy mogli być kiedykolwiek groźnymi prawom, albo współbraciom, ale chciał, aby nie byli nigdy podłymi, a przeto zawsze przy cnotcie mogli być obrońcami praw i swobód swoich braci przeciwko każdemu przemożnemu. Tak on mądrze urządził majorat, iż Zamoyskich zostawił w mierności, a przeto zawsze przy cnotcie. Doświadczenie dwóchset lat świadkiem, że nie zawiódł się ten mąż w swoim układzie. Wszyscy Zamoyscy byli cnotliwi. Następująca uwaga odkryje jaśniej zamiysł Jana Zamoyskiego w ustawie ordynacji. Konstytucja pozwoliła mu zamienić wszystkie swoje dziedziczne dobra w majorat. Nie miał więcej dzieci, tylko jednego syna. Cóż uczynił? Oto tylko trzecią część swoich dóbr dziedzicznych w majorat zamienia, to jest, prawu sukcesji starszeństwa poddaje taką dóbr część, z której dochodami Zamoyscy nie mogą być nikomu strasznymi, ale mogą być zawsze przeciwnymi. I tak dzisiaj cała Ordynacja Zamoyska czyni intraty około czterech kroć sto tysięcy złotych polskich. Zamoyski z czterech kroć stu tysiącami dochodu w Polsce będzie zawsze dobrze się mającym szlachcicem, ale nie groźnym panem. Nawet cny fundator tego majoratu, aby się żaden Zamoyski nadto wzmocnić nie mógł, ułożył, iż ten, kto majorat bierze, już dziedzicznych innych dóbr mieć nie może. Zastanów się przeto. Oddaj pokój nic ci niewinnym zwłokom pocziwego męża. Rozważaj życie Zamoyskiego. A ponieważ widzę z twoich pism, że myślisz, stanie się, iż po gruntowniejszym zamyśleniu się powiesz, że to jest jeden wzór obywatela, jakiego Polsce dzisiaj potrzeba. Z wszystkich naszych wielkich mężów jeden Jan Zamoyski łączył w sobie razem cnotę, rozum i męstwo. Był obywatelem cnotliwym, ministrem wielkim i wodzem dzielnym. Pójdź więc, przebłagaj święte popioły, przeciwko którym bluźniłeś. Pójdź, a padłszy na twarz w grobie, całuj próchno cnoty! A gdy, pobożnością przejęty, będziesz powracał, mów za szanownym wieku naszego biskupem [biskupem warmińskim, Ignacym Krasickim; ustęp wyjęty z *Podróży z Warszawy (opis pobytu w Zamościu)*; S.Cz.]: „*Grób jego nawiedziłem, jak świętość niezwykłą, / A choć, co było znikłe, niszczało i znikło, / Ostatki, które trawia zbyt dzielne żywioły, / Czcilem i łzami wielkie skrapiam popioły*”. Jeżeli to zadziwi kogo, stań, a zadziwiającemu pokazując grób wielkiego człowieka, kończ dalej: „*Moje łzy... / Szuszne, choć inaczej mniemasz, / Takich trzeba, takich nie masz*”. [przypis autorski]

⁵⁰⁹ Panowie nie dopuścili Janowi Zamoyskiemu skutecznie poprawy rządu — na Sejmie r. 1590 Zamoyski wniósł projekt regulujący sposób elekcji, odrzucony. [przypis redakcyjny]

⁵¹⁰ przysporzyli — tu: przyczynili się do. [przypis redakcyjny]

⁵¹¹ Projekt Dysydyntów — w latach 1764–1768. [przypis redakcyjny]

⁵¹² nienawiści osobistych — chodzi o walkę Karola Radziwiłła i Jana Klemensa Branickiego przeciwko przewadze Czartoryskich. [przypis redakcyjny]

⁵¹³ Konfederacja Radomska — pod wodzą Karola Radziwiłła. [przypis redakcyjny]

⁵¹⁴ Żaden z panów — ścisłe tylko co do przywódców walczących; do Konfederacji Barskiej należeli bp kamieniecki Krasiński, Pac, Karol Radziwiłł. [przypis redakcyjny]

⁵¹⁵ Michał Kazimierz Ogiński (ok. 1730–1800) — rozbity we wrześniu 1771 pod Stołowiczami przez Suworowa; na Sejmie Czteroletnim w r. 1788 i 1789 popierał na ogół politykę patriotów. [przypis redakcyjny]

⁵¹⁶ Fryderyk II mówi o Polakach — zob. rozdz. *Do szlachty*. [przypis redakcyjny]

czyzny robił. Panowie jeździli do Kijowa⁵¹⁷. Panowie podpisywali się w Kaniowie⁵¹⁸. Z panów na tym Sejmie największe trudności. Mówię to, jako na Sejmie przytomny⁵¹⁹: sama szlachta nieszczęśliwą Ojczyznę dźwiga.

Oto moment, gdzie by nie trzeba odstępować Polski. Dzień i noc pracować należy, aby wyrwać z niewoli i postawić w bezpieczeństwie Ojczyznę. Sama szlachta pracuje, sama szlachta ciągnie się do ostatniego grosza. Wszyscy prawie wielcy panowie wyjechali za granicę⁵²⁰. Kiedy szkodzić, — widzieliśmy ich wszystkich w domu. Kiedy ratować, — woła włączyć się po cudzych kątach. Ojczyzna woła ratunku, podatków, pieniędzy, a panowie teraz za granicą siedzący najmniej około sześciu milionów rocznie z masy krajowych pieniędzy wywożą. Ojczyzna bez podatków, bez wojska zginie. A kiedy na ten podatek potrzeba było ofiary starostw⁵²¹, panowie i najgorliwsze panie w tym dniu skaziły wszystkich prawie posłów.

Panowie! widzieliście, że z upadkiem Polski was czekają losy najsroższe, że wasza duma, wasze łakomstwo, wasze niezgody i wspólne zawiści do tej niedoli przyprowadziły Ojczyznę. Przez zniewagę praw, przez zgwałconą w wszystkich sądach sprawiedliwość zniszczyliście w szlachcie wyniosłość ducha, męstwo, odwagę, stałość w przedsięwzięciu i miłość wolności. Zatraciliście własny Polaków charakter, nadając szlachcie podłość, wszystkiego bojaźń i na bezprawie i niesprawiedliwość zupełną nieczułość.

Czas upamiętania waszego. Czas, abyście wrócili prawu dzielność⁵²². Bo was gwałt pogrąży. Starajcie się, nie mogąc już nadać duszy tym, którzy się z wami postarzeli, abyście tej duszy nie kazili w młodzieży.

Nie wiążcie się, nie służcie nigdy despotom, którzy was tylko łudzą, ale łączcie się, służcie zawsze waszej Ojczyźnie, która was nigdy nie zawiedzie, która i wam i dzieciom waszym odda wdzięczności sławę. Pamiętajcie, że te nęcenia was przez despotów do siebie, ich grzeczność, to bratanie się z wami nie trwa dłużej, tylko dopokąd was potrzebują. Doświadczycielście przy ostatnim rozbiórce kraju, jakie wam podłości czynili. A skoro dopięli swojej dumy, otrzymawszy z rąk waszych swojego gwałtu formalność, zaraz w kim najwięcej nikczemności znaleźli, na tego z największą pogardą patrzali.

Nie utrzymujcie bardziej waszej rodziny, niżeli Rzeczypospolitej. Niechaj tego ohydne- go przykładu drugi raz nie będzie, jaki z żalem publiczność widziała na tym Sejmie w tych paskwilach, opisach czarnych przeciwko szlachcicowi dlatego, że poważał się prawdę powiedzieć panu.

Ja z tych powodów uczyniłem do was tę przemowę, aby, przekonawszy was, jak wieleście Polsce szkodzili, nakłoniłem⁵²³, żebyście jej to nadgrodzić⁵²⁴ starali się, żebyście nie czynili trudności, owszem, ułatwili następujące rady moje, które jedynie z najczystszej miłości ku mojej Ojczyźnie podaję, a których uskutecznienie od was najwięcej zawi- sło⁵²⁵. Pamiętajcie, abyście powtórnie nie skrzywdzili tego sławnego Sejmu. Czytając⁵²⁶ Sumariusz⁵²⁷ jego, zdaje się być niepodobnym do siebie na tej sesji, gdzie szło o starostwa.

⁵¹⁷*Panowie jeździli do Kijowa* — w r. 1787 zbiegło się tam dla powitania przejeżdżającej Katarzyny II wielu panów, szukających poparcia w zwalczaniu Rady Nieustającej, ze Szczęsnym i Ignacym Potockimi i Kazimierzem Sapiehą na czele; chodziło też o podkopanie Stackelberga. [przypis redakcyjny]

⁵¹⁸*Panowie podpisywali się w Kaniowie* — umowa w maju 1787 r. między Stanisławem Augustem i Katarzyną w sprawie pomnożenia wojska w Polsce i reformy ustroju; na następstwo tronu Katarzyna nie zgodziła się; towarzyszyli królowi dwaj synowcowie [synowie: bratanek; Red. WL], marszałek wielki koronny Mniszech, hetman polny litewski Tyszkiewicz, Naruszewicz, przedstawiciele partii dworskiej. [przypis redakcyjny]

⁵¹⁹*przytomny* — tu: obecny. [przypis edytorski]

⁵²⁰*wielcy panowie wyjechali za granicę* — niektórzy dla zmanifestowania niezadowolenia z Sejmu (hetman Rzewuski do Wiednia, gdzie rozpoczął działalność publicystyczną w duchu wrogim reformom); inni, jak Szczę- sny Potocki, pozostali w kraju, ale wyjechali z Warszawy; wielu mianowanych posłami przy dworach obcych. [przypis redakcyjny]

⁵²¹*kiedy na ten podatek potrzeba było ofiary starostw* — odrzucenie 27 lutego 1789 po uporczywej walce wnio- sku o nałożenie na posiadaczy starostw podatku 10% od dwóch kwart (czwartych części dochodu czystego), pozostałych po opłaceniu dwóch kwart do Skarbu. [przypis redakcyjny]

⁵²²*dzielność* — tu: aktywność; skuteczność. [przypis edytorski]

⁵²³*aby (...) nakłoniłem* — dziś popr.: abym nakłonił. [przypis edytorski]

⁵²⁴*nadgrodzić* (daw.) — nagrodzić. [przypis edytorski]

⁵²⁵*zawisło* (daw.) — tu: zależy. [przypis edytorski]

⁵²⁶*Czytając (...) zdaje się być niepodobnym* — składniowa kalka z fr.; dziś popr.: Czytając (...), widzimy, że zdaje się niepodobny. [przypis edytorski]

⁵²⁷*Sumariusz* — protokół obrad sejmowych; zwany także diariuszem. [przypis redakcyjny]

Szlachcic, Pan, Polityka,
Ojczyzna

Pieniądz

Podróż

Szlachcic, Naród

ROLNICTWO

„Niebezpieczno jest zapewnić rolnikowi sprawiedliwość”. Wieleż to twardości i barbarzyństwa w tych słowach! I któraż to moralność, któraż religia nie potępi, nie odrzuci od oblicza i od miłosierdzia Stwórcy tych wszystkich, co odmawiają sprawiedliwość człowiekowi-rolnikowi, temu, co naród ludzki żywi!

Opatrzność, kiedy chciała wydoskonalić tę ziemię, odkryła i podała człowiekowi najdzielniejsze⁵²⁸ narzędzie: rolnictwo. Dopiero człowiek z tym niebieskim darem stał się na tej ziemi niejako pomocnikiem samego Bóstwa. Przeistacza i mnoży. Jedne rzeczy gubi, drugie roztwarza⁵²⁹. Tym nowy kształt nadaje, tamte zupełnie w inne przerabia. Z srogich robi łagodne, z szkodliwych robi użyteczne, okrutne niszczy zupełnie. Co było dzikiego, staje się w jego ręku doskonałe. Między rzeczy nieczule i martwe dzieli czułość i życie. Zgoła cała natura przez ręce człowieka-rolnika do większej coraz doskonałości dąży. Całą ziemię rodzaj ludzki okrywa.

Jak okrutną i brzydką jest natura dzika! Jak smutny i nędzny widok kraju, w którym rolnik niewolnikiem! Tam ziemia leży zakrytą przed niebem. Jedna część jeszcze wydobyć się nie może spod wód śmierdzących, po drugiej to wszystko, co tylko zgnilizna i wilgoć płodzi, szerzy się, krzewi i odpiesa, aby się nie tknęły ziemi dobrotliwe słońca promienie. Tu ciągną się bez końca, jedne z drugich wychodząc, lasy czarne i bory ponure. Żadne z nich człowiekowi nie są użyteczne, owszem, przez swoje wieków załomiska⁵³⁰ nawet tej ziemi najszlachetniejszym zwierzętom niewygodne. W głuchym swoim gąszczu sposobią tylko warowne legowisko wilkom żarłocznym, albo niedźwiedziom dzikim, w okropnym swoim zamroczu ścielą z samego próchna i duszącej zgnilizny kopisko, w którym porzą⁵³¹ się gady jadowite albo ryją kiernozy⁵³² sprosne. Tam ginie oko, jeżeli wpadnie na puste stepy. Wszędzie rzek nie rozeznac od łądów, łądu od jezior i stawów, a tych — od szkodliwego wszelkiemu życiu blocka, które grube trzciniśko, łozy lub listowie zapchało. Przepawy trudne, drogi nieznaczne⁵³³, — często pół dnia minie, a człowieka spotkać trudno. Jeżeli zabłąkany wieś znajdziesz, człowieka w niej szukać trzeba. On, pod przemocą wychowany, na wszystko strachliwy, jak przed nieprzyjacielem, przed drugim człowiekiem kryje się w jamie bez okna i bez komina.

Miasta w takim kraju nie różnią się od wsiów⁵³⁴, chyba większym smrodem skupionego liczniej żydowskiego gałgaństwa⁵³⁵, które, więcej od rolnika sprawiedliwości mając, w zamiarze, aby nieludzkim tej ziemi panom opłacało się drogo, truje i ssie z nędznego rolnika ostatnią krwi kroplę, którą mu jeszcze nie wycisnęła praca.

Powszechnie w takim kraju ludzi mało. A mniej jeszcze domowego bydła, które w każdej zimie obojętna niewolnika staranność⁵³⁶, niewygoda, głód i z samego blocka kwaśne trawsko dusi i rozmnożeniu przeszkadza. Bez bydła czczy⁵³⁷ ziemia. Najpowszechniej rodzi tylko żyta jare, owsy, tatarki⁵³⁸, ziarna czczy i dzikie — jak ten człowiek, który je w ziemię rzuca.

Cóż to za odmienna postać kraju z wolnością rolnika! Jak, kiedy po długiej i twardej zimie nastąpi wesoła i piękna wiosna, nikt nie prędko nieczuła lodu skorupa, która przez sześć miesięcy kowała wszelkie życia nasiono; równiny, góry i doliny pokrywają się gęstą murawą i po niej obfito sypią się rozmaite kwiaty; skacze, płąsa, niby nagle orzeźwionych ryb mnóstwo, zlatuje się na koło wesołe ptastwo⁵³⁹; zgoła woda, ziemia i powietrze, niedawno miejsca nieczułości⁵⁴⁰, stają się razem żywiołem samego życia: w dni kilka ca-

Sprawiedliwość, Chłop

Miasto, Żyd, Antysemityzm

⁵²⁸najdzielniejszy — tu: najskuteczniejszy. [przypis edytorski]

⁵²⁹roztwarzać — rozmnażać. [przypis edytorski]

⁵³⁰wieków załomiska — odwiecznie nagromadzone złomy drzew. [przypis redakcyjny]

⁵³¹porząć się (daw.) — tu: wic się, kłębić się. [przypis edytorski]

⁵³²kiernozy — tu: dzik, odyniec; dosł. knur. [przypis redakcyjny]

⁵³³nieznaczne — niewyraźne. [przypis redakcyjny]

⁵³⁴wsiów — dziś popr. forma D. lm: wsi. [przypis edytorski]

⁵³⁵gałgaństwo — ludność odziana gałganami (bez znaczenia moralnego). [przypis redakcyjny]

⁵³⁶obojętna staranność — brak starań, spowodowany obojętnością. [przypis redakcyjny]

⁵³⁷czczy — pusty, jałowy. [przypis edytorski]

⁵³⁸tatarka — gryka. [przypis edytorski]

⁵³⁹ptastwo (daw.) — dziś popr.: ptactwo. [przypis edytorski]

⁵⁴⁰nieczułość — tu: martwota. [przypis redakcyjny]

ły świat inszy. Tak od owego kraju rolnika niewoli różni się postać tej ziemi, na której rolnik ma sprawiedliwość i własność.

Na miejscu nieużytych lasów ciągną się bez końca wsie bogate i miasta wspaniałe. Te stawy, topiele, bagniska, w których same tylko morowe powietrze lęgło się, a rok w rok swoją zarazą plemię ludzkie niszczyło, teraz bujna okrywa pszenica i rok w rok mnożą koło siebie ludzi. Tu rodzą i góry nieprzystępne: okryto ziemią i skały twarde, już widać z daleka, jak dźwigają obfite na sobie żniwo. Tam, gdzie się przedtem to chowało, co drapieżnego było, dzisiaj ukazuje się najpiękniejsza dolina, napełniona wypasłymi stadami⁵⁴¹ i najlepiej mającym się ludem. Owe nieprzystępne łądy stały się najżyźniejszymi łąkami⁵⁴². Ich środkiem płynie w sprostowanym korycie zamknięta rzeka, która przedtem bywała wieczną tamą między człowiekiem a człowiekiem, dzisiaj większą łatwość nad ziemię stała do wspólnych między ludźmi czynności zrzadza i łączy codziennie narody kilkaset mil odległe. Zgoła człowiek całą naturę ogarnął, całą naturę wydoskonał, ziemię, rzeki i morze okrył swojemi budowy⁵⁴³. Ziemia, rzeki i morze nie żywi, tylko ludzi.⁵⁴⁴

Gdzie rolnictwo doskonałe, rozległy kraj staje się jakoby jednym miastem, w którym zamiast ciągłych ulic, łączących z sobą wspanialsze domy publiczne, tam wsie, nieprzerwanie ciągnąc się, łączą z sobą główne miasta. Pola, napełnione obfitemi żniwami⁵⁴⁵, zdają się być publicznym placem⁵⁴⁶, obladowanym zdobytymi na naturze bogatymi plonami⁵⁴⁷. Lasy, wszędzie do miary wydzielone⁵⁴⁸, ukazują⁵⁴⁹ gdyby⁵⁵⁰ z starannością utrzymywane sady, a rzeki, wielorako połączone, mają postać, jakoby były rzniętymi⁵⁵¹ kanałami⁵⁵².

Ale rolnictwo nie tylko naturze dzikiej nadaje doskonałość. Odda i rodzajowi ludzkiemu wolność. Rolnictwo mnoży i łączy ludzi. Gdzie ludność będzie wielka, a lud złączony, tam niewoli koniec. W porównaniu do takiego narodu despota z trzechkroć stu tysięcy żołnierzami ukaże się tylko śmiertelnym człowiekiem. Naród ludzki dzisiaj w większej niewoli, niżeli był w czasie feudalnym. Nierównie większy gwałt ukazuje się w porównaniu niewoli miliona ludzi względem jednej osoby, niżeli w porównaniu niewoli tegoż miliona ludzi względem kilkudziesięciu⁵⁵³ tysięcy rodzin⁵⁵⁴. Przecież naród ludzki dzisiaj bliższy wolności, niżeli był w stanie feudalnym: gwałt despotyczny jest gwałt ostateczny; ostateczności stykają się z sobą; już tylko pięć lub sześć osób całemu narodowi ludzkiemu na przeszkodzie do wolności. Despotyzm dla utrzymania wojsk, tej to jedynej gwałtowności jego podpory, musi koniecznie w zamiarze większego podatku ukazywać ludziom do pracy różne powaby, zachęcać i wzbudzać rolnictwo i rzemiosła: więc w despotyzmie powstaną rolnicy i mieszczanie; wsie i miasta powrócą rodzajowi ludzkiemu wolność. Rolnictwo jest to źródło bogactwa, życia i wolności.

Ta to jest wielka sztuka, przez którą tylko rzeczpospolita może powiększyć podatki. Z wszystkich stanów, z wszystkich rzemiosł i nauk najpierwszym rolnictwo. To żywi. Inne sztuki ogładzają. Rolnik jest karmicielem towarzystwa⁵⁵⁵, każdy inny człowiek wyjadaczem⁵⁵⁶. W towarzystwie tylko jeden rolnik niekoniecznie od innych stanów zawisł. On jeden mógłby się bez wszystkich innych utrzymać. Wszystkie inne stany bez rolnika niszczyć muszą. Każdy, kto żyje w towarzystwie, a nie jest rolnikiem, rolnikowi życie winien.

Ziemia, Marzenie, Praca,
Miasto

Wolność, Niewola,
Polityka, Władza

Chłop

⁵⁴¹stad — dziś popr. forma N. lm: stadami. [przypis edytorski]

⁵⁴²łąki — dziś popr. forma N. lm: łąkami. [przypis edytorski]

⁵⁴³budowy — dziś popr. forma N. lm: budowami; tj. budowlami, budynkami. [przypis edytorski]

⁵⁴⁴Ziemia, rzeki i morze nie żywi, tylko ludzi — ziemia, rzeki i morze nie żywią nikogo innego, jak tylko ludzi (daw. konstrukcja składniowa). [przypis edytorski]

⁵⁴⁵żniwy — dziś popr. forma N. lm: żniwami. [przypis edytorski]

⁵⁴⁶publicznym placem — podobnie jak na forum rzymskim widniały łupy, zdobyte na wrogach. [przypis redakcyjny]

⁵⁴⁷plony — dziś popr. forma N. lm: plonami. [przypis edytorski]

⁵⁴⁸do miary wydzielone — którym pozostawiono tyle miejsca, ile wymagała potrzeba. [przypis redakcyjny]

⁵⁴⁹ukazują — tu: przedstawiają sobą, wydają się. [przypis edytorski]

⁵⁵⁰gdyby — tu: jak gdyby. [przypis edytorski]

⁵⁵¹rznięty — wycinany; tu: sztucznie wykopany, równy. [przypis edytorski]

⁵⁵²kanały — dziś popr. forma N. lm: kanałami. [przypis edytorski]

⁵⁵³kilkudziesięciu — dziś popr.: kilkudziesięciu. [przypis edytorski]

⁵⁵⁴familij — dziś popr. forma D. lm: rodzin. [przypis edytorski]

⁵⁵⁵towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁵⁵⁶Rolnik jest karmicielem towarzystwa, każdy inny człowiek wyjadaczem — klasyczne dla fizjokratyzmu rozróżnienie Quesnaya; rolnicy, tj. klasa wytwórców i wszyscy inni, tj. klasa spożywców. [przypis redakcyjny]

Przeto z upadnięciem⁵⁵⁷ stanu rolniczego zginą wszystkie inne stany. Rozkoszne i obfite Włochy, samemu dowcipowi, spekulacjom⁵⁵⁸, naukom wyzwoloną obronę, nadgrode⁵⁵⁹ i wszystkie honory wyznaczając, stały się w piętnastym wieku pięknych nauk⁵⁶⁰ stolicą. Rolnik i rzemieślnik potrzebny został wielkim malarzem, dowcipnym⁵⁶¹ snyce-rzem i najslodszy „wirtuozem”, oratorem, poetą, teologiem, doktorem — ale najży-zniejsze pola odłogiem legły, obfite wsie zniszczały. Niegdyś dla przecudnej architektury zdające się być mieszkalnią bogów miasta, dziś puste, bez ludzi stojąc, dziwią nas tylko zapleśniałymi malowidłami⁵⁶² i wspaniałymi waliny. Ten Rzym i całe okolice jego, ten kraj, który niegdyś w całym świecie był najpierwszy, dziś w Europie nic nie znaczy. Przemą-drzałe Włochy, dopokąd im wolno było oszustostwem⁵⁶³ swym oszukiwać inne narody, obcy chleb jedli i obce suknie nosili⁵⁶⁴.

Przeciwnie, szczupła i niegdyś błotnista Anglia, próżniaków nie cierpiąc, tylko pracę do dostąpienia obywatelstwa naznaczając⁵⁶⁵, gdy doskonalszym rzemieślnikom honory i nagrody dawała, gdy obywatela za posianie żołądźi złotym znamięm udarowała⁵⁶⁶, gdy jej królom za prawa dawano, aby tego człowieka, który znajdzie sposób, iż jedno ziarno dwa kłosa urodzi, nad wszystkie dowcipy⁵⁶⁷ przenieśli, — też szczupła Anglia miliony ludzi żywi, zbyteczne jeszcze zboża sprzedaje. Najmniejsza z królestw, największe w Europie podatki składa, a w sztukach i fabrykach, co tylko doskonałego ludzie widzą, jest Anglika dziełem.

Kiedykolwiek inne przemożne stany rolnika obciążają — zabijają samych siebie. Im swobodniejszy będzie w kraju rolnik, tym lepiej będzie wszystkim innym stanom, kraj będzie bogaty. Wniosek oczywisty, że cokolwiek inne stany uczynią dla stanu rolniczego, to uczynią dla siebie; kiedykolwiek wieśniaka dostatki powiększą, zawsze oni wraz z krajem staną się majątniejszymi, bogatszymi i swobodniejszymi. Gdziekolwiek rolnik zhańbiony, tego kraju szlachcic w pogardzie; gdzie rolnik niewolnikiem, tego kraju szlachcic musi być cudzym sługą. Waga⁵⁶⁸ szczęśliwości publicznej jest szczęśliwość rolnika: gdzie rolnik, bądź pod nazwiskiem wieśniaka, bądź pod imieniem wzgardy⁵⁶⁹: *chłopa* jest nędzny, tam koniecznie cały kraj nędznym i wzgardzonym być musi; jeżeli rolnik jest niewolnikiem, czeka kraj cały niewola.

W tej społeczności, gdzie stany próżniaków tylko są bogate, wszystkie przywileje, szczególnie wolności, osobne prawa, — słowem, odbierają wszystkie z towarzystwa⁵⁷⁰ wypływające pożytki, a stan rolnika i rzemieślnika jest tak dalece niewolnikiem, że nawet sprawiedliwości nie ma sobie zapewnionej, — w tym kraju los towarzystwa, chociaż w czasie wojen, łupieży, krajowych najazdów sławnym bywać potrafił, dzisiaj trwać żadną miarą nie może. Wszystko przeciwnie tam, gdzie stan rolniczy będzie najliczniej-szym, najpracowitszym, a przeto najbogatszym: tam wszystkich stanów i całego kraju powszechna i stała szczęśliwość wzmoże się, a los towarzystwa na wszystkie przypadki niewzruszonym stanie. Tam wkrótce zakrzewi się jedyny zaszcze⁵⁷¹ wewnętrzny i ze-wnętrznego handlu — *przemysł*, w którego rękę jest dzisiaj waga wszystkich całego świata pieniędzy⁵⁷². Bez pewnego stopnia doskonałości rolnictwa nie może w kraju ani powstać,

Interes

Niewola

Chłop

⁵⁵⁷z upadnięciem — w razie upadku. [przypis edytorski]

⁵⁵⁸spekulacje — tu: dociekania umysłowe. [przypis redakcyjny]

⁵⁵⁹nadgroda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

⁵⁶⁰piękne nauki — sztuki piękne. [przypis redakcyjny]

⁵⁶¹dowcipny (daw.) — tu: subtelny, zręczny, wyrafinowany. [przypis edytorski]

⁵⁶²malowidły — dziś popr. forma N. lm: malowidłami. [przypis edytorski]

⁵⁶³oszustostwem — w wydaniu z 1816 r.: oszczerstwem. [przypis edytorski]

⁵⁶⁴Włochy, dopokąd im wolno było oszustostwem swym oszukiwać inne narody, obcy chleb jedli i obce suknie nosili — Staszic zapomina, że w w. XV Włochy nie były wyłącznie krajem uczonych i artystów, ale kupców, bankierów, wysoko rozwiniętego przemysłu i rolnictwa, i że upadek ich ma powody bardziej złożone. [przypis redakcyjny]

⁵⁶⁵pracę do dostąpienia obywatelstwa naznaczając — czyniąc z pracy warunek używania praw obywatelskich. [przypis redakcyjny]

⁵⁶⁶udarować — dziś: obdarować. [przypis edytorski]

⁵⁶⁷dowcip — tu: abstrakcyjna mądrość, wyrafinowana inteligencja. [przypis edytorski]

⁵⁶⁸waga — tu: miarą. [przypis redakcyjny]

⁵⁶⁹imię wzgardy — chłop, człowiek pracujący na roli, nabrało znaczenia pogardliwego w Polsce z chwilą ugruntowania poddaństwa. [przypis redakcyjny]

⁵⁷⁰towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁵⁷¹zaszcze — tu: zaczyn. [przypis redakcyjny]

⁵⁷²waga wszystkich całego świata pieniędzy — poziom równy obiegu pieniężnego. [przypis redakcyjny]

ani się zawziąć⁵⁷³, ani wydoskonalic przemysł, rękodziela i fabryki: jako czcza i nieuprawiona ziemia nic dobrego nie rodzi, tak złe i niedokładne rolnictwo ludzi przemysłnych nie wychowa.

Więc ten stan, który towarzystwu daje żywność, ludzi i podatki, nad wszystkie inne być przeniesiony powinien. Jemu się najprędza obrona, pierwszy szacunek należy. Dopiero po uszczęśliwieniu rolnika ukaże towarzystwo swoją obronę i względy innym stanom, urodzaje krajowe kształtującym. Uchowaj Boże, bo wszystko zginie, jeżeliby rząd miał ochraniać, zachęcać i jakimkolwiek sposobem upoważniać⁵⁷⁴ stany próżniaków; owszem, każde towarzystwo starać się powinno ile możliwości zmniejszać ten gatunek ludzi, bo z niego samego wszystkie nieszczęścia wychodzą. Tylko próżniacy są przyczyną złego w społeczności. W którym kraju stan próżniacki jest najmniejszy, w tym kraju publiczna szczęśliwość najwięcej do swojego stopnia doskonałości zbliża się; w tym kraju najznaczniej powiększyć można podatki; w tym kraju najmniej ludzi cudzą pracą żywić się będzie. W towarzystwie każdy próżniak jest znakiem pewnym, że jakiś obywatel krzywdę cierpi.

Rzeczpospolita, chcąc swój los zapewnić, chcąc się w równości z innemi państwami⁵⁷⁵ postawić, chcąc im wyrównać w podatkach, a tak, wyrównawszy w mocy, być poważaną i wolną, powinna koniecznie przy ustawie swojego rządu obmyślić sposoby poprawy rolnictwa.

Słyszałem to od wielu Polaków i zawstydziłem się: „rolnictwo w Polsce jest ze wszystkich krajów najdoskonalsze. My aż nadto mamy zboża, — konsumpcji nam brakuje”.

Wielki to jest błąd rozumieć, że nam się więcej rodzi, niżeli potrzebujemy. Tanieść urodzajów w Polsce nie małą konsumpcją, ale w pomiar⁵⁷⁶ do naszych urodzajów niedostatek pieniędzy oznacza. Owszem, nasze urodzaje nadto szczupłe nie wystarczają potrzebom. Dzisiaj w Polsce większa jest konsumpcja, niżeli produkcja. Jeszcze wiele nasze rolnictwo doskonalic i nasze urodzaje powiększyć należy, aby naszej partykularnej⁵⁷⁷ konsumpcji i dzisiejszym niezmiernym krajowym potrzebom zrównały. Ta trudność przedaży naszych urodzajów nic więcej nie dowodzi, tylko niedostatek rękodziel⁵⁷⁸ krajowych i bardzo kosztowny przewóz tychże urodzajów do rękodziel zagranicznych. Owszem, chociażbyśmy dzisiejsze urodzaje w kraju w własnych fabrykach przerabiać mogli, przecieżby jeszcze partykularnym i krajowym potrzebom nie wystarczyły; tym bardziej w tym razie, gdzie tych urodzajów jedną część na przewóz odłożyć trzeba, drugą na opłacenie pracy fabrykantom cudzym zostawić należy, a dopiero z reszty nasze potrzeby opatrzyć nam jest wolno.

Polska ma większą konsumpcją od wszystkich innych obtaczających ją krajów. W Polsce stan szlachecki jest w swojej całości i bardzo liczny; stan duchowny z zakonami dotychczas nie zmniejszony; synagogi⁵⁷⁹ żydowskie, jak dawniej w innych feudalnych krajach, tak dotychczas w Polsce trwają w swym kwiecie; sług więcej szlachcic w Polsce, niżeli baron w Niemczech chowa etc., etc., — które wszystkie stany nie rodzą, tylko konsumują. Przeciwnie w sąsiedzkich krajach: te wszystkie stany — jedne są uszczuplone, drugie już się wcale nie znajdują, a na ich miejscu ustanowione regularne wojsko, które podobnie konsumuje, nic nie rodząc. Ale Rzeczpospolita Polska jest także przymuszona dzisiaj u siebie podnieść i to wojsko regularne. Więc Polska z wojskiem regularnym będzie miała na utrzymanie, wzwyż wspomnianych stanów, więcej wydatku od sąsiedzkich krajów.

Sól niezmierną część naszych urodzajów zabiera. Tego wydatku inne obtaczające nas kraje nie mają, bo wszystkie u siebie sól znajdują. My zaś prawie trzecią część zboża musimy oddawać za naszą własną sól temu, który nam tę rzecz pierwszej potrzeby tak nieludzko wydarł⁵⁸⁰.

Sprawiedliwość

Polska, Bogactwo, Interes,
Wojsko

Handel, Jedzenie

⁵⁷³zawziąć — tu: zakorzenieć się, utrwalić. [przypis redakcyjny]

⁵⁷⁴upoważniać — uprawniać. [przypis redakcyjny]

⁵⁷⁵państwa — dziś popr. forma N. lm: państwami. [przypis edytorski]

⁵⁷⁶w pomiar — tu: w porównaniu. [przypis edytorski]

⁵⁷⁷partykularnej — tu: własnej, polskiej w odróżnieniu od międzynarodowej. [przypis redakcyjny]

⁵⁷⁸rękodzieło — tu: zakład przetwórstwa. [przypis edytorski]

⁵⁷⁹synagoga — tu: gmina, wspólnota (nie dom zebrań pobożnych!). [przypis redakcyjny]

⁵⁸⁰sól temu, który nam tę rzecz pierwszej potrzeby tak nieludzko wydarł — wszystkie dawne polskie kopalnie i źródła soli w r. 1772. dostały się Austrii; ustało rozdawnictwo bezpłatne soli w pewne dni (sól suchedniowska, wydawana na Suche Dni), a cena podniosła się znacznie; w r. 1788 nastąpiło nagłe podrożenie (z 37 do 50 zł. pol. za cetnar w Warszawie w ciągu pięciu miesięcy) wskutek oddania wywozu soli do Polski kompanii handlowej

Nadto gatunek terazniejszych wygod i zbytków⁵⁸¹ jest bardzo kosztowny i bardzo konsumpcją⁵⁸² powiększający. Nasi przodkowie raz w sto lat ruchomymi sprzętami⁵⁸³ opatrzywszy swoje domy, już na całe życie mieli wygody. Często *garderoba* dziada jeszcze wnukom służyła. Terazniejsze sprzęty są wygodniejsze, ale znikome⁵⁸⁴. Chcąc żyć wygodnie, co kilka lat odnawiać je trzeba. Osobliwie strój kobiecy: ledwie na jeden tydzień wystarcza. Tak słaby gatunek wygod niezmiernie wszystkich krajów konsumpcją powiększył.

Polska i w tym gatunku wydatków wszystkie sąsiedzkie kraje przewyższa. My nie tylko wygod, ale zbytku całego świata używamy: obicia chińskie⁵⁸⁵, najbogatsze materie⁵⁸⁶ i najrzadsze kamienie indyjskie⁵⁸⁷; wszystkie mody francuskie, doskonałe sprzęty i narzędzia angielskie; holenderskie i szwajcarskie płótna; hiszpańskie, włoskie i węgierskie najprzedniejsze wina; i te kosztowne, choć nie ciepłe, moskiewskie futra, i te brudne⁵⁸⁸ brabańskie koronki etc., etc.

Proszę nad tym zastanowić się. Polska ma nierównie większe od innych krajów potrzeby. Wszystkie sąsiedzkie kraje dla opatrzenia swoich potrzeb mniejszych usiłują wszystkimi sposobami⁵⁸⁹ polepszyć u siebie rolnictwo, zachęcić chłopą do większej pracy, aby więcej krajowi pożytku uczynił, aby więcej podatku zapłacił, więcej synów do wojska wychował. A my, te same i większe jeszcze potrzeby mając, czyliż możemy w tej bezczynności zostawić stan chłopski? Przez uwagi na nasze potrzeby wewnętrzne i przez uwagi na potrzeby naszej obrony zewnętrznej dla powiększenia w miarę⁵⁹⁰ do państw sąsiedzkich podatku, koniecznie starać się należy o poprawienie rolnictwa.

Z terazniejszym podziałem ziemi w Rzeczypospolitej, z terazniejszym urządzeniem własności gruntowej jest niepodobieństwo, aby się w Polsce rolnictwo podnieść mogło do tego stopnia doskonałości, jakiej wyciągają⁵⁹¹ terazniejsze kraje potrzeby i bezpieczeństwo.

Rolnictwo zasadza się na wydatkach i na robocie. *Tylko przez pomnożenie wydatków rolniczych poprawia się w kraju rolnictwo. Trojakie są wydatki rolnicze, gruntowe, roczne i gospodarskie.* Wydatkiem gruntowym rozumiem *karczowanie, groble, tamy, rowy, budowle.* Wydatkiem rocznym są *zasiewy, pasza dla bydła roboczego, żywność ludzi pracowitych*⁵⁹² i *zaslugi*⁵⁹³. Wydatkiem gospodarskim nazywam *rolnicze narzędzia, sprzęty i wszelkie inwentarze.*

Gdziekolwiek złe urządzenie własności gruntowej, zamiast zachęcania, tamuje rzeczone wydatki i pracowitość rolnika, tam, dopokąd te przeszkody zniszczone nie będą, rolnictwo trwać musi nikczemne⁵⁹⁴, kraj słaby, bo nigdy w porównaniu do tej mocy, której dzisiaj obrona zewnętrzna potrzebuje, podatków wybrać⁵⁹⁵ nie potrafi.

WŁASNOŚĆ

Jakiż to widok okropny! Miejsce samego strachu i zgrozy. Nakoło wygląda tylko nie-szczęście i śmierć. Nigdzie bezpieczeństwa, ani pokoju nie ma. Zburzone morze wije się

Ziemia

pruskiej przez dyrekcję salin; od r. 1772 do 1789 Polska zapłaciła Austrii za sól bez mała 57 mil. zł. pol. [przypis redakcyjny]

⁵⁸¹wygód i zbytków — Staszic dzieli rzeczy użytkowe na potrzeby, wygody i zbytki. [przypis redakcyjny]

⁵⁸²konsumpcją — dziś popr. forma B. lp: konsumpcję. [przypis edytorski]

⁵⁸³sprzęty — dziś popr. forma N. lm: sprzętami. [przypis edytorski]

⁵⁸⁴znikomy — tu: nietrwały. [przypis edytorski]

⁵⁸⁵obicia chińskie — ścienne i meblowe, weszły w modę w XVIII w.; prawdziwe, jedwabne przetykane, najkosztowniejsze, wyrabiane były na wzór chiński w Europie z jedwabiu w Lyonie. [przypis redakcyjny]

⁵⁸⁶najbogatsze materie — jedwabie, atłasy i aksamity; przychodziły głównie z Francji i Włoch. [przypis redakcyjny]

⁵⁸⁷kamienie indyjskie — w XVIII w. jedynym dostawcą najcenniejszych drogich kamieni były Indie Wschodnie; Ameryka pld. i Syberia dostarczały tylko mniej cenionych. [przypis redakcyjny]

⁵⁸⁸brudne — koronek brabanckich, bardzo delikatnych, nie prano z obawy przed zniszczeniem. [przypis redakcyjny]

⁵⁸⁹sposoby — dziś popr. forma N. lm: sposobami. [przypis edytorski]

⁵⁹⁰w miarę — w porównaniu. [przypis edytorski]

⁵⁹¹wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁵⁹²człowiek pracowity — tu: rolnik, chłop, pracownik rolny (kalka z używanego w tym znaczeniu łac. *laboriosus*, dosł. pracujący, pracowity). [przypis edytorski]

⁵⁹³zaslugi — wynagrodzenie miesięczne lub roczne. [przypis redakcyjny]

⁵⁹⁴nikczemne — marne, liche. [przypis redakcyjny]

⁵⁹⁵wybrać — tu: wyegzekwować, ściągnąć. [przypis edytorski]

w potężne góry, chcąc pochłonać wszystko. Szumi, huczy — nagle spokoje się nakoło. Ale to cicho jeszcze tam okropniejsze od huków.

Razem⁵⁹⁶ słychać grom. Pukają⁵⁹⁷ się nad głową góry, drży pod nogami ziemia, niknie światło, biją w niebo kamienie. Leci z powietrza woda, ziemia, popiół, ogień i okrywa całe miasta. Ryczy, pędząc szeroko, żywego ognia żar, niszczy lasy i dojrzałym zbożem okryte pola. Ziemia, ustawicznie trzęsąc się, przewala równiny, doliny, wzgórki, rzeki i jeziora, pożera w swoich przepaściach zwierzęta, ludzi, wsie i miasta.

Przeklęta to ziemia. Wszystko, co czuje, stamtąd ucieka. Jeden człowiek jej opuścić nie może. Dziesięć razy widział, jak nieszczęsne miejsce pożarło żonę, dzieci, dom i całą krwawo-ciężką pracę jego. Przecież on, przynaglony, musi żyć koniecznie na tymże miejscu. Ledwo co się ulegną jeszcze się dymiące rozwaliska, a on już znowu wesoło na drżących, jeszcze świeżych i bezdennych pieczarach buduje, sadzi i sieje.

I któż tego człowieka na tym, że tak rzekę, dnie piekielnym żyć przymusza?

Własność.

Tak jest. Tylko jedna własność taką ma siłę. Własność najpierwszych sadowiła⁵⁹⁸ ludzi. Własność przełamała ów urodzony⁵⁹⁹ wstręt do pracy. Własność uczyniła człowieka roboczym. Dziedzictwo stało się nieskończoną jego staranności, kłopotu i pracy, nigdy skończyć się nie mogącej, pobudką. Kiedy mu wolność wydzierano, religia wstrzymała go od zabójstwa gwałtownika, a nawykły cień własności od uciekania z miejsca niewoli.

Własność odkrywa bogactwa ziemi. Ona jedna wie o tym niewyczerpanym skarbie w kraju, który wszystkie jego największe potrzeby opatrzyć⁶⁰⁰ nastarczy. Niechaj kraj odda swoim mieszkańcom ziemi własność, a potem, aby tylko wszystkich równo, niechaj ich obarcza podatkami. Człowiek właściciel będzie mniej jadł, nie będzie sypiał, będzie dzień i noc pracował, a będzie siedział i płacił.

Zadumiewajmy się, słysząc, że dwieście, trzysta, pięćset, tysiąc milionów podatku składają kraje od naszego mniejsze, gdy doświadczamy, że u nas pięćdziesiąt milionów złotych wybrać⁶⁰¹ nie można. Własność ona to jest tym wielkim narzędziem, z którym dzisiejsze jedynowładzce familie takie w swoich krajach dokazują cuda. Owszem, sama tylko powierzchowność⁶⁰², sam tylko cień własności, sztucznie⁶⁰³ poddanym w jedynowładnych krajach ukazany, czyni panujące domy wszechmocnymi i zsypuje im skarby niezmiernie.

Powiedziałem: sama tylko powierzchowność własności, bo w despotyzmie być rzeczywistej własności nie może. Własności duszą jest prawo, despotyzmu zasadą partykularna wola⁶⁰⁴, czyli gwałt.

W teraźniejszych Europy rządnych jedynowładztwach⁶⁰⁵ to wszystko, co tylko własność ma powabnego, co w niej ludzi i porusza zamysły, to wszystko przy poddanych zostało. Istotą zaś własności, to jest wszelki z własności pożytek, objęły samodziernie⁶⁰⁶ familie. Na tym sztuka. To jest wielka dzisiejszych dworów politycznej ekonomii nauka, aby tę uludę własności, tak dobrze poddanym wystawić, iżby wszyscy ustawicznie pracowali, a pożytków z tej pracy używać mogły same panujące domy, podług ich potrzeby i żądz. Związki polityczne wkładają na inne kraje podobnego urzędnika konieczność.

Prawdziwa własność⁶⁰⁷, jest to zupełna władza i wolność używania i stracenia nie tylko tego, co kto posiada, ale i korzyści z posiadania wypadłych. Takiej własności w żadnym kraju despotycznym nie ma, bo nigdzie dzisiaj właściciel swoich pożytków nie używa. Wszędzie

⁵⁹⁶razem — tu: jednocześnie; nagle. [przypis edytorski]

⁵⁹⁷pukać się (daw.) — tu: pękać z hukiem. [przypis edytorski]

⁵⁹⁸sadowić — tu: skłonić do osiadłego trybu życia; osadzić. [przypis edytorski]

⁵⁹⁹urodzony — tu: wrodzony. [przypis edytorski]

⁶⁰⁰opatrzać — tu: zaspokajać. [przypis edytorski]

⁶⁰¹wybrać — tu: wyegzekwować, ściągnąć. [przypis edytorski]

⁶⁰²powierzchowność — tu: pozór. [przypis redakcyjny]

⁶⁰³sztucznie — tu: przemyślnie. [przypis redakcyjny]

⁶⁰⁴partykularna wola — samowola; wola jednostki. [przypis redakcyjny]

⁶⁰⁵rządne jedynowładztwa — monarchie, które stosują się do norm prawa i rozumu (jak monarchia Monteskusza), w przeciwstawieniu do nierządnego despotyzmu i feudalizmu, w których panuje kaprys. [przypis redakcyjny]

⁶⁰⁶samodzierny a. samodzierny (daw.) — tyrański, jedynowładczy, władający absolutnie. [przypis edytorski]

⁶⁰⁷prawdziwa własność — parafraza rzymskiego określenia własności jako prawa użycia i nadużycia (*jus utendi et abutendi*) rzeczy posiadanej. [przypis redakcyjny]

Wolność

Własność

Praca

partykularna wola, jeden człowiek, może samowładnie bez woli właściciela jego majątek uszczuplić i z tego majątku dochód w takiej części, jak mu się podoba, zabrać.

W dzisiejszych rządnych despotyzmach, równie jak w przeszłych feudalnych nierządach, nie ma własności istotnej, tylko własność uprzywilejowana. Ta, równie jak w przeszłych feudalnych krajach, tak w dzisiejszym despotyzmie, jest bezprawiem i gwałtem, z tą tylko różnicą, że dzisiejszy gwałt dzieje się rządniej i przemyślniej. Własność prawdziwa dąży do uszczęśliwienia rodzaju ludzkiego, a do uszkodzenia i do niszczenia innych rodzajów, własność zaś oddzielna, czyli własność uprzywilejowana — jaka tylko istnieje⁶⁰⁸ w feudalnych krajach i w despotyzmie — dąży do uszczęśliwienia i do wzmocnienia kilku albo jednej rodziny, a do uszkodzenia i do powiększenia pracy, niedoli i kłopotu całego rodzaju ludzkiego. W dzisiejszych rządnych despotyzmach Europy tylko to, co jest w własności najdzielniejszą⁶⁰⁹ sprężyną do wzbudzania pracy w człowieku; to, co rzuca w jego umysł nieskończonej pracy, niepokoju i kłopotu nasiona, rozciągając jego starania i zamiar żądzy⁶¹⁰ jego dalej, jak życie; to, co w własności ukazuje człowiekowi potrzeby nieskończone, bo potrzeby następnych wieków; to, co dostatki wnuków czyni już potrzebami dziada — chciałem powiedzieć — w mądrych despotyzmach *dziedzictwo majątku jest wszystkim ludziom z jak największą starannością uwarowane*.

Z porównania dzisiejszej pracowitości i płacy rolnika i mieszczanina w krajach despotycznych z jego pracowitością i z jego płacą w krajach feudalnych okazuje się, że chłop i mieszczanin nierównie więcej pracuje i więcej płaci w despotyzmie, niżeli pracuje i płaci szlachcicowi w feudalnym kraju. Cóż go w despotyzmie do tej większej pracowitości i do tak wielkiej opłaty sposobi? *Dziedzictwo i obieranie takich w uciemnianiu sposobów, które dosięgają równie wszystkich*. W krajach zaś feudalnych, oprócz kilku rozsądnych panów, każdy prawie szlachcic nie ma i nie czuje tej użytecznej dla siebie polityki, aby starał się uludzić swoich chłopów i zaszczyć między nimi tę opinią⁶¹¹, iż posiadalne⁶¹² ich grunta są ich dziedzictwem. Owszem, łatwo za najpierwszym podstarościem⁶¹³ projektem, za postrzeżeniem jakiego bliższego pożytku zrzuca, przesadza — jeżeli grunt lepszy, do swojego folwarku przyłącza, a co podlejszego w niwach dworskich, to chłopu w zamianę daje. Dalej, rzadko który szlachcic ma tyle mocy nad swoją chciwością, aby, nie mogąc wszystkich, nie uciemniał tych więcej, którzy się lepiej mają. Owszem, pospoliciej na każde zawołanie⁶¹⁴, na najgorsze razy wyganiają takich, którzy są bogatszymi, którzy lepsze bydło, lepsze konie mają. Jeżeli chłopu dobremu gospodarzowi urodzi się lepsze zboże, niżeli na folwarku, szlachcic jego dobre zboże zabiera z pola dla siebie, a jemu wyznacza w swoich niwach do zbioru kawał, na którym nieurodzaj.

Przeciwnie, daleko więcej polityki mają terazniejsze panujące domy. One z największym usiłowaniem starają się wmówić i ustanowić między swymi poddanymi opinią dziedzictwa⁶¹⁵, a to tak dalece, iż gdy im się poddany zadłuży, sekwestrują⁶¹⁶ tylko, nigdy nie niszczą dziedzictwa. Owszem, wytrzymawszy⁶¹⁷ swój dług, znowu ziemię powracają rodzinie. W każdym zaś uciemnieniu najwięcej tego szukają sposobu, aby jak najrówniej wszystkich obarczyć. Taka jest natura człowieka, że to mniej czuje, co wszystkich boli.

Więc samą tylko uludą własności, więc samym tylko nadaniem dziedzictwa wszystkim całego kraju mieszkańcom terazniejsze panujące dwory budzą taką pracowitość w swoich poddanych, pomnażają tak wielkie urodzaje w swoich krajach, opatrują te niezmiernie swojej rodziny potrzeby, zbierają te straszne miliony, których terazniejsze bezpieczeństwo polityczne wyciąga⁶¹⁸.

Cóż by własność nie zrobiła z tak wielkiej ziemi, jaką posiada Naród Polski? Na tę

Własność, Sprawiedliwość

Chciwość, Chłop, Pan

Sprawiedliwość

Ziemia, Polska, Własność

⁶⁰⁸istnie — dziś popr.: istnieje. [przypis edytorski]

⁶⁰⁹najdzielniejszy — tu: najskuteczniejszy. [przypis edytorski]

⁶¹⁰zamiar żądzy — cel dążeń, pożądań. [przypis redakcyjny]

⁶¹¹opinią — dziś popr. forma B. lp: opinię. [przypis edytorski]

⁶¹²posiadalne — posiadane (użytkowane). [przypis redakcyjny]

⁶¹³podstarości — tu: zarządca dóbr ziemskich, ekonom. [przypis redakcyjny]

⁶¹⁴na każde zawołanie — na podwoły wybierano najlepsze konie; był to jeden z najdotkliwszych i najbardziej ruinujących obowiązków poddanego. [przypis redakcyjny]

⁶¹⁵opinia dziedzictwa — przekonanie, że jego własność jest dziedziczna. [przypis redakcyjny]

⁶¹⁶sekwestrować — przejąć w zarząd własny; tu: wziąć w zastaw. [przypis redakcyjny]

⁶¹⁷wytrzymać dług — tu: odzyskać należność z dochodów. [przypis redakcyjny]

⁶¹⁸wyciągać — tu: wymagać. [przypis redakcyjny]

myśl zapuszczam się w rozległe Rzeczypospolitej kraje.

Jaki żal, jakie to umartwienie dla Polaka kochającego swoją Ojczyznę — czuć, że na utrzymanie przy Polakach tej ziemi trzeba wiele milionów, a widzieć tę ziemię niesprawiedliwym gwałtem zakłętą przed starannością człowieka Polaka! Kraj co do urodzaju w szczęśliwszym położeniu od krajów sąsiedzkich, a w porównaniu do nich dziki, opuszczały i Nieludny. Ziemia najobficiej od natury uderzona, a ledwo w czwartej części rodzi. Oto szukać po niej właściciela trzeba. Owszem, jedna jej część ujęczona⁶¹⁹ przebrzydłym monopolium⁶²⁰: ziemia samej szlachcie do nabycia pozwolona. Druga tak potępiona, iż nigdy właściciela mieć nie może⁶²¹, jest tylko wystawiona chciwości, łakomstwu i drapieżności tych, którzy przez nią przechodzą, podobna do owych miejsc nieszczęśliwych, na których przechodząc dzikie hordy swoje stanowiska miały: po ich ustąpieniu nie było znaku staranności ani rządu, same tylko leżały dzikości ślady — trawa wytarta, drzewa z owocami powyrywane, zgoła nic dla przechodzących nie zostało, chyba, co tymczasem ziemia znowu sama z siebie urodzi.

Czemuż się dziwujemy, że tak wielki kraj na utrzymanie stu tysięcy wojska podatku dostarczyć nie zdoła? Nieczuli, miłością własną zaślepieni, siebie gubimy! Jest przynajmniej dwa miliony rodzin⁶²² mieszkańców na tej ziemi. Z tych tylko kilkadziesiąt tysięcy własności gruntowej nabyć ma wolność. Reszta, gdyby nie ludzie⁶²³, jak gdyby Bóg dla nich tej ziemi nie był stworzył, od nabycia ziemi odrzuceni. Z takim nierządem wiele⁶²⁴ te kilkadziesiąt tysięcy rodzin właścicieli⁶²⁵ z ziemi dziesięć tysięcy mil kwadratowych rozległej złożą podatku? Oto, wstyd powiedzieć, ledwo sześć milionów⁶²⁶. Widzieliśmy z teraźniejszych związków politycznych, że kraj tak wielki, jak Polska, aby mógł mieć obronę i poważane w Europie jestestwo, najmniej sto milionów potrzebuje.

Przypatrzmy się bliżej, w jakich to rękach⁶²⁷ Rzeczypospolita zostawia swoją ziemię.

Polska dzieli się na *starostwa*, na *dobra stołowe królewskie*, na *dobra duchowne* i na *dobra szlacheckie*. Prócz tych, żadnego kawałka ziemi nie ma wolnego. Te cztery gatunki dóbr są cztery gatunki *monopolii*. Przeto wszystkie szkody, wszystkie krzywdy, które z *monopolium* wynikają, męczą tej ubogiej Rzeczypospolitej ziemię.

Starostwa, dobra stołowe, dobra duchowne i maltańskie blisko połowę Polski zabrały. Przez to wielka sztuka⁶²⁸ ziemi leży zakłeta. Nikt o jej własność pokusić się nie może. Te dobra staranności właściciela nie znają, bo tylko użycielów⁶²⁹ mieć mogą. One noszą z natury swojej ustawy pożytku niepewność, bo im dziedzictwo odmówione. Ani obiecują tegoż pożytku zupełność, bo tylko do niewiadomego czasu na nich korzyść używać jest wolno.

Stąd wypada: książdz nie o powiększaniu wydatków dla poprawy dóbr kościelnych, ale o chowaniu pieniędzy, albo o zubożeniu swoich krewnych — najczęściej próżniaków — pomyśli. Starosta, jak tylko może, ciągnie intratę ze wszystkiego — i z Żydów, i z chłopów, i z mieszczan, choćby im i propinacją⁶³⁰ wydrzeć. On nie uczyni tych wielkich wydatków gruntowych, przez które by wydoskonalone rolnictwo następcy jego większe pożytki dawało; inaczej czyniąc, byłby nieroztropnym. Król, co się w jego ekonomiach⁶³¹

Interes

Król

⁶¹⁹ujęczony — uciśniony. [przypis redakcyjny]

⁶²⁰monopolium — monopol; tu: wyłączność prawa nabycia i posiadania. [przypis redakcyjny]

⁶²¹Druga tak potępiona, iż nigdy właściciela mieć nie może — starostwa, dobra stołowe, dobra duchowne, dobra maltańskie etc., etc. [oddawane były tylko w użytkowanie dożywotnie; S.Cz. i Red. WL]. [przypis autorski]

⁶²²familij — dziś popr. forma D. lm: rodziny. [przypis edytorski]

⁶²³gdyby nie ludzie — jakby nie byli ludźmi. [przypis edytorski]

⁶²⁴wieleż — ile; czy dużo. [przypis edytorski]

⁶²⁵właścicielów — dziś popr. forma D. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁶²⁶sześć milionów — tyle wyniósł wpływ łączny podatku Ofiary Dziesiątego Grosza (dobra ziemskie) i Dwudziestego Grosza (dobra duchowne) w Koronie (6 milionów 300 tys., z czego dobra ziemskie zapłaciły niespełna 5 milionów); z Litwy: 2 milionów 800 tys. [przypis redakcyjny]

⁶²⁷w jakich to rękach — dziś popr.: w jakich to rękach. [przypis edytorski]

⁶²⁸sztuka — tu: połać (z niem.: *ein Stück Land*). [przypis redakcyjny]

⁶²⁹użyciel — użytkownik. [przypis edytorski]

⁶³⁰propinacja — prawo wyłączne sprzedaży napojów wysokokowych w obrębie danej miejscowości; przedmiot nieustannych zatargów między starostami i miastami; uchwała Sejmu 1776 r., nakazująca oddawać propinację miast król. w dzierżawę więcej dającemu, ułatwiła starostom zagarnianie tego źródła dochodów; mieli dość środków przemocy, by odstraszyć współzawodników; por. *Uwagi nad życiem Jana Zamoyskiego*, str. 94.; *propinacja* — dziś wyraz ten w B. lp miały formę: propinację. [przypis redakcyjny]

dzieje, nie wie, ani tam mu się zatrudniać przystoi: on się cały na usługi towarzystwa⁶³² poświęcił, a całe towarzystwo wszystkie potrzeby osoby jego opatrywać powinno. Mijam potoczne tych dóbr wady: że wszelkie majątności wielkie są ludności szkodliwe, bo co teraz jeden pan obsiada, tam by się kilka tysięcy właścicieli⁶³³ mieściło; nie powiadam, że są daleko mniej urodzajne, jak inne włości pomniejsze, bo jednego gospodarza staranność nigdy w nich tak pomnażać się nie może, jak by się pomnożyła natenczas, gdyby te dobra podzielone na kilkadziesiąt włości zostały. Ale zastanówmy się nad ich oczywistymi przywary⁶³⁴.

W tych wszystkich dobrach duchowni, starostowie, król bez oczywistego sobie szkolenia ani na zapomożenie ludzi, na wystawienie i utrzymanie pożytecznych budynków, na karczowanie i dobywanie nowin⁶³⁵, ani na groble, na tamy i na rowy, ani na obsadzenie nowych kolonij⁶³⁶, na założenie fabryk, na sprowadzenie rzemieślników wielkich sum wyłożyć nie mogą, bo z takowych wydatków dopiero w kilka lat dochody powiększą, a dobra ledwie na rok pewności nadają. Przeto ta sierota ziemia, pozbawiona staranności właściciela, samych tylko opiekunów mająca, nie doznaje dobroczynnych skutków gruntowego wydatku. Jeżeli który tych majątności doczesny użyciel opatrzy się w potrzebne rolnicze narzędzia, skupi bydła dostatek, — to wszystko przez śmierć jego te dobra utracają⁶³⁷. Następca, chociażby dobrym był gospodarzem, przecież, dopokąd nie przysposobi podobnego narzędzia i tyleż bydła, mizerne gospodarstwo prowadzić jest przymuszony. Wreszcie, gdy już przez dobry rząd zasilili gospodarstwo, znowu, przy odmianie jego, też⁶³⁸ dobra z wszystkiego ogołoczone zostają, a rolnictwo w kilka lat do dawnego upadku powraca.

Więc w takich dobrach nie tylko wydatków powiększyć, ale wydatków gospodarskich nawet utrzymywać nie można.

Pamiętajmy: na wydatkach zasadza się rolnictwo. Z ich powiększeniem rolnictwo doskonali się, z ich zmniejszeniem rolnictwo upada. A ponieważ dzisiejsze gwałtowne, żadnej wymówki nie przypuszczające⁶³⁹, związki polityczne koniecznie potrzebują milionów podatku pod kraju niewolą; tych wybrać⁶⁴⁰ nie można bez poprawienia wewnętrznego rolnictwa, więc wniosek prosty: *prawa własności gruntowej powinny zniszczyć wszystkie przeszkody, które doskonalenie rolnictwa tamują.*

STAROSTWA

Starostwa!

Jaki szereg nieszczęść Polski suwa się przed moimi oczami! Król cnoty i obyczajów kazicielem⁶⁴¹. Największy krajowy złoczyńca najwięcej z kraju bogaci się. Łakomstwo ustawiczną uludą cały wiek sposobi obywatela do zbrodni. Wojna między królem i ludem.⁶⁴² Powstają i utrzymują się wielcy panowie. Prawa bez wykonania narzędziem ucisku. Czołga się szlachcic, do nikczemności na dworach przemożnych wzwyczajony⁶⁴³. Podłość niszczy w nim wyobrażenie sprawiedliwości. Charakter narodu wygubiony. Sejmiaki placem gwałtu. Sejmy albo nie dochodzą, albo miejscem publicznego łupiestwa Ojczyzny bywają. Sąd Grodzki⁶⁴⁴ w ręku poddańczucha, ekonoma⁶⁴⁵ albo huczka. Try-

⁶³¹ *ekonomia* (daw.) — tu: dobra królewskie stołowe (nie opłacające kwarty, lecz czynsz dzierżawny). [przypis redakcyjny]

⁶³² *towarzystwo* (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁶³³ *właścicieli* — dziś popr. forma D. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁶³⁴ *przywary* — dziś popr. forma N. lm: przywarami. [przypis edytorski]

⁶³⁵ *nowiny* — tu: ziemie nigdy dotąd nie uprawiane. [przypis edytorski]

⁶³⁶ *kolonij* — dziś popr. forma D. lm: kolonii. [przypis edytorski]

⁶³⁷ *utracić* — dziś: tracić. [przypis edytorski]

⁶³⁸ *też* — tu: te; te same; te właśnie. [przypis edytorski]

⁶³⁹ *przypuszczać* — tu: dopuszczać. [przypis edytorski]

⁶⁴⁰ *wybrać* — tu: wyegzekwować, ściągnąć. [przypis edytorski]

⁶⁴¹ *Król cnoty i obyczajów kazicielem* — bywał nim, jako rozdawca starostw, gdy zamiast nagradzania nimi ludzi zasłużonych, używał swego prawa do kupowania przychylności. [przypis redakcyjny]

⁶⁴² *Wojna między królem i ludem.* — w wydaniu z 1816 r.: Wojna między królem i panami. [przypis edytorski]

⁶⁴³ *wzwyczajony* (daw.) — przyzwyczajony. [przypis edytorski]

⁶⁴⁴ *Sąd Grodzki* — w każdym grodzie; rozpatrywał przede wszystkim sprawy karne, ale także wiele cywilnych; starosta grodowy rzadko sądził sam, a zlecał swoją władzę zastępcy, którym mianował, kogo chciał, poddańczucha: syna chłopskiego, albo huczka, tj. krzykacza zawodowego, byle sobie oddanego. [przypis redakcyjny]

⁶⁴⁵ *ekonoma* — w wydaniu z 1816 r. zamiast tego jest: komisarza, plenipotentą. [przypis edytorski]

buwały targowiskiem sprawiedliwości, albo wolą pana. Rzeczpospolita bez obrony, wojsko zniszczone⁶⁴⁶. Za własne kraju starostwa⁶⁴⁷ Dwór Petersburski⁶⁴⁸ cały kraj kupuje. Niewola, wzgarda i pośmiewisko w Europie z Narodu Polskiego zrobione.

Wtenczas, kiedy zewnętrznym gwałtem Rzeczpospolita była szarpana, własni obywatele drą ją najwięcej. Zgoła, gdyby nie było starostw, nie byłoby Ponińskiego. Gdyby królowie przez starostwa nie byli do szczytu zniszczyli w kraju szacunku cnoty i powagi prawa, nigdy by się w Polsce nie było załęgło takich zbrodni straszdyło, bo przy pierwszym wstawianiu tej poczwary, byłby ją każdy najbliższy obywatel zamordował.

Czas, aby, za tyle nieszczęść Rzeczypospolitej wyrządzonych, przynajmniej teraz, kiedy się już tak szczęśliwie dźwigać Ojczyzna zaczyna, też starostwa jej pomocą zostały.

Radziłem⁶⁴⁹, aby Rzeczpospolita przy ustanowieniu kilkudziesiąt⁶⁵⁰ tysięcy wojska regularnego zamieniła wszystkie starostwa w milicję⁶⁵¹. Jest to żołnierz prawdziwie krajowy. Tym sposobem Rzeczpospolita miałaby wojsko do swojej obrony znaczne, a nie potrzebowałaby ciężyć obywateli podatkami wielkimi.

Jest drugi sposób rozrządzenia tychże starostw także użyteczny, bo ustanawia dla Rzeczypospolitej wieczny fundusz na wojsko, a przeto zmniejsza dla obywatela podatki. Ten sposób jest taki. Rozdać wszystkie starostwa między obywateli w wieczną dzierżawę, to jest w dziedzictwo, z tymi warunkami: obywatel biorący starostwo obowiązany się z sukcesorami swoimi płacić Rzeczypospolitej z tych dóbr intratę dzisiejszą, raz na zawsze wyprowadzoną⁶⁵² na korce zboża; Rzeczpospolita zaś odda mu za to rzeczzone dobra w wieczną posesję⁶⁵³, czyli dziedzictwo, z zupełną władzą czynienia w nich wszystkich ku lepszemu swojemu pożytkowi zarządzeń, przedawania, zamiany robienia, powiedziałbym — i dzielenia nawet, z wiadomością Komisji Skarbowej⁶⁵⁴ i z zapisaniem ewikcji⁶⁵⁵; nadto zapewni go najuroczyściej, iż, jakkolwiek odtąd przyczyni sobie intratę nad dzisiaj wyciągniętą⁶⁵⁶, ta będzie nienaruszoną własnością jego i już nigdy Rzeczpospolita mocy mieć nie będzie intraty powiększenia.

Powiedziałem: *raz na zawsze wyprowadzoną intratę na korce zboża*. Proszę mię tu słuchać. Jest to uwaga bardzo potrzebna. Nie tylko rozum, ale doświadczenie wieków ją stwierdza.

Cena pieniędzy nie jest rzeczywistą, tylko stosowną⁶⁵⁷. Odmienia się co kilkadziesiąt lat. Stosowna cena pieniędzy do rzeczy zniża się, a stosowna rzeczy do pieniędzy idzie w górę. Pięćdziesiąt korcy pszenicy dzisiaj będzie znaczyło pięćdziesiąt korcy pszenicy na wieki. Dlatego intrata tych starostw, mając być wiecznie stałą, miarą zboża być oznaczoną powinna.

Przecież posesor⁶⁵⁸ starostwa nie zbożem, ale pieniędzmi intratę oddawać obowiązany się. Cena korcy zboża dzisiaj z sześciu lat średnią liczbą oznaczona będzie. Na przyszłość zaś co trzydzieści lat tej ceny odmiana nastąpi. Aby zaś odmiana ceny nigdy arbitralną być nie mogła, tym końcem⁶⁵⁹ Komisje Cywilno-Wojskowe⁶⁶⁰ i wszystkich głównych miast urzędy pod przysięgą rok w rok będą zapisywać targi zboża. Czego nad czym pilny do-

⁶⁴⁶wojsko zniszczone — zmarnowanie starostw, z których czwarta część dochodu, czyli kwarta, szła na utrzymanie wojska. [przypis redakcyjny]

⁶⁴⁷Za własne kraju starostwa Dwór Petersburski cały kraj kupuje — nacisk Rosji na rozdawanie starostw jej stronnikom. [przypis redakcyjny]

⁶⁴⁸Dwór Petersburski — w wydaniu z 1816 r.: dwór obcy. [przypis edytorski]

⁶⁴⁹Radziłem — Uwagi nad życiem Jana Zamoyskiego, str. 113 n. [przypis redakcyjny]

⁶⁵⁰kilkadziesiąt — dziś popr.: kilkudziesięciu. [przypis edytorski]

⁶⁵¹milicja — tu: obrona kraju zasadzona na pospolitym ruszeniu obywateli, którzy obowiązkowo otrzymują wykształcenie wojskowe; milicją — dziś popr. forma B. lp: milicję. [przypis redakcyjny]

⁶⁵²wyprowadzony — tu: wyliczony. [przypis redakcyjny]

⁶⁵³posesja — tu: dzierżawa; dosł. posiadanie, w odróżnieniu od własności; posesją — dziś popr. forma B. lp: posesję. [przypis redakcyjny]

⁶⁵⁴Komisja Skarbowa — naczelny urząd skarbowy; były dwie Komisje Skarbowe, osobna dla Korony i osobna dla Litwy; w każdej przewodniczącym był podskarbi. [przypis redakcyjny]

⁶⁵⁵ewikcja — zapis na dobrach dla zabezpieczenia wierzytelności. [przypis redakcyjny]

⁶⁵⁶wyciągniętą — tu: wyliczoną. [przypis redakcyjny]

⁶⁵⁷stosowny — tu: względny. [przypis redakcyjny]

⁶⁵⁸posesor — tu: dzierżawca. [przypis redakcyjny]

⁶⁵⁹tym końcem — tu: w tym celu. [przypis edytorski]

⁶⁶⁰Komisje Cywilno-Wojskowe — ściśle: Komisje Porządkowe Cywilno-Wojskowe; powstałe w r. 1789 władze administracyjne powiatowe i wojewódzkie. [przypis redakcyjny]

zór, jako też utrzymywanie starownie wszędzie jednej miary Komisji Skarbowej zalecono zostanie. Na końcu trzydziestego roku Komisja Skarbowa w przytomności⁶⁶¹ posesora starostwa weźmie taryfę⁶⁶² zaprzysiężoną ceny zboża. W jego oczach — owszem, on sam z niej wyciągnie średnią⁶⁶³ cenę i podług tej w pieniądzech dochód Rzeczypospolitej z starostwa płacić będzie przez następujące trzydzieści lat. Po tych znowu tym samym sposobem cena odmieniona zostanie.

Broń Boże, przestrzegam, jako człowiek bez interesu kochający swoją Ojczyznę⁶⁶⁴, — broń Boże, aby Rzeczpospolita tylko na pieniądze dziś wyprowadzoną intratę zapewniła sobie wiecznymi czasami. Upewniam, że ta intrata, teraz może do jedenastu milionów z wszystkich starostw wynosząca, za sto lat ledwo cztery miliony wartości oznaczać będzie i ledwo na utrzymanie trzech tysięcy wojska wystarczy, — a czasem zupełnie zniszczy. Sposobem zaś ode mnie podanym intrata dzisiejsza będzie wiekami nieodmienną i zawsze równie dla Rzeczypospolitej użyteczną, a przecież przemysłu⁶⁶⁵ dziedzica nie tamującą.

Ostatnie końcem⁶⁶⁶ podatków wyznaczenie intraty⁶⁶⁷, ostatnia w starostwach lustracja⁶⁶⁸ są dowodem, jak zepsute w Polsce obyczaje, jak zniszczona religia. Zostały się tylko obrządki. Ostatni jest niewstyd publicznych występków. Patrzą całe ziemie, powiaty, całe województwa na te starostwa, z których dotychczas dzierżawca płaci staroście po sześćdziesiąt, po sto dwadzieścia tysięcy intraty, a lustracja, zaprzysiężona przez lustratorów, przez starostów, ich komisarzy, w jednym 35, w drugim 80 tysięcy intraty podaje. Zaprzestańmy używać przysięg! One w Polsce już nie odkrywają prawdy, tylko potęgają duszę. Prawo na krzywoprzysiężców u nas bez wykonania leży, krzywoprzysięstwo bez kary powszechnie. Taka to niekarność w Polsce zamieniła przysięgę w czczą formalność. Trzeba wielkiego przykładu, aby, po Sejmie 1775 w Polsce zaszczerpione, zbrodnie publiczne cokolwiek wstrzymać, a trzeba dzielnego⁶⁶⁹ rządu i praw wykonania, aby je z czasem zupełnie wykorzenić.

Przysięga

Z tych powodów, gdy Rzeczpospolita ogłosi prawem, że rozda starostwa w wieczną dzierżawę, niechaj dla wyprowadzenia tak stałej, jak wyżej opisałem, intraty nie używa przysięg. Ale niechaj nakaze, aby każdy teraźniejszy posiadacz starostwa, jako też każdy dzierżawca, który to starostwo w ciągu dziesięciu lat, czyli w części, albo całkowicie w posesji trzymał, wyznał pod honorem i złożył kontrakt posesorski, złożył rejestra⁶⁷⁰ pod karą zapłacenia w trójnasób zatajonego dochodu i pod utratą zdolności do wszystkich urzędów i do poselstwa, jeżeliby mu kiedykolwiek kto zarzucił i dowiódł, że niewiernie podał starosta intratę, którą brał, a dzierżawca, którą płacił. Tam, gdzie obyczaje tak skażone, jak w Polsce, trzeba kary, aby odwieść od złego. Przysięga u cnotliwego jest cnoty ozdobą, u złoczyńcy jest nieprawości upoważnieniem.

Intrata osobno z każdego folwarku ciągniona być powinna. Jeżeliby nie było obywatela, który by całe starostwo objął, natenczas jeszcze użyteczniej dla kraju stanie się, gdy dobra na mniejsze podzielone, gdy folwarki między kilkunastu obywateli rozebrane będą. Wielkie włości nie są zgodne z dobrem kraju. Ze wszech uwag drobniejsze majątki są pożyteczniejsze w społeczności.

Gdy przez takowe urządzenie starostwa zostaną podporą dźwigającej się Ojczyzny, będą kamieniem jej trwałości, bo wiecznym będą funduszem części jej wojska.

⁶⁶¹w przytomności — tu: w obecności. [przypis edytorski]

⁶⁶²taryfę — cennik; tu: cedulę targową. [przypis redakcyjny]

⁶⁶³średnią — dziś popr. forma B. lp: średnią. [przypis edytorski]

⁶⁶⁴przestrzegam, jako człowiek bez interesu kochający swoją Ojczyznę — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁶⁶⁵przemysł — tu: przedsiębiorczość. [przypis redakcyjny]

⁶⁶⁶końcem — tu: w celu; końcem podatku: mające na celu określenie wysokości podatków do ściągnięcia. [przypis edytorski]

⁶⁶⁷ostatnie wyznaczenie intraty — nakazane przez Sejm 6 kwietnia 1789 r. zeznania zaprzysiężone dochodu dóbr szlacheckich, zebrane od lipca do listopada 1789 r. przez wyznaczonych z ramienia Sejmu Komisarzy Dziesiątego Grosza. [przypis redakcyjny]

⁶⁶⁸lustracja — sprawdzenie, inspekcja; mowa o nakazanej przez Sejm i dokonanej w r. 1789; poprzednia odbyła się 1765 r. [przypis redakcyjny]

⁶⁶⁹dzielny — tu: aktywny; skuteczny. [przypis edytorski]

⁶⁷⁰rejestra — dziś popr. forma B. lm: rejestry. [przypis edytorski]

— Najszlachetniejsi⁶⁷¹ prawie⁶⁷² na czele teraz Narodu Polskiego mężowie! Tak wypada dla cnoty prawdziwej i tak spodziewają się współobywatele wasi, że te starostwa, które zabraliście wtenczas, kiedy tylko na zgubę kraju służyły, powrócicie dzisiaj, kiedy jedynym ratunkiem dźwigającej się Ojczyzny być mogą.

Jeżeli nikczemna chciwość, jeżeli słabość ducha waszego nie zdoła zdobyć się na tyle mocy, niechaj miłość własna, niechaj chęć czystej sławy, mężom szlachetnym wrodzona, niechaj wam miłość waszych dzieci w wykonaniu tego kroku przewodzi. Pamiętajcie, że potomność czytając, iż braliście⁶⁷³ starostwa wtenczas, kiedy je Dwór Moskiewski⁶⁷⁴ rozdawał zdrajcom Ojczyzny, na tym Sejmie, który był stekiem samego bezprawia, który zawsze w dziejach polskich będzie ohydą pamięci, którego Naród Polski nigdy przyznać nie może, który nie był radą kraju, ale radą cudzoziemskich ministrów i zdrajców Polaków, — to czytając bezstronna potomność, choćbyście najczystszy duchem byli brali, przecież spojrzysz z pogardą na dzieci wasze, a wasze imiona przytoczy na nazwisko krajowej zbrodni.

Przeciwnie, oddaniem tych starostw usprawiedliwie⁶⁷⁵ się potomności. Zamkniecie usta nieprzyjaciółom. Rozwiązecie zawieszony o was sąd publiczności, która oto w ten moment zwróciła na was samych oczy. Po tym kroku, który tu w tej okoliczności uczynicie, wyrzeczcie swoje zdanie. Bądźcie pewni, iż publiczność jak surową, tak i sprawiedliwą być umie.

Znajcie i to, że województwa będą umiały ocenić ten dobrowolnie oddany w teraźniejszej potrzebie ratunek Ojczyźnie.

Nareszcie powiedzmy sobie po Bożemu prawdę: *trzymacie rzecz cudzą*. Czyliście ją niewinni, czy niecnotliwi wzięli — zawsze niegodziwie, bo nie od Sejmu prawego, ale od zgrai sprzysięgłych na Rzeczpospolitą zdrajców.

— Ozdobo Polaków! Sejmie teraźniejszy! Nie zostawiaj ubogiej Ojczyzny majątku w ręku cudzych. Już oni są winni. Już nie warci trzymać go dalej, kiedy nie mają tyle duszy, aby się zmiękczyli nad losem Ojczyzny i poświęcili Jej go w dobrowolnej ofierze.

DOBRA STOŁOWE⁶⁷⁶ KRÓLEWSKIE

Polityczne związki wyciągają⁶⁷⁷ koniecznie od Polski rolnictwa poprawy. Chcąc rolnictwo poprawić, trzeba właścicieli⁶⁷⁸ ziemi powiększyć⁶⁷⁹.

Król własności ziemi mieć nie może, bo on zrzekł się nawet wszelkiej własności osobistej, poświęcając się cały na usługi towarzystwa⁶⁸⁰. *Dobra stołowe* są nadto rozległe, aby jeden właściciel mógł je pożytecznie dla kraju urządzić, osobliwie właściciel król, który nawet ich widzieć nie może. Jeżeli Tron elekcyjny, natenczas król, nie będąc właścicielem, tylko użycielem⁶⁸¹ doczesnym, nie uczyni wielkich i nie utrzyma ciągle wydatków gruntowych, chyba takie, z których więcej ekonomom, komisarzom, niżeli ziemi poży-

Król, Ziemia

⁶⁷¹Najszlachetniejsi — ustęp cały do końca jest echem rozpraw sejmowych nad sprawą starostw (luty — marzec 1789). [przypis redakcyjny]

⁶⁷²prawie (daw.) — tu: prawdziwie, naprawdę, bez wątpienia. [przypis edytorski]

⁶⁷³braliście — rozdanie starostw w dzierżawę wieczystą (uchwały Delegacji z 3 i 4 lutego 1775, zatwierdzone przez Sejm) przez Komisję Rozdawniczą, złożoną z zauszników Ponińskiego i Stackelberga; starostwa wakuujące rozdawane natychmiast, na inne rozdawane ekspektatywy, tj. prawo objęcia dzierżawy po śmierci żyjącego starosty; o zyskowności świadczy, że Szczęśny Potocki, bardzo w interesach rządny, nakupił ekspektatyw za milion zł. polskich; o moralnej stronie, że obdarowani uważani byli za Sejmu Czteroletniego za pohańbionych i zaprzedańców (ich wykaz zwany «czarną księgą»), i że nawet za czasów Sejmu Podziałowego były wypadki odmowy przyjęcia starostwa ofiarowanego (Czetwertyński). [przypis redakcyjny]

⁶⁷⁴Dwór Moskiewski — w wydaniu z 1816 r.: dwór obcy. [przypis edytorski]

⁶⁷⁵usprawiedliwie się — przykład dał ks. Hieronim Sanguszko, wojewoda wołyński, zrzekając się na sesji 6 marca 1789 r. dwóch starostw, Czerkaskiego i Kazimierskiego. [przypis redakcyjny]

⁶⁷⁶Dobra stołowe — przeznaczone jako uposażenie króla, nie rozdawane starostom, ale wypuszczane w dzierżawę; dzielone na *ekonomie* (klucze); kwarty nie płaciły; król z ich dochodów ponosić za to musiał te wydatki publiczne, do których zobowiązał się przy objęciu tronu. [przypis redakcyjny]

⁶⁷⁷wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁶⁷⁸właścicieli — dziś popr. forma B. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁶⁷⁹właścicieli ziemi powiększyć — tj. zwiększyć liczbę właścicieli ziemi. [przypis edytorski]

⁶⁸⁰towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁶⁸¹użytelem — użytkownik. [przypis edytorski]

ku przybędzie: będą to najczęściej wydatki fantastyczne⁶⁸², z modą mieniające⁶⁸³ się, ale tam nigdy ta ziemia nie doświadczy tych dobroczynnych staranności, których doznałaby od właściciela partykularnego, co dzień i noc przemyśla, jak by jej najlepiej dogodził. Więc tak wielka część kraju zaniedbana nie wyda tych urodzajów, jakie dzisiaj krajowi wydawać powinna, aby kraj mógł obronę dla niej obmyślić.

Poznały to we wszystkich krajach terazniejsze tak rządne i tak zysku chciwe udzielne domy, kiedy wszędzie starają się zmniejszyć dobra stołowe. Jeżeli Tron sukcesjonalny⁶⁸⁴, natenczas nie tylko związki zewnętrzne, ale wszelki między Narodem i między królem wewnętrzny stosunek przestrzega i obowiązuje, aby naród królom z prawem następstwa nigdy dóbr wielkich nie nadawał. Wieki świadkiem, — królowie są bardzo krótkiej pamięci. Nikt łatwiej nie zapomina jak król sukcesjonalny, że to wszystko, co ma, tylko mu do używania Naród pozwolił, własność zaś przy sobie⁶⁸⁵ zostawił. Stałoby się więc wkrótce, iż dobra stołowe nazwaliby królowie swoją własnością. Tym sposobem już zaczynałby ginąć ich zawisłość od narodu związek. Tęgo każdy naród najwięcej przy ustawie Tronu sukcesjonalnego przestrzegać powinien, aby ten związek zawisłości królów od Narodu tak sobie zabezpieczył, iżby nigdy zaginąć nie mógł.

To stanie się, gdy wszystkie królów potrzeby tak urządzone zostaną, iż nic używać, nic osiągnąć nie potrafią, tylko przez ręce Narodu. Królowie sukcesjonalni żadnej własności w narodzie mieć nie powinni. Naród powinien im wyznaczyć pensję⁶⁸⁶. Ta tylko od Sejmu do Sejmu trwać będzie. Na każdym Sejmie o dawnej pensji potwierdzenie, albo o nowej wyznaczenie królowie starać się muszą.

Królowie⁶⁸⁷ są to ludzie straszni narodom. A ponieważ przez tysiące lat, tak dobrze ułożyli swoje rzeczy w Europie, iż dzisiaj bez nich nie mogą się obejść wielkie narody, przeto dzisiaj to złe, choć niebezpieczne, ale potrzebne, z starannością u siebie chować trzeba. Ale nie należy zaniedbywać przy urządzeniu sukcesjonalnego Tronu tych ustaw, które by uczyniły Naród królom potrzebny i przypominały im, że *wszystko, co mają, mają od Narodu i z woli Narodu*.

Z takich powodów⁶⁸⁸ Rzeczpospolita powinna równie, jak starostwa, tak i dobra stołowe między obywateli podzielić z prawem wiecznej dzierżawy, czyli dziedzictwa. Intrata, aby stała była, równie jak w starostwach na miarę zboża wyprowadzoną będzie. Cena co trzydzieści lat odmieni się sposobem wyżej opisanym. Na intracie z tych dóbr będzie zapewniona pensja królów, ale z tym ostrzeżeniem, iż nie prosto od dzierżawców, ale tylko z rąk Narodu⁶⁸⁹ odbierać ją będzie; dlatego o pozwolenie jej używania, równie, jako gdyby ten dochód nie wystarczał, i o przyczynienie pensji co dwa lata, to jest, na każdym Sejmie starać się będą⁶⁹⁰.

Pensja⁶⁹¹, którą Rzeczpospolita dzisiaj Koronie wyznaczyła, jest przy ubóstwie kraju nadto wielką. Więcej blasku, więcej wspaniałości Tronowi przybędzie, kiedy, odłożywszy⁶⁹² połowę tej pensji na wojsko, sto tysięcy żołnierza stanie przy powadze i obronie

Król, Naród, Władza

⁶⁸²fantastyczne — mające źródło w kaprysie (fr. *de fantaisie*); np. pałace, ogrody, zwierzyńce. [przypis redakcyjny]

⁶⁸³mieniać się (daw.) — zmieniać się. [przypis edytorski]

⁶⁸⁴sukcesjonalny — z ustalonym następstwem; [dziedziczny; Red. WL]. [przypis redakcyjny]

⁶⁸⁵własność zaś przy sobie zostawił — zgodne z duchem i praktyką dawnego polskiego prawa publicznego, oraz z teoriami o państwie opartymi na uznaniu *prawa naturalnego*; absolutyzmy zachodnie hołdowały na ogół teorii włoskich i niemieckich kameralistów, według których własność korony, różna od własności prywatnej monarchy jako człowieka, jest powierzonym jego pieczy dobrem państwa, on zaś, jako państwa tego wyobraziciel [przedstawiciel; uosobienie; Red. WL] i władca udziałny, nie jest obowiązany do rachunku ze swego zarządu; w praktyce wychodziło to na uznanie dóbr korony za ordynację domu panującego. [przypis redakcyjny]

⁶⁸⁶pensja — tzw. „lista cywilna”; pensja — dziś popr. forma B. lp: pensję. [przypis redakcyjny]

⁶⁸⁷Królowie — w wydaniu z 1816 r.: Jedynowładni królowie. [przypis edytorski]

⁶⁸⁸Z takich powodów — w wydaniu z 1816 r.: Z tych i wielu innych powodów. [przypis edytorski]

⁶⁸⁹Narodu — tu: Sejmu. [przypis redakcyjny]

⁶⁹⁰ale z tym ostrzeżeniem (...) na każdym Sejmie starać się będą — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁶⁹¹Pensja — według Korzona dochody Stanisława Augusta wynosiły w roku rachunkowym 1788/89 ogółem z górą 7.600 tys. zł. polskich. [przypis redakcyjny]

⁶⁹²kiedy, odłożywszy połowę tej pensji na wojsko, sto tysięcy żołnierza stanie przy powadze i obronie jego — dziś popr.: kiedy odłoży połowę tej pensji na wojsko i sto tysięcy żołnierza stanie przy powadze i obronie jego; a.: odłożywszy, dotyczy się stu tysiącami wojska. W XVIII w. zasada zgodności podmiotu zdania głównego i imiesłowu uprzedniego czynnego jeszcze nie obowiązywała powszechnie, wzorowano się na języku francuskim, w którym powyższy zwrot brzmiałby poprawnie. [przypis edytorski]

jego. Przestańmy na tym, kiedy Tron Polski ukaże w Europie tę świetność, którą ma Tron Pruski.

W Berlinie dwór króla, królowej i książąt tylko jeden milion dwieście tysięcy talarów ma pensji rocznej.

Trzeba, aby król mógł mieć przy swojej pensji królewskie potrzeby i wygody. Ale trzeba pilnie tak wymiarkować tę pensją, aby Królowie Polscy nie mogli nigdy ani urzędy⁶⁹³, ani polskimi pieniędzmi przekupywać Polaków.

Sześć milionów, rachując w to intraty dóbr stołowych, jeżeli wystarczają na dwór Króla Pruskiego z rodziną, są dostateczną pensją dla Królów Polskich. Reszta niech idzie na wojsko.

DOBRA DUCHOWNE

Książdz, Interes

Ten każdy obywatel, który kocha swój kraj, wewnętrzną spokojność jego i biskupów cnotę, winien podziękowanie wiecznemu w dziejach naszych Sejmowi za porównanie intrat⁶⁹⁴ tych urzędników⁶⁹⁵, których dostojęństwo równe, za usunięcie pokusy złego od duchowieństwa, na które cały lud, gdyby na żywe cnoty obrazy patrzy. A gdy widzi po tej stronie biskupów, po której złe broją, po której cudzoziemskie, albo złych królów intrygi⁶⁹⁶, — lud pospolity, nie widząc skrytej przyczyny, sądząc, iż sama cnota świętobliwie męża⁶⁹⁷ prowadzi, rzuca się ślepo za szanownym przykładem w sidła swojej zdrady. Lud oświecony gorszy się, znając powodem tej podłości brzydką chciwość bogatszego biskupstwa. Przez zrównanie intraty biskupów Sejm 1790⁶⁹⁸ z przyjaciół i niewolników Tronu powiększył liczbę poważnych przyjaciół i obrońców kraju.

Lecz przez urządzenie zabranych dóbr nie poprawił w nich tej drugiej wady, rolnictwu szkodliwej. Jak przedtem biskup, tak teraz i bardziej jeszcze sześćioletni posesor do wielkiej doskonałości tych dóbr nie przyprowadzi, wydatków gruntowych żadnych nie uczyni. Bez tych rolnictwa poprawa jest niepodobną. Przecież do tego koniecznie dążyć trzeba. Tak nam sąsiedzi każą.

Ta wada poprawioną zostanie, gdy równie i tym samym sposobem, jak starostwa, dobra stołowe, tak i dobra biskupów w wieczną dzierżawę puszczone będą. Niechaj tylko te spustoszone dobra poznają staranie dziedzica, wkrótce one insze plony krajowi corocznie przynosić będą. Tym zaś sposobem Rzeczpospolita podwójnie zyska: fundusz na wojsko będzie trwał i co trzydzieści lat wzrastał, a kraj z tej ziemi corocznie większe odbierze urodzaje, o co nam się najusilniej starać potrzeba w wszystkich dobrach.

Nadto otworzy się włościanom droga do własności. Czego przykład najpierwej dobra królewskie, dobra narodowe dawać powinny.

Przestrzegam tu po drugi raz i niech to będzie pamiętnym dla Rzeczypospolitej od kochającego Polaka⁶⁹⁹ upomnieniem, aby nigdy nie pozwalała na sprzedanie wiecznie z prawem własności ani starostw, ani dóbr duchownych, albowiem straci fundusz stały swojej obrony. *Zawsze niepożytecznie dla towarzystwa⁷⁰⁰ sprzedawać te dobra, których właścicielem towarzystwo.* Albowiem suma za nie wzięta tak się prędko rozejdzie, jak podczas wojny tureckiej znikła suma Kasy Religii⁷⁰¹ w państwach Cesarza. Ani Rzeczpospolita

⁶⁹³urzędy — dziś popr. forma N. Im: urzędami. [przypis edytorski]

⁶⁹⁴porównanie intrat — dokonane mocą konstytucji sejmowej z 24 lipca 1789, która wyznaczyła biskupom wynagrodzenie ze Skarbu, w zamian za konfiskatę uposażeń w nieruchomościach (rocznie: prymas 200 tys., inni biskupi łacińscy po 100 tys., unicy po 50 tys. zł. pol.); por. *Uwagi nad życiem Jana Zamoyskiego*, str. 84. [przypis redakcyjny]

⁶⁹⁵urzędnik — tu: biskup; por. niżej o plebanach jako urzędnikach. [przypis redakcyjny]

⁶⁹⁶intrygi — nie było od nich wolne grono ówczesnych biskupów polskich; kilku jawnie zaprzeczanych było Rosji, jak kanclerz Młodziejowski, prymas Podolski, a z żyjących i czynnych w r. 1789 Kossakowski i Massalski; Rybińskiego słusznie podejrzewano o zaprzecanie się Prusom; nieposkromiona ambicja pchała prymasa Poniatowskiego do postępów wartości moralnej wątpliwej; ale inni, jak Krasiński, Garnysz, należeli do najlepszych jednostek ówczesnych. [przypis redakcyjny]

⁶⁹⁷świętobliwie męża — dziś popr. forma B. Im: świętobliwych mężów. [przypis edytorski]

⁶⁹⁸1790 — powinno być 1789; ale Sejm trwał ciągle w chwili ogłoszenia *Przestróg dla Polski*. [przypis redakcyjny]

⁶⁹⁹od kochającego Polaka — w wydaniu z 1816 r. te słowa usunięto. [przypis edytorski]

⁷⁰⁰towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁷⁰¹Kasa Religii — fundusz, utworzony przez Józefa II ze sprzedaży konfiskowanych od r. 1781 majątków zakonnych w krajach cesarskich, przeznaczony na utrzymanie zwolnionych z klasztorów zakonników i zakonnic,

niegdy nie pozwoli na rozdanie rzeczonych dóbr w dzierżawę wieczną z wyprowadzeniem raz na zawsze intraty pieniężnej, bo z czasem więcej by trzeba biskupom, królom płacić, niżeliby intrata z dóbr stołowych i biskupich wynosiła.

Rozkazało prawo, aby dobra zakordonowanego⁷⁰² duchowieństwa⁷⁰³ były wieczne sprzedane z prawem własności, a suma za nie ma pójść na zapłacenie długu zaciągniętego na wojsko. Cena tych dóbr wynosi do trzech milionów złotych, intrata roczna około stu pięćdziesiąt tysięcy. Więc gdyby Rzeczpospolita te dobra z intratą na miary zboża wyprowadzoną była rozdała w wieczną dzierżawę z prawem dziedzictwa, przez takie urządzenie byłaby w lat szesnaście, z prowizją⁷⁰⁴ rachując, wybrała cenę tych dóbr, trzy miliony, na zapłacenie zaciągniętego długu, a zostawałoby się sto pięćdziesiąt tysięcy intraty rocznej na fundusz wojska.

Ojczyzna nasza jest uboga. Zbierajmy zewsząd fundusze! Jeszcze te dobra nie są sprzedane. Jeszcze Rzeczpospolita ma czas sobie na wojsko i ten fundusz zapewnić!

Pod tym słowem: *dobra duchowne* — nie tylko dobra biskupów, ale dobra całego w Polsce duchowieństwa rozumiem.

Niechaj prawo zakaże czynić *kompozyty*⁷⁰⁵ wieczne za dziesięciny z plebanami, bo na tym kraj traci. Albowiem Rzeczpospolita zawsze będzie musiała utrzymywać plebanów, gdy teraz czyniona kompozyta z czasem niewiele znaczyć będzie. Ale niechaj Rzeczpospolita sobie zabierze wszystkie dziesięciny in natura⁷⁰⁶ i niechaj puszcza je corocznie w dzierżawę. A ona sama niechaj z duchownymi uczyni wieczną kompozytę na pieniądze. Przez to w kilka lat zyska kilka milionów na wojsko.

Prócz plebana i biskupa, każdy inny duchowny jest niepotrzebny, a tym samym szkodliwy; bo tylko z cudzej pracy je i pije. Takiego wydatku utrzymywać Rzeczpospolita nie jest w stanie, kiedy związkiem politycznym przymuszona utrzymywać i żywić wojsko.

Pleban jest urzędnikiem krajowym. Ten ksiądz, i z powołania, i z obowiązku, i z swego urzędu w kraju, jest wszelkiego poszanowania godzien. Pleban jest rolnikowi i rzemieślnikowi, a tak całemu krajowi potrzebny. Więc całe towarzystwo, równie jak innych urzędników, tak potrzeby jego opatrywać powinno. Poprawy losu plebana w Polsce jest wielka potrzeba. Ale pod świętem tego kapłana nazwiskiem, załęgło się czasem próżniactwo.

Niechaj rząd nieużyteczne klasztory, wszystkie prebendy⁷⁰⁷: altarie, kanonie i doktory⁷⁰⁸, kolegiaty⁷⁰⁹, infułaty⁷¹⁰, opaty⁷¹¹, prałaty⁷¹², — i tych, co to są gdzieś w Turczach⁷¹³ biskupami⁷¹⁴, a chleb w Polsce zjadają, te wszystkie honory zyskowe, ale osoby nieużyteczne, a dzisiaj, z przyczyny potrzebniejszych wydatków na wojsko, szkodliwe, — w swoim kraju poznoś, z zapewnieniem posesji tym wszystkim, których prawo zastanie. Lecz po każdego długim życiu, Rzeczpospolita dobra tym sposobem, jak starostwa, rozda w wieczną dzierżawę z zapewnieniem pensji tym, których zostawi, a resztę obróci na fundusz dla wojska.

Ksiądz, Obowiązek

niezdolnych do pracy, oraz na cele dobroczynne; po wybuchu wojny austr.-tur. w r. 1788 cesarz użył tego funduszu na potrzeby wojenne. [przypis redakcyjny]

⁷⁰²*zakordonowany* — tu: taki, który znalazł się za granicą; od daw. *zakordonowy*: zagraniczny. [przypis edytorski]

⁷⁰³*dobra zakordonowanego duchowieństwa* — dobra położone w granicach Rzeczypospolitej, a stanowiące uposażenie parafii i klasztorów odpadłych w r. 1772 do Austrii. [przypis redakcyjny]

⁷⁰⁴*prowizja* — odsetki. [przypis redakcyjny]

⁷⁰⁵*kompozyta* — umowa o zamianie świadczeń w naturze na kwoty pieniężne. [przypis redakcyjny]

⁷⁰⁶*in natura* (łac.) — w naturze; składano je w zbożu, sianie itd.; w wielu miejscowościach przetrwały w tej postaci do drugiej poł. w. XIX. [przypis redakcyjny]

⁷⁰⁷*prebenda* — uposażenie osób duchownych. [przypis redakcyjny]

⁷⁰⁸*altarie, kanonie i doktory* — tu: uposażenie altarysty, kanonika i doktora teologii. [przypis redakcyjny]

⁷⁰⁹*kolegiata* — kościół nie katedralny, przy którym istnieje kapituła. [przypis redakcyjny]

⁷¹⁰*infułat* — duchowny, nie będący biskupem, ale mający prawo używania odznak biskupiej godności. [przypis redakcyjny]

⁷¹¹*opat* — przełożony klasztoru w niektórych zgromadzeniach zakonnych (np. benedyktynów, cystersów). [przypis redakcyjny]

⁷¹²*prałat* — honorowa godność, nadawana duchownym. [przypis redakcyjny]

⁷¹³*w Turczach* — dziś: w Turcji. [przypis edytorski]

⁷¹⁴*tych, co to są gdzieś w Turczach biskupami, a chleb w Polsce zjadają* — *in partibus infidelium* [łac.: w krajach niewiernych; Red. WL.], konsekrowani jako biskupi diecezji będących pod władzą niewiernych, działający gdzie indziej, jako koadiutorzy, sufragani itd. [przypis redakcyjny]

Bóg tu widzi czystość myśli, że nie piszę tego z jakowejś⁷¹⁵ niechęci ku temu świętobliwemu stanowi. Ale tak mi sędzić i mojemu krajowi radzić każe rozum, miłość narodu i te nieszczęsne, ale potężne zewnętrzne krajów Europy związki, do których niebaczne duchowieństwo wiele despotom dopomogło, a które teraz, pod niewolą i pod zniszczeniem, do siebie stosować się wszystkie kraje przymuszają. Owszem, podług mojego sposobu myślenia, lepiej by było dla rodzaju ludzkiego, aby towarzystwa, jeżeli koniecznie mają stan jaki żywić, żywiły spokojne i od krwi ludzkiej czyste duchowieństwo, niżeli te straszne, zawsze w zabójstwie człowieka ćwiczące się gotowe wojska. Lecz taki dzisiaj jest polityczny związek. On nad wszystkie czucia ludzkości silniejszy. Kto chce żyć, tak żyć musi, jak ten związek każe.

Dziś kanonik niepotrzebny. Żołnierz kraju jest obroną. Gdzie gwałt, tam nie ustami, ale bronią ratować należy. Trzeba rzucić wzgardę na kapituły i chóry. Niechaj z daleka od nich stroni młodzież. Niechaj karabin i harmata ciągnie wszystkich do siebie: w tych jednych zbawienie kraju!

Książd, Żołnierz

DOBRA KAWALERÓW MALTAŃSKICH⁷¹⁶

Religia, Obyczaje, Polityka

Cóż ten gatunek ludzi w Polsce robi?

Polska straciła morze. Polskę nie morskie, ale lądowe rozbójniki łupieżą. Poganie są Rzeczypospolitej najwierniejszymi przyjaciółmi⁷¹⁷ i obrońcami⁷¹⁸. To są chrześcijanie, którzy ją rozszarpali i którzy ją chcą zniszczyć.

Chociażby nasze dzisiejsze podatki przewyższały ten wydatek, jakiego wyciągają⁷¹⁹ terazniejsze Rzeczypospolitej potrzeby, jednakowoż nie radziłbym ich zbyteczności trwonić między ten prawdziwie śmieszny gatunek próżniaków⁷²⁰. Ale radziłbym to lepiej nędznemu rolnikowi powrócić. Kiedy już skarżymy się na podatek, kiedy wolimy krzywo przysięgać, aby tylko mało podatku zapłacić, kiedy ledwo Rzeczpospolita może wybrać połowę tego rocznego dochodu, jakiego na utrzymanie stu tysięcy wojska potrzeba, — jest nierządem, jest marnotrawstwem⁷²¹, rozrzucać kilkakroć sto⁷²² tysięcy, jedynie dla czczego imienia Kawalerów Maltańskich.

Niechaj te dobra będą rozdane także w dzierżawę wieczną z prawem dziedzictwa. Intrata miarą zboża oznaczona będzie, a cena co trzydzieści lat odmieni się. Taż intrata do funduszu wojska należeć powinna.

A ponieważ widziałem, jak na Sejmie marnie trawiła czas Polski rzecz Kawalerów Małty, nasłuchiłem się z żywym czuciem, iż więcej mógł w głosach posłów zwyczaj i stosowanie się do cudzoziemców w utrzymywaniu Kawalerów Maltańskich, niżeli rozum i stosowanie się do tychże cudzoziemców w utrzymywaniu równie licznego z nimi żołnierza, przeto następujący sposób uspokoi jeszcze i tych niemyślących, co więcej imienia, niżeli rzeczy szukają:

⁷¹⁵jakowejś — jakiejś. [przypis edytorski]

⁷¹⁶Kawalerowie Maltańscy — zakon rycerski pod wezwaniem św. Jana (Joannici, [Szpitalnicy; Red. WL]), założony w Palestynie w w. XII dla opieki nad pielgrzymami; wyparci z Ziemi Św. od w. XIV do XVI na wyspie Rodos (zwani Kawalerami Rodyjskimi); od r. 1530 na Malcie, zajmują się walką z korsarzami muzułmańskimi na Morzu Śródziemnym; w w. XVIII wszelkiej walki zaprzestali; godności zakonne honorowe; przetrwali do-tychczas jako instytucja dobroczynna (siedziba w Rzymie), opiekująca się chorymi i rannymi. [Dziś zakon jest wg wielu państw suwerennym podmiotem prawa międzynarodowego; Red. WL.]. [przypis redakcyjny]

⁷¹⁷przyjaciółmi — dziś popr. forma N. Im: przyjaciółmi. [przypis edytorski]

⁷¹⁸Poganie są Rzeczypospolitej najwierniejszymi przyjaciółmi i obrońcami — Turcja toczyła wojnę z Rosją w przymierzu z Konfederacją Barską, po czym zawsze okazywała sympatię dla polskich dążeń do wyzwolen-nych (w następstwie nie uznała rozbiorów). [przypis redakcyjny]

⁷¹⁹wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁷²⁰ten prawdziwie śmieszny gatunek próżniaków — zakon posiadał z dawna dwie komandorie w Polsce; na Sejmie podziałowym przyznano mu ponadto, za sprawą Ponińskiego, 120 tys. zł. polskich rocznie z dochodów byłej Ordynacji Ostrogskiej i utworzono wielkie przeorstwo polskie, oddane Ponińskiemu, z pensją 42 tys. zł. polskich; pomnożono też ilość komandorii; każda była prebendą dla honorowego komandora i kawalerów. [przypis redakcyjny]

⁷²¹jest marnotrawstwem rozrzucać kilkakroć sto tysięcy, jedynie dla czczego imienia Kawalerów Maltańskich — część posłów żądała powrócenia Rzeczypospolitej dóbr zakonu; za wstawieniem się nuncjusza papieskiego po-przestano na nałożeniu na nie podatku w wysokości 20 od sta dochodu (czerwiec 1789 r.). [przypis redakcyjny]

⁷²²kilkakroć sto (daw.) — kilkaset. [przypis edytorski]

Niechaj na tym funduszu ustanowiony będzie reiment⁷²³ pod nazwiskiem⁷²⁴ Kawalerów Maltańskich. Rozum, sprawiedliwość, rząd dobry wyciąga⁷²⁵, aby Polska płaciła tym, co ją bronią, a Kawalerom Maltańskim płacili ci, których oni bronią.

DOBRA SZLACHECKIE

Z siedmiu milionów Polaków tylko ledwo sto tysięcy osób wchodzi do towarzystwa⁷²⁶ i ma obywatelstwa prawo. Z dziewięciu tysięcy mil kwadratowych ziemi polskiej, tylko ledwo kilkaset mil kwadratowych mieć właścicieli⁷²⁷ może. Oprócz szlachty, żadnemu innemu Polakowi ani być obywatelem, ani być właścicielem nie jest wolno. Oto istota ustawy Rzeczypospolitej⁷²⁸, oto treść najgłówniejszych naszej społeczności⁷²⁹ warunków, z których wynikają wszystkie nasze cywilne i kryminalne prawa.

Tu to leży ta zasada, której trzyma się Narodu Polskiego ludność, bogactwa i moc, albo też narodu nieludność, ubóstwo i słabość. Jeżeli nasz kraj ludny, bogaty i silny, utwierdzamy jak najstarożytniej tę zasadę naszego szczęścia. Jeżeli nasz kraj nieludny, ubogi i słaby, rozrzucajmy czym prędzej tę zasadę naszego nieszczęścia.

Nie odmienimy się, jeżeli nie odmienimy gruntu. Tysiąc lat waha się, tłucze i rozbija nieszczęśliwy ten kraj, a dotychczas trwałości znaleźć nie może. Wewnętrzni burzami, zewnętrznymi gwałtami⁷³⁰ miotany, przez wszystkie wieki był głuchy, ślepy i zapamiętał na darzone mu ratunku sposoby.

Już miał zginąć. Lituje się raz jeszcze obrończe jego Bóstwo. Daje mu ostatni czas upamiętania.

Obywatele, których Niebo w tym czasie do rady wyznaczyło, zapomnijcie o sobie, a pamiętajcie, że w ręku⁷³¹ waszych złożyła Opatrzność losy tych milionów plemion⁷³², które następować będą. Od tego, a może już ostatniego, momentu zawisła⁷³³ ich dola. Wy w odpowiedzi⁷³⁴ będziecie Bogu za ich zgubę. Ratujcie cały na ród, a uratujecie siebie.

Tu zastanówcie się. Obejmijcie myślą wieki przeszłe, równajcie z nimi wieki przyszłe. Stosujcie Naród Polski do narodów innych.

Słuchajcie mię potem.

Jakiegokolwiek poczynicie w Rzeczypospolitej ułożenia, jakiegokolwiek porobicie w jej rządzie poprawy, jeżeli tej fundamentalnej ustawy nierządu feudalnego nie wzruszycie, będą to tylko odmiany powierzchowne. Przedłużą, ale nie odwrócą od narodu tej nieszczęśliwej epoki, tego powszechnego zburzenia, w którym nas ogarnie wewnętrzny albo zewnętrzny despotyzm.

Taka ustawa przeciwi się rozumowi. Potrzebować ludzi, a bronić, aby się w Rzeczypospolitej mieścili, wypędzać z kraju i tamować, aby się nie mnożyli; potrzebować podatków, przeto urodzajów, a nie dozwalać, aby się człowiek do pracy w roli przywiązywał, jest więcej jak ostatnim nierządem.

Taka ustawa sprzeciwia się Bogu. Niszczy wszystkie od Stwórcy człowiekowi nadane własności i prawa. Czytajcie prawa przyrodzenia⁷³⁵ człowieka. Potem rzućcie oczy na Polskę. Nie obaczycie, tylko⁷³⁶ próżniactwo i wstręt do pracy, tylko niewolę i gwałt.

Lecz to, że się nie zgadzamy z wolą Boga, że nie trzymamy człowieka w tym stanie, w którym go Bóg stworzył, — chcę mówić: prawa natury — mniej nas zastanawiać

⁷²³*reiment*, dziś *regiment* — pułk wojska. [przypis redakcyjny]

⁷²⁴*pod nazwiskiem* — tu: imienia. [przypis edytorski]

⁷²⁵*wyciągać* — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁷²⁶*wchodzić do towarzystwa* — być czynnym członkiem związku społecznego. [przypis redakcyjny]

⁷²⁷*właścicieli* — dziś popr. forma B. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁷²⁸*Oto istota ustawy Rzeczypospolitej* — te słowa znalazły się tylko w drugim spośród trzech wydań dokonanych za życia i z udziałem autora. [przypis edytorski]

⁷²⁹*wspólność* — dziś: społeczność. [przypis edytorski]

⁷³⁰*gwałty* — dziś popr. forma N. lm: gwałtami. [przypis edytorski]

⁷³¹*w ręku waszych* — dziś popr.: w rękach waszych. [przypis edytorski]

⁷³²*plemię* — tu: pokolenie. [przypis redakcyjny]

⁷³³*zawisła* (daw.) — zależy. [przypis edytorski]

⁷³⁴*w odpowiedzi* — odpowiedzialni. [przypis redakcyjny]

⁷³⁵*prawa przyrodzenia* — prawa naturalne. [przypis edytorski]

⁷³⁶*Nie obaczycie, tylko próżniactwo* — nie zobaczycie niczego innego, jak tylko próżniactwo; nie zobaczycie nic, oprócz próżniactwa (daw. konstrukcja składniowa). [przypis edytorski]

Pozycja społeczna

Historia

powinny, ile⁷³⁷ w terażniejszym związku krajów, w którym na samych prawach natury ustawę naszej Rzeczypospolitej zasadzać trudno, w którym ani takiej wolności, ani takiej własności, jaka z praw natury wypada, nadawać człowiekowi nie można. Bo prawa natury już we wszystkich krajach zniszczone. Dzisiaj nie ten związek, który Bóg między człowiekiem a człowiekiem stworzył, ale ten związek, który despotyzm między narodami postanowił, utrzymywać należy i pod ohydłą zgubą do niego stosować się każdy kraj musi.

Prawa natury przymuszają nas starać się o największą kraju szczęśliwość, prawa gwałtu politycznego o największą siłę. Nieposłuszeństwo prawom natury z wolna na narody ściąga karę. Nieposłuszeństwo prawom politycznym despotyzmu natychmiast pcha resztę naszego narodu w niewolę. Gdzie rządzą prawa natury, tam o dobre mienie starać się należy. Gdzie rządzą prawa gwałtu, tam tylko o obronie myśleć trzeba.

Obrona dzisiaj zawisa od podatków, podatki od urodzajów i ludności, urodzaje i ludność od rolnictwa, a rolnictwo od wydatków i pracy. Wszystkie obtaczające⁷³⁸ nas despotyzmy, wszystkie nakoło nas udzielne familie starają się najusilniej, wyszukują z natężeniem tych wszystkich sposobów, które by chęciły, ludziły i uwiodły w ich krajach wszystkich ludzi do ustawicznej pracy. Wpółrodku⁷³⁹ tak powszechnej działalności⁷⁴⁰ nieomylnie zginie ta rzeczpospolita, której ustawy zasadą nieludność, próżniactwo i wstręt do pracy człowieka.

Czyliż ta fundamentalna Rzeczypospolitej Polskiej zasada stosowną jest — już powiedziałem, że nie mówię: do prawa natury, lub do praw Boskich, z którymi wolniejsza sprawa, — ale do prawa politycznego Europy związku, u którego, równie jak w despotyzmie, nie ma litości, ani miłosierdzia? Czyliż ta ustawa Rzeczypospolitej, z innemi krajami równie dawna, postawiła nasz kraj na wyższym od innych, albo przynajmniej na równym stopniu ludności, bogactwa, podatków i obrony?

Tylko przez porównanie człowiek prawdy dochodzi. Stawmy obok Polski Prusy, Śląsk — te dawniejsze oderwy⁷⁴¹ od naszego kraju. Przyrównajmy ją do Saksonii, Czech, Austrii, całych Niemiec — krajów jednowładnie rządzonych. Wstyd mię iść dalej... Czym ukaże się nasza Rzeczpospolita w przystosowaniu do innych rzeczpospolitych, Szwajcarii, Holandii, Anglii. Te kraje od Polski mniejsze płacą podatku po dwieście, trzysta, pięćset milionów. Anglia, która co do rozległości w porównaniu do Polski prowincją nazwać się może, składa około tysiąca milionów złotych rocznego podatku, a cztery razy więcej zboża na rok eksportuje⁷⁴², niżeli cała Polska.

W tych krajach na miłę kwadratową wypada ludności 5000 dusz, podatku rocznego w jednych po sto dwadzieścia tysięcy, w innych po sto czterdzieści tysięcy złotych. W Polsce ledwo na miłę kwadratową wypada ludności 700 dusz⁷⁴³, a podług ostatniego wyznania dochodów tylko na miłę kwadratową wynosi 600 złotych podatku rocznego. Oto smutny nasz widok, tu otwarta nasza niedołężność.

Nie są to słowa. Tu rzecz oczywista. Jest konieczna przyczyna, czemu jedna ziemia rok w rok po 10 do 12 ziarn⁷⁴⁴ wydaje, a czemu na drugiej ledwo jedno ziarno pożytku bywa. Nie może być inaczej, jest i tu przyczyna, czemu Polska tak jest nieludną i tak ubogą, kiedy sąsiedzkie kraje tak są bogate i tak ludne. Nie użytość ziemi, ani jakiekolwiek złe skłonności w rodzie Polaków nie są tą przyczyną, albowiem Polska była jednym krajem z państw Europy najszczęśliwiej położonym. Leżała między dwiema morzami: z jednej

Sprawiedliwość, Polityka

Polska

⁷³⁷ile — niż. [przypis redakcyjny]

⁷³⁸obtaczający (daw.) — dziś: otaczający. [przypis edytorski]

⁷³⁹wpółrodku — tu: wśród. [przypis edytorski]

⁷⁴⁰działalność — tu: aktywność; skuteczność. W wydaniach z końca XVIII w.: dzielności. [przypis edytorski]

⁷⁴¹oderwy — tu: fragmenty oderwane. [przypis edytorski]

⁷⁴²Anglia (...) cztery razy więcej zboża na rok eksportuje, niżeli cała Polska — zmieniło się to w w. XIX po zniesieniu cła na zboże przywożone; dziś [w 1926 r.; Red. WL] sprowadza Anglia z zewnątrz prawie całe swoje zapotrzebowanie płodów rolnych, w zamian za wytwory górnictwa i przemysłu. [przypis redakcyjny]

⁷⁴³700 dusz — obliczenie niecisłe; zważywszy mniejszą nieco przestrzeń i znacznie większą ludność, obliczenie gęstości zaludnienia Polski r. 1791 daje 931 na miłę² geogr. (Korzon); Staszic przesadził gęstość zaludnienia Anglii: w końcu w. XVIII wynosiła 3,127 w królestwie Anglii, 2,361 w Irlandii, 992 w Szkocji; por. stosunek obecny [w 1926 r.; Red. WL]: Polska 70 głów na 1 km², Wielka Brytania z Irlandią 150; Francja 71. [przypis redakcyjny]

⁷⁴⁴po 12 ziarn — z jednego zasianego ziarna; tj. po 12 jednostek miary z każdej wysianej jednostki. [przypis redakcyjny]

strony morze północne, z drugiej Morze Czarne dawało na morza południowe. Środkiem do obydwóch płynęły wielkie spławne rzeki i łączyły niejako w Polsce jedną północ z południem. Ziemia, ledwo nie po wszystkich powiatach, nadzwyczaj obfita i bujna, obrodna w zboża, sól, kruszce, zwierzęta i ludzi. Skłonności narodu najwyborniejsze: żywiość, przenikłość⁷⁴⁵, rozum, czerstwość, krzepkość, do wszystkiego wielka zdarność, dzielność i męstwo Polaka urodzoną własnością.

Cóż by z tak przecudnego materiału nie był wyrobił rząd dobry? Jakież to bogactwa, wieleż to milionów ludzi, wiele to milionów podatku dla obrony tej bogatej ziemi nie byłoby opatrzyło własności gruntowej prawo⁷⁴⁶? To wszystko leży zatlumione. Bezecny przesąd dusi życia nasiona. Głupi gwałt sam posieć nie może, sam pracować, ani płacić nie chce, sam się obronić nie potrafi, — a odpycha, wiąże, krępuje ziemię i ludzi. Uciska w nich czucie, aby się nie mnożyli i aby nie pracowali.

Stało się. Ta w Europie najobfitsza ziemia, która by dzisiaj być powinna najbogatszą, nosić na sobie narody najwspanialsze, wydawać tysiąc milionów na swoją obronę i żywić około trzydziestu milionów ludzi, — ta wielka ziemia jest w Europie najuboższą. Ona jedna nad swoim szczupłym narodem widzi powszechną wzgardę. Podaje sześć milionów złotych na swoją obronę, a od lat tysiąca nie pomnaża się, ale tylko kiśnie na niej kilka milionów ludzi.

I któż jest tak srogim nieprzyjacielem tej ziemi? Któż trzyma Polaków w tym niedołęstwie? Fundamentalna Rzeczypospolitej zasada i przesądów upór.

Szlachta Polska w takim zacięciu obstaje przy tej nierozumnej ustawie niewoli człowieka i ziemi, jak ów fanatyzmem zaślepiony Turczyn przy swoim Alkoranie⁷⁴⁷. Głupi! Zasadzając swoją niezwykłość⁷⁴⁸ na baśniach, co dnia nikczemnie i ginie, — on, przed którym, gdyby sobie rząd obrał, drżałaby cała Europa. Podobnie szlachta w Polsce na bezprawiu, na krzywdach, na szkodliwych krajowi przywilejach, na niewoli rolnika gruntując swoją wielkość, staje się w Europie słabą, wzgardzoną, od przemożnych łaski, albo od ich gwałtu zawisła, — ona, która, obrawszy sobie za przykład szlachtę angielską, byłaby potężnym mocarstwem.

Gdybyśmy ustawę naszej Rzeczypospolitej byli wzięli od naszego nieprzyjaciela największego, gdybyśmy jej układ byli oddali carom Moskiewskim, albo jakiemu innemu na naszą zgubę czatującemu despotce, nie byłby mógł nad teraźniejszą jej zasadę nic wynaleść stosowniejszego do tych swoich zamiarów, aby Polska nie mogła być nigdy ludną, nie mogła być bogatą i nie mogła w równej z nim mierze złożyć podatków dla swojej obrony.

Wnijdźmy⁷⁴⁹ gruntownie w rozpoznanie tej ustawy, czyli tego źródła ubóstwa i słabości Polaków. Najlepiej odkryje nam jej nieprawość przystosowanie⁷⁵⁰ kraju, niedawno przez Dom Austriacki wydartego Polsce: w tego rozmiarze, gatunkach ludności widzieć na oko naszego kraju niezdolność.

Z tego przystosowania ukazują się, że w Polsce starostwa, dobra stołowe i dobra duchowne więcej, jak trzecią część ziemi zajmują. Polska ma dziesięć tysięcy mil⁷⁵¹ kwadratowych, więc około czterech tysięcy mil podpada dobrom, które nigdy właściciela mieć nie mogą, — tylko sześć tysięcy mil kwadratowych zostaje się na dobra ziemskie.

Z dalszego przystosowania kordonu cesarskiego okazuje się, że w Polsce lasy, stawy, pastwiska, jeziora, rzeki, drogi, miast i wsiów⁷⁵² siedliska przeszło połowę ziemi w dobrach

Szlachcic, Pozycja społeczna

Szlachcic, Mądrość,
Upadek, Obcy, Sąsiad,
Polityka, Obyczaje

Wróg

⁷⁴⁵przenikłość — przenikliwość, bystrość. [przypis redakcyjny]

⁷⁴⁶własności gruntowej prawo — tj. prawo do dziedzicznego posiadania ziemi bez względu na stan. [przypis redakcyjny]

⁷⁴⁷Alkoran, dziś: Koran — święta księga islamu. [przypis edytorski]

⁷⁴⁸Zasadzając swoją niezwykłość na baśniach — wojna z innowiercami jest dla wyznawców islamu wojną świętą, podjętą w sprawie Boga, który nie może być zwyciężony. [przypis redakcyjny]

⁷⁴⁹wnijść (daw.) — wejść. [przypis edytorski]

⁷⁵⁰przystosowanie kraju, niedawno przez Dom Austriacki wydartego Polsce — mowa o pierwszym katastrze gruntowym Galicji, zwanym Metryką Józefińską od imienia zleceńodawcy, cesarza Józefa II. W 1785 r. urzędnicy dokonali spisu granic gmin i poszczególnych posiadłości, dokładnie scharakteryzowali wielkość i rodzaj każdego kawałka ziemi wraz z budynkami. Zewidencjonowano właścicieli ziemi i wysokość płaconych przez nich podatków. Jeszcze dziś akta te dostarczają bardzo cennego materiału do badań nad historią polskiej demografii i gospodarki, a także danych geograficznych i genealogicznych. [przypis edytorski]

⁷⁵¹dziesięć tysięcy mil — według Korzona tylko 9438 mil² geogr. [przypis redakcyjny]

⁷⁵²wsiów — dziś popr. forma D. lm: wsi. [przypis edytorski]

ziemskich obejmują, więc z sześciu tysięcy mil kwadratowych dóbr szlacheckich, ledwo trzy tysiące znajduje się ziemi ornej. Tak wielka rozległość pustej i dzikiej ziemi okazuje, że więcej właścicieli⁷⁵³ potrzeba. A dzika Rzeczypospolitej ustawa grozi człowiekowi, aby się o nabycie własności ziemi starać nie mógł pod kadukiem⁷⁵⁴.

Dalsze porównanie odkrywa, iż w siedmiu milionach⁷⁵⁵ Polaków tylko sto tysięcy szlachty⁷⁵⁶ osób płci męskiej znajduje się z małoletnimi syny⁷⁵⁷. Więc ledwo jest kilkadziesiąt tysięcy osób w tak niezmiernym kraju do nabycia własności zdalnych.

Nadto w dobrach nawet szlacheckich, prawa własności używających, nie wszystkie grunta podpadają staranności właściciela. Wszystkie dobra szlacheckie dzielą się na *grunta chłopskie i grunta dworskie*⁷⁵⁸. Obaczmy, że pierwsze rodzą bez wszelkich wydatków. Drugie niezmiernie czynią wydatki, ale te tak są nieużytecznie dla kraju rozrządzone, że bardzo mały czynią pożytek.

W rozmiarze⁷⁵⁹ krajów Polsce od⁷⁶⁰ Cesarza zabranych okazało się, że w dobrach ziemskich chłopci trzymają gruntów trzy części, a tylko część czwarta wypada na folwarki pańskie. Więc w Polsce z tych trzech tysięcy mil kwadratowych ziemi rodzajnej⁷⁶¹, która znajduje się w dobrach szlacheckich, dwa tysiące dwieście mil kwadratowych jest gruntu chłopskiego, a tylko osiemset mil zabierają wszystkie dziedziczne folwarki⁷⁶².

Więc Polska ma dziesięć tysięcy mil kwadratowych kraju do obrony, a tylko do ośmiuset mil kwadratowych ma właścicieli⁷⁶³. Reszta, dziewięć tysięcy dwieście mil, leży zaniedbana bez właściciela, z tym barbarzyńskim zakłębem, aby się o jej własność żaden starać nie ważył. Jakież to nierozumny bezrząd! W kraju dziesięć tysięcy mil kwadratowych rozległym, tylko osiemset⁷⁶⁴ mil staraniu i uprawie właściciela podpada!

I myż⁷⁶⁵ — do tego stopnia zaślepieni — sądzą jeszcze, że bez odmiany tego nierządu Polska w Europie sławną i poważną być może? I myż rozumiemy, że kraj tak obszerny bez uprawy rolnictwa, bez właścicieli, bez ludzi, dzikość i puszcze jego prawem uświęcając, stanie w równej wadze z teraźniejszymi Europą mocarstwami⁷⁶⁶, wydawać potrafi te niezmiernie miliony, które dzisiejszy sposób obrony wyciąga⁷⁶⁷? I znajdzie się w Polsce tak mało oświecony obywatel, który nie powstydy się utrzymywać, że bez rozciągnięcia prawa własności na całą ziemię, bez poprawy rolnictwa, bez ludności będziemy mogli, stosownie do wzrastających rok w rok naokoło nas wojsk, pomnażać nasze podatki i wojsko?

Sami własność ziemi sobie zostawując, a od podatków usuwając się, gdy zwalimy koniecznie potrzebne podatki na stany bez własności, — nie przeglądamyż okropnego końca? *Niewolnik, a podatkiem obarczony człowiek jest blisko rozpacz*. Jego podatek spada na jego ostatnie potrzeby, odejmuje mu chleb od gęby. Dotychczas chłop i mieszczanin, chociaż widział dla siebie większe przywileje w krajach sąsiedzkich, lecz ponieważ mało podatku w Rzeczypospolitej płacił i na rekruta dzieci mu nie brano, przywiązywał się do

Pozycja społeczna, Chłop,
Krzywda

Patriota

⁷⁵³właścicieli — dziś popr. forma D. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁷⁵⁴pod kadukiem — kaduk (z łac. *caducus*): niczyj, bepański; tu mowa o zasadzie z prawa rzymskiego, dotyczącej własności, która nie może zostać przejęta. [przypis edytorski]

⁷⁵⁵w siedmiu milionach Polaków — w r. 1791 (wg Korzona) 8.800 tys. [przypis redakcyjny]

⁷⁵⁶sto tysięcy szlachty — liczba za mała nawet, jeśli tylko uwzględnić ziemiaństwo, które wynosiło w r. 1791 (Korzon) 318 tys., czyli nie mniej niż 155 tys. głów płci męskiej; ogół szlachty, razem z nieposesjonatami i szaraczkami, wynosił 725 tys. [przypis redakcyjny]

⁷⁵⁷syny — dziś popr. forma N. lm: synami. [przypis edytorski]

⁷⁵⁸grunta chłopskie i grunta dworskie — ziemia będąca w wyłącznym użytkowaniu chłopów, w zamian za co odrabiali pańszczyznę, i ziemia będąca w bezpośrednim użytkowaniu dziedzica; właścicielem jednych i drugich był dziedzic. [przypis redakcyjny]

⁷⁵⁹rozmiar — tu: pomiar, spis, ewidencja. [przypis edytorski]

⁷⁶⁰od Cesarza zabranych — dziś: przez Cesarza zabranych. [przypis edytorski]

⁷⁶¹rodzajny (daw.) — uprawny, urodzajny. [przypis edytorski]

⁷⁶²dziedziczne folwarki — zgodność tego obliczenia z rzeczywistością bardzo wątpliwa; w zaborze austr., z którego Staszic czerpie materiał porównawczy, nie było prawie szlachty szaraczkowej, tak licznej na Mazowszu, Podlasiu i niektórych warstwach litewskich; nie było także tak wielkich stosunkowo przestrzeni ziemi folwarcznej, jak na Ukrainie. [przypis redakcyjny]

⁷⁶³właścicieli — ludzi troszczących się o ziemię, której są właścicielami [dziś popr. forma D. lm: właścicieli. Red. WL]. [przypis redakcyjny]

⁷⁶⁴osiemset — dziś: osiemset. [przypis edytorski]

⁷⁶⁵myż — my; my przecież; my właśnie. [przypis edytorski]

⁷⁶⁶mocarstwa — dziś popr. forma N. lm: mocarstwami. [przypis edytorski]

⁷⁶⁷wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

Polski. Lecz gdy ten chłop i mieszczanin, z mniejszymi przywilejami, w Rzeczypospolitej będzie równie na żołnierza ciągniony i podatkami obarczony, jak pod despotyzmem, gdzie większe dla siebie znajdzie przywileje i wolniejsze sposoby do zarobku i pracy, stanie się z Polaka nieprzyjacielem Polski. Będzie Rzeczpospolita nosić w swoich wnętrznościach przyjaciół ruskiego, albo pruskiego, austriackiego, albo polskiego despoty. Biada naten-
czas szlachcie! Biada nieszczęśliwym dzieciom naszym! — Okrutny człowiek, kiedy się mści swojej długiej krzywdy.

Prawo natury, prawo Boga, miłość nas samych⁷⁶⁸, miłość naszego potomstwa, miłość wolności, miłość kraju — zgoła, co jest najświętszego zaklina nas, abyśmy się upamiętali. Nadto wszystko, związki polityczne grożą zgubą i hańbą, jeżeli nie polepszymy rolnictwa, jeżeli nie *weźmiemy przez prawo własności do pracowania koło tej wielkiej ziemi wszystkich ludzi*.

Taka ustawa była dobrą przed dwiema wieki⁷⁶⁹. Odmieniło się wszystko i odmienia ustawicznie. Polacy jedni od tego powszedniego ruchu chcą być wyjętymi. Uporczywi! im więcej się upieramy, tym straszliwiej zginiemy. Zetrze nas i zniszczy moc panująca.

Kiedy Mahomet Alkoran pisał, był czas zabobonu i ciemności. Kiedy dzisiejsza ustawa Polski stawała, był czas nierządu i dzikich hord najazdów. Dziś gwałt jeszcze daje prawa. Ale na miejscu zabobonów i ciemności stoi najprzezorniejsza polityka i najdoskonalsza sztuka wojenna. A miejsce nierządu i dzikich napaści zastąpiła największa ekonomika⁷⁷⁰ i wojna stała⁷⁷¹. Pośmiewiskiem narodów stają się Turcy z swoim Alkoranem i szlachta z swoim feudalnym nierządem. Dzisiaj jest czas despotyzmu. *Trzeba więc koniecznie, aby się szlachta odmieniła w rządzą, albo wzięła kajdany*.

Obyczaje, Polityka

GRUNTA DWORSKIE

Z dziesięciu tysięcy mil kwadratowych tylko część trzynastą te grunta zabierają. To jest — z dziesięciu tysięcy mil kwadratowych tylko część trzynasta ma właścicieli⁷⁷².

Na to powtórzenie wiele cierpię. Bo z serca do mojej Ojczyzny przywiązany, czuję — owszem, nieszczęśliwy aż nadto doświadczam, jakim losom wystawiony dzisiaj kraj ubogi i słaby.

Wokoło samodzię⁷⁷³, to jest, sprzysięgli nieprzyjaciele szlachty, najusilniej starają się, aby tak rządzą u siebie postanowili niewolę, która by nie szkodziła ludności. Nadają wszystkim ludziom prawo dziedzictwa, które by wszystkich chęciło⁷⁷⁴ do pracy, doskonalilo rolnictwo, szczepilo przemysł i handel, ciągnęło do kraju pieniądze, a z tymi zwiększały się ich podatki i wojsko.

Polacy w ich pośrodku, jak gdyby jeszcze ślepiło ich to złe, które się od wieku nad nimi sroży, — w najszcześliwszym momencie swojej nadziei z usilnością wyrzucają⁷⁷⁵ z zasady swojego przyszłego rządu te słowa: *zabezpieczenie i zachowanie wolności, własności i równości w prawach każdego obywatela*⁷⁷⁶, a co najwięcej boli, rozumiejąc, iż tam być sprawiedliwość może, gdzie nie ma wolności, iż z takimi przeciwieństwami⁷⁷⁷ mogą stanąć w równi z potęgą sąsiedzką i zwiększać swoje podatki i siły.

Wielka czułość tłumi tu słowa moje...

⁷⁶⁸*miłość nas samych; miłość wolności; jeżeli nie polepszymy rolnictwa* — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁷⁶⁹*wieki* — dziś popr. forma N. Im: wiekami. [przypis edytorski]

⁷⁷⁰*ekonomika* — tu: gospodarność. [przypis redakcyjny]

⁷⁷¹*wojna stała* — wojna regularna, prowadzona stałym wojskiem zgodnie z zasadami sztuki wojennej. [przypis redakcyjny]

⁷⁷²*właścicieli* — dziś popr. forma B. Im: właścicieli. [przypis edytorski]

⁷⁷³*samodzię* (daw.) — jedynowładca, samodzięca, władca absolutny. [przypis edytorski]

⁷⁷⁴*chęć* (daw.) — zachęcać. [przypis edytorski]

⁷⁷⁵*wyrzucają z zasady swojego przyszłego rządu te słowa* — na posiedzeniu sejmowym z d. 21 grudnia 1789 r. w tekście, złożonym Sejmowi przez biskupa Krasińskiego, jako przewodniczącego Deputacji do formy Rządu, *Zasad do poprawy Rządu* skreślono te słowa, zastępując je na wniosek Ankwicza oświadczeniem, że Rzeczpospolita zabezpiecza stanowi szlacheckiemu wolność i między osobami tego stanu zachowuje równość (art. 1); autorem tekstu projektowanego był nie Krasiński, ale Ignacy Potocki, który w znacznej mierze czerpał wzory z *Deklaracji Praw Człowieka* (ulożonej już od października 1789 r.) i z rozpraw fr. Zgromadzenia Narodowego nad tą sprawą. [przypis redakcyjny]

⁷⁷⁶*zabezpieczenie i zachowanie wolności, własności i równości w prawach każdego obywatela* — te słowa były wyrzucone w projekcie przez biskupa Krasińskiego podanym w roku 1789. [przypis autorski]

⁷⁷⁷*przeciwieństwami* — dziś popr. forma N. Im: przeciwieństwami. [przypis edytorski]

Zastanówcie się, Polacy! Czas waszego upamiętania.

Jestem niewolnikiem. Byłem, jak wy, Polakiem. Ten upór, ta nieludzkość, jaką ukazujecie przy odmianie waszej ustawy, pogrążyła mię z milionami innych w niewolę. Kiedy rada i oczywistość ruszyć nie może duszy waszej, niechaj przynajmniej groźny ten los jęczącego w niewoli brata waszego kruszy wasze serca.

Już minął czas nierządnej wolności szlachty. Nastąpił czas okrutny despotyzmu. Bracia! Albo łączcie się z całym narodem⁷⁷⁸ dla odparcia tego straszdyła, albo, tak jak nas, pochłonie i was jedynowładztwa poczwara.

Jakież tu okropne męki polskiego⁷⁷⁹ szlachcica! Czeką was w obcym despotyzmie obdarcie z wszystkiego, niesława, od wszystkich ludzi większe poniżenie, posłuszeństwo tym, których wy nie chcecie uznawać za równych wam ludzi. Te męki, które tu cierpimy, już przez lat kilka udręczonej szlachty wymęczyły połowę. A co najżywiej rani, chociaż jest czasem nad innymi stanami⁷⁸⁰, nad nami⁷⁸¹ szlachta nie ma nigdy politowania. Każda srogość naszego tyrana przydaje mu wielbicieli⁷⁸² i cnoty!...

Z tego wyrzucenia z projektu do ustawy przyszłego Rządu okazujemy, iż nie dosyć głęboko bierzemy rzeczy, iż nie widzimy wielkiego związku szlachty z Narodem⁷⁸³, iż sądzimy, że szlachta może się utrzymać bez Narodu, iż zdaje nam się, że można stotysięczne wojska utrzymywać, że te wojska będą rosły, odmieniały się, powstaną fortece, zbrojownie, zapasy i fundusze wojenne, chociaż nie urządzimy tak ludności i rolnictwa, aby się równały krajom sąsiedzkim.

Trzeba kochać swoją zgubę, aby nie przekonać się, że tego wszystkiego żadną miarą opatrzyć nie może ten kawałek ziemi, który zabierają folwarki właścicieli⁷⁸⁴ szlachty, osobiście z tym sposobem rolnictwa, jakiego używamy.

Najprzód nasze włości nadto wielkie, nasze folwarki najczęściej nadto są obszerne, do których obrabiania czasem kilka wsi⁷⁸⁵ potrzeba. Jest to dowód, że liczba właścicieli⁷⁸⁶ jest w Polsce jeszcze nadto szczupłą, chociaż tylko tak mała częśćka ziemi mieć właścicieli może.

W Polsce w dziedzicznych włościach — o czym w dobrach dożywotnich czasowy gospodarz ani nie pomyśli — gruntowe wydatki bardzo są małe i dopiero zaczynają w niektórych folwarkach. Przyczyna — że te wydatki w rolnictwie są najkosztowniejsze, w Polsce zaś, dla niesprzedajności urodzajów, pożytki z takowych wydatków są nadto szczupłe i niepewne. Bez miast gruntowe wydatki zacząć się nie mogą: one tylko z wzrostem miast rosną. Z wydatkami gruntowymi zaczyna się doskonalić rolnictwo: więc bez miast rolnictwo wydoskonalić się nie może.

Bez wydatków gruntowych nasze folwarki muszą mieć więcej wód, stawów, bagnisk, błot, niżeli łąk: dla szczupłości paszy strasznie mało w Polsce inwentarza.

Bez inwentarza rolnictwo w Polsce nie jest jeszcze sztuką. Nasze urodzaje są tylko naturalnym ziemi płodem: nie zna większa część naszych niw tej wielkiej żywności, którą im gnój nadać może. W największej części naszych folwarków na tym powszechna dotąd rolnicza sztuka, aby mieć tyle ziemi, żeby co rok znalazła się nowina, kilku lat odłóg, który czas i powietrze cokolwiek zżyziło.

W wszystkich całej Polski tak dziedzicznych, jak dożywotnich włościach wydatki roczne są strasznie wielkie w porównaniu do tego pożytku, który wydają. Na tym gospodarza sztuka, na tym rolnictwa doskonałość, aby wydatki powracały się z największym pożytkiem. Lecz i tego prawidła jeszcze nie zachowują w rolnictwie polscy właściciele, bo zbytek ziemi mają. Temu inaczej zapobiec nie można, tylko pozwolić trzeba prawa własności innym ludziom. W Anglii wydatki roczne na rolnictwo wydają po sto pięć-

⁷⁷⁸naród — tu: całość społeczeństwa. [przypis redakcyjny]

⁷⁷⁹polskiego; obcym — te słowa zostały dopisane w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁷⁸⁰stany — dziś popr. forma N. lm: stanami. [przypis edytorski]

⁷⁸¹nami — wyraz usunięty w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁷⁸²wielbicieli — dziś popr. forma D. lm: wielbicieli. [przypis edytorski]

⁷⁸³naród — tu: całość społeczeństwa. [przypis redakcyjny]

⁷⁸⁴właścicieli — dziś popr. forma D. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁷⁸⁵kilka wsi — poddanych z kilku wsi; wsi — dziś popr. forma D. lm: wsi. [przypis redakcyjny]

⁷⁸⁶właścicieli — dziś popr. forma D. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

dziesiąt i po dwieście od sta wydatku⁷⁸⁷. U nas w Polsce wydatki roczne na rolnictwo ledwo wydają dwadzieścia zysku od sta wydatku.

Tę niezmierną, tak w rolnictwie nieużyteczną, a tak krajowi szkodliwą ekspensą⁷⁸⁸ roczną jest pańszczyzna. Tym dzikim sposobem rolnictwa więcej człowiek tego dnia, którego pańszczyznę odbywa, kraj kosztuje, niżeli pożytku przyniesie. Albowiem rzecz niepodobna: *jest to przeciwko naturze człowieka, aby on szczerze dla kogo innego pracował.* Nad tę więc naturalną jego nieczynność jeszcze i właściciele, dla zbytku ziemi mało sobie ważąc dany grunt chłopu, mało też cenią jego pracę. Nie ma u nas oszczędzenia rąk człowieka. Nie rachujemy każdego z pańszczyzny użytku, ani tak ściśle tej pańszczyzny kosztu! Mniej rozrzutni jesteśmy w robociźnie koni i wołów, niżeli w robociźnie chłopu.

Ten gospodarz, który, z żoną i z dziećmi wiele kraj kosztując, powinien by swoją pracę przez dzień jeden kilka złotych pożytku uczynić, musi w dworze rondle i garnki pomywać, zamiatać, w piecu palić etc., etc. Powtarzam, — ta pogarda człowieka rolnika pochodzi z pogardy zbytecznego gruntu.

Lecz takie trwonienie w całym kraju wydatków rolniczych szkodliwe ma skutki. Na dowód, jak nieużyteczne krajowi rolnictwo z terażniejszą pańszczyzną, kładę tu pewną włość N.⁷⁸⁹

Folwark N.⁷⁹⁰ w Mazowszu, 8 mil od Warszawy, 900 morgów ziemi ornej, a 600 korcy wysiewu mający. Jakiż ma czysty dochód, jakiego potrzebuje wydatku dla swojej uprawy i dla utrzymania terażniejszych dochodów?

Wydatek roczny

267 poddanych, około uprawy tego folwarku pracując, potrzebują na wysiew dla siebie: 2.188 (morgi chełmińskie); 2.188 (wysiew w korcach); 13.128⁷⁹¹ (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

Ciż dla swej żywności rocznej zbierają z pól swoich: 4.376 (żywność poddanych w korcach); 26.256 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

Dla żywności bydła roboczego potrzebują z łąk i ogrodów: 497 (morgi chełmińskie); 3.725 (siana fury dla bydła); 29.800 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

Item⁷⁹² dla tegoż bydła mają pastwiska: 300 (morgi chełmińskie); 150 (siana fury dla bydła); 1.200 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

Na opał dla tychże ludzi wychodzi: 26.700 (drzewa fury); 7.120 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

305 wołów, tym ludziom danych; po 40 zł. sztuka, suma 12.200, od której, jako od sumy przypadkowej, rachując prowizji po 10 od sta: 1.220 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

801 sztuk pługów, radeł i wołów kosztuje 10.680 zł. Prowizji rocznej: 1.068 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

534 chałup kosztuje 26.700. Rocznie: 2.670 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

Wysiew folwarczny: 600 (wysiew w korcach); 3.600 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

⁷⁸⁷wydatek — tu: zysk. [przypis edytorski]

⁷⁸⁸ekspensa (z łac. *expensus*: wyceniony; zapłacony) — wydatek. [przypis edytorski]

⁷⁸⁹Na dowód, jak nieużyteczne krajowi rolnictwo z terażniejszą pańszczyzną, kładę tu pewną włość N. — Tu intrologator ma przykleić tabelę następującą pod tytułem *Folwark N.* etc. [Tabela została dołączona do drugiego wydania *Przestrogi dla Polski*. Red. WL]. [przypis autorski]

⁷⁹⁰Folwark N. — drugie wydanie *Przestrogi dla Polski* autor uzupełnił tabelą, której treść podajemy w poniższych akapitach. [przypis edytorski]

⁷⁹¹13.128 — w druku omyłkowo 18.128; popr. wydawcy [S.Cz.]. [przypis redakcyjny]

⁷⁹²item (łac.) — również; ponadto. [przypis edytorski]

Zasługi i ordynarie: 6.159 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

Suma: 2.985⁷⁹³ (morgi chełmińskie), 2.788 (wysiew w korcach), 4.376 (żywność poddanych w korcach), 3.875 (siana fury dla bydła), 26.700 (drzewa fury), 92.221 (wartość wszystkiego na pieniądze zredukowana, podług ceny miejscowej i średniej lat sześciu).

Ogólna suma całej rocznej ekspensy na intratę tego folwarku: 92.221.

Dochód roczny z tegoż folwarku:

900 morgów roli, wytrąciwszy na ugory 300 morgów, urodzi w roku średnim pożytku: 600 (morgi); 2.400 (korce zboża); 14.400 (złote).

W roku średnim pożytku łąki wydają fur siana: 125 (morgi); 1.000 (fury siana); 8.000 (złote).

Czynszów: 4.693 (złote).

Suma: 725 (morgi); 2.400 (korce zboża); 1.000 (fury siana); 27.093 (złote).

Ogólna suma całego rocznego dochodu z tego folwarku: 27.093⁷⁹⁴.

Po tym przykładzie rzuć, kto czytasz. Myśl na całą Polskę. Jak nikczemne być musi rolnictwo! Jak dalecy jesteśmy od tych milionów podatku, do których dzisiaj wszystko dążyć powinno.

Pańszczyzna, oprócz tych szkód dla kraju⁷⁹⁵, jeszcze nosi inne barbarzyństwa znaki: utrzymuje niechęć w człowieku do pracy, tamuje ludność, nie pozwala stanowić dla rolnika sprawiedliwości, bez której nie można na niego wkładać podatku. Człowiek pańszczyzną odrabiający tylko na to swoją uwagę obraca, tylko w tym swój rozum ćwiczy, jak by w pracowaniu oszukać dozorcę. Nie, jak by doskonalej pracować, ale, jak by sztuczniej⁷⁹⁶ dzień strawić, w Polsce rolnik uczy się.

Pozwolić dozorczy arbitralnego bicia nikt, Sejm nawet nie ma mocy. Gdzie taka arbitralna kara, tam nieszczęśliwy rolnik nie jest człowiekiem, tylko bydłem; a ten każdy, kto tak arbitralną władzę nadaje, jest tyranem.

Ustanowić, aby za każde przy robocie nieposłuszeństwo był rolnik sądzony, nie byłoby sprawiedliwością, tylko bałamuctwem. Zamiast przysporzenia, jeszcze bardziej trwonilaby się praca.

Pańszczyzna tak jest dzikiej natury, że ani pańszczyzna z sprawiedliwością, ani sprawiedliwość z pańszczyzną zgodzić i cierpieć się nie mogą. *Przecież dzisiaj całość kraju wymaga koniecznie, aby rolnik miał sprawiedliwość.*

I czymże to jest ta piekielna stwora, która się tu ruszyła i już mruczy, że wyrzekłem słowo *sprawiedliwość*? Człowieku! ktokolwiek jesteś, czytaj wyżej Prawo Człowieka! Poznaj czym jesteś, gdy toż prawo człowiekowi wydierasz. Zadrzyj! jakież względem siebie nadajesz drugiemu człowiekowi prawo, kiedy mu odmawiasz sprawiedliwość? Czytaj odwieczne Chrystusa prawdy, przy których ten najświętszy Zbawiciel rodu ludzkiego dał się zamęczyć! Gdy utrzymujesz, że względem ciebie twój bliźny⁷⁹⁷ sprawiedliwości mieć nie może, jesteś nieprzyjacielem Boga, jesteś gorszym od Kalwina i Lutra⁷⁹⁸, nie masz żadnej religii! Oszczerco! zewnętrzny obrządek religii, nie Chrystusa naukę chowasz. Zacięty w uporze świętokradco, kazisz ołtarze składając ofiary twojego gwałtu i twojej bezbożności. Trzeba najpierw oddać, co cudzego. W twoich ręku wydarte prawo człowiekowi. Wołasz o miłosierdzie i o sprawiedliwość do Boga, a ty odmawiasz sprawiedliwości bliźnemu⁷⁹⁹!

Ale, ponieważ łakomstwem skażone duchowieństwo przewróciło prawdy Boskie, zgo-

Praca, Sprawiedliwość,
Niewola, Kara

Pobożność

Ksiądz, Interes
Władza, Religia

⁷⁹³ 2.985; 3.875 — w druku omyłkowo 3.985; 4.325; popr. wydawcy [S.Cz]. [przypis redakcyjny]

⁷⁹⁴ suma dochodu — chodzi o dochód czysty. [przypis redakcyjny]

⁷⁹⁵ Pańszczyzna, oprócz tych szkód dla kraju (...) jeszcze bardziej trwonilaby się praca — te trzy akapity zostały dodane w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁷⁹⁶ sztuczniej — tu: sprytniej. [przypis edytorski]

⁷⁹⁷ bliźny — dziś popr.: bliźni. [przypis edytorski]

⁷⁹⁸ Jana Kalwina i Marcina Lutra — przytoczeni nie jako rzeczywiste potwory moralne, ale ironicznie, ze względu na zgrozę, jaką ich imiona budziły w ciemnej szlachcie; w wydaniu z 1816 r.: gorszym od heretyka. [przypis redakcyjny]

⁷⁹⁹ bliźnemu — dziś popr.: bliźniemu. [przypis edytorski]

dziło miłość bliźniego⁸⁰⁰ z niewolą człowieka; ponieważ nie ta dzisiaj moralność i nauka, którą Chrystus ludziom oddał, ale ta moralność i nauka, za którą najlepiej płacili szlachta, panowie i despoci, — więc mało podobno kto odstąpi swojego uporu przez miłość Boga i swojego zbawienia. *Zapowiadam, iż to uczynić musi przez panującą dzisiaj moralność despotów.*

Podług tej moralności każdemu panującemu wolno Polskę zabrać, podzielić, szlacheckie przywileje sobie przywłaszczyć, jeżeli mu się Polska obronić nie może. Dziś obronić się bez wielkich podatków nie można. Wielkie podatki chcąc wybrać, trzeba je rozłożyć na wszystkie stany. Rozłożyć podatki na wszystkie stany tam jest niepodobieństwo, gdzie jeden stan może arbitralnie ciężyć drugie. Wniosek oczywisty: już nie z woli Boga, nie z prawideł miłości, nie z obowiązku religii, ale z koniecznego prawa despotów, ale z zewnętrznego krajów związku, nie cierpiącego żadnej litości, lecz tuż, nad nieposłusznymi sobie rozciągającego albo osobistej niewoli, albo krajowej podległości więzy, — muszą Polacy ustanowić między stanem rolniczym i między dziedzicami sprawiedliwość.

Przeto i ja, już nie z powodu ludzkości, nie przez miłość bliźniego, ale przekonany dzisiejszą koniecznością polityczną, przestrzegam i upominam, aby stan szlachecki przez miłość siebie i Rzeczypospolitej zamyślił się nad tym, co powiedziałem. Nie są to słowa. Są to istnące⁸⁰¹ pomimo nas przyczyny konieczne na nas skutki⁸⁰².

Czas, aby Sejm polski napisał prawo: *ponieważ dzienna pańszczyzna jest trudną do wymiarkowania sprawiedliwości między dziedzicem i pracowitym rolnikiem, przeto w całym kraju pańszczyzna dzienna zamienioną być powinna albo w wydziałową robotę⁸⁰³, albo w czynsz; z tych dwóch sposobów wolno każdemu dziedzicowi wybrać sobie jeden. Przecież, gdy nierównie użyteczniejsze dla kraju czynsze, te szczególnie prawo zachwali; — obywatelowi, który w swoich dobrach czynsze postanowi i utrzyma, prawo zapewni od Rzeczypospolitej wdzięczności i nagrody⁸⁰⁴ znamię.*

Końcem⁸⁰⁵ sprawiedliwego ułożenia wydziału roboty, Sejmiki Gospodarskie⁸⁰⁶ każdego województwa ułożą wymiaru każdej roboty ustawy; te ustawy stosowne do każdego województwa, Sejm, potwierdziwszy, zamieni w prawo, którego się każdy dziedzic i rolnik trzymać będzie powinien. W przypadku nieposłuszeństwa którejkolwiek strony znajdować się będzie w każdym głównym mieście ziemi, powiatu, województwa *Sąd Rolniczy*⁸⁰⁷. Ten składać się ma z trzech osób — jedna z stanu szlacheckiego, druga z stanu miejskiego, trzecia z stanu rolniczego — ta ostatnia może być księdzem, mieszczaninem, chłopem, lub szlachcicem, z tym tylko warunkiem, aby przez rolników tego powiatu wybraną była. Patronowie⁸⁰⁸ w tym sądzie stawać nie mogą: z strony dziedzica sprawę ekonom, albo podstarości wytłumaczy, a pracowity rolnik także sam się tłumaczyć będzie, mając sobie przydanego protektora⁸⁰⁹, którego Rzeczpospolita utrzymywać powinna. Odwołanie od tego sądu będzie do Sądów Referendarskich⁸¹⁰, w których stan rolniczy mieć będzie także

⁸⁰⁰bliźniego — dziś popr.: bliźniego. [przypis edytorski]

⁸⁰¹istnący — dziś popr.: istniejący. [przypis edytorski]

⁸⁰²Są to istnące pomimo nas przyczyny konieczne na nas skutki — są to nieuniknione skutki obiektywnej przyczyny (na którą nie mamy wpływu). [przypis edytorski]

⁸⁰³wydziałowa robota — praca wymierzana zależnie od wydajności, nie czasu; Staszic żąda, by zamiast nakazywania poddanemu pracy na pańskim przez określoną ilość dni, wyznaczona mu była określona praca do wykonania, np. morga pola do uprawy, żłęcia itd.; omówienie w *Uwagach nad życiem Jana Zamoyskiego*, str. 93 przypis. [przypis redakcyjny]

⁸⁰⁴nagroda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

⁸⁰⁵końcem — tu: w celu. [przypis edytorski]

⁸⁰⁶Sejmiki Gospodarskie — stanowiły w sprawach administracji, funduszów publicznych, rozkwaterowania i wyżywienia wojska w każdej ziemi. [przypis redakcyjny]

⁸⁰⁷Sąd Rolniczy — żądanie sądu osobnego znamienne dla rozwoju poglądów Staszica; w *Uwagach nad życiem Jana Zamoyskiego*, str. 194, żąda on tylko możliwości wytaczania spraw o skrzywdzenie poddanego przez dziedzica przed Sąd Grodzki; obecnie zdaje sobie sprawę z różnorodności spraw, zarówno natury cywilnej, jak kryminalnej, wynikających ze stosunku poddańczego i wymagających instancji szczególnej. [przypis redakcyjny]

⁸⁰⁸patron (daw.) — tu: zawodowy obrońca sądowy, adwokat. [przypis redakcyjny]

⁸⁰⁹rolnik także sam się tłumaczyć będzie, mając sobie przydanego protektora — myśl ta urzeczywistniona już była w Sądach Referendarskich (ob. niżej) przez Stanisława Augusta, który zaraz w początkach panowania ustanowił przy nich „patrona ludzi ubogich”; Staszicowi chodzi o wszystkie sądy, orzekające w sprawach chłopskich; ob. także *Uwagi nad życiem Jana Zamoyskiego*, str. 194. [przypis redakcyjny]

⁸¹⁰Sąd Referendarski — sąd królewski, orzekał ostatecznie (z odwołania) w sprawach poddanych wsi królewskich z użytkownikami lub dzierżawcami; były dwa Sądy Referendarskie (dla Korony i dla Litwy); przewodniczyli referendarze. [przypis redakcyjny]

swojego reprezentanta — asesora⁸¹¹. Ten sposób poprawi w naszych folwarkach rolnictwo, powiększy znacznie w całym kraju pracę, nasze wydatki roczne większy przynosić będą pożytek. A Rzeczpospolita dopiero, a nie prędzej, śmieie podatki rozłożyć potrafi, bo dopiero wtenczas zapewni się, że na kogo te podatki włoży, ten je płacić będzie — że rolnik pracowity nie płaci za dziedzica.

Znam⁸¹², iż z wszystkich sposobów do poprawy rolnictwa najużyteczniejszym krajowi są czynsze. Ale znam i to, że prawo czynszów nakazywać nie może. Bo Polska jeszcze nie jest w tym stanie, aby się czynsze wszędzie utrzymać mogły, bo wprzód trzeba powiększyć handel wewnętrzny, podźwignąć miasta. Lecz czego prawo skutecznić w całym kraju nie ma mocy, to już w wielu miejscach mogą wyświadczyć Ojczyźnie partykularni obywatele. Oni z wolna, pożytkując z okoliczności, wypuszczając po jednej, albo po kilka wsi, mogliby nieznacznie w całym kraju wprowadzić czynsze. Trzeba więc, aby dzisiaj Rzeczpospolita dla zachęcenia swoich właścicieli⁸¹³, do tej, podług mnie jednej z największych, krajowi przysługi, wyznaczyła jakową nadgrode⁸¹⁴, jakowe szczególne szanowne znamię.

Niechaj, jak niegdyś Rzym dla tego obywatela, który drugiego życie ocalił, tak dzisiaj Polska dla tego, kto ustawą czynszów nie jednemu człowiekowi życie, a tysiącom ludzi sprawiedliwość, a Rzeczypospolitej bezpieczeństwo ułatwi, niechaj ustanowi *Koronę Obywatelską*⁸¹⁵. To znamię, jak w Rzymie, tak i w Polsce, niech będzie najpoważniejsze. Bo order może nosić i niecnota i kłótnik familij⁸¹⁶, ale tego znamienia nikt za złe czynności pozyskać nie potrafi. Zamiana pańszczyzny w czynsz będzie zawsze oczywistą jego przysługą krajowi i ludziom.

— J. O.⁸¹⁷ książę Poniatowski⁸¹⁸, Podskarbi Litewski, JJ. WW.⁸¹⁹ Zamoyski, Chreptowicz, Brzostowski! Im mocniej pragnę, aby moja Ojczyzna jak najprędzej, jak najwięcej wam podobnych obywateli liczyła, tym milej mi tu oświadczyć dla was najwyższe poważenie moje. Co, przezacni mężowie! doznawało serce wasze, kiedy z nieczulego niewolnika oddawaliście Ojczyźnie pracowitego człowieka; kiedy, powracając rolnikowi wolność, oddawaliście mu prawo; kiedy, stanowiąc w dobrach waszych czynsze, pomnażaliście w kraju urodzaje i ludność, — tym wszystkim czuciem napełniona w ten moment dusza moja niesie wam imieniem⁸²⁰ Ojczyzny wdzięczność. Niechaj ta pamięć będzie wiekom dalekim, że wy byliście pierwsi w Polsce, którzy ukazaliście narodowi i łamaliście te okowy, za którymi leży skarb bogactw i życia Polski!

Nadto dobra dziedziczne, już i tak dosyć szczupłe, dzielą się jeszcze na takie gatunki, w których znaczna ich część traci staranność właściciela, a podpada — równie jak starostwa — ruinie i chciwości użytkowników⁸²¹. W tym gatunku są dobra *potioritatis*, dobra białogłowskie, dobra zastawne etc., etc. Te wszystkie nie do polepszenia, ale do upadku dążą.

Wyjawszy te gatunki, jakże w całej Polsce mało jest ziemi, którą się właściciel trudni!

⁸¹¹ *asesor* — członek kompletu orzekającego. [przypis redakcyjny]

⁸¹² *znać* — tu: wiedzieć. [przypis edytorski]

⁸¹³ *właścicieli* — dziś popr. forma D. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁸¹⁴ *nadgroda* (daw.) — dziś: nagroda. [przypis edytorski]

⁸¹⁵ *korona obywatelska* — rzymska *corona civica*, wieniec z liści dębowych, nadawany za zasługi publiczne nie wojenne (za te wieniec z wawrzynu). [przypis redakcyjny]

⁸¹⁶ *familij* — dziś popr. forma D. lm: familii. [przypis edytorski]

⁸¹⁷ *J. O.* — jaśnie oświecony (tytuł). [przypis edytorski]

⁸¹⁸ *Poniatowski, Zamoyski, Chreptowicz, Brzostowski* — pierwszy wyzwolił poddanych dóbr Biezuń na Mazowszu, poczynając od r. 1760, Andrzej Zamoyski, późniejszy kanclerz; drugi książę Paweł Ksawery Brzostowski, referendarz litewski: dobra Merecz, przezwane Pawłowem, urządzenie włościan ukończone r. 1769; trzeci Joachim Litawor Chreptowicz, podkanclerz litewski: Szczorse i Wiszniew w województwie nowogrodzkim; zamienił pańszczyznę na stałą daninę w ziemiopłodach; Stanisław Poniatowski, podskarbi litewski, synowiec [bratanek; Red. WL] króla: dobra Korsuń, liczące około 400 tys. poddanych, uwalnianie rozpoczęło w r. 1777; w r. 1789 większość poddanych już wyzwolona. [przypis redakcyjny]

⁸¹⁹ *JJ. WW.* — jaśnie wielmożni (tytuł). [przypis edytorski]

⁸²⁰ *imieniem* — tu: w imieniu. [przypis edytorski]

⁸²¹ *użyteci* — użytkownicy. [przypis edytorski]

DOBRA *Potioritatis*⁸²²

Prawa względem tych dóbr więcej są przychylne partykularnym⁸²³, niżeli krajowi; więcej starają się o trwałość familii, niżeli o trwałość Rzeczypospolitej; więcej w swoim zamiarze dążą do utrzymania w całości wielkich substancji⁸²⁴, niżli Polski.

Wielkie dobra są krajowi nieużyteczne. Mierne⁸²⁵ majątki najwięcej pożytku czynią. Wielcy panowie są zaporą nieprzyrodzonej⁸²⁶ nierówności, nieprzyjacielem prawa, gromem wolności, kaźnią cnoty, obyczajów i charakteru narodów. Kiedy wielcy panowie upadają, znak, iż kraj powstaje. Kiedy się majątki dzielą i zmniejszają, znak, że rolnictwo wzrasta.

Takiemu dobru kraju przeciwią się prawa *potioritatis* w Polsce.

Nadto, te prawa zamieniają dobra dziedziczne w dobra doczesne⁸²⁷. W tych ostatnich użyciel⁸²⁸ tylko o swoim zysku myśli, a ponieważ nigdy pewnym nie jest, lecz i w sto lat być wykupionym⁸²⁹ może, przeto jego przemysł⁸³⁰ znajduje tamę. Wydatków gruntowych wielkich nie uczyni. Tak w tych dobrach bardziej do upadku, niżeli do poprawy dąży rolnictwo. A ponieważ zbawienie naszego kraju w podatkach, a przeto w rolnictwie, więc tego wydoskonalenia jak najpowszechniej w wszystkich dobrach szukać należy.

Z tych przyczyn trzeba prawa, aby dobra, w rękę powierzcicieli⁸³¹ *per potioritatem*⁸³² kolokowane⁸³³, jeżeli w dwudziestu latach⁸³⁴ wykupionymi nie będą⁸³⁵, tym samym zamieniały się w dziedzictwo.

DOBRA BIAŁOGŁOWSKIE⁸³⁶

Najpierwszy gwałt praw natury był wykonany na kobietach. Najpierwszym niewolnikiem była żona. Daleko później i z większą trudnością zagarniono w niewolę rolnika.

Prawo nie przypuszcza w Polsce do równego działu⁸³⁷ siostry z braćmi. Jest to prawo barbarzyńskie, zwyczaj hord dzikich, prawo familiom przyjazne, krajowi szkodliwe. Zawsze dla Rzeczypospolitej lepiej, kiedy się majątki dzielą.

Ta ustawa, przez którą żona traci pod władzą męża prawo do własnego majątku, jest jeszcze zabytkiem praw feudalnych. To prawo było dobre wtenczas, kiedy żona nie przynosiła mężowi innego posagu, tylko cnotę, lecz mąż był obowiązany dawać jej posag. To prawo jest teraz prawem przemocy mężczyzn.

Szkodzi najczęściej poprawie dóbr. Albowiem widzimy przykłady, że chciwiec, kartownik⁸³⁸, marnotrawca, bogatą a nieroztropną wdowę złudziwszy, obejmuje często z niewdzięcznością wielkie i piękne dobra. A ponieważ dla⁸³⁹ nierówności wieku, dla zepsutych

Pan, Pozycja społeczna

Kobieta, Niewola,
Własność, Siostra, Żona,
Rodzina, Sprawiedliwość,
Obyczaje

⁸²²*dobry potioritatis* — dobra dłużników niewypłacalnych, oddane wierzycielom, podlegały wykupowi na zasadzie dowiedzionego pierwszeństwa prawa (łac. *potioritas*, od *potior*: lepszy). [przypis redakcyjny]

⁸²³*partykularny* — tu: jednostka, pojedyncza osoba, osoba prywatna. [przypis edytorski]

⁸²⁴*substancja* (z łac.) — tu: majątek, stan posiadania; *substancj* — dziś popr. forma D. Im: substancji. [przypis edytorski]

⁸²⁵*mierny* — tu: średni, średniej wielkości. [przypis edytorski]

⁸²⁶*nieprzyrodzony* — tu: nienaturalny; ten wyraz został dodany w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁸²⁷*doczesny* — tu: trwający tylko przez jakiś czas; chwilowy; czasowy. [przypis edytorski]

⁸²⁸*użyciel* — użytkownik. [przypis edytorski]

⁸²⁹*i w sto lat być wykupionym może* — dobra *potioritatis* nie przestawały być własnością dłużnika, który mógł każdej chwili je wykupić, chyba że prawa tego zrzekł się wyraźnie (*potioritas abiurata*). [przypis redakcyjny]

⁸³⁰*przemysł* — tu: przedsiębiorczość. [przypis edytorski]

⁸³¹*powierzciciel* — wierzyciel; *powierzcicieli* — dziś D. Im brzmiałby: powierzciele. [przypis edytorski]

⁸³²*per potioritatem* (łac.) — tu: przez prawo pierwszeństwa wierzycielskości. [przypis edytorski]

⁸³³*kolokowane* — umieszczone; chodzi o umieszczenie sum, uznanych jako lepsze, na poszczególnych dobrach, w zależności od czego wierzyciel obejmował te czy inne wsi. [przypis redakcyjny]

⁸³⁴*w dwudziestu latach* — dziś: w ciągu dwudziestu lat. [przypis edytorski]

⁸³⁵*jeżeli w dwudziestu latach wykupionymi nie będą* — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁸³⁶*Dobra Białogłowskie* — wniesione w posagu; nie mogły stać się dziedzictwem; krewnym kobiety przysługiwało prawo ich wykupu zarówno od niej, jak od jej spadkobierców, czy nabywców dóbr. [przypis redakcyjny]

⁸³⁷*Prawo nie przypuszcza w Polsce do równego działu siostry z braćmi* — córki otrzymywały w spadku czwartą część (czwarcinę) dóbr ziemskich ojczystych, o ile miały braci; dobra nabyte były dzielone po równo. [przypis redakcyjny]

⁸³⁸*kartownik* (daw.) — karciarz, hazardzista. [przypis edytorski]

⁸³⁹*dla* — tu: z powodu. [przypis edytorski]

obyczajów i zdrowia⁸⁴⁰, z takich małżeństw najczęściej dzieci nie bywa, przeto nie przywiązuje się do poprawy tych dóbr. Owszem, choć z największą ich ruiną, jak by z nich najwięcej doczesnej⁸⁴¹ intraty wyciągnąć, o to się stara. Na tym kraj traci. Żona, nie mając do ich rządzenia prawa, nie może z miłości swojej rodziny w lepszym ich stanie utrzymywać.

Bóg dał równie kobietom, jako mężczyznom wolę i rozum. Słuszność i dobro kraju wyciąga⁸⁴², aby równe było prawo dla mężczyzn i dla białychgłów. Siostra z bratem równy dział mieć powinni. Mąż swoim majątkiem, żona swoimi dobrami zarządzać równe a użyteczne krajowi prawo mają.

DOBRA ZASTAWNE⁸⁴³

Dobra zastawne są szkodliwe⁸⁴⁴ rolnictwu.

Rzeczpospolita potrzebuje dla swojego utrzymania wielkich podatków. Dla wybrania i powiększania tych podatków, trzeba powiększać w kraju rolnictwo. Więc zastawy być zakazane powinny.

GRUNTA CHŁOPSKIE CZYLI ROLNIK PRACOWITY

Pięć części⁸⁴⁵ Narodu Polskiego stoi mi przed oczyma. Widzę miliony stworzeń, z których jedno wpólnego chodzą, drugie skórą, albo ostrą⁸⁴⁶ siermięgą⁸⁴⁷ okryte, wszystkie wyschłe, znędniałe, obrosłe, zakopciałe⁸⁴⁸. Oczy głęboko w głowie zapadłe. Dychawicznymi piersiami bezustannie robią⁸⁴⁹. Posępne, zadurzałe i głupie, mało czują i mało myślą: to ich największą szczęśliwością.

Ledwie w nich dostrzec można duszę rozumną. Ich zwierchnia postać z pierwszego wejrzenia więcej podobieństwa okazuje do zwierza, niżeli do człowieka. *Chłop* — ostatniej wżgardy nazwisko mają. Tych żywnością jest chleb z śrutu⁸⁵⁰, a przez ćwierć roku samo zielisko⁸⁵¹; napojem — woda i pałaca wnętrzości wódka. Tych pomieszkaniem są lochy, czyli trochę nad ziemię wyniesione szałasze: słońce tam nie ma przystępu, — są tylko zapchane smrodem i tym dobrotliwym dymem, który, aby podobno mniej na swoją nędzę patrzali, zbawia⁸⁵² ich światła; aby mniej cierpieli, i w dzień i w nocy dusząc, ukraca ich życie mizerne, — a najczęściej w niemowlęcym wieku zabija. W tej smrodu i dymu ciemnicy dzienną pracą strudzony gospodarz na zgniłym spoczywa barłogu. Obok niego śpi mała, a naga dziatwa na tym samym legowisku, na którym krowa z cielęciem stoi i świnia z prosiętami leży...

Dobrzy Polacy! Oto rozkosz tej części ludzi, od których los waszej Rzeczypospolitej zawisł! Oto człowiek, który was żywi! Oto stan rolnika w Polsce!

Zwyczaj zniszczył w waszym sercu wrodzoną czułość. Z wychowaniem rośnięcie⁸⁵³ tyrani. Wydarliście człowiekowi ziemię i prawo. Trzymacie je upornie. A nie tylko nie czując, ale też nie myśląc, z tej krzywdy bliźniego nawet sami pożytkować⁸⁵⁴ nie umiecie.

Chłop, Bieda

Dom

⁸⁴⁰dla zepsutych obyczajów i zdrowia — z powodu zepsucia obyczajów i zdrowia; te słowa dodano w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁸⁴¹doczesna intrata — natychmiastowy, krótkoterminowy dochód. [przypis edytorski]

⁸⁴²wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁸⁴³Dobra zastawne — dobra oddane wierzycielowi w użytkowanie jako zastaw długu. [przypis edytorski]

⁸⁴⁴dobra zastawne są szkodliwe rolnictwu — posiadacz dóbr zastawnych nie był obowiązany do składania rachunków właścicielowi; mógł przeto bezkarnie niszczyć majątek. [przypis redakcyjny]

⁸⁴⁵pięć części — tu: pięć szóstych. [przypis edytorski]

⁸⁴⁶ostry — tu: szorstki. [przypis redakcyjny]

⁸⁴⁷siermięga — odzież zwierchnia z grubego materiału, noszona przez chłopów w daw. Polsce. [przypis edytorski]

⁸⁴⁸zakopciałe — zwykła chata chłopska ówczesna była dymna, kurna, tzn. nie miała komina do wyprowadzenia dymu. [przypis redakcyjny]

⁸⁴⁹robić piersiami — ciężko oddychać. [przypis edytorski]

⁸⁵⁰śrut — tu: śruta; mąka raz jeden grubo zmielona, nie przepuszczona przez pytle. [przypis redakcyjny]

⁸⁵¹zielisko — na przednówku, w miesiącach wiosennych, gdy zapasy dawne wyczerpały się, pokarmem bywał chleb, pieczony z mąki mieszanej z popiołem, mech, lebiada itd. [przypis redakcyjny]

⁸⁵²zbawiać (daw.) — tu: pozbawić. [przypis edytorski]

⁸⁵³rośnięcie tyrani — wyrastanie na tyranów. [przypis redakcyjny]

⁸⁵⁴pożytkować — korzystać. [przypis edytorski]

Wasza nad nim niewola jest ustanowiona najnierozumniejszym sposobem. Urządźcie ją przynajmniej rozsądniej, a przyniesie wam w czasie i te intraty, które dziś macie, i te miliony, których potrzebuje waszego kraju obrona. Wszakże to pięć milionów dwakroć sto tysięcy⁸⁵⁵ dusz obojej płci samych wieśniaków w waszym kraju. Ten to jest fundusz, w którym Rzeczpospolita powinna umieć znaleźć swoją powagę, obronę i trwałość; ten to jest fundusz, którym okoliczne mocarstwa rozrabiają swoją potęgę. Miasta podniosły despotów. Wsie ich dźwigają. Wsie ogromnym wojskom starczą⁸⁵⁶ żywności i ludzi.

Despoci w sąsiedzkich krajach nie oddają człowiekowi wolności, ale tak urządzają niewolę, aby im jak największy pożytek czyniła. Starają się wszelkimi układami⁸⁵⁷ ten fundusz najużyteczniej usposobić i powiększyć. Przemysłają, czynią te wszystkie ustawy, z którymi by jak najznaczniej wzrastał. Oddają człowiekowi rolnikowi wszystkie pozory sprawiedliwości, dziedzictwa i własności, aby tymi uludami⁸⁵⁸ budzić w nim ustawnie namiętność, niespokojność, nadzieję, chciwość, chęć do ciągłej pracy, — a potem, niby to w nadgrodzie⁸⁵⁹ tego zabierają mu wszystko, co wyrobił. Tak przezorny ów pasterz, który z największą starannością około swojej trzody chodzi, chroni niewinne, ale głupie owce przed deszczem i zimnem, utyka⁸⁶⁰ z pilnością wszystkie ściany, aby im zimno nie było, lub aby ich wiatr nie zawiał. Rozumiałby każdy, że ten pasterz samą jest czułością. Aliż on potem, gdy zamnoży⁸⁶¹ się trzoda, równie wszystkie owce aż do skóry z wełny strzyże, — a co najsilniejszego i zapasłego z baranów, to na rzeź wybiera. Oto nauka Machiawela⁸⁶², którą despotyzm dzisiaj potrzebną uczynił.

W Polsce ten fundusz zupełnie porzucony, zaniedbany, wzgardzony, bez ładu, bez rządu. Uciemiężają go partykularni, obarcza bez obrony publiczność, prawo nim się nie trudzi, tylko w nakładaniu podatków. Zgoła każdy szarpie, zmniejsza, poniewiera i niszczy.

Stało się. W krajach z Polską graniczących rozumniejsi od szlachty polskiej despoci tak urządzili wieśniaków niewolę, iż już blisko połowę ludności całego kraju zabierają⁸⁶³ sami pracownicy rolnicy. W Polsce w siedmiu milionach dusz ledwo znajduje się milion czterekroć sto tysięcy⁸⁶⁴ chłopów pracowitych z parobkami, czyli z synami nad piętnaście lat starszymi. Więc tylko trochę więcej jak siódma częśćka ludzi musi żywić i opatrywać sześć części całego narodu — to jest około trzech milionów ósmkroć⁸⁶⁵ sto tysięcy niewiast i dzieci od jednego aż do piętnastego roku, 960⁸⁶⁶ tysięcy mieszczan, 500 tysięcy Żydów, 40 tysięcy duchowieństwa a około trzech kroć sto tysięcy szlachty z dziećmi i z płcią niewieścią. Milion czterekroć sto tysięcy osób musi w krwawym pocie żywić pięć milionów sześćkroć sto tysięcy dusz! Czyliż po tej jednej uwadze można do tego stopnia, nie mówię: nieczułości, ale tak oczywistego nierządu przeciwko własnemu dobru upierać się i nie pozwalać, aby uczynione były jakie ustawy, aby nastąpiło jakowe rozrządzenie, przez które by się ta liczba ludzi, tak użytecznych i tak koniecznie potrzebnych, mogła w kraju coraz bardziej pomnażać i coraz więcej pracować?

⁸⁵⁵pięć milionów dwakroć sto tys. — według obliczeń Korzona 6 milionów 365 tys. w r. 1791, od której to liczby odjąć jednak należy włóścian wolnych, czynszowych i poddanych wsi królewskich, mających się znacznie lepiej; na poddanych szlacheckich wypada 3.404 tys. [przypis redakcyjny]

⁸⁵⁶starczyć — tu: dostarczać. [przypis edytorski]

⁸⁵⁷układy — dziś popr. forma N. Im: układami. [przypis edytorski]

⁸⁵⁸uludy — dziś popr. forma N. Im: uludami. [przypis edytorski]

⁸⁵⁹nadgroda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

⁸⁶⁰utyka — zatyka, uszczelnia. [przypis redakcyjny]

⁸⁶¹zamnożyć się (daw.) — rozmnożyć się. [przypis edytorski]

⁸⁶²nauka Machiawela — przewrotność podniesiona do godności zasady postępowania; tak potocznie rozumiany jest duch wskazówek politycznych, których władcom udzielał pisarz i dyplomata florencki Macchiavelli w słynnym dziele pt. *Księżę (Il Principe)*, ogłoszonym w r. 1532. [przypis redakcyjny]

⁸⁶³zabierać — tu: stanowić. [przypis redakcyjny]

⁸⁶⁴milion czterekroć sto tysięcy — [milion czterysta;] liczba prawdopodobnie bliska rzeczywistości; na mężczyzn ponad lat 15 wypada, według obecnego stosunku, 1.655 tys. (gdy się przyjmie wyliczoną przez Korzona liczbę ogólną ludności włościańskiej); liczbę tę należy niewątpliwie zmniejszyć, ze względu na gorsze, niż obecnie, warunki higieniczne, powodujące większą śmiertelność przed rokiem piętnastym. [przypis redakcyjny]

⁸⁶⁵ósmkroć sto (daw.) — osiemset. [przypis edytorski]

⁸⁶⁶960 tysięcy itd. — Korzon obliczył (na rok 1791) duchowieństwo na 50 tys. (razem z rodzinami duchownych unickich i dyzunickich), mieszczan na 500 tys. (do których dodać należy Ormian i Greków w liczbie mniej niż 100 tys.), Żydów na 960 tys., szlachtę ziemian na 318 tys., szlachtę dzierżawców, ekonomów, szaraczkową na 407 tys.; z kategorii ostatniej szlachta szaraczkowa osobiście uprawiała rolę, zaliczyć ją należy przeto do klasy „żywicieli” Staszica, razem z chłopami. [przypis redakcyjny]

Prawo narzuca znowu na tych nędzarzów ciężar nowy — sto tysięcy wojska, a nie obmyśla im żadnej ulgi, żadnej obrony. Powiadam, iż na ten mizerny stan spada utrzymanie sto tysięcy wojska. Albowiem on musi opatrzyć ich w żywność, wydawać rekrutów: zgoła wszystkie podatki na rolnika spadają, osobliwie w takim kraju, gdzie ten rolnik, nie więcej jak wół, albo krowa w prawie obrony znajdując, jest miotłem⁸⁶⁷ żądy, chciwości i dziwactw właściciela.

Chciwość

Polacy! jesteście ludźmi. Więcej powiem: gdybyśmy byli cnotliwymi nawet, taka jest słabość człowieka, iż w każdej sprawie, w której jest sędzią i stroną, zawsze go miłość własna uwodzi. Znajdzie szlachcic tysiąc sposobów, które za niewinne osądzi, a przez które, czyli⁸⁶⁸ właściwie, czyli niewłaściwie, odzyska z chłopą swoją trochę podatku⁸⁶⁹.

Jak niecna i nierozumna być musi ustawa naszego towarzystwa⁸⁷⁰! Tysiąc lat, jak Rzeczpospolita Polska ma w swoich rękach ten fundusz, który sąsiedzi u siebie już kilkadziesiąt razy powiększyli. A w rządzie polskim jak gdyby zakłęty bez pożytku leży.

Rozmnożyli, oświecili, zbagacili się w Polsce inni ludzie, niepotrzebni. Wieśniak zawsze w jednej liczbie, zawsze w jednej biedzie, zawsze niepracowity, zawsze głupi. Najgorszy błąd pierwiastkowej ustawy Rzeczypospolitej! Wszystkim, mniej towarzystwu użytecznym stanom — duchownym, szlachcie, patronom, doktorom, komedianom, kramarzom, krupkarzom⁸⁷¹ i Żydom nawet — zapewnia w prawie obronę, sprawiedliwość i zachęca, aby się pomnażali, lecz z pilnością tamuje rozludnienie i zamożenie⁸⁷² rolnika. Tak jest, Polacy! tak nieludzką i nierozumną jest zasada ustawy waszej Rzeczypospolitej, iż przeszkadza do pracy, do powiększania się urodzaju i do ludności.

Praca

Dla czegoż jedynie człowiek pracuje? Dla utrzymania swojego życia z większą wygodą, to jest, dla przysposobienia sobie tych rzeczy, które by opatrywały potrzeby i wygody jego. Człowiek dla kogo innego dobrowolnie pracować nie może. Ta jedyna każdej pracowitości człowieka pobudka upada, jeżeli pracujący z swojej pracy wypadłego zysku nie ma pewności, jeżeli jego stan tak okrócony⁸⁷³, iż mu o żadnej odmianie nawet pomyśleć nie wolno. W takim razie tylko przymuszony, bity, lub pierwszemi życia potrzeby⁸⁷⁴ ściśniony kiedyś niekiedyś, a zawsze z niechęcią będzie pracował.

Niewola

Własność i tej bezpieczeństwa są każdej ciągłej pracy człowieka przyczyną. Te są dwie najsilniejsze sprężyny pracowitości ludzi. Niechaj rząd te porusza, osłabia lub wzmacnia, w czymkolwiek pracę obywatela powiększyć, albo zmniejszyć zapagnie. Człowiek, któremu los urodzenia, doświadczenie codzienne, niesprawiedliwe przemożnych prawo bez wszelkiego pozoru nadziei, nadto wyraźnie w oczy zapowiada, że on nie dla siebie, ale tylko dla kogo innego pracuje, że pozwolenie używania zysku pracy jego od upodobania drugiego człowieka zawisło⁸⁷⁵, że on nic własnego mieć nie może, — taki człowiek-niewolnik sam pracować nie zechce; przymuszony, źle i leniwo pracować będzie. Człowiek, którego niewola tak urządzona, iż mu ledwo tyle rzeczy, ile ich pierwsze życia potrzeby wyciągają⁸⁷⁶, przez pracę zyskać pozwolono; któremu chęci nawet polepszenia swojego losu zakazano; któremu żyć w swoich dzieciach⁸⁷⁷ wzbroniono; którego potrzeby oznaczone, pragnienia, żądze, cały sposób myślenia komu innemu oddany; w którym wstrzymana czynność duszy, zatłumiony ten najpiękniejszy i najdzielniejszy natury ludzkiej przymiot: chęć rozkoszy, czyli mienia się lepszego, — on jest tylko połową człowieka. A ta zostawiona mu połowa jest od straconej podlegszą. On jest tylko istnością cierpiętliwą⁸⁷⁸. Tylko mu się boleść została. Nic też nie robi, tylko z bojaźni i boleści.

⁸⁶⁷miotłem — pomiotłem [bezwolnym narzędziem; red. WL]. [przypis redakcyjny]

⁸⁶⁸czyli — tu: czy; czy też. [przypis edytorski]

⁸⁶⁹swoją trochę podatku — swój niewielki podatek; tę niewielką sumę podatku, którą musi płacić. [przypis edytorski]

⁸⁷⁰towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁸⁷¹krupkarz — kupujący krupami i mąką. [przypis redakcyjny]

⁸⁷²zamożenie — dojście do zamożności [a. omyłkowo zam. „zamnożenie”, tj. rozmnożenie; Red. WL]. [przypis redakcyjny]

⁸⁷³okrócony — skrópowany. [przypis redakcyjny]

⁸⁷⁴potrzeby — dziś popr. forma N. lm: potrzebami. [przypis edytorski]

⁸⁷⁵zawisło (daw.) — tu: zależy. [przypis edytorski]

⁸⁷⁶wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁸⁷⁷żyć w swoich dzieciach — przenośnia: przekazać dzieciom owoc pracy swego życia. [przypis redakcyjny]

⁸⁷⁸cierpiętliwy — którego stanem zwykłym jest cierpienie. [przypis redakcyjny]

Taki człowiek do ruszania się mało pobudek czuje. Tak niewolnicza machina, której do szczętu odebrana wola i rozum, bez przymusu nie uczyni kroku żadnego. W którymkolwiek położeniu raz znajdzie się, w tym będzie trwać tak długo, dopokąd jej z boku kto inny nie popchnie. Naszemu rolnikowi z jednego miejsca na drugie przejść, swój stan odmienić, innym sposobem pracować, więcej myśleć, więcej namiętności czuć, swojego polepszenia pragnąć, — zgoła nie tylko być, ale nawet chcieć być szczęśliwym jest zakazano. Dlaczegoż on ma pracować?

Niewolnik, który ani sam, ani jego dzieci, ani już na wieki całe pokolenie jego mieć własności nie może, tylko być cudzą własnością musi! Szczęście dla jego tyrana, że więcej rozumu nie ma, tylko tyle, aby unikał pracy i wystrzegał się zbioru dostatków.

Już to nie jest ten człowiek, jakiego dzisiaj kraj potrzebuje.

Nieludscy Polacy! Odmieniliście w tym bliźnim⁸⁷⁹ waszym naturę ludzką. Nierozumni! z niewolnika, który mógł być krajowi użytecznym, uczyniliście machinę nieczynną.

Grunta, które poddani trzymają, są w największym opuszczeniu i w ostatnim zaniedbaniu rolnictwa. Owszem, przez dzikie urządzenie niewoli, wszelkie niepodobieństwo założone, aby w tych gruntach poprawa rolnictwa nastąpić mogła. Tylko wydatki rozsądnie czynione doskonałą rolnictwo. Poddany żaden wydatków gruntowych czynić nie może: widzieliśmy, jak niezmierne w pomiarze do siebie mnóstwo ludzi żywić musi. Ci wszystkimi sposobami⁸⁸⁰ wydzierają mu chleb z gęby. Więc nadto mała liczba poddanych na tak wielką ekspens⁸⁸¹ krajową nie może oszczędzić — nie tylko na wydatek gruntowy, ale nawet na wyżywienie się do nowego⁸⁸².

Ten chłop, który się ma lepiej, wydatku gruntowego nie uczyni, bo mu zdrowy rozum tego czynić nie pozwala. Gdyż żaden rolnik nie ma pewności swojego gruntu: udanie⁸⁸³ fałszywe, zawziętość, zazdrość, gniew gumiennego, dziesiętnika, podstarościego, nowe ułożenie, jakie przewidzenie komisarza może go zrzucić, przenieść, grunt wymienić etc.

Taż niepewność odstręcza każdego poddanego od czynienia wydatków rolniczych, od sposobienia się w wydatki gospodarskie. Unika chować koni dobrych, bo, nie mając sprawiedliwości, boi się, aby go częściej od innych nie pociągano do drogi⁸⁸⁴ etc., etc. Inwentarza bardzo mało chowa, bo żadnego nie widzi bezpieczeństwa: sama bojaźń odstrasza go, że w przypadku może mu to pod jakim pozorem dwór zabrać. Tak w wszystkich gruntach poddanych ziemia czczy, zaniedbana, częściami tylko siana, mizernie rodzi.

Wiem ja dobrze, że już teraz w Polsce niewiele takich złych panów, którzyby bogatemu poddanemu zajrzeli⁸⁸⁵, którzyby do wydarcia mu tego, co sobie przez ciężką pracę i przez rząd dobry zgromadził, szukali sposobów. Ale dosyć, aby mógł być jeden! Ale inaczej wszyscy poddani myślą, ale insze jest całego pospólstwa uprzedzenie. Ale ta ludzkość tylko od rozumu, od woli, od łaski właściciela zawisała.

Przekona następujący przykład, jakie uprzedzenie poddaństwa w Polsce przeciwko urzędnikom dziedziców i jak daleko musi szkodliwe w umyśle poddanych sprawiać skutki. Taka jest powszechna ludu bojaźń, że nic nie ma własnego, że wszystko mu odebrane być może, i ta jest przyczyna, dla której panowie dobrzy wszystkich przedsięwzięciach, do polepszenia losu rolników zmierzających, doznają od nich przeszkody i trudności: chłop panu nie wierzy i nie ufa.

Ten przyjaciel ludzi, ów mąż ze wszech miar prawy, który pierwszy z Polaków w projekcie⁸⁸⁶ do prawa napisał: „rolnik jest człowiekiem, więc mieć sprawiedliwość powinien”, —

Chłop

Pan

⁸⁷⁹bliźnim — dziś popr.: bliźnim. [przypis edytorski]

⁸⁸⁰sposoby — dziś popr. forma N. lm: sposobami. [przypis edytorski]

⁸⁸¹ekspens (z łac.) — wydatek (tu w r.ż.). [przypis edytorski]

⁸⁸²do nowego — do nowego zbioru, do następnych żniw. [przypis edytorski]

⁸⁸³udanie — tu: donos, skarga. [przypis edytorski]

⁸⁸⁴Unika chować koni dobrych, bo, nie mając sprawiedliwości, boi się, aby go częściej od innych nie pociągano do drogi — do obowiązków poddanego należało na każde zawołanie udzielanie swojego konia i wozu na podwoły dla wojska, do budowania dróg itp.; wybierano do tego oczywiście najlepsze konie. [przypis edytorski]

⁸⁸⁵zajrzeli — zazdrościli. [przypis redakcyjny]

⁸⁸⁶pierwszy z Polaków w projekcie do prawa napisał: „rolnik jest człowiekiem, więc mieć sprawiedliwość powinien” — projekt Zbioru Praw Andrzeja Zamoyskiego, r. 1780 odrzucony przez Sejm z powodu zawartych w nim ulg dla poddanych. [przypis redakcyjny]

Andrzej Zamoyski⁸⁸⁷, nie mogąc w całym kraju stanu pracowitego rolnika polepszyć, w swoich dobrach o uszczęśliwienie jego pilnie starał się. Tym końcem⁸⁸⁸ w jednych postanowił czynsze, w drugich ułożył gromadzkie magazyny. Przez lat kilka o użyteczności tej ustawy ludzi przekonać nie mógł. Zawsze gromady odpowiedź dawały, że nie wierzą, aby to dla nich było. Boją się, aby, gdy magazyn złożony będzie, nie był zabrany do dworu.

Czuję, ale tego wyrazić nie umiem, jak wiele takie w stanie rolniczym uprzedzenie całemu krajowi szkodzi. Z takimi myślami rolnik żadną miarą swojej pracy nie powiększy. Tego, co oszczędzi, nie obróci na wydatki gospodarskie. Owszem, albo kryć się z tym będzie, albo czym prędzej, takim sposobem, o którym jest najpewniejszym, że mu tego kto inny odebrać nie potrafi, utraci, przepije — stanie się leniuchem, hultajem i złodziejem. To jest człowiek bez własności. — *Tylko*⁸⁸⁹ też tyle *mojego, co przepiję*, — oto hasło rolnika polskiego.

Tu, kiedy sobie pomyślę, że Polakiem, wstyd mię dalej mówić. Kiedy sobie przypomnę, że człowiekiem, porywa mnie rozpacz i zgroza...

W pośrodku chrześcijan takie okrucieństwo! Wy, którzy powiadacie, iż wierzycie, że jest Bóg, których przekonywa dzień każdy, że przyjdzie śmierć, których religia najuroczyściej zapewnia, iż staniecie na sądzie Boga, — wy poważacie się do tego stopnia wywodzić nad bliźnim⁸⁹⁰ waszym barbarzyństwo⁸⁹¹, sprzeciwiając się rządowi Opatrzności, burząc odwieczne przeznaczenia, niszcząc natchnienie, powołanie Boskie w człowieku, przez wzbronienie małżeństwa⁸⁹² bliźniemu⁸⁹³, przez rozróżnienie człowieka od człowieka, jak gdyby mieszkaniec wsi jednej nie był tym samym stworzeniem Boga, którym jest mieszkaniec wsi drugiej! Tyrani! bluźniercy! Nie lękacie się, iż spełni się na koniec miara nieprawości waszych?

Długo cierpi Niebo...

Rozgniewa się Bóg i pogroży was w najsroższą niewolę. Już podobno, dla upamiętania waszego przypuścił na was srogie despotów ramię. Wstrzymuje Go jeszcze od zniszczenia waszego miłosierdzie. Nie mogąc ani przez moralność, ani przez religię⁸⁹⁴ zbudzić w was miłości ku bliźniemu⁸⁹⁵, naprowadza, przymusza was groźbą zewnętrznych mocarstw, abyście uczuli, iż dla waszej własnej obrony trzeba wam wielkiej w kraju ludności, a przeto nie tamować, ale ułatwiać małżeństwa należy.

Pańszczyzna, ten dzikich hord wynalazek i to feudalnego nierządu straszidło, a plamienia ludzkiego pochłon⁸⁹⁶, nie cierpi ludności. Poddanie tak nierządne kładzie szaniec, aby w Polsce nigdy więcej nad trzecią część ziemi nie mogli posiadać ludzie.

Inne urządzenie, inny sposób w lat kilka powiększyłby w dwóchnasób⁸⁹⁷ obsady, podwoiłby liczbę rolników w kraju, pomnożyłby drugie tyle pracy i korzyści. Czynsz tam, gdzie pańszczyzna pięćdziesiąt chłopów umieszcza, osadziłby sto gospodarzy. Wkrótce ta wieś w dwóchnasób powiększyłaby na swoich polach robotę i staranność. Rok w rok wzmagaliby się urodzaje i ludność. Właściciele nie tylko z oranych⁸⁹⁸ gruntów stały dochody, ale z wzrastającą ludnością rok w rok zwiększone brałoby z propinacji⁸⁹⁹ pożytki.

Ta jedna w całym kraju odmiana wystawiłaby całe inszą postać jego: dwa razy więcej rolnika, dziesięć razy więcej bogactwa i siły. Pańszczyzna tłumi wszelki życia i rodzaju

Chłop, Pijaństwo, Polak,
Sprawiedliwość, Własność

Pan, Niewola, Religia

⁸⁸⁷ Andrzej Zamoyski (1716–1792) — magnat polski, kanclerz wielki koronny, reformator oświeceniowy. Staszic był wychowawcą jego synów. [przypis edytorski]

⁸⁸⁸ tym końcem — tu: w tym celu. [przypis edytorski]

⁸⁸⁹ tylko — tylko; przecież tylko. [przypis edytorski]

⁸⁹⁰ bliźnim — dziś popr.: bliźnim. [przypis edytorski]

⁸⁹¹ wywodzić nad bliźnim waszym barbarzyństwo — traktować waszego bliźniego okrutnie, po barbarzyńsku. [przypis edytorski]

⁸⁹² wzbronienie małżeństwa — poddany musiał otrzymać zezwolenie dziedzica, by zawrzeć małżeństwo; dziedzice bardzo niechętnie udzielali go w wypadku, gdy narzeczeni byli poddanymi różnych panów; zwłaszcza trudnym było pannie otrzymać takie zezwolenie, gdyż wychodząc za mąż za poddanego obcego i przenosząc się do jego wsi, pomniejszała bogactwo dotychczasowego swego pana o jedną siłę roboczą, nie licząc spodziewanych w przyszłości dzieci. [przypis redakcyjny]

⁸⁹³ bliźniemu — dziś popr.: bliźniemu. [przypis edytorski]

⁸⁹⁴ przez religię — dziś popr. forma B. lp: przez religię. [przypis edytorski]

⁸⁹⁵ bliźniemu — dziś popr.: bliźniemu. [przypis edytorski]

⁸⁹⁶ pochłon — zguba; coś, co pochłania, niszczy. [przypis edytorski]

⁸⁹⁷ w dwóchnasób — dziś: w dwójnásób, dwukrotnie. [przypis edytorski]

⁸⁹⁸ oranych — w wydaniu drugim: rozdanych. [przypis edytorski]

⁸⁹⁹ propinacja (z łac.) — prawo wyłączności przy sprzedaży alkoholu w obrębie danej wsi. [przypis edytorski]

owoc. Kraj z pańszczyzną zawsze w jednym stanie trwać musi; nie postąpi dalej. Weźmy najdawniejszych wsiów⁹⁰⁰ od stu lat inwentarze⁹⁰¹. Jeżeli wszystkie poddaństwa grunta natenczas osiadłe były, wieś ta nie mieści dzisiaj więcej ludzi, tylko, ile ich przed stu lat mieściła. I gdzież się podziało to plemię ludzkie, które się w tych wsiach nad liczbę gruntu zrodziło?

Polaku! którykolwiek masz duszę i myślisz, tu zawstydz się i zadrzyj! Zniszczyliśmy miliony ludzi bez pożytku dla kraju. Ustawą pańszczyzny uczyniliśmy i tych wszystkich ludzi, którzy się nad wymiar gruntu rodzą, niepotrzebnymi w naszej wsi. Lecz nie spokoju się na tym łakomstwo nasze: stajemy się dalej — już bez wszelkiego użytku — okrutnikami nad człowiekiem. Dzieci w naszych wsiach umieszczenia znaleźć nie mogące, nie miały wolności z tej wsi przejść do drugiej i uczyć się rzemiosła, obsiadać w mieście i być użytecznymi krajowi. Nie odbieraliśmy im życia, ale, gdyby na dłuższe cierpienie, zostawiając im to życie, a nie dając im gruntu i odbierając im wolność naturalną, odbieraliśmy do wyżywienia się sposoby. Tak z przemysłu i z ziemi odarci, albo beżżenni starzeć się na służbie parobczej musieli, albo, pojawiając żonę, jeżeli spłodzili dzieci, ponieważ ich wyżywienia sposoby rodzicom wydarte w naszych rękach były, następowało, iż ta jeszcze sama niewinność, a już przez nas ujęczona dwa lub trzy lata, głodem męcząc się, legła — chwała Bogu rychło przynajmniej — ofiarą nieludzkości naszej⁹⁰².

Jeżeli znajdzie się w naszej wsi więcej kobiet, niżeli się naleść mężczyzn może⁹⁰³, wolimy, aby w nieplodności zniszczały, niżeli, aby do drugiej wsi za męża poszły. Owszem, równie jak bydło sprzedajemy je sobie, albo wymieniamy, — gdyby krowę za krowę.

Macież wy serce? I wy jesteście chrześcijanie! Oszczercami, nie nauczycielami wiary Chrystusa są ci wszyscy kapłani, którzy wam taką naukę podali i którzy wam powiadają, że, chociaż tak bezecnymi, tak okrutnymi żyjecie, możecie jednać się z Bogiem i stać się uczestnikami łask Tego, który jedynie z miłości człowieka umarł. Zapowiadam wam, że, jeżeli Bóg jest sprawiedliwy, nie może być w oczach Jego zbrodni większej nad zbrodnię waszą!

Macież wy miłość Ojczyzny? Nie obywatelami, ale nieprzyjaciołami Polski jesteście. Więcej szkodzicie temu krajowi, niżeli szkodzili Moskale, Szwedzi, Niemcy, Turcy i Tatarzy. Tych okrucieństwo padało na niektórych i skończyło się w lat kilka. Wasze okrucieństwo trapi nie tylko żyjących, ale nadto kładzie przeszkodę wieczną do podobieństwa, jakby Polska mogła z sławą powstać, bo tamuje ludność, wstrzymuje powiększenie urodzajów, rozciąga niewolę na pokolenia dalekich wieków.

Upamiętajcie się! Nie bierzcie na złe cierpliwości Nieba! Czas poprawy, czas ludzkości!

Oddajcie człowieka Bogu. Oddajcie człowiekowi prawo jego natury⁹⁰⁴. Niechaj rośnie i mnoży się.

Widzę straszne nieszczęśliwości nad głowy waszemi. A gdy kocham Polskę, a gdy zapomnieć nie mogę, że rodziłem się Polakiem, — jak by ten kraj uratować, myślę ustawicznie.

Są nieskończone sposoby. Odłóżmy tylko upór, chwycimy się rozumowi.

Gdy już prawo oznaczy wydziałową robotę⁹⁰⁵ i zachęci, doradzi, zapewni nadgródę⁹⁰⁶, jako dobrodziejom Rzeczypospolitej, tym wszystkim, którzy w swoich dobrach ustanowią czynsze; gdy, dla zachowania sprawiedliwości rolnikowi, wyznaczony będzie między dziedzicem

Dziecko

Kobieta, Małżeństwo,
Chłop

Pan, Patriota

Prawo, Chłop, Marzenie

⁹⁰⁰wsiów — dziś popr. forma D. lm: wsi. [przypis edytorski]

⁹⁰¹inwentarz — tu: wykaz gruntów chłopskich i ciążących na nich obowiązków. [przypis redakcyjny]

⁹⁰²już przez nas ujęczona dwa lub trzy lata, głodem męcząc się, legła chwała Bogu rychło przynajmniej ofiarą nieludzkości naszej — Uważałem w naszych wsiach bardzo wiele małych dzieci. Ale z tych niezmierna moc ginie przed siódmym rokiem dla wielkich niewygód i dla niezdrowego pomieszkania. Uważałem także, iż znaczne mnóstwo dzieci ginie przy połogach. Temu powinien kraj zaradzić przez ustanowienie cyrulików [felczerów, praktyków zdolnych do wykonania prostych zabiegów leczniczych; S.Cz.] i doskonałych aprobowanych [zatwierdzonych (przez władzę, po dowodzie umiejętności); S.Cz.] białych głów do odbierania dzieci w połogach. [przypis autorski]

⁹⁰³niżeli się naleść mężczyzn może — w wydaniu drugim: niżeli się zameżyc może. [przypis edytorski]

⁹⁰⁴jego natury — te słowa dodano w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁹⁰⁵wydziałowa robota — tu: praca mierzona efektami, a nie na czas. [przypis edytorski]

⁹⁰⁶nadgróda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

i rolnikiem sąd; gdy toż prawo nakaze, aby każdy paroch⁹⁰⁷, każdy prebendarz⁹⁰⁸, altarysta⁹⁰⁹ miał za pierwszy swojego urzędu obowiązek uczyć czytać i pisać dzieci chłopskie, — potem zaraz toż prawo urządzi rolnika stan polityczny. Powróci człowiekowi wolność naturalną, to jest: każdy gospodarz, który obejmie grunt, obejmie go na całe życie. Przeto dziedzic nie może go z tego gruntu zrzucić bez okazania mu w sądzie, iż, nieposłuszny prawu, nie odbywał porządnie wydziałowej roboty, albo, w dobrach czynszowych, iż czynszu nie płacił. Nawzajem gospodarz żaden już tego gruntu porzucić, ani z niego pójść nie może, chyba, gdy na swoje miejsce innego gospodarza stawia, albo przekona dziedzica, iż go nad prawo krzywdził. Dzieci zaś, które nie obejmą gruntu, wszystkie są wolne: wolno im uczyć się rzemiosła, obsiadać w miastach, obsiadać w innych wsiach, żenić się z tymi, z którymi im Bóg i religia pozwala. To zaś urządzenie tak proste, mniej użytecznemu rolnikowi, jak najszkodliwszym w kraju Żydom⁹¹⁰, wolności dające, w niczym dziedzicowi prawa nie naruszające, owszem, uwalniające sumnienie⁹¹¹ jego, zapewnia i szlacheckie dochody, i otwiera źródło krajowych bogactw. Odtąd kraj już może rozłożyć podatki na dziedziców i na pracowitych rolników. Odtąd dopiero zapewni się, że ten płaci podatek, na kogo włożony. Odtąd w Polsce zmogą się stosownie do krajów sąsiedzkich urodzaje i ludność, otworzy się droga do wzrostu miast, z miastami powstanie handel, z tym powiększy się masa pieniędzy — ta dusza dzisiejszej krajów obrony.

Wolność

Pieniądz

MIASTA

Jednowładcze familie, które teraz narodowi ludzkiemu panują, nie zasadziły swojej udzielnosci i potęgi na prawie, ale na mocy. Zewnętrzne państw związki stawiają dzisiaj wszystkie między sobą kraje w wojnie gotowej.

Wojna jest teraz najdowcipniejszą⁹¹² nauką. Nie zasadza się na męstwie, ale na sztuce i pieniądzech. Nie można gotowego wojska i w takim porządku, jakiego dzisiejsza sztuka wojenna potrzebuje, utrzymywać bez podatków pieniężnych. Nie można żadną miarą wojny prowadzić bez pieniędzy. Ten najsilniejszy, kto z dobrym rządem ma najwięcej pieniędzy: komu dłużej pieniądze starczą, ten dłużej wojnę prowadzi; kto dłużej wojnę pociągnie, ten zwycięża.

Wojna, Wojsko, Pieniądz

Przemysł trzyma wagę w Europie. W którym kraju przemysł największy, do tego zbiega się pieniądze najwięcej; w którym kraju przemysłu mało, ten w terażniejszym porównaniu politycznym jest ubogi i słaby.

W tych krajach kwitnie przemysł, to jest — fabryki, rękodzieła, handel, w którym kwitną miasta.

Miasto

Wsie są miast matkami. Trzeba, aby w kraju pierwszej rolnictwo stanęło w pewnym stopniu, dopiero miasta powstać mogą; nawzajem trzeba, aby miasta były do pewnego stopnia zaludnione, handlowne i bogate — dopiero rolnictwo doskonalić się może. Wsie dały początek miastom; miasta dają obfitość wsiom. Rolnictwo stwarza przemysł; wzrost przemysłu doskonali rolnictwo. Doskonałość rolnictwa zaczyna się w kraju z wydatkami gruntowymi; wydatki gruntowe w rolnictwie pierwszej czynione być nie mogą, dopokąd miasta nie ułatwią takiej urodzajów sprzedaży, aby korzyść nadgrodziła⁹¹³ gruntowe wydatki.

Wieś

Więc teraz związki zewnętrzne wyciągają⁹¹⁴ koniecznie miast ludnych i bogatych. Więc, chociaż prawo urządzi stan rolnika, przecież rolnictwo stosownie do krajów zewnętrznych nie udoskonali się, dopokąd nie powstaną miasta.

⁹⁰⁷paroch — tu: proboszcz, pleban (dziś: proboszcz w parafii grekokatolickiej). [przypis edytorski]

⁹⁰⁸prebendarz — ksiądz nie prowadzący działalności duszpasterskiej, która by mu zapewniła utrzymanie, żyjący z prebendy, czyli z pensji pochodzącej z dziesięciny lub innych dochodów z dóbr kościelnych. [przypis edytorski]

⁹⁰⁹altarysta a. altarysta — ksiądz pobierający prebendę (pensję) za opiekę nad jednym z ołtarzy w dużym kościele. [przypis edytorski]

⁹¹⁰To zaś urządzenie tak proste, mniej użytecznemu rolnikowi, jak najszkodliwszym w kraju Żydom, wolności dające — sens: takie proste regulacje prawne dają i tak rolnikowi mniej wolności, niż ich mają już teraz Żydzi, którzy nie przynoszą krajowi korzyści. [przypis edytorski]

⁹¹¹sumnienie — dziś: sumienie. [przypis edytorski]

⁹¹²najdowcipniejszy — najbardziej inteligentny, najsprytniejszy; tu: wymagający najwięcej sprytu, inteligencji. [przypis edytorski]

⁹¹³nadgrodzić (daw.) — nagrodzić. [przypis edytorski]

⁹¹⁴wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

Ten mialko⁹¹⁵ rzeczy bierze, który myśli, iż dlatego miasta ubogie, że kamienice stoją puste, zrujnowane, brudne, i wszędzie gnoju pełno, — a nie widzi, że dlatego pustki, rumy⁹¹⁶ i blocko, iż są przyczyny, które nie pozwalają być miastom bogatymi. Ten nie ma żadnej znajomości ekonomii krajowej, który sądzi, że porządkiem zewnętrznym⁹¹⁷, upstrzeniem domów i wywiezieniem błota zaludni miasta, wprowadzi do kraju handel i obfitość.

Bezpieczeństwo, sprawiedliwość i wolność są duszą przemysłu i handlu. Miasta powstaną, zaludnią się, przysposobią rolnikowi sprzedaż, napelnia kraj rękodzielami i rzemiosły, zakrzewią handel, sprowadzą masę pieniędzy, ułatwią Rzeczypospolitej miliony podatków i wojsko, kiedy będą miały bezpieczeństwo, sprawiedliwość i wolność.

Mieszczaninowi, kupcowi, fabrykantowi niesprawiedliwość wyrządzona ciągnie dla kraju większe szkody, niżeli niesprawiedliwość uczyniona szlachcicowi, owszem, więcej powiem: rolnikowi. Albowiem w stanie miejskim zaufanie, kredyt są zasadą wszystkiego: niesprawiedliwość jednemu uczyniona ściga i niszczy tych wszystkich, którzy z nim są związani.

Podług natury człowieka rzecz niepodobna, aby w tym kraju miasta sprawiedliwości miały, gdzie strona jest razem sędzią. Sprawiedliwości dochodzić zawsze trudno. Przecież najpewniej znajduje się wtenczas, kiedy obydwie strony wybierają sobie w liczbie równej sędziów.

Więc potrzeba konieczna, która wyciąga⁹¹⁸, aby w Polsce miasta powstały, przymusza też Polskę koniecznie, aby w sprawach między mieszczaninem i szlachcicem zasiadała równa liczba sędziów⁹¹⁹ z stanu szlacheckiego, jako z stanu miejskiego.

Bezpieczeństwa nie mają miasta w tym kraju, gdzie wojsko może sobie pozwolić więcej w miastach⁹²⁰ wszystkich, niżeli w partykularnej wiosce jednego szlachcica. W despotyzmach, z nami pogranicznych, równie z innymi poddanymi bezpieczeństwo z największą pilnością zapewnione miastom. Więc Rzeczpospolita, chcąc na sile despotyzmowi wyrównać, musi takoweż równe z innymi obywatelami bezpieczeństwo miastom ustanowić.

Bezpieczeństwa nie mają miasta w tym kraju, w którym elekcje co kilka, albo co kilkanaście lat cały kraj wzburzają, niecą wojnę domową, a z nią wystawiają składy kupców, rzemieślników rozbojom, rabunkom, podpałom etc., etc. Ponieważ miasta w krajach sąsiedzkich tym nieszczęściom nie podpadają, rzecz oczywista, że nigdy ich przemysłowi, handlowi, ludności nie wyrównają miasta w Polsce, jeżeli także od tych nieszczęść zabezpieczone nie zostaną.

Który kraj dzisiaj tak jest głupi, że chce u siebie zatłumić przemysł⁹²¹, wystraszyć z miast zbogaconych mieszczan i zapobiec, aby nigdy handel nie powstał, najpewniej swego zamiaru dopnie, gdy przywiąże wstyd do urodzenia miejskiego, gdy rzuci hańbę i wzgardę na ćwiczących swój przemysł⁹²² w doskonaleniu fabryk i na bawiących się handlem. Więc, przeciwnie, który kraj chce u siebie zakrzewić przemysł, rękodzieła, wprowadzić handel, zaludnić i zбогаć miasta, powinien mieszczanom równy z innemi stanami

Pozycja społeczna,
Mieszczanin

⁹¹⁵mialko — tu: płytko. [przypis edytorski]

⁹¹⁶rumy — zwaliska, rumowiska. [przypis redakcyjny]

⁹¹⁷Ten nie ma żadnej znajomości ekonomii krajowej, który sądzi, że porządkiem zewnętrznym, upstrzeniem domów i wywiezieniem błota zaludni miasta, wprowadzi do kraju handel i obfitość — krzątały się koło tego Komisje Porządkowe Cywilno-Wojskowe z dużym zapalem, zwłaszcza po miastach znaczniejszych. [przypis redakcyjny]

⁹¹⁸wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁹¹⁹aby w sprawach między mieszczaninem i szlachcicem zasiadała równa liczba sędziów z stanu szlacheckiego, jako z stanu miejskiego — sprawy karne przeciwko szlachcicowi, wytoczone z oskarżenia mieszczanina, sądzone były przez Sądy Grodzkie, w których sędziami mogły być tylko osoby stanu szlacheckiego; sprawy cywilne, zależnie od przedmiotu sporu oraz od tego, do którego stanu należał pozwany, toczyły się przed Sądem Asesorskim, albo przed Ziemskim. [przypis redakcyjny]

⁹²⁰pozwolić więcej w miastach — dom szlachcica był prawnie wolny od obowiązku dostarczania wojskowych kwater, dom mieszczanina podlegał mu; przeciwko wybrykom żołnierstwa miasta pomniejsze nie miały w praktyce środka obrony, szlachcic zaś poza skargą do Komisji Radomskiej, miał otwartą drogę do skargi na sejmiku i w Sejmie; dodać należy, że wojsko stało po miastach; stąd nieustanne zatargi. [przypis redakcyjny]

⁹²¹przemysł — tu: przedsiębiorczość. [przypis edytorski]

⁹²²przemysł — tu: inteligencja, przedsiębiorczość. [przypis edytorski]

zapewnić szacunek. Musi urodzenie miejskie uczynić równe z innymi obywatelami, zdadne do wszelkich cywilnych i wojskowych urzędów⁹²³.

Teć to są polityczne ułudy, któremi despoci takie u siebie dokazują cuda. Dla ich osiągnięcia miliony ludzi przemyślają: dzień i noc pracują wszyscy, a ledwo je kilku osiąga.

Gdy już w krajach sąsiedzkich stan miejski przypuszczony jest do wszystkich urzędów cywilnych i wojskowych — pierwszeństwo i zaszczyt urodzenia i wszystkie tytularne dystynkcje i godności zostawiwszy przy szlachcie, — gdy tam nabywanie dziedzictwa ziemi już ma wolność, — nie może bez naszego niebezpieczeństwa Polska odmówić miastom Rzeczypospolitej tegoż prawa. Albowiem bogatych mieszczan dzieci pójdą z pieniędzmi za granicę szukać pocziwości⁹²⁴ i szczęścia, a miasta polskie zostaną się ubogie. *Sprawiedliwości, bezpieczeństwa, ani wolności mieć nie mogą miasta, jeżeli w samym prawie jest niesprawiedliwość.*

Niesprawiedliwość w prawie jest zawsze, kiedy go wola powszechna nie stanowi. Ta niesprawiedliwość jest najszkodliwszą wtenczas, kiedy takowego prawa ani uciążliwość, ani użyteczność nie na wszystkich równie spada. W krajach samodziernych⁹²⁵, ponieważ w oczach despotów wszyscy niewolnicy są równi, przeto rozkaz, czyli wola pana może być bezwzględna, i równie, tak użyteczność, jako jej szkodliwość, wszystkich dotyka. Kto tylko zna naturę człowieka, przeświadczy się, że w Rzeczypospolitej prawo przez jeden stan robione nie może żadną miarą być zawsze wszystkim w kraju mieszkańcom ani równie użyteczne, ani równie szkodliwe. To jest niepodobieństwo, aby szlachta, miłością osobistą mamiona, nie ściągła zupełnie na siebie praw użytecznych, a nie oszczędzała siebie wtenczas, kiedy prawa będą dla kraju uciążliwe, jakich terazniejszy związek despotyczny potrzebuje często.

Więc Polska, chcąc wyrównać sąsiedzkim mocarstwom w sile, chcąc mieć rolnictwo doskonałe, miasta ludne, podatki i wojsko, przymuszoną jest pod karą wielkich nieszczęść i niewoli przypuścić miast do równego z sobą prawodawstwa. Nie trzeba reprezentantom miast nadawać osobnej Izby⁹²⁶, ale trzeba, aby się szlachta z reprezentantami miast w jednej Izbie łączyła, jak szlachta w Anglii.

Kiedy wspominam tak często Anglię⁹²⁷, niechaj nikt nie sądzi, iż życzę Polsce rządowi angielskiego, gdyż jestem mu zupełnie przeciwny. Wiem, że z takim rządem miałaby Polska w lat kilka despotyzm.⁹²⁸ Ale życzę, aby Polska przyjęła z niego to, co jest dobrego względem połączenia szlachty z narodem.

Nigdy nie trzeba pozwalać, aby było więcej Izb prawodawczych, nad jedną. *Jeden prawodawca — jedna Izba*⁹²⁹.

Powiedziałem, iż miasta trzeba przypuścić do równego prawodawstwa. Albowiem trzeba miasta tak z sobą złączyć, żeby nie czyniły, tylko jeden naród⁹³⁰, żeby im odebrać już wszelkie dalsze żądze. Przypuścić reprezentantów miast do Sejmu *cum voce consultiva*⁹³¹, jak niektórzy radzą, jest to przyspieszyć wielką w Polsce rewolucją⁹³², jest to zaostrzyć niespokojność, pomnożyć niechęć w miastach. Jest to dać im uczuć mocniej ich

Prawo, Sprawiedliwość

Rewolucja, Sprawiedliwość

⁹²³zdadne do wszelkich cywilnych i wojskowych urzędów — mieszczanie mogli dawniej zostawać oficerami w wojskach autoramentu cudzoziemskiego (zorganizowanych i wyćwiczonych na wzór zachodni); prawo to zniósł Sejm r. 1786; dostęp do urzędów cywilnych był im zamknięty zawsze. [przypis redakcyjny]

⁹²⁴pocziwość — tu: uznanie godności osobistej, honoru. [przypis redakcyjny]

⁹²⁵samodzierny a. samodzierny (daw.) — związany władzą absolutną, jedyńowładztwem, tyranią. [przypis edytorski]

⁹²⁶Nie trzeba reprezentantom miast nadawać osobnej Izby — myśl tę rzucił Kołłątaj w *Listach Anonima* [tj. w dziele *Do Stanisława Małachowskiego, referendarza koronnego, o przyszłym Sejmie anonima listów kilka*; red. WL]. [przypis redakcyjny]

⁹²⁷Anglią — dziś popr. forma B. lp: Anglię. [przypis edytorski]

⁹²⁸Wiem, że z takim rządem miałaby Polska w lat kilka despotyzm. — to zdanie usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁹²⁹jedna Izba — wynika to z uznania niepodzielności władzy zwierzchniej i jej wpływu woli powszechnej, dobitnie sformułowanego przez Rousseau, *Umowa Społeczna*, II 2; ta sama zasada we fr. *Zgromadzeniu Narodowym*. [przypis redakcyjny]

⁹³⁰żeby nie czyniły, tylko jeden naród — żeby tworzyły tylko jeden naród. [przypis edytorski]

⁹³¹cum voce consultiva (łac.) — z głosem doradczym; takie żądanie wystawiły same miasta w memorialu, złożonym 2 grudnia 1789 przez Dekerta, obawiając się obudzenia w szlachcie niechęci, gdyby od razu wystąpiły z wymaganiem zmian radykalnych; w czasie dyskusji w Sejmie 15 grudnia wielu wydało się i to zbyt śmiało. [przypis redakcyjny]

⁹³²rewolucją — dziś popr. forma B. lp: rewolucję. [przypis edytorski]

podległość i krzywdę. Jest to otworzyć tę samą drogę do despotyzmu, którą widzieliśmy w Szwecji. Jest to usposobić już gotowe narzędzie królom do absolutności, którzy nie zamieszkają⁹³³ w pierwszej okoliczności dać to reprezentantom miejskim, co im niebaczna szlachta nie wiedzieć dlaczego odmawia, a tak, znalazłszy w wdzięcznych sobie miastach wielką stronę, będą sobie robić prawa swojej absolutności. To nie stanie się nigdy, gdy miasta i szlachta będą jednym narodem, gdy szlachta zatrzyma dla siebie pierwszeństwo, zaszczyt szlachetności, a co do urzędów cywilnych i wojskowych i co do prawodawstwa złączy się w równej władzy z miastami.

Niechaj będzie sto reprezentantów szlachty i sto reprezentantów z miast. W proporcji ludności będzie to przywilej jeszcze wielki dla szlachty.

Oto zwieźły ciąg samych prawd, z teraźniejszego związku krajów wypadły⁹³⁴. Nie są to słowa, ale jak najprostsze wnioski. Nie są to prawa natury, obowiązki religii, bo te dzieciom waszym tylko wpoić można. Wy, w przesądach, nałogach zastarzeli, już nie macie czułości urodzonej⁹³⁵. Odrodzić was niepodobieństwo. Ale są to prawa mocy, prawa politycznego gwałtu, które na was despotyzm zewnętrzny już włożył pod groźbą, iż pójdziecie w niewolę jego. Trzeba się równemi jemu sposoby⁹³⁶ bronić, albo zginać.

Wtem przypominam sobie jeszcze nad wszystkie insze straszniejszą dla Polski zewnętrznych krajowych związków konieczność.

Już stało się. *Już rok tysiąc siedmset ośmdziesiąt dziewięć⁹³⁷ dał poznać miastom w Europie, co mogą. Już oświecił się⁹³⁸ stan miejski w Polsce do tego stopnia, iż czuje, że jest człowiekiem. Wyrzekł: — „proszę o sprawiedliwość, proszę o moje prawo”.*

Czytamy z uwagą dzisiejsze Prawo Narodów. Doznała go Polska na sobie. Patrzymy się na doświadczenia, że w teraźniejszym krajów związku nie tylko wolno jest, ale chwała, największą polityką zamieszać kraj nieprzyjaciela, a potem go pobić, zagarnąć, podzielić, — zgoła, co się podoba, zrobić.

Polska ma zawziętych na siebie nieprzyjaciół. Więc trzeba jej koniecznie jak najtrwalej usadzić swoją wewnętrzną jedność. A ponieważ już pomyślały miasta, nie uczynić im sprawiedliwości jest zaszczyć w umysłach Polaków nasiono niechęci, jest stworzyć w wnętrznościach Rzeczypospolitej nieprzyjaciela. Człowiek, który myśli, że ma krzywdę, im dłużej ten swój żal tłumi, tym prędszy do zapалу. Gdy wybuchnie, najsroższym staje się zwierzem. Rzuca się ślepo w przepaść, aby tylko swojego ściągnął krzywdziciela.

Tak jest, kochani bracia, ani tego przeistoczyć nie jest w mocy naszej. Próżno tu myśleć. Taka jest człowieka natura, której odmienić nie jest w mocy szlachty, takie są polityczne krajów związki, których odmienić sama Polska nie może. — Trzeba się koniecznie do nich stosować.⁹³⁹

ŻYDZI

Gdziekolwiek stan rolniczy i stan miejski powstał⁹⁴⁰, tam najpierwsi z wszystkich próżniaków Żydzi zniszczyli.

Żydzi są pijawkami rolnika. Z nich żaden nie przykłada się do powiększania urodzajów krajowych, ani — prócz małej liczby rzemieślników — ten ród ludzi nie dopomaga do odnowy i do kształtowania⁹⁴¹ tychże urodzajów. Wszyscy tylko z innych stanów pracowitych żyją; ich konsumpcja w Polsce taki skutek dla kraju przynosi, jakim stałby się

Wychowanie, Polityka

Rewolucja, Krzywda

Żyd, Pozycja społeczna

⁹³³zamieszkać — tu: omieszkać. [przypis edytorski]

⁹³⁴wypadły — tu: wynikający. [przypis edytorski]

⁹³⁵urodzony — tu: wrodzony. [przypis edytorski]

⁹³⁶sposoby — dziś popr. forma N. Im: sposobami. [przypis edytorski]

⁹³⁷Już rok 1789 — rok wybuchu Rewolucji Francuskiej dokonanej przez mieszczaństwo. [przypis redakcyjny]

⁹³⁸Już oświecił się stan miejski w Polsce do tego stopnia, iż czuje, że jest człowiekiem — utworzenie Związku miast za sprawą prezydenta Warszawy Jana Dekerta i podjęcie akcji o prawa mieszczaństwa. [przypis redakcyjny]

⁹³⁹Taka jest człowieka natura, której odmienić nie jest w mocy szlachty, takie są polityczne krajów związki, których odmienić sama Polska nie może. — Polsce nie potrzeba wiele miast [tyczy się licznych bardzo miast prywatnych, tworzonych z wsi przez dziedziców jedynie w celu ustanowienia targów i pomnożenia dzięki nim dochodów swoich o opłaty targowe, oraz z powiększenia wyszynku wódki; S.Cz.], ale potrzeba jej miast wielkich i bogatych. Przeto dobrze uczynią dziedzice, aby zaprzestali podnosić więcej tych miast, które to ani miastem, ani wsią nazywać się nie mogą. Nie potrzeba pozwalać królom żadnej władzy nadawania przywilejów miastom. [przypis autorski]

⁹⁴⁰powstać — mowa o rewolucji społecznej. [przypis edytorski]

⁹⁴¹kształtowanie — tu: przetwarzanie. [przypis redakcyjny]

ten, gdyby to zboże, sukno i płótno, które Żydzi wypotrzebują, rolnictwo zepsuło, albo ogień spalił. Żydzi są naszego kraju letnią i zimową szarańczą: te obydwie stworzeń gatunki przyspieszają bieg pieniędzy, łatwią bogactw odmianę, ubożą ludzi pracowitych, najżyźniejsze pola niszczą, wsie napęłniają nędzą, a powietrze zarażają zgnilizną. Żydostwo nasze wsie uboży, a nasze miasta smrodem napycha.

Chociaż w Polsce odbierze stan rolniczy sprawiedliwość, a stan miejski bezpieczeństwo i wolność, przecież z *trudnością rolnictwo i miasta powstawać będą, dopokąd w ręku Żydów szynk trunków zostanie, dopokąd Żydzi w miastach będą czynić stan oddzielny*⁹⁴², *od urzędu miasta niezawisły, ale swój osobny urząd i swoich własnych sędziów mający, czyli w mieście drugie miasto czyniący*.

Tak długo nasz chłop z swojej nędzy z trudnością dźwigać się będzie i od nałogu pijaństwa nie odswoi się, jak długo ród żydowski, przez swoją religię⁹⁴³, przez wychowanie do oszukiwania sposobiący się, będzie władać tą trucizną, przez którą, gdy zechce, może kilku milionom ludzi [bezkarnie] głowę zawracać, a, na kilka godzin przytomność im odebrawszy, rozrządzać majątkiem polskiego rolnika, jak mu się podoba.

Żydzi — ostateczny motłoch, omamiony swojej religii licznymi i do samych zmysłów przystosowanymi obrządkami, które tak są mocne w człowieku, więcej do nabierania zwyczajów, niżeli do myślenia skłonny — noszą dotychczas ducha próżnowania i tułactwa pierwszych swoich ojców, pasterzy. Równie zakon żydowski, jak niegdyś zakon naszych Templarów⁹⁴⁴, Krzyżaków etc., etc., etc., w żadnym czasie pracować nie chciał, tylko pielgrzymować, włóczyć się, modlić i cudze ziemie łupić. Ustawa zakonu żydowskiego nie sposobi ludzi do wielkiej, a dzisiaj towarzystwom⁹⁴⁵ potrzebnej pracy. Dlatego między narodem pracowitym nigdzie ród żydowski utrzymać się nie może. Tylko w złych rządach, tylko w tych krajach, gdzie próżniacy mają obronę i trzymają pierwszeństwo bezrządne, — tylko tam Żydzi obfitują, gnieźdzą się i mnożą.

W wszystkich feudalnych rządach żydowskie gniazdo bywało. Tam się między panem i między poddanymi Żydzi pośrednikami czynili. Było to dogodne i z sprawiedliwością szlachcica stosowne narzędzie do jego łakomstwa, które religia wstrzymywała od zdzierstw oczywistych: czego pan swoim poddanym bez odrazy sumnienia wydrzeć nie mógł, to im przez oszukanie żydowskie z spokojnością tegoż sumnienia wydzyrał.

Powtarza ustawicznie każdy szlachcic, że chłop polski jest nadto głupi, niepracowity, leniwy; — dlatego nie można mu dawać sprawiedliwości, ani wolności. A nie czuje — albo czuć tego żaden szlachcic nie chce, że to on sam tego przyczyną, że chłop polski jest takim samym człowiekiem, jakim jest chłop niemiecki, chłop o granicę w Śląsku, w Prusach, w Saksonii. Czemuż tamten jest oświecony, pracowity i krajowi użyteczny? Nie jest to chłop polskiego natury przyczyna, ale nierząd panującej w Polsce szlachty. Nie odmieni się nasz chłop w Polsce, dopokąd nie odmieni się szlachta.

Wyrzeka szlachcic, że chłop polski straszny pijak. A każdy szlachcic w swojej wsi, w swoim miasteczku po pięć, po sześć karczem wystawia, właśnie gdyby jakie sidła na złowienie owego chłopca. W tych karczmach osadza, dobiera najbieglejszych Żydów, którzy by mu jak najwięcej zapłacili, — to jest, którzy by umieli jak najsztuczniej zwodzić i rozpajać chłopów.

Niebaczny dziedzicu! Nie na pijaństwie, nie na ubożeniu poddanego zasadzaj powiększanie twoich dochodów. Bo to oszukiwanie, to obdarcie chłopca z ostatniego grosza przez Żydów narusza jego gospodarstwo. Tak, zamiast bogacenia, kraj niszczy i twój upadek gotuje. Każdy złoty, którym Żyd twoją propinacją⁹⁴⁶ podwyższa, jest ten złoty, którym cię uboży. Tak jest: prócz nierządnej naszego rolnika niewoli Żydzi są drugą wielką jego

Chłop, Żyd, Alkohol

Religia, Praca

Pan

Chłop, Szlachcic, Lenistwo

⁹⁴²*dopokąd Żydzi w miastach będą czynić stan oddzielny* — samorząd gmin żydowskich w Polsce obejmował sprawy religii, szkolnictwa, administracji gminy i sądownictwa w sprawach między Żydami; delegaci gmin obradowali w sprawach wspólnych na zjazdach (tzw. Sejmach żydowskich). [przypis redakcyjny]

⁹⁴³*religia* — dziś popr. forma B. lp: religię. [przypis edytorski]

⁹⁴⁴*Templarze, Templariusze, Krzyżacy* — zakony rycerskie, założone czasu wojen krzyżowych dla obrony Ziemi Świętej i pielgrzymów; pierwszy zniesiony w w. XIV (stał się być największą ówczesną potęgą finansową i bankierem królów), drugi wygasł po przejściu jego Wielkiego Mistrza na protestantyzm; znane łupiestwa tego zakonu w Polsce i w Litwie. [przypis redakcyjny]

⁹⁴⁵*towarzystwo* (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁹⁴⁶*propinacja* — prawo wyłączności przy sprzedaży alkoholu w obrębie danej wsi, tu: zysk z tego monopolu; *propinacja* — dziś wyraz ten w B. lp miałby formę: propinację. [przypis edytorski]

niepracowitości, głupstwa, pijaństwa i nędzy przyczyną. Tylko sami chłopci muszą odziewać i żyć kilkakrotnie sto⁹⁴⁷ tysięcy żydostwa. Ten brzydki ród, ostatnią zgębę⁹⁴⁸ chleba wyludziwszy chłopu, kradnie go z pieniędzy, pozbawia go z wszelkiego przemysłu⁹⁴⁹, z zdrowia i z samego rozumu.

Żydzi, kiedy ich w Egipcie rząd do pracy przymusza, uciekli i kraj okradli, wołając się bezczynnym włóczęgą tułać po dzikich puszcach. Ten lud ma obyczajność, sposób życia i moralność z moralnością naszej religii niezgodną: czyta on w swoich księgach, iż za krzywdy, od ludzi innej religii poniesione, pożyczwszy od nich różnych sprzętów i sreber, można te zabrać i uciec⁹⁵⁰. Przeciwnie, nasza religia w każdym przypadku kradzieży i oszukania zakazuje. Ona naucza, że nigdy krzywdy sobie samemu nadgradzać⁹⁵¹ nie jest wolno. Więc Żyd z swoją moralnością zawsze będzie niebezpiecznym i fałszywym, a przy każdym oszukaniu łatwo zaspokoi sumnienie przewaniem kradzieży swoich krzywd nadgradzą⁹⁵².

Rolnik w Polsce, w kraju północnym, potrzebuje w pewnej mierze trunków gorących. Wszystkie trunki, a osobliwie gorzałka, która jest w Polsce naturalną⁹⁵³, ma tę straszną własność, iż na kilka godzin pozbawia człowieka z rozumu, z przytomności i z pamięci. Żydom oddawać szafunek tak strasznego w swoich skutkach trunku, jest powierzać majątek naszego rolnika ludziom bez wiary, na chrześcijan zawziętym i podawać tymże w ręce narzędzie, z którym mogą bezkarnie używać majątku rolnika. Zna dobrze żydostwo, jak zyskową dla nich być może własność trunku takiego, jak sposobowi ich myślenia arcydogodna. Przeto nigdy do szynkowania piwa nie garnie się chciwie, bo piwo, nie odbierając człowiekowi przytomności, nie łatwi do krzywdzenia go sposobów.

W Polsce, kraju tak zimnym, nie można trunków gorących zakazywać. Ale rozum, rząd dobry wyciąga⁹⁵⁴, aby żadną miarą szynk gorzałki nie był pozwolony Żydom. *Niechaj Żydzi mają od rządu krajowego równą z każdym mieszkańcem zarobków łatwość, oprócz jednego szynku trunków*, który, w zamiarze polepszenia w kraju rolnictwa, najsurowiej im być zakazany powinien w całej Polsce, po wszystkich wsiach i miastach.

Z wszystkich w Polsce mieszkańców jednolitej szlachcie podległych, największe swobody i prawa szlachta pozwalała Żydom. Rolnikowi chrześcijaninowi sprawiedliwości dotychczas zapewnić nie chce. Owszem, dotychczas powtarza te dzikie słowa: *dopiero szlachcic niewolnikiem zostanie, gdy rolnik mieć sprawiedliwość będzie*. Ale to nie obraża bynajmniej przesądów tegoż niemyślnego szlachcica, że on razem z Żydem w sądzie stawać musi.

Ani lutrzy, ani kalwini, ani Grecy, ani Ormianie⁹⁵⁵, zgoła żaden gatunek ludzi w jakimkolwiek miejscu znajdujący się nie może mieć osobnych praw, urzędów i sędziów, tylko prawom i magistratom miasta podlegać musi. Przeciwnie Żydzi w każdym miejscu osobne mają swoje prawa, osobny swój magistrat i sędziów. Tym nierządem stało się, że szlachta, wszędzie tylko osobistym pożytkiem wiedzioną, a o swojej wolności grubych przesądów pełną i nigdy tych osobistości porzucić nie dołającą w zamiarze dobra całego kraju, jedną połowę najbogatszych miast już uwięziła w jarzmie obcych despotów, a resztę napęłnia żydostwem. Tym nierządem stało się, że jeszcze niezatraczona przez nierząd reszta Narodu Polskiego już odmienia się znacznie w naród żydowski. Jedna część Polaków niewolą partykularną utłumiona, druga po wszystkich prawie królewskich przez chciwych starostów więcej od Żydów jest poniżona. Przeto nie ma w rzeczywistym Narodzie Polskim tego działalności⁹⁵⁶ przemysłu ducha, który widzimy w innych krajach. Nie ma w naszych miastach żadnej publiczności, tylko żydowska. Obojętny mieszczanin

Sumienie, Religia, Kradzież,
Żyd

Alkohol, Krzywda

⁹⁴⁷kilkakroć sto (daw.) — kilkaset. [przypis edytorski]

⁹⁴⁸zgęba — kęs. [przypis redakcyjny]

⁹⁴⁹przemysł — tu: przedsiębiorczość, inteligencja. [przypis edytorski]

⁹⁵⁰czyta on w swoich księgach, iż za krzywdy, od ludzi innej religii poniesione, pożyczwszy od nich różnych sprzętów i sreber, można te zabrać i uciec — zob. *Księga Wyjścia (Exodus)*, III 22, XI 2, 35–36. [przypis redakcyjny]

⁹⁵¹nadgradzać (daw.) — nagradzać. [przypis edytorski]

⁹⁵²nadgródza (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

⁹⁵³naturalna — tu: rodzima. [przypis redakcyjny]

⁹⁵⁴wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

⁹⁵⁵Grecy, Ormianie — były ich spore kolonie w niektórych miastach polskich południowych, z tych które po r. 1772 pozostały przy Rzeczypospolitej, zwłaszcza w Kamieńcu. [przypis redakcyjny]

⁹⁵⁶działalność — tu: czynność, aktywność; skuteczność. W wydaniach z końca XVIII w.: dzielność. [przypis edytorski]

na wszystkie cudzoziemskie krzywdy i gwałty, biskupom i posłom wyrządzane, gdyż nieprzezorny rząd szlachty odjął im zupełnie przywiązanie do kraju.

Zapewniam, iż gdyby miasta równie z szlachtą radziły o kraju, gdyby na Sejmie 1768⁹⁵⁷ miasta były miały swoich posłów, nigdy by Moskale nie byli ozuchwalili się i nigdy nie byłiby potrafili bezkarnie wziąć pierwszych senatorów z pośrodku Warszawy i wywlec ich powoli i z spokojnością z kraju, musząc ich prowadzić przez tak liczne miasta. W jednej godzinie zgruchnąwszy się, kilkadziesiąt tysięcy przywiązanego do kraju ludu byłoby tych napastników na sztuki zatłukło, a tyran byłby wcześniej z swoją głową zmykać musiał.

Gdyby niebaczna szlachta nie była miast naszych odrzuciła od obywatelstwa pod Zygmuntem Augustem, gdyby miasta tak, jak pod Kazimierzem Wielkim, pod Aleksandrem królem, były dotychczas należały do prawodawstwa, nie byłoby widzieć tych bruków ziemią zalazłych, a przy każdym, dzisiaj nędznym, miasteczku daleko w pole ciągnących się. Były nasze miasta wielkie, ludne, bogate. A przeto, jeżeli w innych krajach dzisiaj miasta potrafią żołnierzy swoich tyranów wypędzać i gnębić, zapewne nigdy by tak ohydny podział naszego kraju nie był nastąpił, gdyż każde miasto byłoby się stało gotowym dla naszej obrony wojskiem.

Niechajże więc odtąd szlachta stara się powiększyć naród Polaków, a nie naród Żydów. Niechaj Żydzi nie mają opiekunów w wojewodach, w podwojewództwach, w starostach etc. *Lecz niechaj Żydzi tak, jak lutrzy, kalwini etc., w miastach mieszkając, podlegają prawom, magistratom i sędziom miejskim. Starszyny kahalnej⁹⁵⁸ żadnej mieć nie powinni, tylko jednego rabina od odprawienia obrządków religii.*

Dwa przeto prawa względem Żydów konieczne są potrzebne, aby Żydzi nie szkodzili powstaniu rolnictwa i miast wzrostowi.

Pierwsze: aby żaden Żyd w całej Polsce nie mógł szynkować trunków.

Drugie: aby Żydzi w miastach, równie jako innych religii mieszkańcy, podlegali zupełnie magistratowi i rządowi miasta, nie mogąc mieć żadnych osobnych urzędników.

Dalej, dla zupełniejszego wykorzenienia w nich ducha zgromadzenia i stanu, należy, aby ich wychowanie było poddane Komisji Edukacyjnej, która by im wyznaczyła nauczycieli⁹⁵⁹, przepisała moralność i inne książki elementarne.

Dla odstręczenia Żydów od życia próżniackiego, prawo ustanowi, iż żaden Żyd, dopokąd albo nie chwyci się roli, albo nie wyuczy jakiego rzemiosła, żony pojąć nie może⁹⁶⁰.

Na koniec, ponieważ Żydzi już nie mówią po hebrajsku, nie umieją mowy ojczyściej, swego pierwotnego języka religijnego, ale odprawiają obrządki w zepsutym języku niemieckim, — więc, gdy, z Niemiec wygnani, zwalili się do Polski i z Polski jedynie żyją, niechże odtąd językiem polskim mówią, niech w tej mowie polskiej wychowanie biorą i w niej odprawiają swoje religijne obrządki i nauki.

⁹⁵⁷ 1768 — ściśle 1767–1768; wywiezienie senatorów 13 października 1767 roku. [przypis redakcyjny]

⁹⁵⁸ kahalnej — gminnej; kahal (z hebr. Qahal: zebranie, wiec, rada) — rada gminy żydowskiej. [przypis redakcyjny]

⁹⁵⁹ nauczycieli — dziś popr. forma B. Im: nauczycieli. [przypis edytorski]

⁹⁶⁰ Dla odstręczenia Żydów od życia próżniackiego, prawo ustanowi, iż żaden Żyd, dopokąd albo nie chwyci się roli, albo nie wyuczy jakiego rzemiosła, żony pojąć nie może. — Żydzi, oprócz względu od praw, znajdują jeszcze do pomnażania się swojego w kraju łatwość w swojej nieczystości, w tej trwożliwości i nieużyteczności, które w tych ludziach sposobi złe wychowanie. Żydzi w miastach od żołnierza mniej doznają uciążliwości, co do kwater. Z kordonów wypędzane hurmy ubóstwa żydowskiego wchodzą do Polski z spokojnością, od żołnierzy naszych nie doznają żadnej przeszkody. Lecz jeżeli się który z kordonu chłop, albo mieszczanin na granicy pokaże, natychmiast nieoświecony, dobra kraju nieznający towarzysz [żołnierz stanu szlacheckiego w jeździe autoramentu polskiego (niegdyś husarii lub chorągwiach pancernych, potem w Kawalerii Narodowej); S.Cz.], łapie go do żołnierzy [zaciąga do wojska przymusowo; kilkakrotnie odzywają się na to skargi w Sejmie; S.Cz.] Przestrzegam sejmujące Stany, iż prawo względem przychodniów zagranicznych wcale nie jest zachowane, przez co niezmierną kraj ponosi szkodę. Na pograniczach często przebywając, widzę, że przy każdym w kordonach rekrutowaniu [chodzi o zabór austr., w którym, ze względu na toczącą się od początku r. 1788 wojnę austr.-turecką, pobór wojskowy przeprowadzany był z większą, niż poprzednio, bezwzględnością i budził większą obawę wśród ludu; S.Cz.] tysiącami uciekałaby młodzież do Polski. Ale, ponieważ na jej złapanie czatuje po granicach Kawaleria Narodowa, przeto już tak się tym lud w kordonach ostraszył, iż chociaż gwałtowne rekrutowania bywają, lęka się uciekać do Polski. Trzeba jak najsurowiej ukarać towarzystwo nieposłuszne tak mądrym i tak nam pożytecznemu prawu. Czemu w Polsce nie ma być posłuszny żołnierz temu prawu, kiedy w kordonach, dzisiaj nawet, podczas wojny, każdy podobnegoż prawa jak najściślej słucha i idący lud z Polski napastowanym od nikogo nie bywa? [przypis autorski]

WNIOSEK DLA POLSKI

Jakże to opodal stoi Polska! Gdzież to już zabiegły insze kraje! Gdzie indziej już despotyzm upada. W Polsce jeszcze oligarchia szlachecka. Polska dopiero w wieku piętnastym. Cała Europa już wiek osiemnasty kończy!

Polacy! Byście się ruszyli z miejsca podłości, abyście się wygarnęli spod jarzma Samodzierżycy Rusów⁹⁶¹, abyście tylko stanęli w rzędzie Europy, trzeba zaraz 70 milionów złotych a sto tysięcy wojska.

Lecz aby obrona ziemi tak wielkiej, jaką posiada Rzeczpospolita, wyrównywała mocy innych krajów, trzeba wam przynajmniej sto pięćdziesiąt milionów, a dwakroć sto tysięcy wojska, wokoło opasać się fortecami, w pośrodku osadzić liczne zbrojownie i wojenny zapas. Nie dosyć stanąć; ale trzeba tak się usposobić, aby można odtąd w równi z Europą postępować. Więc trzeba urządzić te wszystkie sposoby, trzeba otworzyć te wszystkie źródła, z których by, stosownie do granicznych mocarstw, powstawała w Polsce ludność i pieniądze masa.

Na ten koniec⁹⁶² macie, chwała Bogu, fundusz bardzo wielki: 10 tysięcy mil kwadratowych, a najmniej 7 milionów ludzi.

Pamiętajcie, że jeżeli dzisiaj, gdy wam nikt nie przeszkadza, z tak niezmiernym krajowym majątkiem; jeżeli z takimi wielkimi sposobami⁹⁶³ w rękę nie potraficie się urządzić, — okażecie, że nie macie rozumu do władania sobą, że nie znacie politycznego związku krajów. Utwierdźcie na wieki w Europie to polskiego rodu pośmiewisko, które rzuciły na nas trzy dwory dla usprawiedliwienia swojego narodobójstwa.

Rozwiążcie te nierządem skrzępowane miliony rąk! Ukażcie poddanym Rzeczypospolitej te same powaby, uludy, nadzieje, któremi taką dzielność⁹⁶⁴ w swoich niewolnikach budzą despotów. Niechaj każdy Polak biega za pozorami własności, dziedzictwa, — gdy Rzeczpospolita sama będzie rzeczywistym właścicielem, gdy ona sama dla swojej obrony będzie wybierać i urządzić całego kraju dochody.

Lecz bogactwa kraju nie w samych rękach człowieka. W nich sposoby tylko. Ziemia ma to wszystko, czego Ojczyzna potrzebuje. Niechaj więc ziemia odtąd stanie się Rzeczpospolitą. Niechaj prawo tę ziemię, ten skarb nieprzebrany życia i bogactw wystawi za cel pragnienia, żądz, nadziei, przemysłu, rozumu, pracy 7 milionom ludzi, — a wkrótce z waszych block, lasów i kamieni powstawać będą wasi obrońcy i waszych krzywd mściciele.

Cóż to za zgroza! Cóż to za niewiedomości i głupstwa potwora kowa⁹⁶⁵ tę ziemię, aby nigdy nie była miejscem Polaków sławy i życia, ale placem ich zguby i sromu? Któż tak zły, czyli tak nierozumny, że wystrasza z Polski dziedzictwo i własność?

Cóż to Polsce trzeba koniecznie? Trzeba czym prędzej urodzajów, ludności, pieniędzy i wojska. A w Polsce nie tego, kto cudzą własność wydziera, ale tego, kto tej własności najpoczciwiej nabywa, kaduk⁹⁶⁶ porywa i tłucze...

— Królu! Ojciec ludzi! Wszyscy Polacy są Twoimi dziećmi. Wszyscy powinni ukazywać się równymi przed tobą, jak przed Prawem, którego stróżem jesteś. Kochać wszystkich ludzi, strzec, aby się nikomu krzywda nie stała, być sprawiedliwym, jest pierwszym i świętym obowiązkiem króla.

Dawni powiadali, że królowie są obrazami Bóstwa na tym świecie. Najpiękniejszą własnością bogów jest dobroczynność. Tak jest, Miłościwy Panie, król dobroczynny jest bogiem na ziemi.

Polska, Polityka, Bogactwo,
Dojrzałość

Własność

Król

Bóg

⁹⁶¹*Samodzierżycy Rusów* — władczyni absolutna Rosji, caryca Katarzyna II; w wydaniu z 1816 r. zamiast „jarzma Samodzierżycy Rusów” wydrukowano: „jarzma cudzego”. [przypis edytorski]

⁹⁶²*Na ten koniec* — tu: w tym celu, do tego celu. [przypis edytorski]

⁹⁶³*sposoby* — dziś popr. forma N. lm: sposobami. [przypis edytorski]

⁹⁶⁴*dzielność* — tu: czynność, aktywność; skuteczność. [przypis edytorski]

⁹⁶⁵*kowa* — dziś: skuwa, zniewala. [przypis edytorski]

⁹⁶⁶*kaduk* (z łac. *caducus*: niczyj, beipański) — mowa o zasadzie z prawa rzymskiego, dotyczącej własności, która nie może zostać przejęta; drugim znaczeniem, również obecnym w niniejszym kontekście, jest: diabeł, zły duch. [przypis edytorski]

Przystępność, łaskawość, dobroć są urodzonymi przymioty⁹⁶⁷ W. K. M-ci⁹⁶⁸. Czemuż Tron, który te przymioty powinien by ozdobić i wydoskonalić, zamienia je w nieludzkosć? Czemuż Korona, którą ma dobroczynność wieńczyć, wkłada na królów obowiązek wydzierania cudzego majątku? W którym to barbarzyństwa czasie, którzy to lud dziki, jak gdyby lękał się, aby królowie nadto dobrymi nie byli, uczył ich złości i zwyczajł z zimną krwią niesprawiedliwość pełnić?

Mnie najwięcej zastanawia, jak W. K. Mość z tą dobrocią, z którą szukasz i cieszysz nieszczęśliwych, wspomagasz sieroty i ubogich, z którą obsypujesz dary⁹⁶⁹ niewdzięcznych, broniłeś swoje nieprzyjacioły — z zadrzeniem wspominam! — królobójców...⁹⁷⁰ z takim sercem skutecznieasz tę władzę Królów Polskich, która potępia ludzi najpocziwszych, obywateli niewinnych na hańbę, wzgardę i nędzę, — a osobom złośliwym, nieludzkim, bez sumnienia, bez czucia, niemiłym Bogu i ludziom oddajesz sławę i bogactwo; z którą Król Polski podpisuje niewinności przeklęstwo, rozpacz i wołanie o pomstę do Boga, — a upoważnia własną ręką łakomstwo, niecnotę i publiczną grabież, odbiera najsprawiedliwszy, ciężko zapracowany majątek sierotom, a oddaje go sierot utrapieńcy⁹⁷¹. Zamiast podawania strapiionym pociechy, uciemiężonym obrony, Król Polski niewinność zasmuca i, jak by słabych niszczyć, sam narzędzie podaje... Czyliż podobieństwo, aby król tak dobry wydawał kaduki?

To więcej jeszcze zadziwi potomność. *Czyliż podobieństwo, aby król tak mądry obstawał przy tym, krzywdzącym i Naród, i Tron, prawie?* Smutna epoka tego kraju, w którym Tron staje się kaduków obrońcą!

Uciemiężona większa część ludu polskiego w nikim, tylko w sercu króla, w sercu powszechnego swego ojca kładzie ratunku nadzieję. Pochlebialiśmy sobie wszyscy, że, gdy na tym chwalebnym Sejmie trudność w wyszukiwaniu podatków wtoczy sprawę kaduków, król stanie przy obronie ludu, odkryje czarność i ohydę tego prawa gwałtu i będzie domagał się o zupełnie zniszczenie jego: odda ziemię człowiekowi. Im większe były nadzieje, tym boleśniejszy ich zawód.

Krajały się serca z żalu tych wszystkich, którzy znają i czują krzywdę, pod którą lud jęczy, gdy rozeszły się wieści, że król tak dobry, jedyna nadzieja uciemiężonych, z przyczyny straconego rozdawnictwa dobroczynności domawiał się na tym Sejmie o rozdawnictwo cudzej krzywdy⁹⁷².

Miłościwy Królu! Gdybyś W. K. Mość choć na moment był świadkiem tego utrapienia, przeklęstwa i rozpacz, które kaduk w dom sierot rzuca, wołałbyś zapewne prędeż nie być królem, aniżeli być narzędziem tych nieszczęść.

Złym wydarzeniem dla mojej czułości, po wysłuchaniu z przenikłym żalem głosu W. K. M-ci w tej materii, przypadek chciał, iż znajdowałem się właśnie w ten dzień w Lublinie, kiedy palony był publicznie ręką króla podpisany kaduk, który przez lat kilkanaście dwie liczne rodziny strapił, zmęczył i zniszczył. Wieleż to zbrodni, przekupstwa, krzywoprzysięstw, zawziętości, podstępów, zdrady, chorób, płaczu, wyrzekań był przyczyną jeden ten podpis⁹⁷³!

Zostaw W. K. Mość tyranom i nieprzyjaciołom rodzaju ludzkiego tak twardy przywilej. A gdy nie możesz dobroczynnością królewską, ozdabiaj Tron Polski dobroczynnością człowieka, tak Waszej Królewskiej Mości właściwą. Wszak już i despoci zrzekli się prawa kaduków. A czemuż to prawo ma napełniać gorzkością dni Króla Polskiego, króla serc ludzi.

⁹⁶⁷przymioty — dziś popr. forma N. Im: przymiotami. [przypis edytorski]

⁹⁶⁸W. K. M-ci — Waszej Królewskiej Mości. [przypis edytorski]

⁹⁶⁹dary — dziś popr. forma N. Im: darami. [przypis edytorski]

⁹⁷⁰królobójców — chodzi tu zapewne o łaskawość Stanisława Augusta dla osób zamieszanych w sprawę jego porwania 3 listopada 1771 r., przedstawionego jako usiłowanie królobójstwa. [przypis redakcyjny]

⁹⁷¹utrapieńcy — prześladowcy. [przypis redakcyjny]

⁹⁷²rozdawnictwo cudzej krzywdy — rozdawnictwo kaduków należało z dawien dawna do królów; Stanisław August obstawał przy nim, straciwszy rozdawnictwo starostw, gdyż zapewniało mu ono wpływ znaczny. [przypis redakcyjny]

⁹⁷³Wieleż to zbrodni, przekupstwa, krzywoprzysięstw, zawziętości, podstępów, zdrady, chorób, płaczu, wyrzekań był przyczyną jeden ten podpis — Szorc, ten, który z urzędu swojego przysięgał nie dozwalać, aby się obywatelowi stała niesprawiedliwość, podsędek chełmiński [w wydaniach z końca XVIII w.: chełmski], wyrobił sobie kaduk na majątek Namirowskich. Chciał ten sędzia szlachetną rodziną wprzód pozbawić ze czci, aby tym sposobem wydarł jej majątek. [przypis autorski]

Kaduk! Samo słowo, a wszystkie skutki zaświadczać, że to wynalazek barbarzyńców. Żle uczyniłeś — mądry Królu! — że oświeciłeś Naród Polski, jak prędko chciałeś bronić kaduków. To bronienie powiększa tylko czucie krzywdy, które lud cierpi. Kaduk nie jest prawem, ale prawa gwałtem; takiego przywileju nadawać nikt, sam naród nie może. Prawo, czyli wola powszechna Narodu tylko o całym narodzie stanowi⁹⁷⁴. Zrzekaj się W. K. Mość czym prędzej tej nieprawej władzy szkodenia ludziom. Zgodzisz się tak dobrze z twoim sercem, gdy albo nic, albo tylko dobrze czynić ludziom potrafisz.

Przy tym zrzekaniu mów za tym ludem, mów za tym nieszczęśliwym krajem, którego ziemię, pod imieniem wolności, trapi najbrzydsza niewola. Najjaśniejszy Panie! Uważałem to, że król, który by szczerze Ojczyźnie życzył, dokazałby najwięcej nad umysłami każdego narodu, a osobiście nad umysłami Polaków. Zapomnij Wasza Królewska Mość o sobie, zapomnij o wszystkich przeszłych związkach, zapomnij w dzisiejszych okolicznościach, żeś królem, — tylko na to pamiętaj, żeś Polakiem! Nie patrz, tylko na Polskę⁹⁷⁵! Jak ją dziś ratować, do tego dąż, to w skutkach⁹⁷⁶ ukazuj. Gdyż nie dosyć, aby od Tronu naród żadnych przeszkód nie doświadczał, ale każdy naród, osobiście Polacy dzisiaj, zdają się potrzebować wodza, potrzebować kogo na swoim czele, aby ich zagrzewał, prowadził. Radź więc, przemysław, staraj się, przekonywaj w partykularności upornych, oświecaj związki politycznych nieznanymi, mów do wszystkich otwarcie i stale: *że trzeba w Polsce inaczej Tron urządzić, trzeba go oddać z prawem następstwa jednej z rodzin panujących, której wybranie byłoby Polsce najużyteczniejsze, a z polityką Europy zgodne*. Trzeba najusilniej zawarować⁹⁷⁷, aby nigdy królowie wojska objąć nie mogli; zabronić zupełnie, aby najmniejszego nie mieli wpływu w żadne wojskowe awanse; sama Komisja Wojskowa najściślej podług prawa starszeństwa awans ogłaszać powinna, król tylko dostrzegać, aby prawo względem awansów zachowane było; postępowanie⁹⁷⁸ zasłużonych nad prawo starszeństwa tylko Sejm rozdawać władzę mieć może⁹⁷⁹.

Ucz naród, że królowie powinni mieć najwyższą straż⁹⁸⁰ nad prawem i magistraturami. Opowiadaj, co masz z doświadczenia i co widzisz, jakie niezdrożności robi w królach Anglii, że trzeba mocno zawarować, aby królowie do wyboru żadnych, jakichkolwiek urzędników żadnym kanałem⁹⁸¹ wpływać nie mogli⁹⁸²; ale do wszystkich magistratur i urzędów tylko sam Naród wybierać powinien osoby; biskupów sami obywatele w swojej diecezji oznaczają⁹⁸³; że szkodliwie jest dla kraju nadawać królom rozdawnictwo orderów,

⁹⁷⁴Prawo, czyli wola powszechna Narodu tylko o całym narodzie stanowi — tak samo Rousseau, *Umowa Społeczna* II 4; por. *Deklaracja Praw Człowieka*, art. 6: „prawo winno być jedno dla wszystkich”. [przypis redakcyjny]

⁹⁷⁵Nie patrz, tylko na Polskę — patrz wyłącznie na Polskę; nie patrz na nic innego, tylko na Polskę (daw. konstrukcja składniowa). [przypis edytorski]

⁹⁷⁶skutek (daw.) — tu: czyn. [przypis edytorski]

⁹⁷⁷Trzeba najusilniej zawarować, aby nigdy królowie wojska objąć nie mogli — są to postulaty stronnictwa patriotycznego, które kierowały nim w walce o władzę nad wojskiem w r. 1788 i początku 1789. [przypis redakcyjny]

⁹⁷⁸postępowanie — tu: awans, awansowanie. [przypis edytorski]

⁹⁷⁹postępowanie zasłużonych nad prawo starszeństwa tylko Sejm rozdawać władzę mieć może — Dzisiaj [19 grudnia 1788 r.; S.Cz.] prawo pozwoliło królom z dwóch fortagowanych [wysuniętych, proponowanych; S.Cz.] jednego awansować. Trzeba, aby przynajmniej toż prawo ostrzegło, iż dwa razy jednego fortagowanego odrzucić nie można. [przypis autorski]

⁹⁸⁰królowie powinni mieć najwyższą straż — pojęcie czynności królewskiej jako dozorczej, nie wykonawczej w projekcie Zasad do poprawy Rządu. [przypis redakcyjny]

⁹⁸¹kanal — tu: sposób. [przypis redakcyjny]

⁹⁸²trzeba mocno zawarować, aby królowie do wyboru żadnych, jakichkolwiek urzędników żadnym kanałem wpływać nie mogli — Oddawać królom władzę stanowienia jakichkolwiek urzędników w Rzeczypospolitej nie można, bo to jest narzędzie jedno z tych, które królom wiele służyło do despotyzmu. W rządnych jednowładztwach mnóstwo urzędników cywilnych jest po wojsku drugą twierdzą despotyzmu. Na przykład w kraju od Polski przez Dom Austriacki zabranym znajduje się teraz dwadzieścia tysięcy samych urzędników cywilnych. Jakież to niezmierny ciężar ludzi! ale jak potężna straż samodzielnego! W Francji nie byłoby tej rewolucji, gdyby urzędy, które tam były sprzedane, były znajdowały się w ręku królów. [Do końca XVIII w. urząd uważany jest powszechnie za beneficjum, źródło dochodów, mogące być przedmiotem sprzedaży, wymiany i darowizny, z tym zastrzeżeniem, iż władca mógł nabywcy urzędu nie zatwierdzić; zwalczył te stosunki w Prusach Fryderyk II, w Austrii Józef II, ale we Francji urzędy (poza najwyższymi) były sprzedawane do czasu Rewolucji; S.Cz.] [przypis autorski]

⁹⁸³biskupów sami obywatele w swojej diecezji oznaczają — Staszic nie ma na myśli powrotu do stosunków pierwotnych Kościoła, ale przeniesienie na naród prawa królewskiego; w Polsce mianował biskupów i nadawał im diecezje król, a papież nominatów zatwierdzał. [przypis redakcyjny]

bo tymi sposoby⁹⁸⁴ źli królowie psują dobrych obywateli, a źli obywatele psują dobrych królów, lecz z większym pożytkiem, z większym przykładem stanie się, gdy królowie będą tylko na Sejmie prezentować Narodowi godne takiego zaszczytu osoby, a sam Naród z publiczną uroczystością rozda im cnoty znamiona.⁹⁸⁵

Odkryj politykę Dworu Petersburskiego⁹⁸⁶ względem Polski! Wystaw związki i moc stronnych⁹⁸⁷ mocarstw. Naprowadzaj Polaków, aby się przekonali, czego po nich koniecznie wymagają polityczne związki: *przeświadczać ich, że Rzeczpospolita nie zapewni swojego bezpieczeństwa, jeżeli sąsiedzkim krajom nie wyrówna w swoich sposobach utrzymywania i powiększania bogactw i siły; — ukazuj im, że tego żadną miarą skutecznie nie można, tylko trzeba powiększyć właścicieli⁹⁸⁸, trzeba oddać całą ziemię staranności i pracy wszystkich Polaków, trzeba powrócić rolnikowi sprawiedliwość, trzeba zapewnić rzemieślnikom i kupcom bezpieczeństwo i wolność, trzeba miasta przypuścić do towarzystwa⁹⁸⁹, — zgoda połączyć, zjednoczyć wszystkich Polaków, aby wszyscy Ojczyznę kochali, wszyscy dla niej pracowali, wszyscy równie płacili i wszyscy z przywiązaniem stawali przy jej obronie, przeciwko tak niezmiernej nakoło zewnętrznej potędze.*

Miłościwy Królu! To jest jedna droga zbawienia Polski!

USTAWA RZĄDU W POLSCE

Kontrakt społeczności⁹⁹⁰ składa się z trojakiego gatunku warunków.

W pierwszych zawarte są te ustawy, które oznaczają, gdzie, kiedy i jak się towarzystwo⁹⁹¹ gromadzić będzie, kto i jakim sposobem będzie mógł warunki kontraktu poprawiać, odmieniać i powiększać. *To są Prawa Fundamentalne.*

Drugie mają w sobie opis własności osobistej, własności ruchomej i własności gruntovej. Nazywają się *Prawami Cywilnymi*.

Trzecie obejmują skarb towarzystwa, obronę jego, sprawy zagraniczne, porządek wewnętrzny, sposób sądenia.⁹⁹² A to jest *Prawem Politycznym*. Pospolicie dzielą Prawo Polityczne na *Władzę Sądowniczą* i na *Władzę Wykonującą*⁹⁹³.

W układaniu tak praw fundamentalnych, jako też praw cywilnych i politycznych towarzystwo innego zamiaru przed oczami mieć nie powinno, tylko zapewnienie się przed przemocą osobistą i przed przemocą sąsiedzką. Ta ostatnia tak dzisiaj w Europie jest silną, że dla jej odparcia trzeba często naruszać prawo natury.

Pierwsze fundamentalne prawo: aby cały Naród do układania kontraktu, czyli praw, wchodził. Inaczej zgwałcone byłoby prawo naturalne, a, co teraz najniebezpieczniejszego, naród byłby wewnętrznie podzielony: w takim towarzystwie zły obywatel będzie miał zawsze gotowe stronniki, a zewnętrzny nieprzyjaciół łatwo lud rozdzieleny zaburzy i pokona.

Tak liczny, jakim jest Naród Polski, razem zgromadzić się nie może. Na miejscu swoim powinien wysłać umocowanych posłów. Liczba posłów z każdego województwa stosowną będzie do podatku, który to województwo płaci. Wybierać tych posłów i instrukcje im nadawać tylko ci obywatele mogą, którzy trzydzieści złotych podatku rocznego składają.

Prawo

Polityka, Pieniądz

⁹⁸⁴sposoby — dziś popr. forma N. lm: sposobami. [przypis edytorski]

⁹⁸⁵Trzeba najusilniej zawarować, aby nigdy królowie wojska objąć nie mogli (...) a sam Naród z publiczną uroczystością rozda im cnoty znamiona. — te trzy akapity usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

⁹⁸⁶Dworu Petersburskiego — w wydaniu z 1816 r.: dworów. [przypis edytorski]

⁹⁸⁷stronnych — postronnych; Stanisław August był w Polsce ówczesnej najbieglejszym w zagadnieniach polityki międzynarodowej. [przypis redakcyjny]

⁹⁸⁸właścicieli — dziś popr. forma B. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

⁹⁸⁹towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁹⁹⁰wspólność — dziś: społeczność. [przypis edytorski]

⁹⁹¹towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

⁹⁹²Trzecie obejmują skarb towarzystwa, obronę jego, sprawy zagraniczne, porządek wewnętrzny, sposób sądenia. — w wydaniu z 1816 r. to zdanie brzmi: Trzecie obejmują rząd wewnętrzny administracyjny, sądy, podatki, obronę, związki zagraniczne. [przypis edytorski]

⁹⁹³W pierwszych zawarte są te ustawy (...) Pospolicie dzielą Prawo Polityczne na Władzę Sądowniczą i na Władzę Wykonującą — zgodne z Monteskiuszem oraz z Zasadami do poprawy Rządu. W wydaniu z 1816 r. autor poprawił „wykonującą” na „administracyjną”. [przypis redakcyjny]

Sposób wybierania tych posłów przez vota⁹⁹⁴głosne być powinien illegalny⁹⁹⁵. Ale tylko z podanych kandydatów sekretne vota posłów oznaczać będą. Vota głosne na sejmikach jak najsurowiej być zakazane powinny, bo one są przyczyną kłótni i nierządu.

Nikt na Sejmie zasiadać nie może, tylko ten, kto na sejmikach był obrany i wziął instrukcję⁹⁹⁶. Przeto senatorowie do prawodawstwa należeć nie mogą⁹⁹⁷.

*Posłowie na Sejm zgromadzeni w żadnej innej materii praw stanowić nie mogą, tylko w tej, w której większa część instrukcji okaże się. Do poprawy praw fundamentalnych potrzeba dwóch trzeciej części instrukcji.*⁹⁹⁸

Do poprawy praw politycznych, do ustawy podatków, rekrutów, przez wzgląd na teraźniejszą czynność zewnętrzną nie można bez wielkiego niebezpieczeństwa tamować woli powszechnej tymi warunkami, aby tylko trzy czwartej, lub dwie trzeciej części instrukcji władzę czynienia nadawały. Gdybyśmy byli obtoczeni rzeczami publicznymi, natenczas taka tama nie byłaby szkodliwą. Ale, w pośrodku samych despotyzmów, z taką trudnością do czynienia albo im znowu podlegać będziemy musieli, albo w nagiej potrzebie — tak, jak dzisiaj przykład — łamać te ustawy przymuszonymi zostaniemy. *Przeto do stanowienia w materiach politycznych — podatków, rekrutów, wojska — tylko większość instrukcji potrzebna.*

Województwa mogą w każdym czasie podczas zgromadzenia posłów dosyłać im, uszczuplać lub powiększać instrukcję, prawnie na sejmiku ułożone. Posel oddalić się z Sejmu nie może, dopokąd od swojego województwa uwolnienia nie okaże marszałkom.

Sejm, czyli Władza Prawodawcza, równie jak wola Narodu, będzie w Polsce nieustanna⁹⁹⁹. Lecz posłowie co dwa lata odmieniać się mają. Oni zawsze zgromadzonymi nie będą, ale zawsze do zgromadzenia być gotowymi powinni. Po urządzeniu i wyegzaminowa-

⁹⁹⁴vota głosne — głosowanie jawne. [przypis redakcyjny]

⁹⁹⁵illegalny — nieprawny, nielegalny. [przypis redakcyjny]

⁹⁹⁶Nikt na Sejmie zasiadać nie może, tylko ten, kto na sejmikach był obrany i wziął instrukcję — określającą zakres pełnomocnictwa poselskiego, uchwaloną na sejmiku; instrukcją — dziś popr. forma B. lp: instrukcję. [przypis redakcyjny]

⁹⁹⁷senatorowie do prawodawstwa należeć nie mogą — był to również postulat Deputacji do popr. Rządu, umieszczony w Zasadach; wywołał namiętne spory w Sejmie; stąd nacisk Staszica. [przypis redakcyjny]

⁹⁹⁸Posłowie na Sejm zgromadzeni w żadnej innej materii praw stanowić nie mogą, tylko w tej, w której większa część instrukcji okaże się. Do poprawy praw fundamentalnych potrzeba dwóch trzeciej części instrukcji — W Zasadach do poprawy Rządu na Sejmie podanych oznaczenie woli powszechnej zdaje się w jednych materiach nie zgadzać z naturalną wolą Narodu; owszem, ją narusza i wtenczas, kiedy jest istotnie ta wola, robi ją wcale nieczynną, narzucając gwałt. W innych materiach, nie dosyć mając względu na teraźniejsze krajów związki, działalność tejże woli do nich wcale nie stosuje. Mówią te Zasady: *w materiach kardynalnych* [ustępstwo na rzecz czystej ideologii Rousseau; S.Cz.] *powinna być jednomyślność instrukcji; której gdy nie ma, nie ma powszechnej woli Narodu, a przeto prawo stanowione być nie może.* Jednomyślność jest jeden znak z najoczywistszych, po którym można poznać wolę powszechną. Ale powiedzieć, że, gdy jednomyślności nie ma, już realnie nie ma woli powszechnej, to nie jest prawda. Bo są inne znaki, choć nie tak łatwe, ale równie pewne, że wola powszechna istnieje. Owszem, ustanowić, że nie ma woli powszechnej, gdy nie ma znaku jednomyślności, jest to często niszczyć i gwałcić wolę powszechną. I tak: te ustawy Rządu, które teraźniejszy Sejm uczynił, będą niedoskonałe, bo będą robione przez ludzi. Czyliż to nie jest gwałtem postanowić, aby potomność, chociaż pozna dziś popełniony błąd, już go poprawić nie może? że, chociaż cały naród będzie chciał, ale, jeżeli jedno województwo będzie przeciwne, będzie przekupione, cały naród musi cierpieć niezdrożność i dla jednego województwa zginąć? Owszem, weźmy dzisiaj z siebie przykład: gdyby teraźniejszy Sejm był popełnił ten błąd i był rozesłał po województwach projekt zasady Rządu, nie chcąc nic stanowić, jeżeli zupełna jednomyślność województw nie zajdzie, ręczę, że Polska zginęłaby prędzej, niżeliby ta jednomyślność nastąpiła. Nigdy by się poprawa Rządu nie stała. Jużemy dosyć opłacili *liberum veto*. Czas, abyśmy poznali, że to jest nie rozum. Wola powszechna najnaturalniejsza, najlegalniejsza, najpewniejsza jest zawsze wtenczas, kiedy się okazuje, że dwie części narodu chcą przeciwko trzeciej, a przeto, gdy nie ma znaku jednomyślności, nie trzeba przestawać czynić, ale trzeba brać drugi znak dwóch części przeciwko trzeciej za znak woli powszechnej, i ten drugi, kiedykolwiek się znajduje, zawsze najkardynalniejsze materie rezolwowane być powinny. Bo wtenczas zawždy jest wola narodu, którą tamować nie może, tylko gwałt. Powiedziałbym, że i w materiach cywilnych, i w materiach politycznych, jako to: w materiach władzy wykonawczej, sądowniczej, podatków, rekrutów, wojska, chcąc prawa stanowić, trzeba dochodzić woli powszechnej przez dwie części przeciwko trzeciej instrukcji. Ale takiej zwłoki żadną miarą nie pozwalają dzisiejsze polityczne krajów związki. Przeto radzę Narodowi, aby do poznania woli powszechnej w tych ostatnich materiach obrał prostą większość instrukcji, ile że jest cokolwiek więcej z teraźniejszą niezmierną sąsiadów dzielnością zgodna. Nie byłibyśmy jeszcze mieli ani tej trochy podatków, ani zgody na wojsko, ani na Komisję Wojskową, gdyby w tej materii do oznaczenia woli powszechnej było trzeba dwóch trzeciej części. Upominam Naród, niech się zamyśli, niech się w tej materii nie kwapi. Bo to jest materia ze wszystkich najważniejsza. Niechaj w oznaczeniu woli powszechnej więcej uważa na związki polityczne i, ile możliwości, niechaj dzielność swoją do dzielności sąsiadów stosuje. [przypis autorski]

⁹⁹⁹sejm nieustanny — ulubiona myśl Staszica, wysunięta już w *Uwagach*, str. 54 n., rozwinięta w *Poprawach i Przysł.*, tamże, str. 208 nn.; podjęta w początku Sejmu Czteroletniego przez Szczęsnego Potockiego (30

niu Komisji niżej opisać się mających i po uskutecznieniu od województwa mianych instrukcji ciż posłowie rozjadą się dla zdania z swoich czynności sprawy na relacyjnych sejmikach. W każdej potrzebie, w której kraj prawodawcy potrzebuje, posłowie zjechać się powinni. *Za każdym zaś zgromadzeniem się posłów, gdy w materii kardynalnej trzy części przeciwko czwartej będzie zgodnych instrukcji, a w innych materiach politycznych i cywilnych kiedykolwiek większa połowa zgodnych znajdzie się instrukcji, zawsze prawo w takiej materii stanowić mogą;* bo zawsze w każdym takim razie powszechna wola narodu istnieje¹⁰⁰⁰, więc, co uczyni, nie może być w istocie, chyba tylko w słowie, co innego, jak prawo. Ani można sobie wystawić w zdrowym rozumie wolnego narodu, który miałby wolę, a nie mógłby czynić.

Największa ostrożność zachowaną będzie, aby instrukcje fałszowane być nie mogły.

Władza Sądowa zupełnie od prawodawczej jest oddzielną. Sędziów wybierać Sejm nie powinien, tylko równie votami sekretnymi jako posłów, obywatele po województwach wybierać powinni. Sąd powinien być nieustanny. Sędzia powinien być czasowy¹⁰⁰¹. W Sądach Powiatowych¹⁰⁰² sześciu sędziów, w Trybunale szesnastu deputatów zawsze w miejscu znajdować się powinno; z tych w Sądach Powiatowych trzech, w Trybunale ośmiu codziennie, po zgromadzeniu się, na początku sesji los oznaczy, którzy sędzić mają¹⁰⁰³.

Jak moc najwyższa Narodu żadną miarą od woli najwyższej Narodu oddzieloną być nie może, tak Władza Wykonująca powinna mieć związek z Sejmem. Polityczna, a dzisiaj można powiedzieć: istotna moc Narodu istnieje¹⁰⁰⁴ w skarbie, w wojsku i w związkach zagranicznych. Tak wielkiej mocy nie można w Rzeczpospolitej rozsądnie jednej magistraturze, a tym bardziej jednej osobie powierzać. Tak wielkiej mocy nie może wola powszechna od siebie zupełnie oddzielać, albowiem taka wola bez takiej mocy byłaby czczym nazwiskiem¹⁰⁰⁵.

Władza Wykonująca zostanie podzielona na cztery Komisje: na Komisję Skarbową, na Komisję Wojskową, na Komisję Zagranicznych Interesów i na Komisję Policji¹⁰⁰⁶. Te Komisje od nikogo, tylko od Sejmu zawisłemi będą.¹⁰⁰⁷

Sejm co dwa lata obierać powinien komisarzy. Sejmowym marszałkom, gdy Sejm jest zgromadzony, raporta oddawać będą¹⁰⁰⁸, Sejmowi też komisarze z swoich czynności rachunek zdadzą. Tym końcem¹⁰⁰⁹ będzie w każdej Komisji protokół; w tym każdy komisarz swoje zdanie zapisywać ma obowiązek. Sejm nigdy całej Komisji, ale osoby, które uzna za winne, do Sądów Sejmowych po kary odeśle.

Prezesami tych Komisji będą ministrowie: podskarbi Komisji Skarbowej, hetmani Komisji Wojskowej, kanclerz Komisji Interesów Zagranicznych, marszałek W. K. Komisji Policyjnej. Tych ministrów nikt inny, tylko Sejm votami¹⁰¹⁰ sekretnymi obierać będzie. Nawet lepiej byłoby, aby czasowi byli.¹⁰¹¹

Ktokolwiek w Komisjach się mieści, już na Sejmie zasiadać nie może.

Czasu, dopokąd czynność Sejmu trwać ma, wyznaczać nie można, bo ten dopóty skończyć się nie może, dopokąd wola Narodu spełniona nie będzie. Ta spełnia się, gdy wszystkie instrukcje województw zaspokojone. Różna ważność instrukcji różnego czasu potrzebuje.

października 1788), wniosek jego wówczas nie przeszedł z powodu opozycji stronnictwa patriotycznego i hetmańskiego, obawiających się, iż stracą podstawę do obalenia Departamentu Wojskowego. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁰⁰istnie — dziś popr.: istnieje. [przypis edytorski]

¹⁰⁰¹czasowy — do czasu, nie dożywotni; też w *Uwagach*, str. 73. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁰²Sądy Powiatowe — chodzi tu zapewne nie o istniejące po powiatach Sądy Grodzkie i Ziemskie, ale o proponowane przez Staszica w *Uwagach*, str. 72 przyp., sądy mające zastąpić jedno i drugie. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁰³sześciu sędziów, w Trybunale szesnastu deputatów zawsze w miejscu znajdować się powinno; z tych w Sądach Powiatowych trzech, w Trybunale ośmiu codziennie, po zgromadzeniu się, na początku sesji los oznaczy, którzy sędzić mają — liczby te uzasadnione w *Uwagach*, str. 72 przyp.; chodzi o to, by w sądach zasiadali zawsze praktycy; w tym celu trzecia część sędziów ma być wybierana co dwa lata. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁰⁴istnie — dziś popr.: istnieje. [przypis edytorski]

¹⁰⁰⁵nazwisko (daw.) — nazwa; czczym nazwiskiem: pustą nazwą. [przypis edytorski]

¹⁰⁰⁶Komisja Policji — dziś Spraw Wewnętrznych. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁰⁷Te Komisje od nikogo, tylko od Sejmu zawisłemi będą. — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

¹⁰⁰⁸Sejmowym marszałkom, gdy Sejm jest zgromadzony, raporta oddawać będą — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

¹⁰⁰⁹tym końcem — tu: w tym celu. [przypis edytorski]

¹⁰¹⁰wota (z łac.) — tu: głosowanie. [przypis edytorski]

¹⁰¹¹Tych ministrów nikt inny, tylko Sejm votami sekretnymi obierać będzie. Nawet lepiej byłoby, aby czasowi byli. — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

Gdy posłowie po wyegzaminowaniu Komisji starych, po ustanowieniu nowych i po załatwieniu instrukcji rozjeżdżać się będą, złożą w rękę króla straż Prawa, z wyznaczeniem do boku jego Komisji Wielkiej. Ta składać się będzie z pewnej liczby posłów i senatorów.

*Do Senatu sam Naród po województwach obierać będzie*¹⁰¹².

Obowiązki tej Komisji Wielkiej¹⁰¹³: mieć dozór, aby w całym kraju zachowane było prawo, aby każda magistratura powinność swoją pełniła; tę, która by prawu nieposłuszną była, listownie napomni¹⁰¹⁴, Raporta od Komisji wszystkich jej oddawane będą. W potrzebie wojny, wewnętrznego zamieszania, nieposłuszeństwa magistratur, śmierci króla, jako też w każdym innym nieprzewidzianym przypadku, w którym potrzeba będzie władzy prawodawczej, taż Komisja Wielka nieodwłocznie powinna wydać swoje obwieszczenia do posłów. Taż Komisja mieć będzie protokół, w którym każdego komisarza zapisane być powinno zdanie. Następujący Sejm, na którym żaden, w tej Komisji Wielkiej przeszłych lat zasiadający, być posłem nie może, roztrząśnie jej czyny i osoby winne do Sądów Sejmowych po karę odeśle.

Przeczytajmy tu terazniejsze Prawo Narodów: wszystkie terazniejsze nieszczęsne polityczne państw związki przymuszają koniecznie, aby kraj tak wielki, jakim jest Polska, miał króla i aby ten król był sukcesjonalnym¹⁰¹⁵ i z rodziny w Europie udzielnej¹⁰¹⁶.

¹⁰¹²*Do Senatu sam Naród po województwach obierać będzie* — toż w *Popr. i Przydat.* (*Uwagi*, str. 209). [przypis redakcyjny]

¹⁰¹³*Komisji Wielkiej* — sama ta Komisja proponowana w *Uwagach*, str. 55, obowiązki jej szczegółowo omówione w *Popr. i Przydat.*, tamże, str. 210, gdzie tylko inny termin, Komisja Najwyższa, czyli Rada Dozorcza. [przypis redakcyjny]

¹⁰¹⁴*te, która by prawu nieposłuszną była, listownie napomni* — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

¹⁰¹⁵*sukcesjonalny* — dziedziczny. [przypis edytorski]

¹⁰¹⁶*Przeczytajmy tu terazniejsze Prawo Narodów: wszystkie terazniejsze nieszczęsne polityczne państw związki przymuszają koniecznie, aby kraj tak wielki, jakim jest Polska, miał króla i aby ten król był sukcesjonalnym i z rodziny w Europie udzielnej* — Pismo O Sukcesji Tronu J. W. Rzewuskiego [ogłoszone r. 1789 w Wiedniu, dokąd Rzewuski, niezadowolony z obrotu spraw na Sejmie, wyjechał manifestacyjnie; S.Cz.], hetmana Polnego Koronnego, tego to dowodnego obrońcy wolności, który przy prawie i swobodach Ojczyzny cierpiał stale z cnotliwym ojcem najrozsądzą przez lat kilka niewolę [aresztowany z rozkazu Repnina i wywieziony do Rosji w r. 1767; był wówczas posłem na Sejm; hetmanem został później; S.Cz.], to pismo wymowne dowodzi, o czym nigdy żadnej wątpliwości nie było, że z wolnością narodu nierównie zgodniejszą jest elekcja, niżeli sukcesja tronu. To pismo pomimo mojej woli zbudziło we mnie po kilka razy tę myśl: czyliby nie było potrzeba, abyśmy dla dobra Polski, dla przysposobienia nas do prawdziwej wolności podpadli przez czas niejaki jednoladztwu, które by nas trochę zrównało i starło te upórzywe przesady i uprzedzenia, które tak prą się, nie tylko przeciwko czuciu ludzkości, ale dzisiaj nawet przeciwko oczywistemu światłu. Ten, kto by chciał doskonale rozwiązać, co jest zbawiennejszego dla Polaków, czyli sukcesja, czyli elekcja, powinien jak najgruntowniej roztrząsnąć i odpowiedzieć na te cztery zapytania: Co przy terazniejszych politycznych związkach krajów lepiej gruntuje trwałość i całość narodów, czyli elekcja, czyli sukcesja? Co przez wzgląd na zewnętrzne polityczne Europy systema jest potrzebniejszego Polsce, czyli wolne królów obieranie, czyli rządne ich następstwo? Co przez wzgląd na związki wewnętrzne Rzeczypospolitej ukazuje się użyteczniejszego narodowi, elekcja, czyli sukcesja? Co mniej ma niezdorności z ustawą gotowego wojska, czyli tron elekcyjny, czyli tron sukcesjonalny? J. W. hetman wszedł nieco w wewnętrzne związki narodu z tronem i dowiódł większą użyteczność elekcji, powiadając, że elekcja tylko istotne Polaków bogactwo, to jest wsie, pożera i w popiół obraca. Lecz nie wchodzi w roztrząśnienie tychże wewnętrznych związków z elekcją lub z sukcesją tronu przy ustawie gotowego wojska. Wcale zaś nic nie nadmienia politycznych związków innych krajów z nami, które pomimo nas istną i na które w kardynalnych ustawach dzisiejszych pierwszą uwagę obracać należy. Oneć to nas przymuszają mieć królów, których urząd z naturą Rzeczypospolitej nie zgadza się. *I, gdyby nie te nieszczęsne terazniejsze zewnętrzne związki, gdyby nie to złe położenie naszego kraju, powiedziałbym, że lepiej dla naszego narodu nie mieć żadnego króla, tylko dwuletnich konsulów* [tytuł najwyższych urzędników Rzeczypospolitej rzymskiej (wybieranych na rok jeden); Staszic mówi o konsulach dwuletnich ze względu na dwuletni termin Sejmu; S.Cz.]. Owszem, przez wzgląd na terazniejsze polityczne związki powiadam, że jeżeliby miała zostać wolna królów elekcja, lepiej Polska uczyni, iż żadnych królów mieć nie będzie. To zaś powiadam tylko w przypadku, gdyby koniecznie miała zostać wolna elekcja. Ale przydaje to zawsze, iż z dzisiejszych naszego kraju z innemi politycznych związków wypada najpewniejsza trwałość i całość narodu przy sukcesji. *Prawda, następstwo tronu jest jednym krokiem do zatracenia wolności. Ale elekcja królów już jest połową drogi do zatracenia narodu. Pierwszy naród, potem swobody. Pierwsze życie, potem wygoda.* Gdyby, pomimo najlepszego, najprzeznaczonego zawarowania wolności przy ustawie tronu sukcesji, przecież padło to nieszczęście na Polaków, iżby w przyszłości królowie polscy stali się udziałnymi, natenczas jeszcze zostałyby nam się nadzieja. Cały naród, pod despotyzmem będący, może jeszcze z szczęśliwszemi okolicznościami politycznemu z dzisiejszym powstającym oświeceniem odzyskać straconą wolność. Naród zaś raz zniszczony już więcej nie powstanie. Była pod despotyzmem Anglia, Holandia, Francja; dziś widzimy je wolnemi. Rozum każe pierwej starać się o ugruntowanie trwałości i całości narodu, potem o zawarowanie swobód i wolności jego, które były dotychczas i będą czczemi bez jego trwałości. [Ten przypis nie został przedrukowany w wydaniu z 1816 r.] [przypis autorski]

*Nie tylko wszystkie zewnętrzne krajów związki, ale, po ustanowieniu w Polsce stu tysięcy wojska gotowego, i wewnętrzne Rzeczypospolitej stosunki grożą nierównie większym złem w elekcjach, jak w tronu następstwie*¹⁰¹⁷.

Doświadczenie nauczyło, że w teraźniejszym układzie Europy kraj bez wojska z tronem elekcyjnym tylko ma tych królów, których mu gwałt obcy narzuca. Uwaga, rozum i dzieje ludzkie świadkiem, że w kraju z tronem elekcyjnym i z wojskiem gotowym nie naród, ale żołnierz królów stanowić będzie.

Już temu zapobiegło prawo, gdy zawarowało, aby się nie mieszało do elekcji królów wojsko. Kto tak mówi, nie zna człowieka. Panowie chciwi tronu mieli dotychczas sposoby sprowadzić wojska moskiewskie¹⁰¹⁸, a nie mają odtąd mieć sposobu ruszyć wojska krajowe? Równie pod Stanisławem Augustem obyczaje Polaków, jak pod Cezarem Augustem obyczaje Rzymian, skażone. Zadrżymy, przypominając sobie czasy Tyberiusza, Nerona, Galby, Witeliusza, Wespazjana, Kaliguli etc.! Rzym miał tron elekcyjny i wojsko gotowe.

W tym był jeszcze szczęśliwszy od nas, że, sam w całym świecie, nie miał o granicę Moskwy¹⁰¹⁹.

WNIOSEK WZGLĘDEM MIAST Z USTAWY TRONU WYPADŁY

Nie tylko uciążliwość zewnętrznego despotyzmu, ale zawarowanie, aby ten despotyzm w kraju nie powstał, wymaga od szlachty złączenia się z miastami. Rzeczypospolite jedność utrzymuje i mocni; wszystkie rzeczypospolite przez niezgodę wewnętrzną upadły.

Ta niezgoda jest dla każdego towarzystwa¹⁰²⁰ najniebezpieczniejszą, która trzyma się pierwszej zasady jego. Nad wszystkie więc pożytki i szczęśliwości naród, który chce być wolnym, przenosić powinien wewnętrzną zgodę. Więcej jak nieroztropność popełnia, jeżeli końcem¹⁰²¹ zapewnienia sobie wolności umyślnie w ustawie swojego towarzystwa zostawia niejedność i zawiści. Nieroztropny! — on zamiast wolności, szukając niezgody, szuka niewoli.

Jeżeli ustawa Rzeczypospolitej Polskiej zostawi przy samej szlachcie władzę prawodawczą, wykonywającą i sądowniczą, wszystkie urzędy cywilne, wojskowe i duchowne; przy tronie sukcesjonalnym chęć¹⁰²², od tronów nieoddzielną; a przy miastach to czucie, że są skrzywdzone, — Rzeczpospolita żadną miarą mieć jedności nie może: Polska będzie krajem trzech stron, dwóch narodów, a więc krajem niezgody. Ta niezgoda będzie jedną z najgorszych, bo wjednoczona w ustawę.

Wypada z czasem, iż z trzech stron zbią się dwie. Familia panująca przyciągnie do siebie, z sławą ludzkości, miasta od szlachty odrzucone. W takim przypadku król będzie od szlachty możniejszym: w całej Polsce szlachty z dziećmi i z płcią niewieścią, podług przystosowania konskrypcji¹⁰²³ i w kordonie Pruskim, i w Cesarskim w początku uczynionej, nie można więcej rachować, jak około trzech kroć sto tysięcy — a mieszczan jest przeszło milion; w stu tysiącach wojska wątpię, aby się mieściło 25 tysięcy szlachty, — przeto mieszczan i chłopów będzie 75 tysięcy.

Zgoda wewnętrzna i zabezpieczenie wolności Rzeczypospolitej potrzebuje łączenia się szlachty z miastami. Gdy szlachta i miasta będą przeciwko tronowi jedną stroną, jego następstwo mniej groźne wolności, osobliwie po teraźniejszej epoce, gdzie, szczęśliwym

Polityka, Król, Wojsko,
Naród, Historia

Konflikt, Mieszczanin,
Szlachcic

¹⁰¹⁷*Nie tylko wszystkie zewnętrzne krajów związki, ale, po ustanowieniu w Polsce stu tysięcy wojska gotowego, i wewnętrzne Rzeczypospolitej stosunki grożą nierównie większym złem w elekcjach, jak w tronu następstwie* — Prawo, opisując tron sukcesyjny, powinno opisać wszystkie ceremonie koronacji przy następowaniu każdego króla jak najuroczyściej odprawiać się mające; jako też prawo zawaruje, iż z każdym królem, następującym podług prawa sukcesji na tron, naród będzie swoje *Pacta Conventa* [(łac.: umowa zawarta) warunki, których dotrzymanie musiał król zaprzysiąc, zanim tron objął; S.Cz.] układał i jemu do poprzysiężenia podawał, aby przypominał sobie naród i król, że nie ma prawa dziedzictwa, tylko prawo następstwa. [Ten przypis nie został przedrukowany w wydaniu z 1816 r.] [przypis autorski]

¹⁰¹⁸*wojska moskiewskie* — w wydaniu z 1816 r.: wojska cudze. [przypis edytorski]

¹⁰¹⁹*Moskwy* — w wydaniu z 1816 r.: potężniejszego od siebie mocarstwa. [przypis edytorski]

¹⁰²⁰*towarzystwo* (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

¹⁰²¹*końcem* — tu: w celu. [przypis edytorski]

¹⁰²²*chęć* — tu: pożądlivość, ambicja. [przypis redakcyjny]

¹⁰²³*konskrypcja* — spis. [przypis redakcyjny]

obrotem rzeczy, powszechna opinia tak obrusza się na despotyzm i zdaje się dążyć do ustanowienia narodów wolności¹⁰²⁴ na złączeniu szlachty z miastami¹⁰²⁵.

Tron sukcesjonalny w Polsce konieczny potrzebny.

Nie mają narody innego sposobu na odwrócenie od tronów sukcesjonalnych nadziei despotyzmu, tylko odjąć im wszelkich stronników¹⁰²⁶.

Więc najmocniej szlachta swoją wolność zabezpieczy, gdy w jednej Izbie z reprezentantami miejskimi prawa stanowić będzie w równej liczbie i z równą władzą. Upominam, że gorzej byłoby nadawać miastom tylko coś. Albo wszystko, albo nic. Nie ma środka.

Lecz to wszystko są tylko uwagi samego rozumu. Rzeczy najpożyteczniejsze w teorii bywają często szkodliwe w wykonaniu. Szukajmy doświadczenia w dziejach ludzkich.

W wszystkich krajach, Polski nie mijając, wszystkie familie do jednowładztwa dążące zaczynały przez łączenie się z miastami przeciwko szlachcie. W Niemczech Karol Wielki¹⁰²⁷ — w klasie jednowładztwa pierwszy europejskich despotów ojciec, — później Fryderyk Barberousse¹⁰²⁸ powzieli i następnie zostawili plantę¹⁰²⁹ możnienia swojej potęgi i gnębienia szlachty przez miasta: nie ma dzisiaj w Niemczech dawnej wolnej szlachty, — są tylko familie udzielne, które z największą wzdumą patrzą się równie na miasta, jako na szlachtę, małżeństwo swoich dzieci z szlacheckimi dziećmi nazywają zakałą i sromotą swojej familii. W Francji *Louis le Gros*¹⁰³⁰ pierwszy do miasta krok uczynił, *Filip le Long*¹⁰³¹ rozdawał broń mieszczanom przeciwko szlachcie, *Filip Auguste*¹⁰³² po ugruntowaniu sukcesji oświadczył się protektorem miast, *Filip le Bel*¹⁰³³ pierwszy wprowadził reprezentantów miejskich¹⁰³⁴; ta polityka Filipów wiernie była chowaną przez wszystkich Ludwików, — nawet Ludwik XVI jeszcze użyć jej zamyślał; do roku 1788 szlachta francuska nie chciała łączyć się z miastami, — nigdzie despotyzm nie zamęczył ani więcej, ani okrutniej szlachty, jak w Francji. W Hiszpanii Ferdynand i Izabela¹⁰³⁵ pod pozorem ludzkości swoje królewskie miasta różnemi przywilejami zmocnili, pod pozorem sprawiedliwości w tychże miastach ustanowili Bractwo Święte¹⁰³⁶, — a rzeczywiście bractwo katów na tracić panów i szlachty, despotyzmowi sprzecznych. W Szwecji pod naszymi oczami szlachta nie chciała łączyć się z miastami, nie chciała miasta przypuścić do urzędów: monarcha pobratał się z mieszczanami, rozdał im urzędy, a szlachtę do tarasów¹⁰³⁷ powpychał.

Pod naszymi oczami na drugim końcu ziemi, w Francji, w Brabancji, duchowni, szlachta, złączywszy się z miastami, jedynie za pomocą miast wygnali drabów¹⁰³⁸ despoty i tak od kilkuset lat w niewoli ujęczona szlachta pierwszy raz znowu oglądała wolność.

¹⁰²⁴do ustanowienia narodów wolności — w wydaniu z 1816 r.: do ustanowienia konstytucyjnych rządów i do ustawy jednności narodu. [przypis edytorski]

¹⁰²⁵powszechna opinia tak obrusza się na despotyzm i zdaje się dążyć do ustanowienia narodów wolności na złączeniu szlachty z miastami — wzorem fr. Zgromadzenia Narodowego. [przypis redakcyjny]

¹⁰²⁶Nie mają narody innego sposobu na odwrócenie od tronów sukcesjonalnych nadziei despotyzmu, tylko odjąć im wszelkich stronników — w wydaniu z 1816 r. dodano: a nadać narodowi konstytucję i stanu jednność. [przypis edytorski]

¹⁰²⁷Karol Wielki — król Franków od 768 r., cesarz w r. 800, zm. r. 814. [przypis redakcyjny]

¹⁰²⁸Fryderyk Barberousse, częściej Fryderyk I Barbarossa a. Fryderyk I Rudobrody — cesarz niem. w latach 1152–1190 (brzmienie przezwiska i imion francuskie: Staszic posilkował się tu literaturą historyczną francuską). [przypis redakcyjny]

¹⁰²⁹planta — plan. [przypis redakcyjny]

¹⁰³⁰*Louis le Gros* a. *Ludwik VI Gruby* (1181–1237) — król Francji w latach 1108–1137. Królowie fr. wymienieni nie w porządku chronologicznym. [przypis redakcyjny]

¹⁰³¹*Filip le Long*, własc. *Filip V Wysoki* (a. *Długi*) (1293–1322) — król Francji w latach 1316–1322. [przypis edytorski]

¹⁰³²*Filip Auguste*, własc. *Filip II August* (1165–1223) — król Francji w latach 1180–1223. [przypis edytorski]

¹⁰³³*Filip le Bel*, własc. *Filip IV Piękny* (1268–1314) — król Francji w latach 1285–1314. [przypis edytorski]

¹⁰³⁴*Filip le Bel* pierwszy wprowadził reprezentantów miejskich — w r. 1302, szukając poparcia ogółu poddanych w walce z papieżem Bonifacym VIII; było to pierwsze we Francji zgromadzenie Stanów Powszechnych (*Etats Généraux*), złożone z trzech Izb: duchowieństwa, szlachty, mieszczaństwa. [przypis redakcyjny]

¹⁰³⁵*Ferdynand i Izabela* — Ferdynand V Katolicki, król Aragonu, ożeniony z Izabelą, królową Kastylii, panował w latach 1468–1516, wypędził resztki Maurów. [przypis redakcyjny]

¹⁰³⁶*Bractwo Święte* — hiszp. *Santa Hermandad*, bractwo utworzone po miastach w celu strzeżenia porządku publicznego, ścigania złodziei i walki ze zbójcami; zwalczało zacięcie rycerzy łupiących po drogach. [przypis redakcyjny]

¹⁰³⁷taras (daw.) — tu: więzienie (por.: zatarasować). [przypis edytorski]

¹⁰³⁸drab — tu: żołnierz pieszy. [przypis edytorski]

W Anglii, równie jak w wszystkich innych krajach, monarchowie końcem¹⁰³⁹ pogńębienia szlachty, obmyślenia sobie podatków i wojska, a z tym despotyzmu, już garnęli do siebie miasta. Lecz ze wszystkich narodów najgłębiej myśląca szlachta angielska nie miała sobie za wstyd — nie przypuścić do swojej Izby reprezentantów miejskich, owszem, — ona poszła do Izby Miast i złączyła się z niemi. Od tego czasu naród angielski stał się u siebie gromem despotów: tam szlachta dotychczas żyje wolną, swobodną i bogatą, a królowie, chociaż z dawnymi niegodziwymi przywłaszczeniami tronów są niezmiernie władni i tylko jeden krok mają do despotyzmu, przecież, ile razy który z nich o tym pomyślił, zawsze koło jego głowy niebezpieczno było¹⁰⁴⁰.

Szlachto polska! Oto przełożyłem ci wiernie twoją własną sprawę. Albowiem zawierzam ci, iż nie mówię w zamiarze obrony miast, ale końcem ubezpieczenia trwałości i wolności Narodu. Masz dwojakie długich wieków doświadczenie. Sądź i obieraj!

DO SZLACHTY

Naród ludzki jęczy w niewolniczych okowach, a nieoświecony, dopokąd sądzi je być¹⁰⁴¹ w rękę Boga, dopotąd całuje je i dźwiga spokojnie. Sami tylko tyrani klócą się, a zdając się czuć niedolę jego, każdy z nich siebie nazywa opiekunem ludzi, drugiego wywołuje nieprzyjacielem i okrutnikiem człowieczeństwa. A chociaż obydwa równie są okrutni i tyrani, żaden z nich dobrowolnie nie zrzeka się gwałtu.

Szlachcic w swoim zgromadzeniu mówi z największym zapalem o despotyzmie, ubolewa nad ludem, który nie prawa, tylko rozkazów słuchać musi; gdyby sama ludzkość, krzyczy na jednowładztw bezprawia, gwałt i nieludzkość.

Czytaj dzieła pierwszego z despotów¹⁰⁴². Ukaże ci, że nad szlachcica nie ma nic szkodliwszego, ani wzgardzeńszego człowieka na świecie. Dumny jednodzień, kiedy swojemi wojskami przeszedł milion ludzi wytracił; kiedy, dla tym lepszego uciemnienia, pozostałych przy życiu fałszowaniem pieniędzy z majątku obdzierał; kiedy, uczyniwszy spis przeciwko ludzkości z drugimi despotami, dzielił się narodem, jakoby bydła stadem, — w tym samym czasie — gdyby sama niewinność, gdyby to dobrodziej ludzi — rzecze: *szlachta w Polsce są to sami pijacy, jurgieltnicy*¹⁰⁴³, *zdraycy, marnotrawcy, łakomcy, podli, lekkomyślni, tyrani pospółstwa, miliony ludzi bez prawa, bez sprawiedliwości jęczą pod ich despotyzmem*.

Przecie, równie jak szlachta na ziemi polskiej, tak Fryderyk II na tronie pruskim despotami byli. Ta szlachta, która, prócz zaszczytów urodzenia, prócz oddzielnego prawa do wszystkich honorów i godności, przywłaszcza sobie jednej samowładną moc dawania praw wszystkim ludziom i układania podatków, przywłaszcza sobie władzę despotyczną. Podobnie ta jedna rodzina, ten jeden człowiek, który, prócz sukcesji i tronu, prócz władzy, przez powszechną wolę narodu prawnie i dobrowolnie zleconej i opisanej, przywłaszcza sobie jednowładną moc dawania praw wszystkim, jest despotą.

Szlachta najpierwej skrzywdziła swoich współmieszkańców. Skoro szlachta zrzuciła swoją oddzielność od innych ludzi, natychmiast wielcy panowie, wodzowie, królowie powzięli myśl swojej oddzielności od szlachty. Despoci wszyscy są to starsi bracia szlachty, którą zdradzili.

W początkach naród ludzki na pasterzów, rolników i łowców dzielił się. Ostatni, w sztuce zbójniczej od innych lepiej ćwiczeni, i pasterzów z trzody i rolnika z chleba

Szlachcic

¹⁰³⁹końcem — tu: w celu. [przypis edytorski]

¹⁰⁴⁰naród angielski stał się u siebie gromem despotów: tam szlachta dotychczas żyje wolną, swobodną i bogatą, a królowie, chociaż z dawnymi niegodziwymi przywłaszczeniami tronów są niezmiernie władni i tylko jeden krok mają do despotyzmu, przecież, ile razy który z nich o tym pomyślił, zawsze koło jego głowy niebezpieczno było — Karol I został ścięty w r. 1649; Jakub II musiał z Anglii uchodzić. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁴¹sądzi je być w rękę Boga — sądzi, że są w rękę Boga (konstrukcja składniowa zapożyczona z łac. lub fr.). [przypis edytorski]

¹⁰⁴²Czytaj dzieła pierwszego z despotów. Ukaże ci, że nad szlachcica nie ma nic szkodliwszego, ani wzgardzeńszego człowieka na świecie. — Czytaj dzieła Fryderyka II, króla pruskiego. Tak on znieważa szlachtę polską. Owszem, nierównie więcej jeszcze zelżywości na nas rzuca, które powtórzyć wstyd. Poczujmy się, szlachetni Polacy! Usprawiedliwiamy się czym prędzej przed światem, dowodząc naszym postępkiem, że on był despotą i tyranem bez czci i wiary, a Polacy, wcale innego losu warci, jego łakomstwa i dumy niesprawiedliwą ofiarą. [przypis autorski]

¹⁰⁴³jurgieltnik (z niem. *Jahrgeld*: coroczna wypłata) — oficer lub urzędnik opłacany przez obce państwo lub korumpowany przez kogoś innego stałą pensją; najemnik; sprzedawczyk. [przypis edytorski]

łupiąc, stawali się wszechmocnymi panami obydwóch. Lecz każdy napastnik, łupieżnik, innych ludzi gwałcieli, czyli — politycznie gadając — każdy cudzej ziemi zwycięzca dopokąd niewolnika z swoim gwałtem nie oswoi, dopokąd przez fałszywą religią swojego panowania nie utwierdzi, ani w dzień spokojnym nie żyje, ani w nocy bez bojaźni nie sypia. Tak ci pierwsi łupieżcy pasterza i rolnika, bojąc się, aby lud zawojowany wzajemnym prawem gwałtu nie pomścił się krzywdy, wszyscy — jednej potrzeby uczuciem — obowiązują sobie ofiarami kapłaństwo, wspomagają się wspólnie względem utrzymania swojej udzielnosci nad niewolnikami. Wszyscy między sobą jak największą równość, między sobą a innym ludem niezmierną różność stanowią. Wspólna potrzeba wiąże ich w każdym przypadku coraz ściślej i z czasem robi oddzielny stan rycerski, później szlachtą przezwany. Ćwiczyć się w zamachach pałasza, w konnych obrotach i w wszystkich sztukach bojowych; wystrzegać się pokarmów delikatnych, strojów wymyślnych i ubioru miętkiego; pod żelazną zbroją niewygody, upały, mrozy cierpieć, na gołej ziemi sypiać; tak młodość hartować, aby ciało zniewieściałości, ani dusza czułości nie znały; nigdy komu innemu swojej obrony, ani swojego oręża nie powierzać; prócz służby rycerskiej, żadną inną pracą nie trudnić się pod utratą szlachetności; prócz dzielności¹⁰⁴⁴ w orężu na każdą inną pracę rzucać piętno niepoczciwości i, nazywając ją niewolników karą, a szlachcica hańbą, niewolników w ustawicznej bojaźni i w twardym obciążeniu, ubóstwie i niewiedomości trzymać, a wszelką ich pracy korzystać sobie, jako panu ich życia zabierać, — oto ustawy, które potrzeba, zwyczaj, a z czasem do Nemroda¹⁰⁴⁵ podobny zakonodawca swoim współtowarzyszom podał.

Przyznam się, i z wszystkich na świecie towarzystw¹⁰⁴⁶, prócz terażniejszego związku despotów, to najgruntowniej stanowione było, — gdyby między gwałcicielami długa zgoda utrzymać się mogła i gdyby podobieństwo było, aby człowiek, który wszystko zabrał, mógł w największych dostatkach żyć bez wygod, w obojętności dla swojego życia. Stan szlachecki z zachowaniem tych ustaw równie w wszystkich krajach, byłby najdłużej jednowładztwo rodzaju ludzkiego w swoich rękach trzymał. Ale już tej waleczności stanu szlacheckiego stanowiciele zdają się z gniewem mówić do zniewieściałych synów:

— Lud wam poddany, nie mogąc się mocą uwolnić, sztuką was zwyciężył. Utknął z miękiej wełny i z jedwabiu szaty: rzuciliście pancerz żelazny, wdzwiewając suknie jedwabne. Zatrefił wam włosy, pachnącą maścią obsmarował wasze głowy, a różnemi farby zmalował twarze: nazwaliście to oświeconych narodów piękną modą, a szyszak barbarzyńskim strojem. Zamiast ogromnej tarczy, w jednej ręce nosicie szkiełko, w drugiej gibkim świstacie pręcikiem. Tak utraciliście męstwo. Wasze ciało słabe, wasza dusza zniewieściała i czuła. Gdy dla odparcia nieprzyjaciela w pole wychodzić trzeba było, delikatną pod jedwabiem skórę twarda raniła zbroja: natychmiast porzuciliście wszystkie rycerza powłoki z oświadczeniem płacy temu, który by ją wdział na siebie.

Tu wasi pierwsi wodzowie, królowie, was zdradzili. Z waszego lenistwa zyskując, zafundowali swoje jednowładztwo. Ofiarowane pieniądze do swoich rąk biorąc, przypasali poddaństwu tę jedyną szlacheckiej wolności zasadę — szablę.

Natychmiast, widząc całą swoją potęgę i jednowładztwo na gminie zagruntowane, spostrzegając w tych wzgardzonych niewolnikach potężne narzędzie swojej przyszłej wielkości i dumy, odkrywa im krzywdę, którą od szlachty cierpią, żałuje, ubolewa nad nimi. Oświadcza, że będzie ich obrońcą, ich ojcem. Zapewnia im sprawiedliwość przeciwko gwałtowi szlachty. Wkrótce cały lud zajmuje się miłością ku niemu, bez innych pobudek, tylko, że widzi w nim nieprzyjaciela swoich nieprzyjaciół.

W tym ów pasorzytny¹⁰⁴⁷ gatunek ludzi, o którym, jak zasięgają, dzieje ludzkie świadczą nieodmiennie, iż nigdy osobno, nigdy, nie przy prawie, ale zawsze czepił się tego, po kim więcej zysku i mocy było, — oszczercze fałszywych religij¹⁰⁴⁸ kapłaństwo i uczeni złączyli się z możniejszymi familiami do samodzierstwa¹⁰⁴⁹ dążącymi. Duchowni w każ-

¹⁰⁴⁴dzielność — tu: czynność, aktywność; skuteczność; działalność. [przypis edytorski]

¹⁰⁴⁵Nemrod — według *Biblii*(Księga rodzaju, X8–10; I Kronik, I10) pierwszy «który począł być moźnym na ziemi», i który «był moźnym myśliwcem przed obliczem Pańskim»; stał się przysłowiowym wyobrazicielem myśliwstwa. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁴⁶towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

¹⁰⁴⁷pasorzytny — dziś popr.: pasożytniczy. [przypis edytorski]

¹⁰⁴⁸religij — dziś popr. forma D. lm: religii. [przypis edytorski]

¹⁰⁴⁹samodzierstwo (daw.) — władza absolutna, jedynowładztwo. [przypis edytorski]

dej sprawie między szlachtą i królami zawsze z ostatnimi trzymali. Uczeni, kto im lepiej płacił, tego rozum, sprawiedliwość, duszę, ludzkość pod niebiosa sławili.

W takich okolicznościach, czasowo despotyzmowi przychylny, wydarza się wynalazek druku. Zaraz królowie, dla tym powabniejszego zjednania sobie strony w ludziach, starali się najusilniej, aby wszyscy czytać umieli. Z pierwszym światłem, przeciwko wam wzrósł gniew pierwszy.

Tak by zaiste mógł teraz do szlachty przemówić pierwszy rycerstwa ustanowiciel. Jest to krótki obraz wzrostu i upadku stanu jego. Już się stało: dzisiaj w Europie najpowszechniejsza opinia, najogólniejsza nienawiść istnieje¹⁰⁵⁰ przeciwko rządowi feudalnym, to jest, przeciwko udzielnemu samej szlachty.

Widzę w wszystkich krajach narody na trzy części podzielone: na szlachtę, która w swoich rękach wszystko objęła, na dumniejsze rodziny, które na obdarciu szlachty swoją udzielną zasadzić usiłują, i na lud, który sam, tylko skrzywdzony, ale mało oświecony będąc, swojej mocy nie zna, o odebraniu swoich praw nie myśli, lecz gotów wiązać się z tym, kto mu więcej pożytku ukaże. Kto umie powszechniej brać dzisiaj polityczny skład krajów, obaczy, że ta sprawa między szlachtą, królami i ludem istnieje rzeczywiście.

Ja pytam się: co dla ocalenia swojego szlachta uczynić powinna?

W największej części europejskich krajów już szlachta upadła, straciła swoje przywileje i z wolnej stała się poddaną. W tych krajach, w których jeszcze cieszy się wolnością, można ją dzielić względem swoich przywilejów na dwa gatunki. W jednych państwach, jakich znajduje się w Europie kilka, szlachta używa władzy prawodawczej wspólnie z stanem miejskim i rolniczym, a posiada oddzielnie przywileje wszystkich godności. Już tylko w jednej Polsce i w Wenecji szlachta jest absolutną.

Szlachta wenecka, szczęśliwiej od Polski położona, w jednym miejscu złączona, zdaje się, iż dosyć przebiegle zabezpieczyła swoją absolutność przeciwko przemocy wewnętrznej i przeciwko¹⁰⁵¹ despotyzmowi zewnętrznemu. Szlachta w Polsce stale i w Europie najdłużej równie z wenecką utrzymuje swoją udzielną. Miała pewne fundamentalne i niezawodne ustawy przeciwko jednemu władztwu wewnętrznemu, ale nikczemniejsza od Polaków szlachta niemiecka zupełnie w despotyzmie uwięzła. Natychmiast odmienił się polityczny stosunek Polski z sąsiadami¹⁰⁵². Przyszło do tego, że szlachta polska z zabezpieczoną wolnością wewnętrzną została obciążona jarzmem zewnętrznych despotów.

Wiek pamiętny będzie ten Sejm, który Polskę od podległości Dworowi Moskiewskiemu¹⁰⁵³ uwalnia i stara się, wyszukuje sposoby i najpewniejsze ustawy, przez które by zabezpieczył absolutność szlachty równie od przemocy w kraju, jako od gwałtu sąsiadów. To mnie skłoniło do podania pod zastanowienie się następnych uwag.

Ponieważ teraz całą prawie Europę despotyzm obarczył, on w niej panuje, on przewagę trzyma, on systema polityczne stanowi, do którego każdy kraj, każde zgromadzenie, każdy stan stosować się musi. Plan despotyzmu jest przeciw wszystkim układom warować absolutność szlachty mogącym.

Absolutność szlachty nie cierpi, aby kto inny nad stan rycerski trzymał broń w ręku i aby w kraju znajdowało się zawsze gotowe wojsko. Despotyzm tak rzecz całej Europy ułożył, iż kraj nie może mieć trwałości, który nie ma liczego, gotowego wojska.

Absolutność szlachty nie zgadza się z żadnym innym żołnierzem, tylko z Kawalerią Narodową z szlachty złożoną. Despotyzm taką wojenną sztukę wymyślił, iż dzisiaj cała moc, cała wojskowa dzielność¹⁰⁵⁴ zasadza się na piechocie, na żołnierzu nie mogącym się składać, tylko¹⁰⁵⁵ z chłopów i mieszczan.

Absolutność szlachty swoją wielkość widzi lepiej w swoich domowych usługach, wygodach, a przeto nie dozwala, aby kraj mógł złożyć wielkie podatki. Despotyzm swoją wielkość widzi tylko w swoim wojsku, przeto ekspens¹⁰⁵⁶ domową jak najoszczędniej

¹⁰⁵⁰istnieje — dziś popr.: istnieje. [przypis edytorski]

¹⁰⁵¹przeciwko — w wydaniu z 1816 r.: lecz nie przeciwko. [przypis edytorski]

¹⁰⁵²sąsiadami — dziś popr. forma N. Im: sąsiadami. [przypis edytorski]

¹⁰⁵³podległości Dworowi Moskiewskiemu — w wydaniu z 1816 r.: w podległości obcym. [przypis edytorski]

¹⁰⁵⁴dzielność — tu: skuteczność. [przypis edytorski]

¹⁰⁵⁵na żołnierzu nie mogącym się składać, tylko z chłopów i mieszczan — na wojsku mogącym się składać tylko z chłopów i mieszczan. [przypis edytorski]

¹⁰⁵⁶ekspens (z łac.) — wydatek; tu: wydatki. [przypis edytorski]

zmniejsza, a w kraju ustawicznego powiększania podatków na swoje wojsko coraz sobie większą sposobi łatwość.

Absolutność szlachty wyciąga¹⁰⁵⁷, aby sama szlachta dzieliła między siebie ziemię i tylko sama szlachta miała dobra. Despotyzm takie stanowi systema, aby sami poddani rozebrali i posiadali całą ziemię, familia zaś udzielną, aby żadnych, albo jak najmniej miała dóbr, ale tylko szczupłą pensją¹⁰⁵⁸.

Absolutność szlachty nie zgadza się z bogatemi, ludnymi i handlownymi miastami¹⁰⁵⁹. Despotyzm prawą ręką swojej potęgi nazywa miasta.

Tu zwracam uwagę na Polskę¹⁰⁶⁰.

Widzę niepodobieństwo, aby szlachta polska, stosując się do teraźniejszego w Europie panującego systematu despotycznego, mogła utrzymać swoją zupełną absolutność bez podania w niebezpieczeństwo całego narodu i siebie. Despotyzm jest to koniec zbytecznego gwałtu. Nie trzeba się ku niemu zbliżać, ale owszem, cofnąć się ku drugiemu, przeciwnemu końcowi.

Szlachta ma więcej nieprzyjaciół, niżeli despotyzm. Należy jej swoich nieprzyjaciół zmniejszać, a nieprzyjaciół despotyzmowi powiększać. Tak siebie zmocni, a swojego największego przeciwnika osłabi. Nie ma sposobu, aby szlachta, absolutność posiadająca, swoich nieprzyjaciół zmniejszyć mogła i przeszkodzić, aby się z nimi chęć despotyzmu mający nie wiązał. Nie ma sposobu, aby szlachta, zupełną absolutność sobie zachowująca, potrafiła wzbudzić nieprzyjaciół przeciwko despotyzmowi, od którego niczym się różnić nie chce.

Despotyzm wyrzekł w Europie: *duchem mocy krajów stanowią podatki; ten naród moje kajdany weźmie, kto dla swojej obrony nie złoży równych podatków z moim krajem.* — Kraj, w którym szlachta zupełną absolutność posiada, nie może żadną miarą wielkich podatków składać.

Szlachta polska, łącząc ją w jeden stan udzielną, powinna wystawić się co do wydatków krajowych tym, czym w pogranicznych krajach widzimy familię panującą. Podług dziesiątego grosza dobrowolnej ofiary okazuje się, że szlachta polska ma około 60 milionów dochodu, a dla niesprawiedliwego podania się¹⁰⁶¹, można słusznie rachować sto dwadzieścia milionów. Więc na same osobiste wygody i na żywność panujących Polska wydaje corocznie 120 milionów. Prusy i Kraje Cesarskie na osobiste wygody i żywność swojej panującej familii nie ekspensują¹⁰⁶² więcej nad siedem milionów. Więc rzecz oczywista, że polski kraj, ponieważ na samą władzę udzielną, czyli na familię panującą 120 milionów corocznie wydawać musi, nie jest dzisiaj w stanie złożenia podatku na wojsko — nie mówię: pomierne do zewnętrznych mocarstw sto, albo dwieście milionów — ale nawet nie potrafi dać 70 milionów, których najmniej potrzeba dla utrzymania stu tysięcy żołnierza, dla opatrzenia go w amunicję¹⁰⁶³, dla przysposobienia go do ruszenia na wojnę i dla opłacenia urzędników cywilnych. Powiem więcej. Nie tylko kraj polski nie jest w stanie dzisiaj złożenia dostatecznego podatku na utrzymanie stu tysięcy wojska koniecznie potrzebnego, ale nie będzie mógł w tym stanie nigdy, dopokąd sama szlachta zupełną absolutność co do prawodawstwa i oddzielną własność całej ziemi posiadać będzie. Albowiem, — na to nikt rozumny odpowiedzieć mi nie potrafi, gdyż to rzecz do pojęcia niepodobna, aby ten kraj, w którym panujące familie całą ziemię, wszystkie dobra używają, a z nich podatku płacić na wojsko unikają, — aby taki mógł z samych poddanych wycisnąć tak niezmierne podatki.

Przeciwnie w krajach despotycznych nas obtaczających: ponieważ familia panująca żadnych prawie dóbr na siebie nie trzyma, — owszem, między jak największą liczbę swoich poddanych z prawem dziedzictwa tę ziemię podzielić stara się i na siebie bardzo oszczędne wydatki czyni, przeto może teraz dostateczne podatki na dwakroć i trzykroć sto tysięcy wojska wybierać i będzie mogła z czasem też podatki coraz bardziej zwiększać.

¹⁰⁵⁷wyciągać — tu: wymagać. [przypis edytorski]

¹⁰⁵⁸pensją — dziś popr. forma B. lp: pensję. [przypis edytorski]

¹⁰⁵⁹miasty — dziś popr. forma N. lm: miastami. [przypis edytorski]

¹⁰⁶⁰Tu zwracam uwagę na Polskę — w wydaniach z końca XVIII w.: Tu przestrzegam Polskę. [przypis edytorski]

¹⁰⁶¹dla niesprawiedliwego podania się — wobec tego, że nieuczciwie podano zaniżone dane. [przypis edytorski]

¹⁰⁶²ekspensować (daw., z łac.) — wydawać. [przypis edytorski]

¹⁰⁶³amunicją — dziś popr. forma B. lp: amunicję. [przypis edytorski]

Szlachta polska, chcąc być absolutnymi panami Narodu Polskiego, trzeba, aby w domach swoich tak się zoszczędziła, jak Familia Pruska, albo Familia Austriacka. Trzeba, aby, sto dwadzieścia milionów rocznego dochodu mając, tylko czterdzieści milionów, co jest względem kraju wiele, na swoje osobiste potrzeby używała, a ośmdziesiąt milionów łożyła na swoje wojsko. I, jak Fryderyk II z podartym kapeluszem, albo Cesarz¹⁰⁶⁴ z wytartym surdudem na czele dwakroć sto tysięcy żołnierzy stojąc, w tych swoje bogactwa i wielkość widzieli, tak udziałna szlachta polska nie w karetach, ani w cugach, nie w lokajach, nie w meblach, strojach i stołach, ale, patrząc się na swoje wojsko, w tym swoją wielkość i bogactwa znalazła.

Przecież, chociaż taka myśl, chociaż takie wystawienie równe ma powody jak w Cesarzu, jak w Królu Pruskim, tak w szlachcie polskiej absolutnej, jednakowoż w pierwszych znajduje się istotnie, w drugiej znaleźć się nie może. Tak jest: to nie stanie się nigdy. Dopokąd sama szlachta mieć będzie najwyższą udziałność, sama wszystkich dóbr ziemskich własność i sama podatki stanowić, rzecz niepodobna, aby na siebie włożyła i od siebie wybrała tak wielkie podatki, jakich dzisiaj obrona tak wielkiego kraju wyciąga.

Jak smutna być musi ta myśl dla każdego dobrego Polaka! Ona mnie nieszczęśliwym czyni, odkrywa zawód moich nadziei i zburza tę czułość, która odbiera mi spokojność dni moich, dopokąd nie ujrzę bezpieczną i szczęśliwą ukochaną Ojczyznę, w której rodziłem się. Po tylu okropnych nieszczęściach, po tylu okrutnych gwałtach, po tak ohydnych rozszarpaniu narodu, w tym momencie, wiekami wyglądany, przez cudowną Opatrzność do ratowania Polski wydarzonym, — *szlachcic polski krzywoprzysięgł, aby nie dał podatku...*

Na tym Sejmie, który zdaje się zakładać kamień gruntu cnoty i sławy Polaków, na tym pierwszym Polski Sejmie, który pierwszy uznał i wyrzekł: *nie może Polska inaczej być wolną — trzeba jej podatku, trzeba sto tysięcy wojska*, — gdy przyszło do obierania sposobów, który by najpewniej doszedł każdego majątku i równie na wszystkich podatek rozłożył, obrany został sposób zły¹⁰⁶⁵, oszukaniom, wybiegom, nieskończonym arbitralnościom podległy. Obawiano się nawet wyrzec słowo *podatek*, powiedziano tylko: *ofiara dobrowolna*, słowo bez znaczenia, bo gdzie prawo, tam już obywatel nie ma woli. Wyznaczono przysięgę, jak gdyby nie wiedzano, czym jest przysięga w zepsutej Polsce, po tylu krzywoprzysięstwach senatorów, ministrów, posłów na Sejmach 1768, 1775, na owej, podchwyceniem Ponińskiego umocowanych, zdrajców kraju Delegacji, jako też wszystkich tych, którzy podpisali rozbiór Polski i niewolę milionów ludzi, i tych, którzy dotychczas od Moskwy biorą pensję, — zgola po tak publicznym natrząsaniu się z przysięgi dotychczas książęcia i ministra Ponińskiego. Przybyło sromoty Polsce. Już jest u postronnych, a będzie wieczną u potomności zaklą sławy polskiej szlachty, iż zamiast podatków dostało się nieszczęśliwej Ojczyźnie krzywoprzysięstwo...

Sposób najdokładniejszy, najwięcej do każdego dochodów zbliżony, arbitralności żadnej nie mający i nie na woli czyjejkolwiek, ale na istotnym majątku każdego zasadzony, był podany przez J. W. Moszyńskiego¹⁰⁶⁶, posła braclawskiego, obywatela w skarbowych materiałach wielce biegłego. Odbieraj światły mężu za twoją pracę, którą Sejm nie dosyć z szkodą kraju cenić umiał, tę przynajmniej pociechę, iż znaczna część obywateli po województwach czuła jej użyteczność. A gdy się o jej nieprzyjęciu wieść rozeszła, powzięliśmy wszyscy smutek, a dla ciebie szacunek i wdzięczność.

I któż to na tym zbawienia Polski Sejmie jest tak nieżyczliwym krajowi, iż nie pozwał¹⁰⁶⁷ na przyjęcie projektu, który jeden mógł odkryć majątek każdego? — Wielkopola-

Pieniądz, Kłamstwo,
Przysięga, Szlachcic

¹⁰⁶⁴Cesarz — Józef II. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁶⁵sposób zły — składania zaprzysiężonych zeznań o intracie (deklaracyjny). [przypis redakcyjny]

¹⁰⁶⁶Sposób najdokładniejszy (...) był podany przez J. W. Moszyńskiego — Moszyński proponował jako podstawę oceny dóbr brać ilość dymów [tj. rodzin we wsi; red. WL], pomnożoną przez przeciętną wartość sprzedaną jednego dymu, wyliczoną z kilkoletnich transakcji dobrami ziemskimi w danej okolicy; dochód miał być oznaczony w odsetkach od otrzymanej ceny. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁶⁷któż (...) nie pozwał na przyjęcie projektu, który jeden mógł odkryć majątek każdego? Wielkopole — projekt odrzucony został na posiedzeniu Sejmu 4 kwietnia 1789 r. Posłowie wielkopolscy spowodowali odrzucenie, rozpoznali bowiem, że gęsto zaludniona i dobrze zabudowana Wielkopolska musiałaby w razie przyjęcia projektu Moszyńskiego płacić niepomierne wielki podatek w stosunku do innych części Rzeczypospolitej; dla porównania: zagon ziemi pod Warszawą ceniony był 2 złote polskie, a pod Poznaniem 2 czerwonych złotych = 36 złotych polskich. [przypis redakcyjny]

nie. I w którejże to części kraju ci nieprzyjaźni obywatele Polski, iż woleli krzywoprzysięć, aniżeli ratować Ojczyznę? — W Wielkiej Polsce. Nieszczęsna ziarno! Za cóż się mię rodziła, kiedy to jest okropne przeznaczenie twoje, iż masz wydawać wszystkie nieszczęśliwości Polski? — Ty wyległaś Ponińskiego! Ty żywisz największe mnóstwo, jak sam wyznaje, współników publicznych zdradzieństw¹⁰⁶⁸ jego. Trzeba mieć duszę twardą, trzeba mieć obyczaje w najwyższym stopniu skażone, trzeba być już dobrze wyprawionym do niewoli, aby w czasie tak potrzebnym, w momencie tak drogim, nie płacąc przez tyle wieków, widząc obok siebie, dlatego, żeśmy nie płacili, jęczących w niewoli współbraci, — i ważyć się na krzywoprzysięstwo, aby jeszcze dalej nie płacić! — Wielkopolanie! Jesteście więcej, jak niewdzięcznicy. Rzeczpospolita, pozwalając wam taką wielką liczbę postów, w was największe zaufanie złożyła. Jesteście pod imieniem Polaków nieprzyjaciółami¹⁰⁶⁹ Polaków, kiedy nie tylko sami z największym zawodem sumnienia¹⁰⁷⁰ wyrzekacie się podatków, ale jeszcze na Sejmie wszystkim najlepszym w tej mierze zamysłem wy jedni szkodzicie. Trzeba być tyranem swojego kraju, trzeba mieć serce skamieniałe, aby się nie miękczyć nad losem nieszczęśliwej Ojczyzny i dzisiaj — podobno ostatni raz wołającej ratunku — nie podawać ręki. Wiedźcie, iż przeciwko wam w dwóch częściach Polski napelnione goryczą serca. Od granic do granic jedno wyrzekanie, jeden głos wszystkich: *Wielkopolanie gubią kraj! Wielkopolanie wiążą nam ręce, abyśmy nie ratowali Ojczyzny!*

Ta sporność szlachty w dawaniu podatków w tym czasie, w którym tak wielkie mają pobudki, jest dowodem, prócz wielu przyczyn, że, dopokąd szlachta polska będzie absolutną, dopokąd kraj swoją bezsilnością nie potrafi wyrównać sile zewnętrznych mocarstw. Więc nie może się utrzymać absolutność szlachty, bo z nią nie może się utrzymać Polska. Kiedyż szlachcic złoży wielkie podatki¹⁰⁷¹, kiedyż szlachcic poniesie trzy części swoich dochodów na ofiarę swojej Ojczyźnie, gdy tego w dzisiejszym czasie uczynić wzbrania się?

Jeden tylko sposób zdaje mi się mieć cokolwiek podobieństwa, iż za jego użyciem mogłaby szlachta swoje absolutne panowanie zapewnić nad Polską. To jest: niechaj, jak despotyczne familie w pogranicznych krajach, sama zrzecze się posiadania dóbr, a ułatwi nabywanie ich dziedzictwa wszystkim poddanym, jakiegokolwiek stanu. Szlachta zaś wszystka niechaj osiadzie w jednym miejscu, jak szlachta wenecka. Niechaj ułoży rząd sobie do weneckiego podobny, niechaj podzieli się na różne magistratury. Podatek, który wkładać natenczas sprawiedliwie będzie na poddanych, niechaj wchodzi do publicznego skarbu szlachty, a ten skarb będzie opatrywał wszystkich pensją. Zamiast króla, niechaj ma dożę¹⁰⁷² etc., etc., etc. Ta jedna ustawa ma cokolwiek podobieństwa, iż mogłaby absolutność szlachty zgodzić się z teraźniejszym systematem. Ale tysiąc jest przyczyn innych, z położenia Polski wynikających, które ukazują takiej ustawy nietrwałość. Ja nadmieniałem o niej tylko dlatego, żebym objaśnił więcej te trudności, którym przy teraźniejszych związkach politycznych podlega absolutność całego jednego stanu w tak rozległym kraju, jak jest Polska.

Ten mię nie rozumiał, kto sądzi, że mówiąc o niepodobieństwie utrzymania się absolutności szlachty w Polsce, jestem nieprzychylny szlachcie, chcę ją zagubić, lub też umniejszyć jej świetności. Albowiem nadto znam człowieka: wiem, że *choćby mu rozum w jego czynnościach, w jego postępowaniu odkrywał samą nieludzkość, bezprawie i niesprawiedliwość, przecież tak jest w nas dzielna¹⁰⁷³ miłość własna, iż łatwo usprawiedliwia wszystko, ukazując, że gorzej by działo się, gdyby nas nie było*. Ta to powszechna miłości osobistej moralność mówi i przekonywa w najoświecieńszych głowach, w despotach rozumnych, a przeto zapewne i w najoświecieńszej liczbie szlachty polskiej, ile razy pomyśli, że używa bezprawia.

Jestem zdania tego, aby szlachta polska, czego używa, tego trzymała się, aby nie tak łatwo składała swoje przywileje. *Ale chciałbym, aby przy nich nie upornie, ślepo, ale stawiała rozsądnie, aby rzekła się tego, co przeszkadza sile krajowej, aby tak urządziła Rzeczpospolitą udzielną, z którą by się i szlachta i kraj utrzymać mogli*. Jeżeli zna jaki sekret,

¹⁰⁶⁸zdradzieństw (daw.) — zrad. W wydaniu z 1816 r.: zdradziejstw. [przypis edytorski]

¹⁰⁶⁹nieprzyjaciółami — dziś popr. forma N. lm: nieprzyjaciółmi. [przypis edytorski]

¹⁰⁷⁰sumnienie — dziś: sumienie. [przypis edytorski]

¹⁰⁷¹Kiedyż szlachcic złoży wielkie podatki — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

¹⁰⁷²doża — naczelnik państwa w Wenecji (doge, duce, wódz). [przypis redakcyjny]

¹⁰⁷³dzielny — tu: aktywny; skuteczny. [przypis edytorski]

który ją zapewnia, iż przy dzisiejszym związku Europy potrafi utrzymać swoje wszystkie przywileje, niechaj się ich trzyma. *Ale, jeżeli nie może utrzymać całej absolutności, niechajże nie będzie tak nierozumną, aby straciła wszystko razem z krajem, mogąc zachować to z swoich przywilejów, co jest najistotniejszego, to jest: prawodawstwo z Narodem.* Zaiste, być absolutnymi panami wielkiego narodu, posiadać oddzielnie wszystkie dobra może się zdawać wygodniej i użyteczniej szlachcie polskiej. Ale z takową ustawą kraj polski staje się znikomym, a z krajem konieczność szczęśliwości szlachty być znikomą musi. Więc obstawać przy tym jest oczywista siebie i narodu zguba.

Lecz, jak wiele trudności, jakie niepodobieństwa widzę w teraźniejszym politycznym krajów związku, aby się oddzielna absolutność szlachty utrzymać mogła w Polsce, tak wiele łatwości, potrzeby, — owszem, ku temu zdaje mi się, iż wkrótce chylić się będzie cała Europa, — aby szlachta w wszystkich krajach używała takich przywilejów, zaszczytów i szacunku, jakich używa w Holandii i w Anglii, to jest, aby szlachta była pośrednikiem między tronem i między narodem. Szlachta, trzymając wszystko w swoich rękach, a przeto będąc wszystkim, nie może żadną miarą być pośrednikiem między ludem i tronem. Owszem, jest celem niechęci i żądz królów i ludu.

Ja życzylbym, aby ustawa rządu w Polsce tak powiązała z sobą lud, szlachtę i tron, aby królowie nie mogli łączyć się z ludem przeciwko szlachcie, ani szlachta nie miała mocy szkody ludowi, łącząc się z tronem. W tym zamiarze najpierwej od tego zacząć trzeba, aby prawo wolność nabywania dóbr pozwoliło wszystkim Polakom. Trzeba, aby rolnik pracowity miał sprawiedliwość. Tron ustanowić należy sukcesjonalny; w dzisiejszych okolicznościach ma Polska do wyboru Dom Saski, Dom Hanowerski, Dom Brunświcki: w nim gotowy bohater¹⁰⁷⁴. Król mieć będzie najwyższą władzę straży nad magistraturami i prawem; senatorowie przy jego boku znajdować się powinni. Ci już do prawodawstwa należeć nie będą. Senatorowie wybieranymi być nie mogą, tylko przez samą szlachtę i z samej szlachty. Władza prawodawcza znajdować się będzie w Sejmach, złożonych z równej liczby posłów z szlachty i z miast. Pierwszeństwo, szlachetność urodzenia i oddzielne prawo do wszystkich w kraju godności¹⁰⁷⁵ przynależeć będzie samej¹⁰⁷⁶ szlachcie; urzędy cywilne i wojskowe podług osobistej zdadności równie szlachta, jako mieszczenie posiadać mogą.

Tak szlachta stanie się pośrednikiem między tronem i ludem. Nie będzie w Polsce trzech nieprzyjaciół, ale jeden Naród. Ten stanie się pracowitym, bogatym, wielkim, a przeciwko despotom potężnym. Tak zniszczymy tę powszechną nienawiść i wzgardę Europy ku Polakom, którą niesłusznie na cały naród absolutność samej szlachty ściągnęła, a nieprzyjaciele nasi tak usilnie rozkrzewiają; — wszystkie Europy narody Polskę mają za kraj barbarzyństwa, a Moskwę za kraj ludzkości i rządu! Tak Katarzyna II¹⁰⁷⁷, która nie tylko pod swoim rządem czyni pracowitego rolnika niewolnikiem niewolnika-szlachcica, ale sama tysiące chłopów, gdyby tysiące wołów, w podarunkach rozdaje, odtąd nie potrafi zasłonić barbarzyństwa Moskwy, wystawiając szlachtę polską za hordę Kozaczyzny i Tatarów¹⁰⁷⁸. Tak już ci monarchowie, którzy spikną się na Polskę, którzy na Polakach będą gwałcić wszystkie prawa narodów i ludzkości, dla usprawiedliwienia swoich bezceństw przed ludźmi nie potrafią powiedzieć: szlachta polska jest ze wszech miar wzgardy godną, nieposłuszną żadnemu prawu, nie cierpi rządu, podatku w kraju etc., etc., etc. Takie słowa w ustach despoty o Polakach nie Polaków odtąd, ale jego ohydzą.¹⁰⁷⁹

¹⁰⁷⁴w dzisiejszych okolicznościach ma Polska do wyboru Dom Saski, Dom Hanowerski, Dom Brunświcki: w nim gotowy bohater — Karol Wilhelm ks. Brunświcki (1735–1806), słynny z waleczności, po śmierci swego mistrza Fryderyka II cieszył się opinią najlepszego wodza w Europie; w r. 1789 mówiono wiele w kołach politycznych polskich o wezwaniu go na tron w razie odmowy króla saskiego. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁷⁵godności — tu: urzędy tytularne (np. dworskie) nie połączone z czynnościami. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁷⁶Ci już do prawodawstwa należeć nie będą. Senatorowie wybieranymi być nie mogą, tylko przez samą szlachtę i z samej szlachty; urodzenia i oddzielne prawo do wszystkich w kraju godności; samej — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

¹⁰⁷⁷Katarzyna II; Moskwy — w wydaniu z 1816 r. tę wzmiankę zamieniono na ogólniki: ci, którzy (...) czynią; dworu północnego itd. [przypis edytorski]

¹⁰⁷⁸Tak Katarzyna II, która nie tylko pod swoim rządem czyni pracowitego rolnika niewolnikiem niewolnika-szlachcica, ale sama tysiące chłopów, gdyby tysiące wołów, w podarunkach rozdaje, odtąd nie potrafi zasłonić barbarzyństwa Moskwy, wystawiając szlachtę polską za hordę Kozaczyzny i Tatarów — Patrz manifest Dworu Petersburskiego przeciwko Szwecji: tak w nim nazywa Polaków. [przypis autorski]

¹⁰⁷⁹Takie słowa w ustach despoty o Polakach nie Polaków odtąd, ale jego ohydzą — Patrz dzieło Fryderyka II. [przypis autorski]

Dopiero Sejm będzie w stanie i będzie mógł ułożyć podatki tak wielkie, jakich kraj potrzebuje. Podatek na szlachtę, na tak małą liczbę właścicieli¹⁰⁸⁰ włożony, będzie zawsze podatkiem lichym w porównaniu do tej niezmiernej sumy, której potrzebuje obrona Polski. Chociaż *Komisje Porównawcze*¹⁰⁸¹ nastąpią, podatek szlachecki, to jest, *Grosz Dziesiąty*, nigdy nie wyniesie więcej nad 10 albo 12 milionów¹⁰⁸². Polska najmniej teraz potrzebuje 70 milionów. Nie przez podatki na szlachtę wkładane ratować się dzisiaj mogą kraje, ale przez podatki na mnóstwo stanowiące. Polska teraz może mieć około 30 milionów podatku. Na ten szlachta, która wszystko posiada, ledwo ośm milionów ogólnie składa, a mieszczenie i chłopci, którzy nic nie posiadają, płacą przeszło 20 milionów, a przecież jeszcze, co do podatku, nie są tak obciążeni, jak w krajach sąsiedzkich. Cóżby oni nie potrafili płacić, gdyby mieli sprawiedliwość, gdyby mogli nabywać własności ziemi!

Dopiero taki Sejm będzie mógł i będzie umiał podatki rozłożyć równe na wszystkich mieszkańców. To nie stanie się nigdy, dopokąd sama szlachta podatek stanowić będzie. Ona, podług natury człowieka, zawsze siebie oszczędzać będzie. Świadkiem ten Sejm najcnocniejszy, który, gdy szlachta *Protunkowy Podatek*¹⁰⁸³ na chłopów zrzuciła, zakazał sprawiedliwości skrzywdzonym. Gdy szło o rekrutów, oszczędził wsie szlacheckie. Gdy mówiono o podwodach i innych żołnierskich przechodów uciążeniach, to wszystko, co nie jest szlacheckiego, obrony nie znalazło. Gdy wytoczyła się materia podatków, szlachta wielu okrzykami więcej w słowach, niżeli w istocie ofiary uczyniła: chce sześciu milionami sto tysięcy wojska utrzymywać. A na stan miejski i chłopski, chociaż już *Kominowe, Czopowe, Podatek od tabaki, od soli* płaci, Sejm terazniejszy włożył jeszcze podatek nowy od skór, szlachtę wyłączając.

Podatek *Dziesiątego Grosza* i podatek od skór były to dwa źródła podatków, które Ojczyzna miała dla swojego ratunku. Te obydwie przez zły układ Sejm dzisiejszy uczynił.

Trzeba czym prędzej poprawić podatek od skór. Sposób terazniejszy jest kosztowny, uciążliwy, a niepożyteczny¹⁰⁸⁴. Czemu nie obierać sposobu już znanego, najprostszego, jakiego w podatkach najwięcej szukać potrzeba?

Nie ma w całej Polsce miasta, w którym by nie było *Krupki Żydowskiej*¹⁰⁸⁵. Tę za przypuszczeniem płacy od rzezi dla chrześcijan¹⁰⁸⁶ można było w dwójnasób powiększyć i w każdym mieście przez licytację puścić, biorąc z góry kwartałowę¹⁰⁸⁷ sumę, a tę płacę, którą zabiera dzisiaj tysiąc dwieście pisarzy¹⁰⁸⁸, obrócić na spłacenie długów kahalnych¹⁰⁸⁹.

¹⁰⁸⁰właścicieli — dziś popr. forma D. lm: właścicieli. [przypis edytorski]

¹⁰⁸¹*Komisje Porównawcze* — dla przeszacowania zbyt nisko ocenionych dochodów ziemskich; ustanowił je Sejm dopiero w lutym 1790 pod nazwą Deputacji Koekwacyjnej (a więc po napisaniu *Przestrogi*), ale już w listopadzie 1789 r. złożył co do nich projekt Suchorzewski. W wydaniach z końca XVIII w.: *Komisje Porównawcze*. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁸²podatek szlachecki, to jest, *Grosz Dziesiąty*, nigdy nie wyniesie więcej nad 10 albo 12 milionów — według obliczenia Deputacji Koekwacyjnej 10 555 000 złotych polskich. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁸³*Protunkowy Podatek* (z łac. *pro tunc*: na teraz) — podatek tymczasowy, doraźny, wprowadzany w celu natychmiastowego zasilenia skarbu i liczący się na poczet zamierzonych podatków stałych. [przypis edytorski]

¹⁰⁸⁴Trzeba czym prędzej poprawić podatek od skór. Sposób terazniejszy jest kosztowny, uciążliwy, a niepożyteczny — uchwała Sejmu z 30 października 1789 nakładała na skóry ubitych zwierząt podatek, który mógł być uiszczony w naturze; niezadowoleni rzeźnicy zwieźli w jednym dniu mokre skóry do składów, nieprzygotowanych na przyjęcie wielkiej ich ilości, tak że Skarb nie zyskał, a stracił. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁸⁵*Krupka Żydowska* — opłata na rzecz miast od Żydów, targujących krupami. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁸⁶płacy od rzezi dla chrześcijan — o zezwolenie na ustanowienie opłaty od rzeźników żydowskich, sprzedających mięso chrześcijanom, prosiły niejednokrotnie miasta, a zwłaszcza rzeźnicy chrześcijańscy, nie mogący współzawodniczyć z żydowskimi (Żydzi mięsa od nich kupować nie mogli ze względów obrzędowych; musieli przeto odstępować taniej droższe części, na które rzeźnicy żydowscy mieli odbiorców, płacących wyższe ceny). [przypis redakcyjny]

¹⁰⁸⁷kwartałowę — dziś popr.: kwartalną. [przypis edytorski]

¹⁰⁸⁸pisarz — tu: poborca podatków. [przypis edytorski]

¹⁰⁸⁹Nie ma w całej Polsce miasta, w którym by nie było *Krupki Żydowskiej*. Tę za przypuszczeniem płacy od rzezi dla chrześcijan można było w dwójnasób powiększyć i w każdym mieście przez licytację puścić, biorąc z góry kwartałowę sumę, a tę płacę, którą zabiera dzisiaj tysiąc dwieście pisarzy, obrócić na spłacenie długów kahalnych — słowem proponuje Staszic istniejącą już takse na krupkarzy żydowskich podwoić i przeznaczyć na rzecz Skarbu; miastom wynagrodzić stratę ustanowieniem taksy na mięso, sprzedawane chrześcijanom przez Żydów; oszczędzić na kosztach ściągania podatku od krupkarzy wypuszczając podatek ten w dzierżawę, a sumę zaoszczędzoną na wynagrodzeniu poborców przeznaczyć na spłatę długów gmin żydowskich (wynosiły one w r. 1766 złotych polskich 359 tys.; do Sejmu Czteroletniego kahały nie mogły z sumą tą uporać się). [przypis redakcyjny]

Sprawiedliwość, Pozycja społeczna, Samolubstwo, Szlachcic, Chłop

Powtarzam, że podatki dzisiaj w krajach tak muszą być wielkie, iż nie szlachta, ale mnóstwo ludzi tylko złożyć je może, więc do ich układania trzeba przypuścić innych ludzi. Powtarzam dalej, że podatki dziś w krajach tak muszą być wielkie, iż nie można ich wybrać układaniem podatków właściwych, ale najlepsze do ich wyboru sposoby znajdują się w podatkach niewłaściwych¹⁰⁹⁰ konsumpcyjnych¹⁰⁹¹. Lecz, ponieważ tylko te podatki niewłaściwe wydają sumy wielkie, które spadają na mnóstwo ludzi, na rzeczy potrzeby, — jako to, na sól, na skóry, trunki, mięso, etc., etc., etc., — więc takich podatków największy ciężar nie szlachta, ale wieś i miasta dźwigać muszą. Przeto trzeba do układania podatków przypuścić miasta.

Wzrusza się na to słowo w wielu miłość osobista. Szlachcic, więcej czuciem uniesiony, niżeli zastanowieniem się nad okolicznościami, nad potrzeby swoje i kraju, nazwie miast zuchwałością ich domaganie się o współnictwo prawodawczej władzy. Rzeknie nierozmyślnie, że niesłusznie jest, aby kto więcej posiadał tę ziemię, którą szlachcic swoją krwią oblał. Powiedziałem — nierozmyślnie rzeknie: albowiem, *czyliż krew tych ludzi, którzy wraz z szlachtą, a w większej liczbie ginęli, była wodą*¹⁰⁹²?

Ani niechaj stan rycerski, bez zawstyżenia swojego i bez uczucia największej niesprawiedliwości, nie mówi, że ma prawo nad miastami, bo miasta używają opieki jego. Albowiem natychmiast ruszają się nieszczęścia wieków przy krzywdzie miast przeciwko szlachcie. Mówią za miastami okrucieństwa, nierząd i znikczemniałość opiekunów. Pod opieką szlachty przepadły Multany, Wołochy, Prusy, zginęły Inflanty, straciła Polska wielkie kraje za Dźwiną i Dniestrem. Niezgody, rokosze i bezkrólewia ogniem i mieczem burzyły, niszczyły w nic nie wchodzące¹⁰⁹³, najniewinniejsze miasta. Przed kilku laty oddane trzy części ziemi polskiej z najbogatszymi miastami z największą hańbą całego narodu — bez dobycia szabl! — pod jarzmo despotów. Żaden z panów opiekunów nie miał nawet tej czułości, aby, niewolę tylu milionów ludzi podpisując, był przynajmniej zapewnił, iż był wołał zginąć pierwej, niżeli pozwolić na wydanie zostało ludowi soli, — tej pierwszej potrzeby, bez której żadną miarą żyć nie może. Pod opieką szlachty już straciła Polska sól i wodę, tylko się jej chleb został.

Czyliż po tej jednej uwadze może jeszcze do dalszej opieki szlachta rościć sobie bez zawstyżenia się prawo?

Srożmy się na despotyzm, nie srożmy się nad ludźmi. Owszem, łączmy się z ludźmi, a despotyzm zniszczy.

Tego żaden mieszczanin, ani żaden chłop nie napisał, że *szlachta polska jest nikczemna, podła, niewarta wolności, bo nie ma czułości nad tym ludem, który w niewoli trzyma*. To są słowa wielkiego mocarza¹⁰⁹⁴. Niechaj szlachta obróci swój gniew na swoich starszych braci, niechaj przeklina swoich zdrajców — Karola VI¹⁰⁹⁵, Ludwika XI¹⁰⁹⁶, Karola V¹⁰⁹⁷, Ludwika XIV¹⁰⁹⁸, Piotra Wielkiego, Fryderyka II! Ci to są, którzy wam wydzierają wasze przywileje, którzy w Europie wyrzekli ten na was straszny wyrok: *szlachto! albo pod nasze jarzmo, albo łącz się z ludem!*

Krew

Ziemia, Pozycja społeczna,
Szlachcic

Szlachcic, Polska, Chleb

Kondycja ludzka, Władza

¹⁰⁹⁰ *podatek właściwy* — podatek bezpośredni; *podatek niewłaściwy* — podatek pośredni. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁹¹ *w podatkach niewłaściwych konsumpcyjnych* — *impôts indirects* [fr: podatki pośrednie; Red. WL]. [przypis autorski]

¹⁰⁹² *Powiedziałem nierozmyślnie rzeknie: albowiem, czyliż krew tych ludzi, którzy wraz z szlachtą, a w większej liczbie ginęli, była wodą* — Słyszałem wielu mówiących, że gdyby sprzedażność dóbr wszystkim Polakom była pozwołaną, natenczas z czasem wyginęłyby familie szlacheckie. Ja nie rozumiem, jak by przez to mogły zaginać familie, przez co niezawodnie utrzymałby się kraj. Ale, na koniec, z dwóch złych roztropność mniejsze obierać radzi. Niechajże szlacheckie familie poczynią niektóre majoraty, jak uczyniła szlachta w Anglii i w Francji. Mniej złego krajowi uczyni kilkanaście majoratów na jednej części Polski, aniżeli dzisiaj niewola całej ziemi. [przypis autorski]

¹⁰⁹³ *w nic nie wchodzące* — neutralne, nie będące stroną konfliktu. [przypis edytorski]

¹⁰⁹⁴ *szlachta polska jest nikczemna, podła, niewarta wolności, bo nie ma czułości nad tym ludem, który w niewoli trzyma. To są słowa wielkiego mocarza* — tj. Fryderyka II. [przypis redakcyjny]

¹⁰⁹⁵ *Karol VI* — Karol VI Szalony (1368–1422), król Francji, a. Karol VI Habsburg (1685–1740), cesarz rzymsko-niemiecki i król Węgier. [przypis edytorski]

¹⁰⁹⁶ *Ludwik XI* (1423–1483) — król Francji. [przypis edytorski]

¹⁰⁹⁷ *Karol V Habsburg* (1500–1558) — król Hiszpanii i cesarz rzymsko-niemiecki. [przypis edytorski]

¹⁰⁹⁸ *Ludwik XIV Wielki* (1638–1715) — król Francji, zwany Królem Słońce. [przypis edytorski]

Ten nie dosyć głęboko wchodzi w teraźniejsze polityczne systema Europy, kto sądzi — jak wielu słyszałem, — że Polska bezpieczną stoi, gdy mieć będzie 60 tysięcy¹⁰⁹⁹ wojska i alians z Domem Pruskim. Uwielbiamy w Fryderyku Wilhelmie duszę i sprawiedliwość¹¹⁰⁰, przy której zachowaniu stale, większym będzie w dziejach rodzaju ludzkiego nad poprzednika swojego. Życzę z serca Rzeczypospolitej aliansu z tym monarchą. Ale, ponieważ nad wszystko kocham Ojczyznę, powiem, co myślę.

Alians z jednym dworem w dzisiejszym sposobie myślenia Europy nie jest niezawodnym. Ten alians dla Polski bezpieczny, który będzie zawarty z Domem Pruskim i z innymi północnymi aliantami jego¹¹⁰¹. Układ¹¹⁰² samego Domu Pruskiego może odmienić się w roku. Maksyma Fryderyka II: — *przed tym słowem* Interes Status *nie ma nic świętego dla panujących*. Przed lat kilka Dom Pruski miał najściślejsze związki z Moskwą¹¹⁰³. Co już bywało, to ma podobieństwo, że jeszcze będzie. Każdy alians, czyli z jednym, czyli z wielu zawarty, tylko dopóty trwały, dopokąd użyteczny.

Ten kraj czyni swoje alianse nieodmienne, który czyni swoją użyteczność nieodmienną. Tego kraju użyteczność w politycznych związkach jest poważną i nieodmienną, który ma swoje własne siły i znaczną w rządzie dzisiejszych mocarstw potęgę.

Kraj tak wielki, a tak źle położony jak Polska, obtoczona naokoło najsilniejszymi w Europie mocarstwami¹¹⁰⁴, nie mówię, aby mógł być wojownym¹¹⁰⁵, — bo ja mojej Ojczyźnie wiecznego pokoju życzę, — lecz, aby mógł naokoło obwarować swoje granice; aby przynajmniej tak ukazał się groźnym, żeby czuł przemożny sąsiad, iż do Polski bezkarnie wchodzić nie można; aby w porównaniu do mocy państw innych była moc Rzeczypospolitej poważną; zgoda, aby alianse Rzeczypospolitej były więcej szanowane, a tak stałe.

Czemu do zawarcia z Polską aliansu nie kwapią się inne mocarstwa, prócz jednego Domu Pruskiego? — obaczmy, czyli nie bez interesu. Bo Polska jeszcze mało ma podatków i wojska¹¹⁰⁶.

Polska najmniej sto tysięcy wojska regularnego, a pięćdziesiąt tysięcy milicji¹¹⁰⁷ potrzebuje, to jest, nie chcąc być wojowną, tylko obronną, potrzebuje zawsze połowę tyle wojska, ile go ma jeden z krajów sąsiedzkich. My jeszcze nie mamy podatków na 60 tysięcy żołnierza, co ledwo jest piątą częścią tego wojska, które dzisiaj trzyma jeden sąsiad. Nie dosyć zaś jest podnieść wojsko; trzeba jeszcze przysposobić to wszystko, czego teraz wojsko potrzebuje, aby ruszyć mogło. Dopiero gdzież wydatki wojenne, które dzisiaj tak są kosztowne, iż najmniej w trójnásób powiększają się w pierwszym miesiącu wojny! Przecież stan Polski jest takim, że długo nie obejdzie się bez wojny.

*Najpierwsza wojna Polski będzie o sól*¹¹⁰⁸. A to będzie wojna sprawiedliwa: twarde nieprzyjacielem Polski nie mieli tej litości, aby byli zostawili skrzywdzonemu ludowi przynajmniej sól, rzecz koniecznej potrzeby¹¹⁰⁹; muszą Polacy, nie chcąc ginąć, u gwałciciela upomnieć się o tę życia swojego potrzebę, bez której by ginąć musieli.

¹⁰⁹⁹ 60 tys. — wobec trudności finansowych Komisja Wojskowa na zlecenie Sejmu złożyła 12 listopada 1789 r. projekt etatu wojska nie już, jak żądała uchwała z 20 października 1788 r., stutysięcznego, ale 65-tysięcznego (z warunkiem, że liczba 100 tys. utrzymana zostanie w zasadzie). [przypis redakcyjny]

¹¹⁰⁰ *Uwielbiamy w Fryderyku Wilhelmie duszę i sprawiedliwość* — w wydaniu z 1816 r. autor dodał przypis: Tak fałszywe o nim mniemanie potrafił w sejmujących wmówić Lukieźni. [przypis edytorski]

¹¹⁰¹ *Ten alians dla Polski bezpieczny, który będzie zawarty z Domem Pruskim i z innymi północnymi aliantami jego* — tj. ze Szwecją, oraz z zaprzyjaźnionymi z Prusami Anglią i Holandią. [przypis redakcyjny]

¹¹⁰² *układ* — tu: podstawa i kierunek polityki. [przypis redakcyjny]

¹¹⁰³ *Dom Pruski miał najściślejsze związki z Moskwą* — do śmierci Fryderyka II w 1786 r. [przypis redakcyjny]

¹¹⁰⁴ *mocarstwy* — dziś popr. forma N. lm: mocarstwami. [przypis edytorski]

¹¹⁰⁵ *wojownym* — wojowniczym. [przypis redakcyjny]

¹¹⁰⁶ *Polska jeszcze mało ma podatków i wojska* — potrzeba było 48,5 miliona złotych polskich, według obliczeń Moszyńskiego, na opędzenie potrzeb Rzeczypospolitej przy wojsku stutysięcznym, nie licząc kosztów polityki zagranicznej; wpływy w r. 1789 wyniosły tylko 28,6 miliona mimo bardzo znacznego wysiłku; wojsko wzrosło do 45 tys. [przypis redakcyjny]

¹¹⁰⁷ *milicja* — tu: obrona kraju oparta na pospolitym ruszeniu obywateli, którzy obowiązkowo przechodzą przeszkolenie wojskowe. [przypis edytorski]

¹¹⁰⁸ *Najpierwsza wojna Polski będzie o sól* — tj. z Austrią; wojna z nią, nie tyle o samą sól, ile o odzyskanie ziem zabranych, była istotnie planowana w jedności z Prusami i z przygotowywanym w zaborze austriackim powstaniem. [przypis redakcyjny]

¹¹⁰⁹ *sól, rzecz koniecznej potrzeby* — starano się w Polsce zaradzić temu dotkliwemu brakowi, poszukując usilnie soli na pozostałym terytorium, zwłaszcza od r. 1787; poszukiwaniom tym zawdzięczać należy odkrycie solanek ciechocińskich. [przypis redakcyjny]

Nie spuszczaemy się na same alianse. Bo te są tylko wtenczas użyteczne, kiedy z nimi łączy się nasza własna siła. Nie powiadamy, że 60 tysięcy wojska jest dostatecznym dla Polski. Bo naszego kraju położenie koniecznie potrzebuje znaczniejszej siły. Abyśmy nie byli przymuszani do różnych darowizn, abyśmy nie byli podległościami i napaściami wystawieni, potrzebujemy wewnętrznej mocy do krajów sąsiedzkich stosownej. Wiem ja, co, z owych stu tysięcy, teraz w sześćdziesiąt tysięcy wystawia potężność Rzeczypospolitej Polskiej: oto strach podatków. Lecz podatki znośniejsze będą, wszystko łatwo Polsce przyjdzie, tylko niechaj rozwiąże przesądem i nierządem skrępowane miliony rąk! tylko niechaj otworzy źródła swojej bogatej ziemi! Niechaj odda każdemu człowiekowi sprawiedliwość. Nie mówię ja, żeby Polska zaraz w jednym roku podniosła więcej, jak 60 tysięcy wojska. Ale utrzymuję, do tego dążę, aby Polska ułatwiła, żeby te sześćdziesiąt tysięcy wojska mogło rość¹¹¹⁰ co rok.

Polska z przyczyny swojego złego położenia, jeżeli tylko 60 tysięcy wojska już na zawsze chować będzie, zostanie podległą, jak była. Zostanie więcej zawistą od swojego alianta, niżeli aliant od niej; więc nie przestanie podlegać. Ona więcej starać się będzie musiała o uskarbienie przyjaźni swojego alianta, niżeli on. A przeto będzie jej się mieszał często w rządy, będzie jej wymawiał często swoje łaski, będzie domagał się różnych nadgród¹¹¹¹, to tego miasta, to owego portu, na przykład Gdańska.

Polska z stu tysiącami gotowego wojska a pięćdziesiąt tysiącami milicji będzie tak alian-towi potrzebną, jak on jej. Więc będzie w równym do niego stosunku, a przeto w swoich wewnętrznych urządzeniach niezawistą i wolną.

Kochani Polacy! Nie zakupujemy pierwszego aliansu¹¹¹²! Nie zwyczajmy ani naszych sąsiadów, ani siebie do rozdawania, nie tylko jednego miasta, ale wsi jednej. Dawajmy dwa razy tyle jeszcze podatku. Uczynmy się potrzebnymi europejskim dworom. Ale niechaj już tego przykładu nie będzie, aby Polak miał podpisywać niewolę choć jednego miasta. Tej władzy żaden lud wolny nie ma: on tylko wymazać z swojego towarzystwa¹¹¹³ może miasto, ale go dawać w niewolę nie ma władzy. Łączmy się i płacmy, abyśmy mogli alianse zawierać z honorem, nie z podległością...

Ten nie ma wyniosłości umysłu, wolnemu człowiekowi własnego, który ma dla niższych dumę, a dla wyższych podłość¹¹¹⁴, który nazywa skrzywdzeniem swojej godności łączyć się z mieszczanami w radach o dobru wspólnej Ojczyzny, a nie czuje tej wzgardy, w której go mają wszystkie dwory. Człowiek prawdziwie wolny jest wspaniałym w tym każdym przypadku, gdzie się od niego kraj domaga ofiary.

Bogdajby szlachta polska tak szacowną, tak poważaną w Europie była, jak szacowną i poważaną jest szlachta angielska! Ta swoją powagę i swoją wolność miastom winna. Ani szlachta polska nie miałaby sobie za wstyd wejść dzisiaj w związki polityczne z Holandią i z Anglią, to jest z chłopami i z mieszczanami angielskimi i Holendrami. Czemuż woli siebie i kraj zgubić, niżeli pójść do sprawiedliwości z rolnikiem, niżeli w publicznych radach wiązać się z mieszczanami polskimi? Szlachta polska była dotychczas albo krajowych panów, albo zagranicznych despotów sługą. Gdy złączy się z miastami, będzie panem udziałnym.

Powrócenie dawnych praw miastom polskim tworzy w nas, niewolnikach, wielką nadzieję, że, jeżeli nie my, to zapewne dzieci nasze będą wolnemi, że Polska odzyska zagarnione pod despotyzm kraje, albowiem natychmiast Rzeczpospolita zrobi sobie w zabranych gotowe z miast stronniki, usposobi nieprzyjaciół despotom. W wojnie miasta wszystkie niezawodnie w nadziei swojej wolności i obywatelstwa staną przy Polsce. W tym kraju, w którym miasta z nami, zwycięstwo pewne. Przychylność miast ułatwiła wszystko w Brabancji.

Jak dzisiaj uważam w kordonach wszystkich mieszkańców umysły, chłopci w większej części, a miasta wszystkie byłyby przeciwne ich powrotowi do Polski. Gdy rozeszły się wieści tej niesforności, której aż nadto wiele śladu zostawiła w tym roku po naszych miastach Kawaleria Narodowa, gdy ktoś, niechętny Polsce, umyślnie rozgłosił po zakor-

Szlachcic, Pozycja społeczna, Polityka

Wojsko, Mieszczanin

¹¹¹⁰rość (daw.) — rosnąć. [przypis edytorski]

¹¹¹¹nadgroda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

¹¹¹²Nie zakupujemy pierwszego aliansu — za cenę Gdańska i Torunia. [przypis redakcyjny]

¹¹¹³towarzystwo (daw.) — społeczeństwo, społeczność. [przypis edytorski]

¹¹¹⁴podłość — tu: uniżoność. [przypis edytorski]

donowych miastach okrucieństwo tego oficera¹¹¹⁵, który, nie znając prawa, ani subordynacji dobrego żołnierza, z obrońcy kraju stał się w Krasnostawie razem sędzią i katem, pierwszych urzędników powiatowego miasta kazał pod boki brygady, pod oczami komendanta rozciągnąć publicznie i katować, — widziałem to sam, jak na odgłos takiego barbarzyństwa mieszczenie w pierwszych miastach kordonowych wznosił ręce ku niebu, dziękując Bogu, że już nie należą do Polski.

Przebóg, Polacy! Dokąd nas unosi zapamiętałość? Zastanówmy się.

Minęły czasy dziczy: już i lud myśleć zaczyna.

Upamiętajmy się! Oddawajmy naszym miastom sprawiedliwość, bezpieczeństwo i wolność. Przez wolność miast polskich jednajmy sobie miasta kordonowe. Im więcej zamyslam się, tym więcej przekonania znajduję, że to jest jeden z wielkich sposobów do odebrania kiedyś naszych krajów.

Odmówienie dawnych praw miastom polskim rzuca nasiono Rzeczypospolitej niezgody. Oprócz królów, którzy to nasiono ruszać będą, kiedy spojrzą na tę Moskwę¹¹¹⁶, której dwór zdaje się od wieku być szkołą podstępów, intryg i kłótni narodów, zaraz stawia mi na myśli Konfederacja Dysydentów¹¹¹⁷: już zdaje mi się widzieć, jak podobnym sposobem za lat kilka będzie robił Konfederacją Miast. *Odmówieniem tak sprawiedliwych żądań rozjątrzone będą umysły. Uciemiężony lud do podburzenia łatwy: świadkiem Flandria. Pamiętajmy, że w wojsku naszym trzy części znajdować się będzie znieważonego ludu tego...*

Nic tak żywo nie wzrusza człowieka, jak wzgarda. Łatwiej ponosimy niesprawiedliwość. Owszem, milsza śmierć nad zniewagę. Człowiek, gdy z oświeceniem poznaje swoją wzgardę, staje się srogim w swojej zemście. Gotów sam ginąć, aby zgubił tego, który nim pogardza. Taka jest natura człowieka. Tej odmienić nie można. Mieszczenie polscy są ludźmi, mają równie z nami miłość własną. Ta z ich oświeceniem daje im czuć bardziej coraz swoją wzgardę. W Polsce miasta do oświecenia mają większą od szlachty łatwość: wszystkie szkoły Rzeczypospolitej znajdują się w miastach. Więc, gdy niepodobno odmienić w mieszczanach człowieka naturę, gdy trudno jest postanowić szkoły gdzie indziej, jak w miastach, roztropność każe zabiegać okropnym skutkom. Albowiem, dając im oświecenie, a nie dając im prawa, czynimy ich rozum męczarnią. Starając się przez publiczne wychowanie, aby poznali, że są ludźmi, których przyrodne własności¹¹¹⁸ są w ręku naszych, zaszczepiamy w nich przez wychowanie rozpacz. Cóż bowiem obaczy taki człowiek, otworzywszy oczy? Oto wszędzie nieuczciwość i wstyd, że się rodził.

W wojsku o zjednaniu sobie sławy, o postąpieniu na urzędy nawet mu pomyśleć jest wzbroniono; tylko cierpieć, krew toczyć i umierać musi. W duchowieństwie — w tym stanie pokory i równości, — jako nie dosyć pocziwemu odmówione wszelkie godności¹¹¹⁹; tylko pracować jest wolno. W obywatelstwie, od wszystkich urzędów i magistratur odrzucony, tylko czołgać się i prosić może o sprawiedliwość, a jej pozyskanie brać zawsze powinien za łaskę. W Narodzie¹¹²⁰, czyli w prawodawstwie, zakazano mu być człowiekiem; nie wolno mu nawet podawać memoriału, tylko prośbę, nie wolno przystąpić¹¹²¹ i złożyć swojej prośby w rękę samego prawodawcy, tylko w rękę jego sługi, kanclerza. Zgoła ujrzy pocziwość, sławę, bogactwa, honory, godność; wszelkie urzędy, łaski, nadgrody¹¹²², fundacje; wolę, moc, rozum; względność w podatkach, oswobodzenie od

Rosja

Pogarda, Pozycja społeczna,
Mieszczanin, Nauka

¹¹¹⁵okrucieństwo oficera — brygadier Kawalerii Narodowej Walewski z rotmistrzem Czyżem kazali odczytać urzędników miejskich, a członków Komisji Cywilno-Wojskowej zasadzili do aresztu za to, iż władze te wydały zakaz chodzenia po pijanemu z pochodniami w mieście drewnianym. [przypis redakcyjny]

¹¹¹⁶na tę Moskwę, której dwór zdaje się — w wydaniu z 1816 r.: na ten dwór, który zdaje się. [przypis edytorski]

¹¹¹⁷Konfederacja Dysydentów — w r. 1767, zawiązana z poduszczenia rosyjskiego; sama przez się bezsilna; znaczenie jej wynikało jedynie stąd, że, odwoławszy się do współwierznych dworów o opiekę, dała im pozór mieszaną się do spraw wewnętrznych Rzeczypospolitej na żądanie jej własnych obywateli. [przypis redakcyjny]

¹¹¹⁸przyrodne własności — przyrodzone prawa. [przypis redakcyjny]

¹¹¹⁹odmówione godności — Staszic sam, jak twierdzi w *Krótkim rysie życia*, był ofiarą tych stosunków. [przypis redakcyjny]

¹¹²⁰Naród — tu: sejm. [przypis edytorski]

¹¹²¹nie wolno mu nawet podawać memoriału, tylko prośbę, nie wolno przystąpić i złożyć swojej prośby w rękę samego prawodawcy, tylko w rękę jego sługi, kanclerza — obstawała przy tym zapatrywaniu część znaczna Sejmu w czasie rozpraw nad żądaniami miast; chwalono Kraków, że wniósł «prośbę», zredagowaną w pokornych wyrazach i skromną w treści; przeciwstawiano temu zuchwałstwo Warszawy i związanych z nią miast, które ośmieliły się złożyć «memoriał» wprost Stanom. [przypis redakcyjny]

¹¹²²nadgroda (daw.) — nagroda. [przypis edytorski]

podwód, od kwater wojskowych, uwolnienia od rekrutów; wszystkie pożytki, monopola z szynku trunków, z pszczół, z młynów wodnych i powietrznych, łowienie ryb, — zgoła powietrze, wodę i ziemię w obcych rękach.

Szlachetny Narodzie, który dzisiaj starasz się zabezpieczyć los Polski! Zamyśl się, nie zostawiaj w kraju z oświeceniem rozpacz!

Ten nie kocha kraju, ale nierozumnie kocha siebie, komu ślepa miłość własna ukazuje w sprawiedliwości rolnika zaburzenie Polski, bunt w kraju¹¹²³ etc., etc. Dom Pruski w krajach Rzeczypospolitej zabranych w kilka dni postanowił między dziedzicem i poddanym sądy. Widzieliśmy, iż to najmniejszego zamieszania nie uczyniło w kraju. Powiadają drudzy, że sprawiedliwość zapewniona ludziom staje się tylko dla nich pieniactwa przyczyną. Przytaczają za przykład sprawy lat trzydzieści ciągnące się między starostą i miastem. Wstydz się, kto tak mówi. Wiem, że masz duszę, ale ta w tobie ani czuje, ani myśli. To samo dowodem, że starostowie są tyranami, a miasta sprawiedliwości nie mają. Ucz się więcej myśleć. Porównywał kraje sąsiedzkie. Przypatrz się, czyli tam długo trwa sprawa miasta z dziedzicem. Pieniactwo jest skutkiem przemocy, nie znakiem sprawiedliwości. Lecz gdyby z ustawy sądu między dziedzicem i rolnikiem wynikły niektóre zakłócenia, czyż można sprawiedliwość odmówić człowiekowi?

Ale ja mówiłem tylko o szczęśliwości politycznej, jako Polak do Polaków, jako niegdyś współobywatel do miłych mi zawsze braci. Starłem się jasno opowiedzieć dzisiejsze w Europie despotyczne systema, wszystkich krajów polityczne związki i każdego narodu nieodzowne potrzeby. Stąd ciągnąłem jak najjaśniej, jak najprościej wnioski do kraju polskiego.

Oczywistość i zwięzłość przekona każdego Polaka, szukającego nie partykularnych zysków, ale szczerze dobra Ojczyzny, że tylko na uskutecznieniu tych koniecznych dla Polski wniosków zasadza się prawdziwa stanu szlacheckiego wolność i sława, a całego kraju moc i trwałość.

Gdy te obowiązki obywatela Polaka popiera jeszcze święta religia, gdy z polityką łączy się moralność i dla utwierdzenia moich pragnień ma opowiedzieć obowiązki człowieka względem człowieka, — *obracam głos mój do ciebie, przezacne duchowieństwo!* Ty jesteś tłumaczem tych praw, które Bóg każdemu człowiekowi oddał, które mają człowieka zbliżyć do człowieka — nie czynić go uciemnionym ludzi, albo nieprzyjacielem plemienia ludzkiego.

>— *Kochaj twojego bliźniego jako siebie samego, a Boga nad wszystko.* Oto duch tej najświętszej nauki, którą sam Bóg przyniósł z nieba i złożył w ręku waszych. On przy niej dał się męczyć i umarł. Macie przykład, jeżeliście wiernymi uczniami Jego.

W ogłaszaniu tej prawdy nic was fałszywymi czynić nie powinno, ani bogactwa, ani godności, ani śmierć sama. *Mówcież więc do Polaków, że ten nie jest chrześcijaninem, że ten nie żyje podług nauki Zbawiciela swojego, kto z jakiegokolwiek przyczyny zaprzecza drugiemu człowiekowi sprawiedliwość, małżeństwo, wolność¹¹²⁴ przyrzoną i własność.* Jeżeli nauczacie inaczej, nie uczniami Chrystusa, ale zdrajcami rodzaju ludzkiego jesteście. Jeżeli pod najświętszym imieniem Jezusa, łakomcy, oszczercy, dumni, usprawiedliwiacie człowieka niewolę, oto słuchajcie i zadrżycie:

Spadnie niewinna krew Zbawiciela-Człowieka na głowy wasze i potępi was...

Powołanie wasze jest, abyście byli obrońcami prawdy na ziemi, abyście z ofiarą życia stawali przy ludziach przeciwko gwałtownikom, abyście gromili tyranów, którzy by obdzierali człowieka z tych darów, które mu Bóg nadał. Jeżeliście wy sprzyjali przemocy,

¹¹²³ Ten nie kocha kraju, ale nierozumnie kocha siebie, komu ślepa miłość własna ukazuje w sprawiedliwości rolnika zaburzenie Polski, bunt w kraju — Owszem, własność uczyni chłopów wstrętniejszym. Przytoczę tu odpowiedź jednego z naszych chłopów, o której nas cudzoziemiec, pan Kox [William Cox (1747–1828), uczonec ang. i podróżnik; zwiedził Polskę w r. 1778 i ogłosił opis tej podróży; S.Cz.; *Travels into Poland, Russia, Sweden and Denmark*, London, 1784; Red. WL], pisarz angielski uwiadomił. Cnotliwy Andrzej Zamoyski, swoim poddanym dając wolność i na czynsz puszczając, rzekł do nich, że boi się, aby ta wolność nie uczyniła ich gorszymi, ile że w poddaństwie będąc, nie było miejsca, żeby albo którego nie poranili, albo nie zabili. Na to wśród gromady jeden starzec na kiju wsparty odzywa się: *Kiedy ten kij jest tym wszystkim, co mam, łatwo poważę się na wszystko. Ale kiedy grunt i majątek mój własny mieć będę, wpród sto razy pomyślę, niżeli co złego uczynię.* [przypis autorski]

¹¹²⁴ małżeństwo, wolność — te słowa usunięto w wydaniu z 1816 r. [przypis edytorski]

jeżeli za waszą pomocą stanął despotyzm nad ludźmi — *wy będziecie w odpowiedzi*¹¹²⁵
Bogu za mordy, okrucieństwa, wojny, którymi despotyzm trapił ziemię.

Czymże są ci prałaci, opaci, biskupi, w których dobrach dotychczas człowiek w niewoli? Jakie zgorszenie! Widzieć kapłana, biegającego po wsiach za dziewczkami, które z jego wsi do drugiej za mąż poszły!...

Czymże były na ziemi te zgromadzenia mnichów, którzy rzekali się świata, imienia, sławy, majątku, jedynie, aby tym mężniej stawali przy prawdzie Chrystusa, aby tym nieustraszenie opowiadali naukę jego, — a którzy największe gwałty, bezprawia i okrucieństwa w swoich dobrodziejach święcili?

Już powiedziałem, co ich czeka po śmierci. Następujący przykład odkryje, co ich czeka na tym świecie.

Gdy przemoc despotów rozszarpaniem Polski uwieczniła swoje nad rodem ludzkim gwałty, Józef II Cesarz, będąc w Lwowie, oglądał kościół XX.¹¹²⁶ Franciszkanów. Podłe mnichy, nadto prędko zapomniawszy, co Polsce winni, chcąc sobie przyłaskawić Niemców, usprawiedliwiają gwałt despotów. Na drzwiach świątyni Prawdy kładą ten fałszywy napis:

Najdawniejsze tego klasztoru archiwum świadczy, że ten kościół był fundowany jeszcze przez Kolomana, króla Galicji. Gdy znowu, za co niech będą dzięki Bogu, gdy Galicja powróciła pod rząd swoich prawych monarchów, pobożny Cesarz Józef II najpierwej swoją bytnością uszczęśliwił tę bazylikę.

W kilka lat potem tenże rzeczony Cesarz owych mnichów z tego klasztoru wypędził, a kościół w komedialnię¹¹²⁷ zamienił.¹¹²⁸

Kończę do was, najużyteczniejsi w kraju *nauczyciele Edukacji Publicznej*, którym Rzeczpospolita powierzyła to, co ma najdroższego — niewinny szczerp takiego obywatelstwa, które ma dokończyć dzieło zbawienia Polski.

— Jeżeli te prawdy ode mnie wyrzeczone padną nieużytecznie na umysły zastarzałych w uprzedzeniu, w złem wychowaniu, w nałogach, w bezprawiu, zewnętrznych i wewnętrznych gwałtach, — wytłumaczcie je, wpajajcie w miękkie serca jeszcze cnotliwej młodzieży, tej to jedynej nadziei kochanej Ojczyzny naszej. Niechaj dzieci znają obowiązki człowieka, niechaj się swoją¹¹²⁹ z powinnościami obywatela, niechaj widzą związki krajów. Z tych okazujcie im potrzeby Polski i ich opatrzenia sposoby.

Mówcie o powszechnej niechęci i wgardzie Europy ku Polakom dlatego, że u nich rolnik nie ma sprawiedliwości. Dajcie im poznać, że obojętną uczyniło Europę na rozbiór naszego kraju przez nieprzyjaciół naszych opisanie szlachty jakoby tyranów ludzi. Dajcie im czytać tę ohydę Polaków w pismach Fryderyka II i przydawajcie zaraz, iż nie usprawiedliwi się szlachta polska w Europie, nie nabierze swojego szacunku i świetności, tylko gdy odda¹¹³⁰ sprawiedliwość rolnikowi, a złączy się z miastami.

Róbcie z młodzieży szlacheckiej i z miejskiej jeden naród. Niszczcie między niemi niechęć. Zakrzewiajcie wzajemną miłość. Dajcie im równie uczuć, że gdy się wspólnie trzymać będą, Polska zostanie wolną, mocną i sławną. Powtarzajcie im często to wielkie cnotliwego Rzymianina zdanie: nie całość jednego stanu, ale całość narodu całego jest Prawem najwyższym:

*Salus Reipublicae suprema lex esto.*¹¹³¹

¹¹²⁵*będziecie w odpowiedzi* — będziecie odpowiedzialni. [przypis edytorski]

¹¹²⁶XX. — skrót: księży. [przypis edytorski]

¹¹²⁷komedialnia — teatr. [przypis redakcyjny]

¹¹²⁸*W kilka lat potem tenże rzeczony Cesarz owych mnichów z tego klasztoru wypędził, a kościół w komedialnię zamienił* — Niechaj stan duchowny tak wszędzie trzyma się z ludem przeciwko gwałtownikom, jak cne duchowieństwo w Brabancji [duchowieństwo w Brabancji, podrażnione ograniczeniami kościoła przez cesarza Józefa II, stało na czele opozycji; S.Cz.], albo jak ów nieśmiertelny arcybiskup Langton w Anglii. [Stefan Langton, arcybiskup Canterbury, prymas Anglii za panowania Jana Bez Ziemi (od r. 1205); głęboko przejęty poczuciem prawa, walczył naprzód z królem o swobodę Kościoła, w czym podtrzymywany był przez papieża Innocentego III; następnie przeciwko królowi i temuż papieżowi stanął na czele ruchu, który doprowadził w r. 1215 do wywalczenia *Wielkiej Karty Wolności* (*Magna Charta Libertatum*). S.Cz.] [przypis autorski]

¹¹²⁹*swoić się* — oswajać się. [przypis edytorski]

¹¹³⁰*nie usprawiedliwi się szlachta polska (...), tylko gdy odda sprawiedliwość rolnikowi* — szlachta polska usprawiedliwi się dopiero, kiedy zapewni sprawiedliwość rolnikowi. [przypis edytorski]

¹¹³¹*Salus Reipublicae suprema lex esto* (łac.) — dobro Rzeczypospolitej powinno być najwyższym prawem; maksyma rzymska (była umieszczona na ścianie w sali obrad Sejmu w dwudziestolecie międzywojennym). [przypis edytorski]

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z *Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur*. Ten utwór jest w domenie publicznej.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na *Licencji Wolnej Sztuki 1.3*. Fundacja Nowoczesna Polska zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w *Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur*. Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/przestrogi-dla-polski>

Tekst opracowany na podstawie: Stanisław Staszic, *Przestrogi dla Polski*, Nakładem Krakowskiej Spółki Wydawniczej, Kraków [1926]

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez Bibliotekę Narodową z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów BN.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Dorota Kowalska, Magdalena Topolska, Marta Niedziałkowska.

Okladka na podstawie: *Alegoria na cześć Konstytucji 3 maja*, Johann Hieronymus Löschenkohl (1753-1807), *domena publiczna*

ISBN 978-83-288-0948-2

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Nowoczesna Polska – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przeznacz 1% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Nowoczesna Polska, KRS 0000070056.

Dołącz do Towarzystwa Przyjaciół Wolnych Lektur i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przeznacz darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).